NOU de la autorul trilogiei *ABAȚIA*

Dan Doboș

DemNet

SciFiscop

Redactor: Michael Haulică
Ilustrația copertei: Radu Gavrilescu

© Dan Doboș 2011

Reproducerea integrală sau parțială a oricăror porțiuni din această carte se face numai cu acordul scris al editurii.

ISBN 973-8364-27-2

Difuzare: www.dandobos.ro

SciFiScop

Secolul XXI

2009-2014 – Marea criză produce schimbarea sentimentelor ţărilor Europei de Est faţă de capitalism, pe fondul alungării emigranţilor din Europa de Vest. Când aceştia se întorc în ţările de origine, constată că nici aici nu mai au loc fiindcă mijloacele de producţie şi pământul sunt acaparate de corporaţiile vestice.

2016 – victoria partidelor naţionaliste şi a comuniştilor în alegerile din Europa de Est impune drastice măsuri reparatorii pentru tinerii născuţi după 1989, incapabili să acceadă la proprietate. Tulburări care aduc Europa în pragul unui război civil.

2021 – dispare statul Israel în urma unor atacuri nucleare succesive ale palestinienilor. Evreii emigrează din nou în Europa, creând tensiuni imense fiindcă, folosindu-se de imensele lor averi, încearcă să ia locul europenilor în nivelurile superioare ale societăţii. Începe să se discute despre primatul legilor locale în faţa celor statale, inclusiv în privinţa dreptului de şedere şi de proprietate.

În Europa, în **2025** se introduce limitarea dreptului de

moştenire a bunurilor imobile pe sistem danez. Proprietăţile scumpe, care întrec ca valoare suma a 25x12 salarii medii pe economie, pot fi doar cumpărate de urmaşi, dacă sunt cetăţeni ai Europei, la un preţ al cărui minim este fixat de stat. Dacă nu sunt cumpărate, ele revin statului care le revinde sau le redistribuie în exclusivitate cetăţenilor săi. Măsura are ca scop şi limitarea cumpărării de pământuri de către cetăţenii altor state.

2026 – ca urmare a măsurilor din Europa, bursa de la New York se prăbuşeşte. *Ruschindia* încearcă să profite sistând exporturile sale de materii prime şi produse ieftine către America. La NATO se decide că siguranţa economică este la fel de importantă ca şi cea militară şi Alianţa capătă şi o componentă economică şi spaţiul său devine cunoscut ca *Ameropa*.

2027 – apare eurodolul, ca singură soluţie economică de salvare a Americii, confruntată şi ea cu grave tulburări de stânga. La o lună de la lansare, un fond de investiţii încearcă să speculeze cu scopul de a acumula o masă critică de monedă dincolo de care să se poată spune că banii sunt toţi ai săi. Efortul este zădărnicit de William Williamson, tânăr economist care prezintă preşedintelui SUA întregul plan. Acesta promulgă repede o lege care interzice asocierea între oricare două entităţi în asemenea scheme economice sub pedeapsa cu deportarea. Ca urmare, o mare parte a investitorilor este deportată în Ruschindia, unde formează mai apoi forţa motrice a adversităţii dintre cele două părţi. Se vorbeşte mult despre necesitatea unor legi promulgate extrem de repede fără a se pierde însă din legitimitatea lor populară.

2039 – se semnează tratatul de la Reikjavik, care pune

bazele unei uniuni economice între America (de la Mexic spre nord) cu Europa, inclusiv Ucraina, dar fără Turcia. Puterile autorităţilor centrale sunt reduse mult, iar spaţiul ameropean devine unul al *triburilor industrializate*.

2041 – se inaugurează Tunelul subatlantic

2042 – este publicat eseul *Societarismul, o posibilă soluţie la ecuaţia generală a sociologiei grupurilor mari*, anonim pe un grup de discuţii a Universităţii de Ştiinţe Sociale de la Viena. Autorul ei a rămas necunoscut conform dorinţei proprii fiindcă, aşa cum nota în finalul eseului său, crede în acurateţea ştiinţifică a cercetării sale, dar este înspăimântat de consecinţele pe care le poate avea ea asupra dezvoltării societăţii omeneşti.

2043 – punerea în funcţiune a celor trei reactoare de fuziune nucleară pe bază de tritiu completează ceea ce nu dădea energia solară şi eoliană. Energia folosită în scopuri casnice devine gratuită, iar cea pentru industrie e cvasigratuită, scopul plăţii ei fiind păstrarea competitivităţii. Urmează *deceniul luminilor*.

2047 – ca urmare a bunăstării şi a avântului economic se cere renunţarea la interzicerea moştenirilor mari. Legea cade într-o dezbatere aprinsă. Cei nemulţumiţi încep să privească pentru prima dată mai atent către spaţiul cosmic. După îndelungi deliberări, dar şi pus în faţa unor tratate internaţionale, Parlamentul ameropean acceptă ca legea să nu se aplice decât proprietăţilor de pe Pământ. Începe goana spre spaţiu şi spre Lună.

2051 – se termină construcţia liftului spaţial Clarke.

2052 – Lawrence Johnson publică în Blackwell Political Review lucrarea *Postliberalismul, de la concept la practică*.

2054 – intră în vigoare Legea Conservării Corporatiste.

2055 – atac biologic fără precedent cu un virus ce suferă mutaţii din 24 în 24 de ore. 200 de milioane de morţi. Ameropa răspunde distrugând toate facilităţile Ruschindiei de pe Lună şi din spaţiu. Refugiaţii pun bazele mahalalei Chabilla.

2058 – apare prima variantă a NanoSan.

2059 – Otto Krentz publică *Manifestul comunitarist.*

2063 – se vorbeşte pentru prima dată de Inel; primele probe ale DemNet 1.1 considerat ca o reţea auxiliară de vot, cu participare benevolă.

2069 – Jose Temuro publică în Science lucrarea *Redefinirea eului pe baza teoriei Cuantelor emoţionale.* Publicarea este urmată de un scandal imens, după ce se descoperă că Temuro foloseşte aceste tehnici de foartă multă vreme, dar le-a popularizat abia după ce avansul lui nu mai putea fi anulat de nici un alt cercetător.

2072 – Ruschindia inaugurează prima colonie umană permanentă pe Marte.

2074 – apare Orbstiţia, la trei luni după introducerea obligativităţii participării la NanoSan.

2075 – se înfiinţează UniTrez.

2078 – amendamentul Petrov fixează limitele utilizării şi devoalării identităţii persoanelor în spaţiul DemNet.

2079 – apare NanoSan 2, odată cu amendamentul Toppolski privind deducerile fiscale ale celor care adera benevol la el.

2080 – compania He3 livrează primii megawaţi.

2082 – CBA devine teritoriu lunar independent.

2084 – participarea la NanoSan 2 devine obligatorie

în spaţiul ameropean.

2087 – este introdus sistemul Îmbunătăţirilor Obligatorii. Maxwell publică poemul *Omul a murit*.

2088 – Congresul de la Roma aduce întâlnirea istorică între Johnson, Rodomonti şi Krentz unde se ajunge la concluzia că toate cele trei doctrine îşi pot atinge scopul prin introducerea obligativităţii DemNet. Se fixează ca ţintă pentru punerea bazelor acestui sistem pentru alegerile parlamentare din 31 decembrie 2102, care se hotărăşte că vor fi precedate de referendumul privind DemNet.

2089 – adversarii DemNet denunţă ceea ce ei numesc lichidarea vieţii politice în dauna populismului extrem.

2090 – moare Maxwell. Are loc Revolta Îngerilor.

2092 – apare ziarul Now.

15 decembrie 2102...

Capitolul 1

Igor Lemme îşi savura propria uimire, provocată de imaginea mulţimii care aştepta în faţa primăriei. Nu mai văzuse niciodată un şir, o coadă. Deşi erau doar câteva grade peste zero şi din cerul plumburiu se cernea o ploaie nehotărâtă şi urâcioasă, mai bine de cincizeci de oameni aşteptau răbdători întrevederea cu funcţionarii care aveau să decidă asupra valorii potrivite a coeficientului lor social. Purtau cu toţii haine viu colorate, pe care apa se scurgea în şuviţe repezi, fără să lase în urma ei nici măcar o dâră de umezeală.

Suntem stropi pe fulgarinul care ne îmbracă lumea.

Încântat de noutatea priveliştii, se aşeză la rândul său în spatele ultimului venit, un bărbat cu aproape un cap mai înalt decât el, care purta o haină de ploaie galbenă. Străinul îl privi întâi cu bunăvoinţă, îi zâmbi, dădu să spună ceva, dar apoi ochii îi căzură pe haina de piele a lui Igor şi rămaseră pironiţi acolo pentru o vreme. Bărbatul se întoarse brusc, de parcă o voce interioară i-ar fi dictat să nu intre în vorbă cu un străin cu o înfăţişare şi o îmbrăcăminte atât de bizare.

Igor Lemme sărea în ochi şi ştia asta foarte bine. Refuza cu obstinaţie să se îmbrace la fel cu cei din jurul său, dar nu o făcea alegând croieli sau culori fanteziste, ci preferând

materiale vechi, lipsite de confortul ţesăturilor moderne, dar care aduceau cu hainele purtate cu mai bine de o sută de ani în urmă. Ştia că vestimentaţia aceea îl plasa în ochii tuturor în tabăra nu prea stimată a maxwellienilor, dar lucrul acesta nu îl preocupa foarte mult. Hainele rămăseseră ultima fărâmă a protestului său, erau ca un strat de cenuşă ce acoperă totul amintind de o trecută izbucnire vulcanică.

Cu excepţia felului de a se îmbrăca, Igor Lemme era un cetăţean absolut normal, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Ca alte sute de milioane de ameropeni, avea o mică afacere, locuia singur, împreună cu un animal de companie, nu avea copii, îşi plătea facturile exclusiv prin UniTrez şi participa conştiincios la Ora Consultării. Nu fusese căsătorit niciodată şi nici nu îndeplinise vreun stagiu voluntar de muncă în favoarea comunităţii. Călătorise de două ori pe Lună şi o singură dată pe Marte, ceea ce ar fi putut părea ciudat pentru un om de condiţia lui financiară. Spălătoria pe care o deţinea însă deservea Parcul de distracţii Disney, de lângă Paris, ceea ce explica întrucâtva de ce nu era prea dornic să meargă în vestitele hoteluri selenare şi nici în paradisul fiscal marţian.

Igor Lemme ieşea în evidenţă şi din cauza fragilităţii pe care o emana fiinţa sa. Era uşor mai scund decât media concetăţenilor săi, ceea ce arăta clar că părinţii săi refuzaseră să-i controleze creşterea. Pielea sa uşor măslinie părea întinsă cumva forţat pe un schelet firav şi, de sub ea, oasele irupeau caraghios, de parcă nu ar fi respectat logica anatomică normală. Când mergea la plajă şi se cufunda în marea de oameni cu musculatura reliefată impecabil, părea o marionetă ce-şi căpătase miraculos independenţa şi evadase de sub sforile maestrului păpuşar. Arătase mereu precum cel mai

mic puşti din clasă, atâta doar că nu mai era la şcoală. De fapt, nici nu fusese vreodată.

Dincolo de haine şi de statură, Igor Lemme se simţea însă cu adevărat diferit pe dinăuntru. Crescuse măcinat de credinţa că nu se potriveşte timpului în care trăieşte, iar sufletul său fusese consumat dintotdeauna de pârjolul neputinţei de a schimba lumea din jurul său. Nu avusese prea mulţi prieteni şi, în momentele sale de depresie, se întreba dacă iubise vreodată. Se mintea adeseori spunându-şi că iubeşte ceea ce face, dar sentinţa aceea nu făcea decât să închidă parşiv un cerc vicios, fiindcă făcea ceea ce făcea tocmai fiindcă era singur.

O uşoară bătaie pe umăr îl smulse din gândurile sale.

– Bună ziua. Staţi aici pentru recalcularea coeficientului social?

În spatele său se aşezase o femeie care avea întipărit pe faţă un zâmbet larg şi îl privea cu ochi calzi, binevoitori.

– Da. Dar uite că nu l-am întrebat pe domnul din faţa mea dacă stau unde trebuie.

Auzind conversaţia, bărbatul cu haină galbenă se întoarse şi zise scurt:

– Staţi bine.

– Dumnezeule, vă daţi seama că stăm la coadă? N-am mai văzut aşa ceva de vreo şaizeci de ani. Ultima dată am aşteptat în şir să cumpăr bilete la un concert. Minte de fetiţă! Nu cred că aveam mai mult de treizeci de ani.

– Purple Roses, bănuiesc...

Femeia făcu ochii mari de uimire.

– De unde ştiţi?

Igor zâmbi şi el, încântat că intuise corect.

– Arătaţi ca o persoană căreia îi place muzica celor de la Purple Roses. În plus, se potriveşte şi perioada...

– Sunteţi fan? Păreţi cu mult mai tânăr decât mine.

Igor Lemme privi din nou spre femeia care, după toate standardele rasei umane, nu arăta mai bătrână de patruzeci şi cinci de ani. Semnele subtile ale operaţiilor şi îmbunătăţirilor, postura uşor adusă de spate, dar mai ales vocea şi mâinile arătau însă că se apropia de o sută de ani.

– Aparenţele înşală, doamnă, minţi el, întrebându-se în acelaşi timp ce ar fi zis femeia aceea dacă ar fi ştiut cum ghicise numele formaţiei ei favorite.

– Aş fi putut sta acasă, dar nu m-am înţeles deloc cu interfaţa automată. Au făcut o eroare groaznică! Vă puteţi imagina că mi-au dat maximum de competenţă doar la gastronomie? Arăt eu a bucătăreasă?

Igor Lemme clătină energic din cap a negaţie, dar preferă să nu spună nimic, fiindcă femeia arăta exact ca o bucătăreasă. Era convins că îşi petrecuse ultimii cincizeci de ani schimbând reţete cu prietenele, participând la concursuri stupide în încercarea de a face prăjituri care să aibă un număr exact de calorii şi călătorind cu un cârd de alte femei care arătau şi se comportau exact ca ea în tururi gastronomice ale lumii şi ale Inelului.

– Nici nu-mi vine să cred că au ignorat zecile de ani în care am avut cea mai frumoasă grădină din cartier! Nu-mi explic cum au putut omite lucrul ăsta. S-a scris despre orhideele mele până şi în reviste. Nenorocita aia de maşină mi-a spus însă că referinţele cu privire la această abilitate a mea sunt obscure. Normal că sunt obscure pentru o maşină! De parcă ar putea mirosi vreodată florile mele! Nu ştiu ce o să

se-aleagă de lumea asta! încheie ea oftând adânc.

– Nici nu ştiţi câtă dreptate vă dau, rosti Igor Lemme pe un ton care ar fi vrut să îi indice femeii că dorea să pună punct discuţiei.

– Dar dumneavoastră? se trezi Igor interpelat de bărbatul cu haină galbenă. De ce aţi preferat să veniţi personal până la primărie?

– A, dădu Igor din mână, de parcă ar fi alungat o muscă sâcâitoare. E o neînţelegere legată de nişte acte de studii. Am câteva cursuri în Chabilla pe care nu le-au echivalat cum trebuie şi am venit să întreb dacă e nevoie să aduc actele în original.

– Aha, dădu bărbatul masiv din cap. Arătaţi într-adevăr ca o persoană care a petrecut pe Lună destul de mult timp.

Igor ştia că ameropenii nu sunt înnebuniţi după selenari, şi cu atât mai puţin după cei care petrecuseră ceva vreme în Chabilla, acolo unde coloniile de maxwellieni puteau exista nestingherite de sâcâielile autorităţilor. Afirmaţia bărbatului putea fi însă înţeleasă şi ca o aluzie deloc politicoasă la constituţia sa fragilă: pe Lună nu era nevoie de muşchi, iar o statură impunătoare te putea pune în situaţii complicate şi chiar stânjenitoare.

– Ce credeţi despre toată nebunia asta? întrebă femeia.

– Nu ştiu ce să spun, mărturisi sincer Lemme. Mi se pare ciudat că stabilirea coeficienţilor sociali interesează atâta lume. Ne descurcăm foarte bine şi fără Senat, DemNet sau cine ştie ce alte asemenea autorităţi. În fond, important e să funcţioneze UniTrez, NanoSan şi comunităţile locale, să ne înţelegem adică unii cu ceilalţi...

– Mie mi se pare încurajator, îl întrerupse femeia. La

urma urmei nu vezi în fiecare zi atâţia oameni care să-şi conteste locul în societate. Ăsta e un semn bun.

Remarca femeii îl făcu pe Igor să înţeleagă ce anume îi provoca surescitarea care zumzăia undeva în adâncul subconştientului său. Realiză că sunt speranţe, că viitorul nu e un bloc de granit. Oamenii aceia contestau DemNet, chiar dacă nu-şi dădeau seama de lucrul ăsta.

• • •

Picăturile de apă formaseră o mică băltoacă pe parchetul impecabil al biroului. Funcţionarul primăriei privi sub scaunului lui Igor, reuşind cu greu să-şi ascundă nemulţumirea întipărită pe chip. Era un bărbat rubicond, care purta nişte ochelari al căror rol nu avea cum să fie decât unul decorativ, fiindcă nimeni nu ar fi angajat pentru o muncă de birou un individ care să aibă chiar şi cea mai mică problemă de vedere. Ochelarii reveniseră însă la modă după succesul uriaş al unui simfilm despre cel de-al doilea război mondial.

– Cu ce vă putem fi de folos, domnule Lemme?

– Cred că s-a strecurat o greşeală în calcularea coeficientului social în cazul meu, spuse calm Igor, încercând să-şi stăpânească emoţia.

– E o chestiune des întâlnită zilele astea, zâmbi funcţionarul. Dar cred că v-aţi convins deja de asta, urmă el, privind cu subînţeles la băltoaca de sub scaunul lui Lemme.

Igor rămase tăcut, ceea ce păru că îl pune pe celălalt în dificultate.

– Înainte de a trece la procedura oficială, doresc să vă reamintesc de faptul că săptămânile de probă ale DemNet au

tocmai rolul de a regla eventualele...

– Sunt perfect conştient de lucrul ăsta, dar pentru mine e important ca la prima Consultare să beneficiez de un coeficient mai mare decât cel care mi s-a alocat acum.

Funcţionarul oftă şi îşi scoase ochelarii, pe care îi aşeză cu grijă pe birou.

– Domnule Lemme, nu neg că e posibil să se fi produs o eroare. De trei zile primesc însă în audienţă tot felul de oameni, iar ceea ce se obţine la sfârşitul reevaluării e doar rareori o variaţie mai mare de zece la sută. Sunt gata să trec cu dumneavoastră prin toate procedurile, fiindcă asta e treaba mea, dar de dragul oamenilor care aşteaptă afară în ploaie trebuie să vă întreb: ce speraţi să obţineţi?

Lemme îşi deschise fermoarul hainei de piele şi îşi îngădui pentru un moment să pară preocupat de aranjarea cămăşii verzi de pe dedesubt.

– O creştere de cel puţin o sută de ori.

– Pardon?

Lemme ridică ochii de pe fermoar şi-l sfredeli pe funcţionar cu privirea. Acesta clipi des, intimidat de strălucirea ciudată a ochilor lui Igor.

– Mă aştept să obţin un coeficient de câteva sute de ori mai mare decât cel care mi s-a atribuit automat.

– Bine, dar asta v-ar plasa în imediata apropiere a lui Rodomonti sau Krentz. Chiar credeţi că se poate aşa ceva?

Lemme aprobă din cap în tăcere şi apoi făcu un gest simplu, sugerându-i celuilalt să-şi înceapă procedura. Funcţionarul clătină din cap a neîncredere, oftă din rărunchi şi începu să vorbească pe un ton sacadat, destinat probabil înregistratoarelor automate din birou.

Încheiat astăzi 13 decembrie 2089, de referent Stan Lewinson, în legătură cu cererea formală adresată de domnul Igor Lemme, cu număr de identificare 2351-4482-1976-2019, cu privire la recalcularea coeficientul social atribuit anterior. Procedura este conformă cu Hotărârea de Senat 172/2089, iar rezultatul ei poate fi contestat în termen de douăzeci şi patru de ore la instanţa teritorială superioară. Se trece la primul set de întrebări, menit să stabilească măsura în care cetăţeanul Igor Lemme este informat şi înţelege funcţiile şi funcţionalitatea DemNet 1.0.

Funcţionarul se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin birou, ca un profesor care îşi examinează elevul.

– Domnule Lemme, îmi puteţi defini DemNet?

Igor zâmbi subţire. *Ohoho, şi încă cum!*

– Există mai multe definiţii care se pot da sistemului electronic de vot, gestiune, analiză şi punere în practică a voinţei populare cunoscut sub numele de DemNet 1.0. Dacă ar fi să ne referim la definiţia dată de Comitetul senatorial care l-a pregătit, atunci suntem în prezenţa celui mai performant sistem politic din toate timpurile, unul care permite consultarea instantanee şi multilaterală a electoratului în raport cu absolut toate problemele de interes comun. În acelaşi timp, DemNet unifică problematicile generale cu cele locale, cuantificând exact importanţa globală a tuturor hotărârilor şi în acest fel elimină segregaţia şi antagonismele dintre puterea locală şi cea centrală. Definiţia dată în manualele şcolare este aceea că DemNet este, citez, „expresia ultimă a democraţiei, calea prin care societatea umană a ajuns pentru

prima dată într-o armonie perfectă".

– Şi dacă ar fi să îl definiţi la rândul dumneavoastră...? interveni funcţionarul.

– Aş spune că DemNet e moartea politicii şi e coada de la cazmaua cu care Ameropa îşi sapă propriul mormânt.

Oficialul îl privi nedumerit, făcându-i semn că spusele lui se înregistrează.

– Sunt conştient, continuă Igor Lemme, că vorbele mele pot părea deplasate, dar vă adresez la rândul meu o întrebare: cum se poate ca expresia ultimă a democraţiei să fie una care să nu permită cetăţenilor să-şi pună întrebări, să se îndoiască sau chiar să o respingă? În fond, aşa cum spunea Otto Krentz, democraţia nu poate fi concepută în termeni de unanimităţi. Fiind împotriva lui, nu fac decât să validez funcţionalitatea DemNet!

Funcţionarul se aşează din nou la biroul său, afişând o mină preocupată. Îi devenise evident că nu se afla în prezenţa unui cetăţean oarecare, aşa încât trecu la următoarea întrebare.

– Daţi-mi vă rog cel puţin unsprezece exemple de elemente care contribuie la ierarhizarea unui vot în DemNet.

Sunt propria mea marionetă. Trag de nişte aţe ca să-l manevrez pe personajul Igor Lemme şi simt că la rândul meu atârn de nişte sfori, completând un şir nesfârşit de păpuşari ce-şi imaginează că sunt în viaţă.

Igor ar fi putut enumera toate cele şaptezeci şi opt de criterii care ierarhizau votul în DemNet. Dar învăţase de mult să-şi ţină în frâu asemenea trufii.

– Elementele generale care ţin de ierarhizarea votului sunt nivelul general al studiilor, cazierul judiciar, capacităţile

manageriale dobândite, gradul de implicare în dezbaterea politică şi comportamentul fiscal. În planul particular al fiecărei hotărâri se mai ţine seama de: relevanţa studiilor pentru chestiunea în discuţie, proximitatea faţă de zona de efect a hotărârii, suprapunerea intereselor economice individuale cu cele legate de chestiunea în discuţie, raportul între vârsta votantului şi orizontul mediu de efect temporal al hotărârii şi analiza relaţiilor de rudenie ce pot afecta votul unui individ în legătură cu o chestiune dată. Aceste zece caracteristici, împreună cu alte şaizeci şi opt sunt măsurate instantaneu de coeficientul social care se aplică valorii unitare a votului pentru ierarhizarea judicioasă a cetăţenilor în raport cu chestiunea în dezbatere. Sunt de acord că după primele dezbateri fiecare cetăţean va primi exact acel coeficient care i se cuvinte, dar pentru mine este important ca iniţializarea sistemului să se facă la o cu totul altă valoare decât cea care mi s-a atribuit în urma analizei instrumentale.

Igor savură expresia de speranţă ce apăruse pe chipul funcţionarului, care părea că nu ascultase şi ultima parte a răspunsului.

– Mi-aţi spus doar zece criterii...

– Da, fiindcă am vrut să-l subliniez în mod special pe al unsprezecelea, care este, după părerea mea, şi cel mai stupid dintre ele: nivelul trăirii afective în raport cu hotărârea luată în discuţie.

– Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar vă rog să-mi detaliaţi. În felul acesta, atingem şi ultimul punct al procedurii menite să ateste că înţelegeţi şi cunoaşteţi funcţiile şi funcţionalitatea DemNet.

– Desigur, replică binevoitor Igor Lemme, care se

ridică de pe scaun şi începu să se plimbe, conştient că reuşise să inverseze rolurile şi că din examinat devenise examinator. Ar fi putut jura chiar că desluşeşte o broboană de sudoare pe fruntea funcţionarului.

– Teoreticienii DemNet pleacă de la ideea că afectul întunecă judecata, că trăirile noastre subiective nu trebuie să aibă legătură cu votul, că alegerea unui om într-o funcţie nu trebuie să depindă de faptul că acesta pare sau nu antipatic la o primă vedere, că decizia asupra construirii unei noi autostrăzi nu trebuie să depindă de ataşamentul şi de părerea de rău faţă de o grădină de trandafiri ce urmează să fie zdrobită sub betonul acesteia. Cred sincer că acest ultim criteriu e păgubos şi ştirbeşte profund umanitatea noastră. Conducătorii trebuie aleşi şi în funcţie de cât sunt de chipeşi, de elocvenţi... iar drumurile trebuie să nu treacă niciodată peste grădinile de trandafiri.

Funcţionarul atinse colţul ecranului de pe biroul său cu un gest ce oprea probabil înregistrarea.

– Domnule Lemme, e limpede pentru mine că aţi îndeplinit cu brio cerinţele procedurii şi trebuie să recunosc faptul că m-aţi pus şi pe mine pe gânduri. Eu ştiu desigur, judecând după vorbele pe care le-aţi spus despre cuantificarea participării afective, că ideile pe care mi le-aţi expus nu sunt tocmai ale dumneavoastră. Sunt şi eu abonat al ziarului *Now* şi îi citesc editorialele, fără să fiu însă în deplin acord cu cele scrise acolo.

– Citiţi ziarul *Now*? întrebă amabil Lemme.

– Da. Îmi plăcea mai mult înainte să pornească discuţia asta despre DemNet, dar trebuie să recunosc că rămâne în continuare cel mai bun.

Constat îndeplinirea procedurii privind cererea de reevaluare a coeficientului social al cetăţeanului Igor Lemme, cu număr de identificare 2351-4482-1976-2019, şi trec la expunerea motivelor pentru care se face această cerere.

Funcţionarul îl privi pe Lemme, aşteptând ca acesta să îi explice de ce anume solicitase recalcularea coeficientului social. Celălalt se mulţumi însă să rămână tăcut şi să zâmbească.

– Ce anume credeţi că a dus la eroarea de calcul a coeficientului dumneavoastră?

– Nu e tocmai o eroare, zise Lemme. E mai degrabă o omisiune, un lucru de care sistemul nu avea cum să ştie.

– Vă daţi seama că... Funcţionarul se opri şi îl privi întrebător. E greu de crezut aşa ceva. Sistemul a lucrat mai bine de un an şi a interpolat...

– Sistemul nu ştia tot ce e de ştiut despre mine.

Funcţionarul ridică din sprâncene şi încercă o glumă.

– Avem cu toţii micile noastre cotloane de individualitate. Mă îndoiesc însă profund că partea ascunsă a personalităţii dumneavoastră are vreo relevanţă pentru sistemul politic şi de vot al societăţii, zâmbi funcţionarul.

– Şi tocmai de aceea vă înşelaţi. Partea ascunsă a personalităţii mele are legătură doar cu politica şi cu societatea ameropeană, zise inflexibil Igor.

– Mă văd silit din nou să vă spun că nu vă înţeleg.

– Ideile mele ajung zilnic pe mesele a sute de milioane de ameropeni şi sunt citate aproape zilnic în Senat. De multe ori publicul aşteaptă verdictele mele...

Funcţionarul izbucni în râs şi se jucă cu degetele câteva secunde pe ecranul din faţa sa.

– Domnule Lemme! Nu credeţi că exageraţi? Nu există în spaţiul public o asemenea personalitate. Şi chiar dacă ar fi, activitatea sa ar fi fost cuantificată deja...

Bărbatul continua să râdă, deloc impresionat de chipul neclintit al lui Igor Lemme.

– Nu îmi pot imagina nicio persoană care să corespundă măcar şi pe departe descrierii dumneavoastră.

– Şi totuşi, sunt de departe cea mai importantă voce a ceea ce odinioară s-ar fi numit *societate civilă*. Iar ceea ce trebuie să decideţi dumneavoastră nu este dacă am dreptate, ci doar dacă aveţi competenţa necesară de a constata o asemenea eventualitate printr-o procedură ce implică acces la matricea elementară a UniTrez. Cu alte cuvinte, domnule Lewinson, aveţi autorizaţiile necesare pentru a-mi verifica imediat contul UniTrez?

La auzul acestor cuvinte, hohotele de râs încetară brusc, iar veselia se scurse de pe chipul funcţionarului, lăsând în urmă o mască a uimirii şi a furiei crescânde.

– Să înţeleg că susţineţi că sunteţi într-adevăr un fel de vedetă a dezbaterilor politice.

– Aţi înţeles perfect. Solicit deci să mi se cuantifice la activitatea politică poziţia de maximă expunere de care beneficiază scrierile mele.

Funcţionarul izbi cu palma în birou şi se aplecă pentru a-l vedea mai bine pe Lemme.

– Suspectez că un om atât de informat ca dumneavoastră ar trebui să ştie că noi nu avem competenţa de a face aşa ceva. Dacă v-aţi dorit doar să obţineţi o trimitere către

Oficiul prefectural, vă anunţ că aţi obţinut-o. Vă previn însă că adresarea de cereri aberante administraţiei se pedepseşte...

– Mult mai puţin decât negarea de către un funcţionar al statului a dreptului la petiţie, îl întrerupse Lemme. De altfel, am fost sincer încă de la început cu dumneavoastră. V-am spus că mă aştept la o creştere de câteva sute de ori a coeficientului social.

– Iar eu vă spun că nu cred că sunteţi cine spuneţi că sunteţi şi că vreţi doar să vă folosiţi de o situaţie ambiguă. Oricum, cazul dumneavoastră nu e de competenţa mea. Mergeţi mâine la Oficiul prefectural. Referatul meu va ajunge acolo chiar în seara asta. Am însă o singură întrebare: dacă sunteţi cine spuneţi că sunteţi, de ce riscaţi o pedeapsă abuzând de sistem? Pentru DemNet?

– Nu. Împotriva lui.

Capitolul 2

Simţea că se prăbuşeşte în el însuşi. Euforia întâlnirii cu funcţionarul de la primărie se topise în presimţirea sumbră a unui sfârşit iminent. Pentru prima dată în viaţă se angajase pe un drum care nu avea cum să se încheie în universul cunoscut şi comod al realităţii pe care o trăia zi de zi.

I se întâmpla doar rareori să nu poată distinge între coincidenţă şi consecinţă, iar asta îl făcea să se simtă şi mai nesigur. Cabina holografică în care îşi petrecea mai tot timpul muncind la ziarul său părea că e zidită din cărămizi translucide care revărsau asupra lui un flux ameţitor de informaţii despre el însuşi. Cineva pretindea că-l văzuse pe proprietarul ziarului *Now* îmbătându-se într-un hotel din New York şi spunând oricui dorea să îl asculte că el este misteriosul editor al celui mai important cotidian al spaţiului DemNet. O tânără braziliancă de treisprezece ani susţinea că e însărcinată cu el. Şi din Ruschindia venea o corespondenţă specială pe unul dintre fluxurile de ştiri care culmina cu un interviu luat unui bărbat care nu semăna cu el deloc, dar care spunea că odată cu instaurarea DemNet, ziarul său va deveni mai puternic, mai influent.

Cu un gest scurt al mâinii stângi suprimă toate fluxurile de ştiri şi începu să-şi revizuiască filtrele. În mod normal, ziarul său prelua întocmai informaţiile de interes public şi ştirile transmise exclusiv de buletinele oficiale pe care orice instituţie bugetară era obligată să le emită din trei în trei ore, conform standardului libertăţii de informare. Celelalte surse erau însă filtrate după criterii pe care le rafinase în decursul timpului astfel încât ziarul putea funcţiona o bucată de vreme chiar şi fără ca el să intre în cabina holo. De mai bine de zece ani folosea însă interfaţa pe care o construise singur pentru a sorta aceste ştiri, pentru a le elimina pe cele redundante, pentru a le verifica pe cele care se calificau ca fiind interesante. Niciodată însă sistemul lui nu avusese de-a face cu atâtea noutăţi despre persoana lui.

Se gândi preţ de câteva clipe, uşor amuzat, la ce-ar fi spus Platon dacă s-ar fi aflat în locul lui. Bătrânul filozof susţinuse întotdeauna că nu face decât să stea într-o peşteră în care vede pe pereţi reflexiile unei lumi ideale. Ecranul holografic cilindric putea fi o asemenea peşteră.

Iar când lumina ideală împrumută chipul sau numele tău, realitatea devine mai insuportabilă decât de obicei.

Simţea mai acut decât oricând că nu mai e stăpânul propriului timp, că un zeu barbar îl obligă să mestece şi să înghită asprul nisip al clepsidrei, că nu e nimic altceva decât o marionetă trasă de sfori ale căror capete nu le putea nici măcar întrezări.

Cine era el? Se ţinuse întotdeauna departe de ochii presei. Nu participase niciodată la vreo petrecere sau la vreo întâlnire a breslei. I se acordaseră toate premiile cu putinţă pentru editorialele sale, dar nu se prezentase niciodată la de-

cernări. Îşi plasase toate tranzacţiile financiare la adăpostul unui cont care rămânea anonim fiindcă nu operase niciodată retrageri şi apelase, contra unor preţuri exorbitante, plătite cu banii abonaţilor din Ruschindia, la un releu aflat în spaţiul de pe Inel. Izbutise astfel să-şi ascundă identitatea faţă de toţi cei peste trei sute de milioane de cititori care se conectau în fiecare dimineaţă pe canalul său de holoştiri.

Oricui altcuiva i-ar fi ajuns să fie Igor Lemme. El reuşea doar cu greu să se adăpostească în propria-i piele fiindcă ştia că, indiferent cît ar fi cântărit, reputaţia şi banii săi nu aveau cum să îi compenseze nici măcar trecutul.

Maxie, catogul său roşcat, veni către el şi-şi vârî fără ezitare capul prin peretele holografic care era acum constituit din mii de ceasuri micuţe. Botul său lung deformă câteva cadrane, iar două dintre ele i se potriviră chiar pe ochi, făcându-l pe Igor să zâmbească. Animalul se lăsă pradă unei reminiscenţe feline şi se frecă de picioarele lui, invitându-l parcă să-l alinte. Bărbatul îşi trecu mâna prin blana aspră, dar mângâierea nu se dovedi destul de energică, trădând noianul de gânduri care îi înnegura fruntea, aşa că Maxie alese să treacă pur şi simplu prin holocamera sa de lucru şi să se târască alene spre bucătărie, unde îl aştepta o masă îmbelşugată. Ştia că nu are voie să-l deranjeze, dar trecuse aruncând o privire sfidătoare, pe care stăpânul său ajunsese să o cunoască drept semn al plictiselii.

Igor privi lung în urma animalului, admirând pachetele de muşchi ce se vedeau pe sub blana strălucitoare şi zâmbi văzând semnul discret pe care catogul îl făcu din coadă. Era dezamăgire şi lehamite deopotrivă în mintea prietenului său. Sperase probabil să mănânce împreună, dar nu mai putuse

să aştepte. În ciuda faptului că avea înteligenţa unui copil de şapte-opt ani, catogul rămânea ancorat încă într-o animalitate a cărei dimensiune principală era satisfacerea nevoilor primare.

– Cine eşti tu, Igor Lemme? rosti cu voce tare bărbatul, pocnindu-şi genunchii cu palmele şi ridicându-se din scaun. Cine eşti? mai întrebă el o dată, începând să se plimbe prin studioul larg care-i ţinea loc de cameră de zi şi de birou.

Întrebările răsunară ciudat, sfărâmându-se de pereţii care întâlneau podeaua în unghiuri ascuţite.

Era inutil să se mintă. Fuga lui de lume, încercarea disperată de a ascunde cine editează cel mai important ziar al spaţiului liber ameropean erau expresia unei onestităţi pe care o învăţase încă din copilărie. Se cunoştea bine şi-şi ştia şi limitele. Dacă i-ar fi fost devoalată identitatea, nu s-ar fi putut stăpâni să nu-şi dea în vileag până la urmă şi slăbiciunile. Era conştient că e un pic fariseu. Se surprindea uneori privind la canalele oficiale de holoviziune, spre vedetele consacrate, şi dorindu-şi să fie în locul lor. Ba nu, nu dorindu-şi să fie, el era deja acolo. Ajungea să spună cine este şi probabil în doar câteva luni ar fi devenit cel mai important comentator politic al oricărei holoviziuni. N-o făcea însă pentru că asta ar fi însemnat să nu mai scrie...

Nu avea o mulţime dintre slăbiciunile acelea la care oamenii închid ochii cu condescendenţă. Nu avusese niciodată o relaţie prea bună cu femeile şi nu tânjea după ele. Poate cu o singură excepţie... Dispreţuia lucrurile, bunurile materiale, dar chiar dacă ar fi fost pus în situaţia de a fi mituit, era tare greu ca vreunul dintre cei pe care-i critica aspru să-i poată oferi ceva ce nu-şi putea permite şi singur. Anii de

austeritate şi de ascunziş făcuseră ca averea sa să atingă proporţii colosale, atât în eurodoli UniTrez cât şi în eurodoli liberi. Nu avea ambiţia de a conduce, ba mai mult, era sigur că orice colectiv sau grupuscul uman care s-ar fi ghidat după liniile sale de acţiune ar fi sfârşit prin a provoca un adevărat cataclism. Asta se şi întâmplase o dată. Deşi credea despre el însuşi că e în ansamblu un tip extrem de complicat, era convins că există oameni care îi pot citi pe chip toate slăbiciunile. Şi avea multe...

Se aşeză pe fotoliu şi lăsă gelul cu care era umplut acesta să se ajusteze până când obţinu o poziţie comodă, cea în care obişnuia să se gândească la ceea ce avea de scris.

Din bucătărie se auzeau clefăiturile lui Maxie. Ştia că animalul mânca zgomotos pentru a-şi exprima în felul lui recunoştinţa pentru alegerea făcută în seara aceea. Puţini oameni obişnuiau să-şi hrănească animalele de casă cu carne adevărată. Iar când aveai drept companie un catog de 120 de kilograme, gestul ăsta putea fi considerat deopotrivă nebunie şi risipă.

Igor nu obişnuia însă să se zgârcească atunci când venea vorba de nevoile lui Maxie. Simţise dintotdeauna că animalul acela, pe care-l cumpărase pe eurodoli liberi la un preţ la care prefera să nu se gândească, avea să joace un rol extrem de important în viaţa lui.

Ridică privirea în tavan şi-şi aminti din nou senzaţia de claustrofobie pe care o resimţise în cabina holografică atunci când toate ştirile acelea despre el îl prinseseră în capcana mortală a iluziilor. Dacă nu-şi rescria filtrele foarte rapid, măcar una dintre ele avea să ajungă în propriul lui ziar, ceea ce ar fi dus practic la creşterea exponenţială a

numărului ştirilor despre el. Simţea cum secundele refuză să se scurgă, cum timpul se adună ca o apă neagră încercuindu-l, lipindu-l cu spatele de zid.

Cine era el? Ar fi putut fi şi cel care îi făcuse un copil unei fete de treisprezece ani. Ar fi putut fi şi fantoşa magnaţilor de la He3 sau o clonă cu o personalitate elaborată în laboratoarele misterioase de la CBA. Ar fi putut fi un călugăr de lângă HeeTree sau vreun şarlatan norocos din Chabilla. Ar mai fi putut fi pur şi simplu o diversiune, punctul de echilibru necesar Triumviratului Luminii pentru a-şi face mai cunoscut şi mai credibil programul politic. Ştia mai bine decât oricine că oamenii publici sunt mai ales aşa cum apar ei în presă. Erau mai bine de 100 de ani de când nu prea mai conta cine eşti cu adevărat, fiind mai important ceea ce pari că eşti. Chiar şi el, deşi rămăsese anonim pentru toţi cititorii săi, avea pentru mulţi dintre cetăţenii Ameropei un chip anume. Poate nu unul de carne, dar avea... Oamenii cred dintotdeauna ceea ce sunt predispuşi să creadă. Ar fi putut da zeci de exemple de scandaluri şi de cariere politice frânte în urma unor poveşti mediatice complet neadevărate, dar care se pliaseră atât de bine peste ceea ce credeau oamenii despre un anumit lider politic, încât nimeni nu mai stătuse să verifice informaţiile până la capăt. Furtuna mediatică mătură oamenii de cele mai multe ori înainte ca ei să se poată apăra. Iar în vacarmul acela de voci, ziarul *Now* era poate cea mai puternică.

Se gândise adeseori la clipa în care ar fi trebuit să-şi dea în vileag identitatea. Era convins că mulţi dintre cititorii săi aveau să fie dezamăgiţi. Era un ins plicticos, robit muncii sale, care se descurca destul de greu în societate, vorbea

bolovănos şi, în general, sărea de la o idee la alta atât de repede încât putea fi urmărit doar cu greu. E adevărat că felul ăsta de a fi năştea editorialele sale extraordinare, comentariile a căror perspectivă generalizatoare atrăsese cele mai bine de trei sute de milioane de abonamente care-l făceau astăzi cea mai importantă voce a Ameropei.

Putea fi oricine şi de aceea nu avea importanţă pe care dintre măştile prefabricate, care i se ofereau din cele mai neaşteptate locuri, alegea să şi-o pună. Poate că ar fi fost mai bine să aleagă una din aceste biografii, să o lase să-l pătrundă şi să iasă apoi în faţa lumii întregi şi să spună: „Uite-mă!". Ce simplu ar fi dacă viaţa ar fi un costum de gală, pe care să-l despăturești şi să-l laşi apoi să te îmbrace din cap până în picioare şi să se ajusteze singur după ultimele linii ale modei. Da, da, moda avea un rol mult mai important în cazul sufletelor şi al biografiilor decât în cazul hainelor.

Îşi aducea perfect aminte de ani întregi în care preferaţii publicului fuseseră oamenii intransigenţi, cei care înţepeneau în poziţii morale ori se repezeau cu pieptul înainte în bătălii dinainte pierdute. În alţi ani, oamenii îi preferaseră pe aceia care se schimbau căindu-se, rupându-se de trecut, cu lacrimi pe obraz şi mărturisiri cutremurătoare. Schimbarea şi intransigenţa reveneau periodic în gustul public.

Zbârnâitul strident al cabinei holo nu îi produse nicio tresărire, cu toate că alesese sunetul acela cu multă vreme în urmă, convins că nu îl va putea ignora niciodată. De când se întorsese de la întrevederea cu funcţionarul, un ungher al minţii sale aştepta acel sunet. Se ridică şi pătrunse grăbit în cabina holo. Programul alesese o ştire pe care i-o afişa în vârful listei de probleme, marcând-o cu roşu, semn că este

necesară intervenţia lui Igor. Textul era scurt şi redactat probabil de un soft obişnuit şi era prezent pe mai multe fluxuri de ştiri. Verificarea recurentă a sursei iniţiale dusese însă la închiderea unui cerc. Cu alte cuvinte, sursele de informaţii se citau între ele în aşa fel încât era imposibil să stabileşti care fusese cea de la care pornise ştirea. În mod normal, o asemenea situaţie nu necesita însă intervenţia lui Igor Lemme, fiindcă sistemul era proiectat în aşa fel încât să ocolească astfel de ştiri până în momentul în care ele năşteau reacţii din partea părţilor implicate în evenimentul despre care se vorbea.

Ştirea pretindea că misteriosul editor al ziarului *Now* se remarcase încă din copilărie ca fiind un om extrem de înzestrat. Coeficientul său medical fusese atât de mare, încât nu trebuise să apeleze la nicio Îmbunătăţire Obligatorie. Toate publicaţiile promiteau amănunte suplimentare în ediţiile lor din viitorul apropiat, dar asta era cea mai mică dintre problemele lui Igor. Ştirea era însă însoţită de o poză a sa din copilărie. Privi mai atent. Nu încăpea nicio îndoială. Ştia şi când îi făcuse tatăl său fotografia: cu trei zile după ce comisia medicală îi certificase starea de sănătate şi hotărâse că, pentru el, Îmbunătăţirile Obligatorii nu erau... obligatorii.

Nu avea cum să fie o coincidenţă. Apariţia fotografiei sale din copilărie era un semnal destul de ambiguu pentru a-l feri de ochii publicului larg, dar îndeajuns de convingător în privinţa puterii pe care o aveau cei care aflaseră de cererea sa de recalculare a Coeficientului Social. Se aşteptase la o asemenea desfăşurare, dar nu şi la promptitudinea cu care reacţionaseră adversarii săi.

Adversarii săi.

Le putea spune aşa? Probabil că nu. Se simţise mereu mult mai bine pe tărâmul luptelor de idei, pe care le purtase după toate regulile unui război autentic. A accepta că avea adversari capabili de a manipula cu atâta inteligenţă fluxul ameropean de ştiri, despre care el însuşi teoretizase că e guvernat doar de legile haosului, însemna să accepte că disputa de idei se terminase şi devenise un fel de revoluţionar.

Privi încă o dată imaginea băiatului plăpând, de treisprezece ani, care stătea oarecum stingher, zâmbind strâmb către obiectivul camerei de filmat. Îşi aducea aminte perfect ziua aceea, aşa cum îşi aducea aminte, de altfel, chiar şi cel mai mic amănunt al vieţii sale. Se scurseseră deja trei zile de la verdictul comisiei şi devenise o adevărată celebritate. La şcoală, bancurile făcute pe seama constituţiei sale fragile dispăruseră brusc, fetele prinseseră să îl privească şi ele cu alţi ochi... Laura îl privea şi ea cu alţi ochi. Sau, măcar, *îl privea.* Profesorii i se adresau distant, impunându-şi o rigoare pe care ştia încă de atunci să o asocieze cu frica. Ziua aceea fusese însă cu adevărat specială fiindcă doamna Ambers, vecina care locuia în casa cu reflexii roz, de dincolo de gardul viu, îl întrebase cu glas gâtuit:

– Chiar nu poţi să uiţi nimic?

– Nu... Îmi amintesc chiar şi poezia pe care mi-aţi spus-o când aveam trei ani şi ai mei m-au lăsat pentru o zi în grija dumneavoastră.

Să mori puţin, în fiecare ceas
E felul nostru de a fi
Un strop fugar, de bun rămas
Să sorbi senin, în fiecare zi.

– I-aţi recitat versuri din Maxwell! se scandalizase tatăl lui Igor, dar doamna Ambers ridicase nepăsător din umeri.

– Nu ştiam că înţelege sau reţine. Şi, oricum, chiar credeţi că asta e cea mai mare dintre problemele sale?

Întrebarea rămăsese multă vreme fără răspuns în mintea lui Igor, până când ajunsese să accepte că însuşirea aceea, care părea atât de folositoare la şcoală, este şi cel mai mare blestem al său.

Trebuise să apeleze până la urmă la o Îmbunătăţire Obligatorie, după ce la şaptesprezece ani încetase să mai doarmă şi leşinase după mai bine de treizeci de zile de chin. Îi montaseră atunci SHE (Sleeping Helmet Enhancement), un sistem microscopic de electrozi care se conecta la un dispozitiv capabil să simuleze activitatea onirică. Îşi inducea regulat vise fiindcă medicii descoperiseră că felul acela de scurt-circuitare a minţii sale fabuloase era singura metodă de a evita un atac cerebral. Continua să nu doarmă, dar starea în care îl aducea SHE era cumva similară cu odihna. Ceea ce nimeni nu ştia însă era ce anume visează Igor. Acela era un secret mai periculos pentru el chiar şi decât devoalarea adevăratei identităţi a editorialistului ziarului *Now*.

Decriptase cu multă vreme în urmă algoritmii de programare ai SHE şi reuşise să cupleze dispozitivul la seria de procesoare ale computerului său. Obţinuse în acest fel un soi ciudat de alter ego, o conştiinţă paralelă cu a sa, care se baza pe înregistrările şi integrarea a mii de vise pe care le avusese încă din copilărie. Pentru el, visul nu era doar un mecanism întâmplător, ci o serie coerentă de iluzii şi autosugestii, populate cu personaje care reveneau ritmic, cu experienţe repe-

tate şi amplificate. Ideea programului care alcătuia de două ori pe zi ediţiile ziarului *Now* îi venise de fapt atunci când îşi programa casca pentru dormit. Constatase cu mare tulburare că, în esenţă, modelarea lumii sale interioare şi ordonarea fluxurilor de ştiri care descriau viaţa reală erau cam acelaşi lucru.

– Maxie! Unde te-ai ascuns?

Catogul apăru dând din coadă fără entuziasm.

– O să mă culc. Să mă trezeşti peste vreo patru ore. Şi să te străduieşti să păstrezi liniştea. Nu mă interesează cu ce te ocupi în acest timp, dar vreau linişte.

AFARĂ?

Cuvântul licări pe ecranul flexibil care acoperea partea de sus a pieptului animalului.

– În niciun caz! Ai uitat ce ai păţit ultima dată? Te-au văzut toţi vecinii sărind direct în copac!

PASĂRE

– Se poate, dar oamenii din cartierul ăsta au plătit milioane de eurodoli pe locuinţele lor nu numai fiindcă au Mediterana la picioare, ci şi pentru a fi la adăpost de chestii precum o pisică uriaşă capabilă să vâneze păsările din zbor. Stai în casă!

Animalul plecă agale, lăsând impresia că fusese jignit de moarte. Cu ochii închişi, Igor zâmbi unui gând. Era a patruzeci şi şaptea oară când conversaţia lor urma exact acelaşi tipic. Trebuia să constate, fără prea mare încântare, că, într-un fel, conştiinţa colectivă căreia i se adresa prin ziarul său nu era cu mult diferită faţă de cea a catogului: avea exact aceeaşi memorie pentru evenimentele petrecute cu doar câteva zile în urmă. Igor îşi blestemase însă de atâtea

ori condiţia mentală încât ajunsese să fie convins că el este cel sucit, că principialitatea lui, despre care mulţi spuneau că e doar încăpăţânare obtuză, e cea care nu se potriveşte în lumea în care trăia. Era însă împăcat cu sine.

Îşi montă repede casca pentru dormit şi peisajul din jurul său se schimbă imediat. Era într-o seră imensă, a cărei cupolă se rotunjea înalt undeva, dincolo de raza sa vizuală. Pe lângă el zburau fluturi albaştri, cu aripi articulate precum cele ale unor lilieci. Zâmbi larg şi privi încântat cum roiul de insecte se aşază în aşa fel încât pâlpâirile lor colorate formează imaginea unui chip.

– Bună seara, iubite!

– Bună seara, Laura. Mi-ai plăcut mai mult ieri.

– Şi ce-am fost ieri?

– Vânt...

– O, da. Nu uiţi niciodată nimic.

– Iar tu prevezi totul... Şi de aceea ştii ce vreau să te întreb.

Fluturii se contopiră şi se transformară imediat într-o fată. Igor o luă de mână.

– Ei?

– Nu. Oamenii nu merită să te jertfeşti pentru ei. Dar asta nu mai are nicio importanţă acum fiindcă, dragoste, ştii că nu mai ai cale de întoarcere...

Igor îşi aşeză capul în poala fetei, care începu să îi susure un cântec vechi.

Capitolul 3

Dreamland era nu numai cel mai important parc de distracţii al vechii Europe dar şi un oraş în sine. Zeci de mii de oameni locuiau efectiv în parc, deservind afluxul constant de vizitatori. Prin tradiţie, Dreamland rămăsese un loc în care oamenii erau serviţi exclusiv de alţi oameni şi nu de maşini. Iar tradiţia aceasta era încurajată cu bani mulţi de turiştii care păreau să îşi dorească să fie mofturoşi în faţa unui chelner uman, dacă tot dădeau o mică avere pe un meniu pe care oricum îl comandau mai mult din curiozitate decât îmboldiţi de foame.

În ciuda numelui său care trimitea spre cu totul altfel de activităţi, Ice Park era de fapt o spălătorie care făcea parte din lanţul nevăzut de servicii care permitea parcului să funcţioneze fără nicio oprire. Ocupa sediul unui vechi teren de patinaj şi procesa mai bine de jumătate din rufele care se murdăreau zilnic în hotelurile din parc. Fiindcă turiştii ajungeau doar rareori aici, întreaga afacere era automatizată, fiind operată de un singur om. Smitty susţinea că îi e prieten lui Igor Lemme, iar acesta nu îl contrazisese niciodată, deşi între ei nu avusese loc nicio conversaţie mai lungă de zece

minute şi nu îi aflase niciodată numele de familie.

Igor simţi mirosul spălătoriei încă de când intră pe străduţa întunecoasă. Zâmbi mulţumit: duhoarea aceea îi era cel mai de nădejde aliat. Nimeni nu ar fi mers de bunăvoie înspre sursa unui asemenea miros pentru a descoperi mai apoi că în spatele firmei se ascundea altceva decât un patinoar.

– Salut la toată lumea, zise Igor cu voioşie, dând de perete uşa de la intrare.

Îi plăcea să facă asta fiindcă spălătoria era unul dintre puţinele locuri care mai avea încă o uşă în înţelesul clasic al cuvântului.

– De ce eşti aşa de vesel? întrebă morocănos Smitty, ridicându-şi pe frunte ochelarii speciali cu care îşi analiza culturile de acarieni microscopici.

Igor zâmbi larg. Smitty era probabil cel mai mare specialist în acarieni din tot spaţiul ameropean. Îl adăpostise în spălătoria lui cu mulţi ani în urmă, ascunzându-l de forţele de ordine care căutau un tip al cărui coeficient de furie depăşea cu mult chiar şi limitele extrem de ridicate ale parcului de distracţii. Fusese nevoie de o mită consistentă pentru a-l lămuri pe ofiţerul care conducea patrula că în spălătorie nu se ascundea niciun nebun furios. Igor se lăsase atunci mânat de instinctul care îi spunea că oricine încălca regulile avea până la urmă să îi fie de folos.

Smitty nu părăsise spălătoria de mai bine de cinci ani. Susţinea că nici măcar nu îşi mai doreşte acest lucru, fiindcă e încredinţat că, mai devreme sau mai târziu, o forţă teroristă va lansa un atac împotriva ameropenilor folosindu-se de acarienii modificaţi genetic care menţineau hainele în deplină curăţenie, hrănindu-se sau îndepărtând tot ceea ce se impregna

în textura ţesăturilor. Stătea ore întregi studiind diferitele sale culturi de acarieni şi, în mare măsură, eficienţa spălătoriei se datora şi cercetărilor sale.

– Mai spune-mi o dată, Smitty, de ce a fost nevoie să plătesc alaltăieri două mii de eurodoli pe o lampă cu umidificare?

– Să înţeleg că ai primit factura?

– Desigur. Am plătit şi probabil că livrarea se va face în câteva zile. Mi-au răspuns că e un echipament solicitat destul de rar şi trebuie să îl aducă tocmai de la Tokyo.

– Ai primit factura şi nu eşti supărat? continuă Smitty, de parcă nu l-ar fi auzit.

– De ce aş fi? M-am obişnuit de mult cu ciudăţeniile tale.

Smitty ridică o mână în semn de protest.

– Nu o să mai crezi aşa ceva după ce am să-ţi spun acum.

– Uimeşte-mă!

– Am reuşit! Sunt un om liber! exclamă bărbatul bărbos, ridicându-se de la masă şi desfăcându-şi braţele anormal de lungi cu un gest teatral. Sonda aia o să-mi permită să îi înmulţesc destul de repede pentru ca în maximum trei zile să pot păcăli nenorocita lor de reţea de securitate!

Igor Lemme înghiţi în sec. Ştia de ceva vreme că Smitty se chinuia să obţină acarieni care să bruieze NanoSanul. Şi el avea ceva contra sistemului de localizare şi diagnosticare.

Nu există coincidenţe?

Igor încercă să-şi ascundă tulburarea.

– Chiar presupunând că ai reuşi să bruiezi semnalul, nu te vei bucura prea multă vreme de libertate.

Smitty îl scrută cu atenţie.

– Dar ai ştiut dintotdeauna că urmează să plec până la

urmă, să...

– Nu e vorba despre asta..., îl întrerupse Igor Lemme.

– Atunci?

– Nu te poţi controla. Trebuie să accepţi că NanoSan nu e o imensă reţea de spionaj, pusă în slujba unor forţe obscure, ci cea mai avansată metodă de verificare a stării de sănătate. Am citit recent că în fiecare oră sunt diagnosticate câteva zeci de mutaţii ale virusilor cunoscuţi, multe dintre ele letale, multe dintre ele provenind din Ruschindia... Dacă în corpul tău nu ar exista cei două mii de nanoboţi care să se lupte cu virusii şi să vegheze ca nu cumva să faci vreo tumoare, ai fi fost mort demult.

– Nu am cerut eu să mi-i implanteze! Să ştii că m-am gândit la asta. E ca şi cu botezul pe vremuri. Te trezeai creştin în urma unui act căruia nu puteai să i te opui fiindcă erai prea mic. Aşa şi cu nanoboţii. Trebuia să mă întrebe mai întâi!

Igor zâmbi. Nu putea nega că îi plăcea să îl provoace şi că îl păstrase lângă el fiindcă revolta sa înnăscută împotriva oricărei autorităţi îi dădea speranţă.

– Smitty! NanoSan e un lucru bun!

– Aşa spun ei! Şi nu e minunat că în timp ce ei se laudă că te menţin perfect sănătos, îţi pot monitoriza emoţiile şi pot spune cu precizie de câţiva milimetri unde te afli?

– Îţi repet că ăsta e un lucru bun! Nu poţi nega că monitorizarea stărilor emoţionale a redus un întreg ordin de mărime al infracţiunilor cu violenţă...

– Dar cu ce preţ? Nu mai poţi fi nervos deloc! Nici pe vreme, nici pe nenorocita de nevastă care te înşală cu colegul tău de birou, dar mai ales nu poţi fi nervos pe *ei*! Fiindcă ăsta

e ţelul lor ultim. Vor să te controleze!

– Care *ei*? insistă zâmbind Igor Lemme.

Celălalt se opri şi tăcu preţ de câteva clipe.

– Ştiu ce faci! Mă provoci, ca apoi să-ţi baţi joc de mine. Întotdeauna ţi-a plăcut să joci rolul ăsta! Bine că eşti tu domnul Perfecţiune!

– Vorbesc serios de data asta şi încerc să îţi explic unde greşeşti. Nu NanoSan te-a ţinut prizonier aici atâţia ani, ci felul tău de a vorbi, obsesia ta faţă de conspiraţiile de tot felul.

Igor ar fi vrut să-i vorbească despre rezolvarea pe care omenirea o găsise cu aproape un mileniu în urmă problemei cu care se confrunta Smitty. Spre deosebire de angajatul său, el acceptase că, de cele mai multe ori, lucrurile sunt exact aşa cum par, că aproape toţi condamnaţii îşi merită soarta, că imaginea omului care greşeşte din cauza faptului că nu e ajutat la timp să înţeleagă lumea e doar un mit romantic şi, ocazional, un fel de a câştiga alegerile.

Smitty era o enciclopedie a tuturor teoriilor conspiraţiei şi avea capacitatea uimitoare de a explica ultimii două sute de ani ai istoriei moderne apelând la o logică simplă şi generalizatoare care spunea că democraţia din spaţiul ameropean, cu formele ei schimbătoare şi cu conflictele sale intestine, nu era decât o metodă perversă de a manipula cea mai bogată comunitate din lume. Masonii, Guvernul Mondial, lăcomia corporatistă şi pacturile transpartinice erau pilonii lumii lui Smitty, explicaţiile la îndemână pentru absolut orice neajuns al momentului.

Îl încuraja adeseori să vorbească despre toate acestea fiindcă extremismul lui Smitty îl ajuta pe el însuşi să-şi pună

gândurile în ordine şi să fie mai sigur de locul spre care se îndrepta chiar şi fără voia sa.

– Care *ei*? repetă Igor.

– Cum care? Cei care ne prostesc, cei care vor să creadă că DemNet ne va rezolva toate problemele. Acum două sute de ani era comunismul bazat pe planificare şi electrificare; a urmat democraţia bazată pe drepturile omului şi pe economia de piaţă; acum toată lumea vorbeşte de DemNet, ca produs al UniTrez, NanoSan şi al Orbstiţiei. Nu se poate să nu vezi că mecanismul e neschimbat. Ei vorbesc de fenomene din alte sfere, pe care le folosesc pentru a justifica fundamentele unor chestiuni strict politice. În spatele acestei şmecherii vechi de când lumea se află întotdeauna băieţii deştepţi...

Igor ştia că, în esenţă, Smitty avea dreptate şi aproape că îl aproba. Îi trebui un efort considerabil pentru a continua să îşi joace rolul de cetăţean modern, deşi era convins că precauţia sa nu mai avea nicio importanţă.

Păpuşar. O marionetă care-şi trage propriile sfori, într-un lanţ atât de lung încât nu-i poţi bănui nici originile şi nici efectele.

– Mi-ai spus de nenumărate ori teoriile tale...

– Da, da, îl întrerupse Smitty. Cel mai mare secret al tuturor timpurilor e că niciunul dintre cei care au inventat ceva cu adevărat nou nu a pierdut monopolul acelui lucru. Uite, banii, de pildă...

– Ce-i cu ei?

– Încă de la mijlocul secolul XX nu mai reprezintă decât nişte hârtii emise de un organism privat, controlat de câţiva oameni din fosta Americă. Astăzi nu mai au nici măcar

decenţa de a-ţi da o hîrtie sau o monedă. Banii sunt toţi ai UniTrez. Şi cine controlează UniTrez?

– Nimeni. Algoritmii...

– Pe dracu'! Muncim, cheltuim, câştigăm, economisim nişte cifre care se învârt într-un calculator. Şi eu te întreb: cine a scris sistemul de operare al calculatorului ăstuia? Şi nu mă refer aici la programe, ci la legi. Dac-ai să ai curiozitatea să urmăreşti felul în care au evoluat ele, te vei convinge, la fel ca mine, că jucăm cu toţii într-o comedie proastă.

Igor Lemme păstră o clipă tăcerea, prefăcându-se că se gândeşte la implicaţiile cuvintelor angajatului său. Ştia că nu sunt ideile lui Smitty şi ar fi putut cita nu numai adresele forumurilor clandestine care găzduiau asemenea opinii, ci şi articole întregi pe care le citise la rândul său cu interes şi le aprobase cu căldură. Îi părea rău că nu poate să îl aprobe pe Smitty, dar nu avea cum să renunţe la discreţia pe care şi-o impusese, fiindcă angajatul său îi servea adesea şi ca barometru al propriilor scrieri. Fiindcă Smitty era un cititor fervent al ziarului *Now*.

– N-ai să mă convingi! Mi-ai repetat de-atâtea ori: cei care au început primii să extragă petrol domină încă piaţa energetică a planetei; pietrele preţioase există cu adevărat din punct de vedere legal doar dacă sunt înscrise într-un registru ţinut de nişte particulari în ultimii patru sute de ani; doctrinele politice sunt doar paravanele propagandistice care maschează războaie care se învârt exclusiv în jurul obţinerii unei puteri absolute. Ei bine, eu nu sunt pregătit încă să accept că toţi cei care ne conduc sau ne-au condus în ultimele sute de ani îşi doresc doar puterea. Nu e logic şi, mai ales, nu e adevărat. Îţi respect însă ideile şi cred sincer că societatea are

nevoie şi de oameni ca tine. În fond, ce sens are o lege fără acela care propovăduieşte încălcarea ei?

Igor Lemme se ridică de pe scaunul său şi merse către vasul cu vată spre care era aţintit obiectivul microscopului. Ştia că acolo, nevăzuţi de nimeni, se aflau acarienii capabili să distorsioneze semnalul NanoSan.

– Lighioanele astea mici o să-ţi aducă o avere...

– Da, îl aprobă Smitty, mai ales că prevăd vremuri extrem de interesante. S-ar putea să nu fiu nici măcar nevoit să plec în Ruschindia pentru a-i exporta spre toţi cei care n-au chef să se mai lase spionaţi de NanoSan, mormăi Smitty în barbă.

Igor Lemme îi adresă o întrebare mută.

– Da, da, începe! Semnele nu sunt evidente pentru toată lumea, dar eu simt că zilele astea care mai sunt până la instaurarea DemNet n-au să fie tocmai liniştite.

– Simţi? întrebă impasibil Igor Lemme.

– Simt... ştiu şi observ. Uite, de pildă, în ultima ediţie a ziarului *Now* e publicată o ştire despre identitatea editorialistului de acolo.

– Ei, şi? întrebă scurt Igor Lemme, tuşind apoi ca să mascheze tonul schimbat al vocii sale.

– Păi tot chichirezul la ziarul ăla e că nimeni nu-l cunoaşte pe cel care scrie comentariile politice. Fără misterul ăsta, n-ar fi cine ştie ce de capul său. Faptul că îl silesc acum să iasă la iveală nu are cum să fie o simplă întâmplare. E un şantaj evident.

– Şi de ce ar fi omul ăsta atât de important?

– Glumeşti? Chiar nu citeşti niciodată nimic?

Ochii celuilalt căpătaseră o strălucire ciudată, care părea

că răscoleşte în adâncul minţii lui Igor. Iar Igor simţi nevoia să îşi ferească privirea.

– Ştii bine că îmi plac filmele vechi.

Smitty dădu din mână a lehamite şi apoi îl păroni pe Igor Lemme cu o privire pătrunzătoare.

– Omul ăla le poate ţine piept într-o discuţie doctrinară lui Krentz, Rodomonti şi Taylor! Deodată! În plus, îl suspectez că e cel care i-a numit pe ăştia trei Triumviratul Întunericului. Cred că articolele sale despre Congresul de la Roma au fost singurul lucru care a mai spălat ruşinea de a trăi într-o societate în care trei doctrine politice se topesc brusc într-una singură.

Avuseseră adesea asemenea discuţii şi Igor era obişnuit să-şi mascheze reacţiile profund omeneşti pe care i le stârneau comentariile lui Smitty. Se suspectase adesea că îl ajută pe fugarul acela ciudat şi scandalos de murdar pentru un ins care lucra într-o spălătorie, fiindcă îi gâdilă orgoliul într-un mod atât de plăcut. Ştia însă că Smitty are dreptate. În perioada imediat următoare Congresului de la Roma, numărul abonamentelor se triplase.

– Să zicem că ăsta e un lucru pe care îl constaţi, urmă Igor. Dar de unde ştii că vin vremuri tulburi?

– A, e o chestiune foarte simplă. Vezi tu, două secole de putere absolută te fac să devii moale, să crezi că ceilalţi sunt atât de proşti, încât îţi vor accepta superioritatea chiar şi când le negi o caracteristică fundamentală. Au greşit când au dat posibilitatea contestării coeficientului social.

Igor Lemme zâmbi unui gând. Nici el nu se aşteptase ca promotorii DemNet să facă o asemenea greşeală. Era adevărat că articolele lui fuseseră poate principala sursă de

presiune pentru amendamentul acela din Senat, dar nu se aşteptase nicio clipă ca ei să comită o asemenea eroare.

– Tata avea o vorbă, continuă Smitty cu însufleţire: nimeni n-o să recunoască vreodată că e prost. A încerca să îi ordonezi pe oameni dându-le note pentru părticele din viaţa lor stârneşte o dorinţă de competiţie care poate duce la furtuni de nebănuit. Au scos din adormire o societate în care nimeni nu-şi mai căutase cu adevărat locul de mai bine de şaizeci de ani. Ai să vezi ce tărăboi o să iasă!

Lemme se îndreptă spre uşă.

– Ai să-mi laşi şi mie o colonie de acarieni de-ai tăi?

– Ba chiar vreo două. Le meriţi, patroane, pentru anii ăştia în care te-ai prefăcut că muncesc îndeajuns de mult pentru a mă adăposti aici. Nu ştiu dacă voi mai fi la spălătorie când revii. Imediat ce apare sonda aia, o şterg. Cum spunea un tovarăş de-al meu odată, vreau să am locuri în primul rând când privesc spectacolul sfârşitului lumii.

Închisul uşii nu-i făcea tot atîta plăcere lui Igor Lemme precum deschisul acesteia. Diferenţa aceea putea rezuma subtil întreaga sa personalitate. Închizând uşa în spatele său, Igor Lemme trebui să îşi încetinească paşii pentru a-şi domoli respiraţia agitată. Dacă Smitty pusese cap la cap elementele planului său, era limpede că la fel puteau face şi ceilalţi şi că, în lipsa unui ajutor imediat, lupta sa avea să fie una extrem de scurtă.

Capitolul 4

Joseph Lagardere. Al doilea funcţionar de care trebuia să treacă cererea lui Igor părea cu mult mai greu de lămurit decât primul. El afişase încă de la început un scepticism dus până la limita impoliteţii, ceea ce era cu totul straniu din partea unui angajat al administraţiei.

– Observ, domnule, că excelaţi în ceea ce priveşte cunoştinţele despre DemNet şi asta mi se pare cu totul de neînţeles.

Lemme lăsă fraza celuilalt să plutească în încăperea austeră în care fusese lăsat să aştepte minute bune.

– ... iar lucrul acesta mă pune pe gânduri. Pe de o parte, raportul colegului meu atestă că sunteţi un fel de expert în funcţionalitatea noului nostru sistem de evaluare instantanee a opţiunilor electorale şi legislative, dar pe de altă parte solicitaţi ceva cu totul imposibil: mărirea de câteva sute de ori a coeficientului social.

Igor încuviinţă din cap, continuând să tacă. Funcţionarul se opri şi el preţ de o clipă. Privirile celor doi se întâlniră scurt, ca două tăişuri scânteietoare.

– Nu am altă soluţie decât să vă invit să parcurgem

împreună algoritmul care v-a adus în posesia unui coeficient social care, trebuie să recunosc, e oricum destul de mare.

– Ăsta e şi scopul pentru care am venit aici. Restul consideraţiilor dumneavoastră cu privire la motivele sau cunoştinţele mele nu au absolut nicio relevanţă şi sunt oricum pe punctul de a mă face să le consider drept o dovadă a lipsei de profesionalism cu care mă trataţi.

Vorbele lui Lemme îl congestionară imediat pe funcţionar, care reuşi totuşi să se stăpânească. Se afla într-o situaţie complicată fiindcă ştia că prestaţia sa este analizată de un program care se activează la cuvinte cheie şi porneşte automat procedura de supraveghere a şefilor săi direcţi. Acesta nu era însă cea mai mare dintre problemele pe care le avea. Cuvintele lui Lemme arătau clar că petentul era familiarizat cu sistemul de monitorizare şi rostise frazele acelea tocmai cu scopul de a-şi crea un avantaj.

– Să începem deci trecerea în revistă a capitolului de coeficienţi care se referă la capacitatea dumneavoastră de a aprecia problemele comunităţii locale. În acest scop...

– Dacă îmi permiteţi, îl întrerupse Igor Lemme.

– Vă rog, răspunse Lagardere, contorsionându-şi faţa într-o expresie de neplăcere cruntă.

– Presupun că, pentru a ocupa acest loc, aţi terminat o şcoală...

– Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi...

– Vreau să ajung la competenţa cu care vă îndepliniţi datoria şi la extraordinara lejeritate cu care irosiţi un timp în care sunteţi plătit din bani publici.

Faţa funcţionarului căpătă culoarea unei vişine prea coapte.

– Nu înţeleg la ce vă referiţi şi vă atrag atenţia că încercarea dumneavoastră constantă de a mă jigni poate fi caracterizată drept...

– ... drept o încercare disperată de a economisi timpul. E simplu! exclamă Lemme. Nu are niciun rost să trecem prin toţi coeficienţii parţiali, de vreme ce am spus că doresc o creştere de câteva sute de ori a coeficientului meu social. Ce rost are să vorbim despre setul de coeficienţi locali, despre cei de studii sau despre implicarea mea emoţională, când singurul capitol care poate asigura o asemenea creştere este cel al reprezentativităţii? La rândul lui, acesta are trei coeficienţi parţiali. Nici mai mult, nici mai puţin, şi vă rog să vă concentraţi asupra lor!

Funcţionarul respiră cu greutate şi întrebă cu un calm aparent.

– Aţi fost numit până acum în vreo funcţie politică? Aici scrie că nu, continuă funcţionarul fără să îşi desprindă ochii de pe statistici.

– Nu, nu am fost.

– Aţi fost ales în vreun organism local, regional sau federal?

– Nu.

– Care este numărul de persoane care credeţi că validează în public, de obicei, părerile dumneavoastră? E cumva mai mare de 100?

– Estimez acest număr la 313.487.998. Eseurile mele pe tema DemNet sunt citite de peste patru sute de milioane de oameni în fiecare săptămână. Am de asemenea contribuţii importante în domeniul criticii doctrinelor şi practicilor politice ale ultimului secol, iar lucrările mele teoretice din domeniul

politologiei sunt citate în peste două milioane de documente independente, de la manuale de liceu şi teze de doctorat până la enciclopedii. Sunt sursa unor sintagme politice care au intrat în ultima ediţie a dicţionarului universal enciclopedic.

Lagardere îl privi consternat pe Lemme.

– Dar asta v-ar plasa undeva deasupra lui însuşi Rodomonti!

– Dacă spuneţi dumneavoastră, acceptă sec Lemme.

– Nu văd însă cum e posibil să demonstraţi acest lucru. Cu tot respectul cuvenit, vă informez că sunt absolvent al unei înalte şcoli de funcţionari publici şi, cu toate acestea, nu am auzit de vreun Lemme ca fiind teoretician al politologiei.

– Şi practician...

– Cu atât mai puţin. Cunosc destul de bine scena politică, dar trebuie să vă mărturisesc că nici numele şi nici chipul dumneavoastră nu îmi spun absolut nimic. În plus, fişa dumneavoastră individuală arată destul de clar că nu aveţi studii şi că vă ocupaţi cu managementul unei spălătorii în Dreamland.

Igor zâmbi. Îl adusese pe funcţionar exact acolo unde dorea.

– Şi totuşi demonstraţia e atât de simplă, încât se reduce de fapt la o constatare. Trebuie însă ca persoana care o face să aibă acces la identitatea deţinătorilor de conturi UniTrez.

Lagardere îi aruncă lui Lemme o privire curioasă.

– Nu văd în ce măsură consultarea registrului UniTrez ar putea să vă dea dreptate.

– Şi totuşi, aşa este, răspunse Igor, susţinând privirea celuilalt.

Amândoi bărbaţii ştiau că discuţia ajunsese într-un impas. Spre deosebire de istoricul tranzacţiilor, care era disponibil pentru administraţiile fiscale, registrul deţinătorilor de conturi UniTrez putea fi consultat doar cu acordul unuia dintre cei opt judecători ai Orbstiţiei. Poliţia şi Fiscul puteau ancheta orice tranzacţie care nu era mai veche de trei luni, dar informaţiile generale despre conturi, despre sumele acumulate în ele şi chiar identitatea deţinătorilor de conturi inactive era dincolo de puterea de investigaţie a funcţionarilor. Sistemul UniTrez era construit în aşa fel încât orice încercare neautorizată de obţinere de informaţii din sistem ducea automat la o nouă codificare a acestora, cu excepţia cazului în care era făcută de unul dintre cei opt judecători. Serverele care găzduiau acest imens sistem informatic alcătuiau o structură ultraredundantă şi se aflau pe toate cele opt staţii orbitale ale judecătorilor care constituiau teritorii ameropene independente.

Cererile de consultare a registrului UniTrez trebuiau trimise de un organism federal şi erau aprobate cu operativitate, dar nu constituiau o operaţiune de rutină, ceea ce îl făcuse pe Igor să noteze într-un editorial că arăta lipsa de activitate a magistraţilor. Articolul acela dusese la o cerere de drept la replică din partea unui judecător, care subliniase în cuvinte seci că nimeni nu poate fi învinuit că îşi face datoria. Chiar şi dacă nu ar fi avut memoria de care se bucura, Igor Lemme ar fi reţinut acea împrejurare, fiindcă ea fusese singura în care vreunul dintre cei opt judecători se adresase publicului larg.

– Pretenţia dumneavoastră este exagerată, începu funcţionarul.

– Şi totuşi e perfect legală.

– Aici vă înşelaţi. Însuşi paragraful al doilea al regulamentului de ordine interioară al acestui oficiu spune că suntem obligaţi să limităm încercările de abuz de drept...

Igor se ridică în picioare, tăind cu un gest scurt vorbele celuilalt.

– Eu nu vă cer să vă pronunţaţi în legătură cu fondul cererii mele, ci vă întreb dacă aveţi posibilitatea de a cere o autorizaţie judecătorească pentru consultarea registrului UniTrez. Şi sunt sigur că răspunsul la cererea mea este negativ. Ca urmare, sunteţi obligat să mă trimiteţi la autoritatea superioară, care, dacă nu mă înşel, este oficiul prefectural. Ei urmează să se pronunţe asupra temeiniciei cererii mele.

În momentul acela, Lagardere făcu un lucru la care Lemme nu se aştepta. Cu voce gâtuită de furie invocă PP, pauza personală, în decursul căreia sistemul automat de securitate întrerupea timp de cinci minute orice comunicare cu exteriorul şi orice monitorizare a interiorului. Dacă şi-ar fi permis, Igor ar fi zâmbit. Gestul funcţionarului îl uimise cu adevărat, dar motivarea lui era extrem de transparentă. Lemme îşi trecu mâna stângă pe deasupra sprâncenelor într-un gest care mima preocuparea.

Păpuşari, păpuşi, toţi atârnăm de fire nevăzute de care ne închipuim că trage însuşi Dumnezeu.

– Acum nu ne poate auzi nimeni.

– Ştiu. Mă întreb însă ce anume v-a făcut să vă irosiţi permisul săptămânal pentru PP. Dacă vă închipuiţi că se va ajunge la o confruntare fizică, vă rog să aveţi în vedere că statura şi constituţia mea pot fi...

– Vierme! izbucni Lagardere.

– ... punctul de plecare al unei iluzii teribile, continuă

netulburat Lemme.

– Îţi închipui că poţi să intri aici şi să suceşti legile şi regulamentele în favoarea ta?

– Exact asta îmi închipui, acceptă senin Igor.

– Şi ce vrei să demonstrezi? Cu ce drept îţi baţi joc?

– Cu dreptul pe care mi-l conferă statutul meu de om liber. Întâi de om care poate manipula orice sistem care a ajuns la gradul de automatism şi formalism care guvernează astăzi instituţiile statului şi apoi de om liber, capabil să facă lucruri doar fiindcă ele sunt posibile, fără să-şi bată capul cu privire la consecinţe.

– Lasă-mă cu retorica asta maxwelliană! Vă ştiu eu! Nomazi din Chabilla...

– Nu mă mai flata... făcu Lemme un gest larg.

– Nu înţeleg de ce nu plecaţi dracului din Ameropa dacă nu vă place aici.

– Dar ce anume vă face să credeţi că scopul meu este să zdruncin orânduirea care vă place atât de mult? Poate că îmi doresc mărirea coeficientului social tocmai ca să explic tuturor cât de minunat este DemNet!

– Vă ştiu eu pe voi, ăştia, maxwellienii! La ce te poţi aştepta de la nişte oameni care refuză binefacerile medicinei Îmbunătăţirilor Obligatorii?

Igor zâmbi larg.

– Chiar! La ce vă aşteptaţi de la mine?

– Eu cred că încerci să îi convingi pe oameni de inutilitatea şi de imperfecţiunile DemNet.

– Şi? Dacă ar fi aşa? îl provocă Lemme.

– Ar trebui să vi se interzică să vă adresaţi publicului! Nu orice idee merită enunţată!

– O, minunată lume nouă! exclamă Lemme. Cum poate fi DemNet expresia ultimă a democraţiei când trebuie apărată prin măsuri arbitrare de orice dezbatere... democratică?

În tăcerea care se lăsase în urma exclamaţiei lui Igor Lemme se auzi un ţiuit puternic. Era sunetul care marca ultimele zece secunde ale PP. Aşteptară amândoi şi apoi îşi reluară discuţia de parcă schimbul de replici de dinainte nici n-ar fi existat.

– Aveţi dreptate, domnule Lemme. Nu sunt acreditat să fac cercetările necesare şi de aceea vă îndrum spre Oficiul Prefectural. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu cred. Am să aştept convocarea lor.

– Vă urez o zi bună, încheie Lagardere zâmbind fals.

Odată ajuns pe coridor, Igor îşi trecu din nou mâna prin dreptul sprâncenelor pentru a opri înregistrarea camerei de luat vederi pe care o avea disimulată într-un fir de păr. Zâmbi mulţumit. Lucrurile mergeau exact aşa cum prevăzuse. Periculos şi prost.

• • •

Erau câteva minute bune de când Igor se lăsase legănat de imaginile odihnitoare pe care SHE i le picura în minte. Deşi era conştient că se află acasă, în fotoliul său de lângă cabina holo în care programul automat pregătea noua ediţie a ziarului *Now* şi cu Maxie torcând zgomotos la picioarele sale, în visul său diurn vâslea pe un lac mic şi cristalin, înconjurat de munţi împăduriţi. Undeva sus un vultur se rotea plutind încet şi scrutând împrejurimile.

Un pericol. Mă tem.

Laura nu apăruse încă şi asta însemna că parametrii săi mentali erau atât de deterioraţi încât dispozitivul care reuşea că îi echilibreze mintea sesiza o oboseală profundă.

Nu reuşea să îşi scoată din cap întâlnirea cu funcţionarul Lagardere. Deşi obţinuse tot ceea ce îşi dorise, omul acela mărunt reuşise să îi zdruncine din nou încrederea în ceea ce avea de gând să întreprindă. Nu era deloc convins că oamenii, contemporanii săi, cu care împărţea Ameropa, meritau cu adevărat să se jertfească pentru ei. Sentimentul inutilităţii, combinat cu conştiinţa violenţei inevitabile şi a singurului final previzibil al încercării sale, îl aruncase în ghearele unei depresii care îi paraliza voinţa. Nu doar oboseala zilei de ieri născuse în SHE peisajul acela odihnitor, ci şi amărăciunea adunată în toţi anii în care, deşi era cel mai notoriu comentator al Ameropei, simţea că scrie degeaba. Indiferent cât de strălucit şi-ar fi construit eşafodajul ideologic, indiferent ce argumente cu adevărat revoluţionare ar fi folosit, instrumentul monstruos de propagandă al statului îl zdrobea printr-o manipulare care făcea apel la cele mai elementare nevoi şi plăceri omeneşti.

Ce ar fi putut opune el eventualităţii în care un utilizator cinstit de UniTrez, NanoSan şi participant activ la DemNet devenea obiectul unui sistem de taxe şi impozite în care individul sfârşea prin a fi plătit doar ca să fie cetăţean? Ecranele holoviziunilor din toată Ameropa oglindeau imaginea unui bărbat aflat într-un hotel selenar, cu un cocteil elaborat în mână şi cu o cască minusculă într-o ureche. „DemNet – Liber să mă exprim, liber să trăiesc" scria pe imaginea aceea cu care nicio conştiinţă ca a lui nu avea cum să intre în competiţie. Ce le poţi promite oamenilor pentru a-i face să renunţe la o

existenţă aproape veşnică într-o îndestulare care nu mai are nimic de-a face cu cantitatea şi calitatea muncii lor? Nu era de mirare că majoritatea cetăţenilor îi calificau drept perverşi pe adversarii DemNet. Tristeţea de a trăi în vremuri în care nimeni nu mai era preocupat de destinul omenirii în ansamblul ei îi otrăvise gândurile atâta vreme încât ajunsese să mimeze entuziasmul chiar şi faţă de sine însuşi.

– Te frămânţi prea mult. Şi te învârţi într-o contradicţie din care nu poţi evada.

Lemme simţi mâna Laurei pe frunte şi savură atingerea delicată. Se întoarse spre ea şi o privi cu căldură.

– Astăzi semeni cu mama, şopti Igor.

– Am mai avut discuţia asta...

– Hai să vorbim din nou. Lucrurile vechi mă liniştesc.

– Şi crezi că dacă am să-ţi repet că înfăţişarea mea e un fel de medie între imaginea mamei tale în tinereţe şi cea a Lindei, te vei simţi mai bine?

– Nu mă satur niciodată să constat că în mintea mea mai există şi resorturi profund omeneşti. Combinaţia între complexul lui Oedip şi o dragoste veche nu e tocmai ceea ce te aştepţi să nască mintea celui mai cinic ziarist al lumii libere.

Laura se materializă în faţa lui. Era îmbrăcată într-un costum albastru-închis, cu dungi albe, o stilizare a ceea ce constituise pe vremuri uniforma marinărească.

– Crezi că, dacă oamenii m-ar putea vedea aşa cum plăsmuieşti, te-ar crede altfel decât apari din scrierile tale?

– Nu-s nici pe departe atât de încrâncenat...

– Dar eşti cu mult mai îndurerat...

Igor rămase tăcut. Era obişnuit cu paradoxurile con-

versaţiei aceleia cu imaginea feminină a sinelui său. Ştia că Laura este o reflexie, o interpolare a propriilor idei, dorinţe şi convingeri. Pe de altă parte trebuia să accepte verdictul medicilor care îi spuseseră încă din adolescenţă că dispozitivul acela e singurul lucru capabil să îl împiedice să o ia razna şi că trebuia să accepte orice i-ar fi arătat. Cu timpul, după ce reuşise să modifice instrumentul iniţial şi să-l facă să reţină experienţele anterioare, ajunsese să aprecieze discuţiile cu el însuşi.

– Ziceai de o contradicţie, şopti el, luând mâna Laurei.

– Nu eşti primul om care păţeşte asta, zâmbi Laura. Atâta doar că în cazul tău dimensiunile catastrofei sunt colosale.

– Nu înţeleg, se încruntă Igor.

– Şi totuşi e atât de simplu! A-ţi iubi iubirea e un lucru extrem de întâlnit. Mulţi oameni sunt mai îndrăgostiţi de sentimentul lor decât de obiectul acestuia. De câte ori n-ai văzut un bărbat care înalţă iubitei un piedestal la înălţimea căruia, uneori, nu se mai poate ridica el însuşi? Ştii bine că mulţi o fac nu fiindcă femeia le-ar trezi cu adevărat asemenea sentimente, ci fiindcă se simt bine când sunt altruişti, iertători, tandri...

– Şi eu?

– Tu eşti îndrăgostit de lumea întreagă. Sau, mă rog, de reprezentarea imperfectă a ceea ce crezi tu că e lumea. Raţiunea îţi arată Ameropa aşa cum e ea: esenţial coruptă, autosuficientă, egoistă, lipsită de ambiţie, paralizată de frica pierderii unei vieţi veşnice dar lipsite de sens. Cu toate astea, nu te poţi opri să o iubeşti, fiindcă sentimentul tău dă sens tuturor lucrurilor pe care le faci.

Lemme ştia toate acestea, dar enunţul precis al Laurei, în care decela subrutinele integratoare pe care le scrisese el însuşi, îl ajuta enorm.

– Şi? Ce ar trebui să fac?

– Trişezi, încerci să mă încurci, zâmbi Laura. Problema e: ce *poţi* să faci?

Igor simţi că zboară şi ateriză imediat pe podeaua dură. SHE i se desprinse de pe frunte, iar el constată cu uimire că Maxie îl aruncase din fotoliul său şi se postase între el şi uşă.

– Ce e, băiete? întrebă Lemme, încercând să liniştească animalul care privea încordat spre intrarea în casă.

PERICOL, licări pe ecranul flexibil de pe pieptul lui Maxie, în timp ce animalul se întoarse scurt şi îl privi cu ochi strălucitori.

– Stai liniştit. Cred că...

Maxie îl atinse cu laba pe picior, destul de uşor ca să nu-l rănească, dar îndeajuns de puternic pentru a-l face să simtă că nu glumeşte. Cuprins brusc de frică, Igor porni spre colţul în care era instalată consola care comanda toate sistemele sale de securitate, dar se împiedică de unul dintre firele care legau SHE de serverul central al casei sale.

În momentul acela se întâmplară două lucruri care, deşi ar fi trebuit să se succeadă, părură că sunt simultane. Uşa de la intrare se deschise larg şi între Igor şi consolă apăru un urangutan care îşi arătă dinţii imenşi. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, Maxie îl împinse din nou, aşezându-se între el şi creatura care le pătrunsese în casă.

Auzise de asemenea arme, dar nu văzuse niciodată vreuna. În Ameropa, crimele cu premeditare erau imposibil de înfăptuit din cauza nanoboţilor NanoSan care monitorizau

parametrii afectivi ai tuturor. Cu mult înainte ca mintea unui om să atingă gradul de încordare necesar comiterii şi uneori chiar a comandării unui omor, NanoSan semnala acest lucru poliţiei, care intervenea în forţă şi supunea persoana respectivă la o detenţie uşoară, pentru următoarele două luni. Ar fi existat desigur pericolul ca asasinul să îşi elimine sau să incapaciteze temporar nanoboţii, dar acest lucru l-ar fi condamnat în primul rând pe el la moarte, fiindcă era greu de crezut că, dat fiind războiul bacteriologic cu facţiunile fundamentaliste evreieşti şi arabe, ar fi putut supravieţui îndeajuns pentru a plănui şi apoi a comite o crimă.

Igor ştia însă că, dacă aveai destui bani, puteai cumpăra un animal condiţionat de traficanţii din Chabilla. El nu se supunea legilor NanoSan şi nici nu era afectat de viruşii umani. Îşi dorise să aibă dovada existenţei unei asemenea unelte, dar nu era tocmai încântat să-i fie ţintă.

Maxie urlă sonor şi îi atinse piciorul cu coada, iar frica lui Lemme dispăru ca prin farmec.

Maimuţa avea implanturi de oţel în loc de gheare, iar pe braţele sale lungi şi puternice străluceau discret traseele de scurtcircuitare ale impulsurilor nervoase. Pe ochi purta un fel de vizor, iar de unul dintre picioare era legat tocul unui pumnal. Maxie îşi întoarse capul spre Lemme şi bărbatului i se păru că citeşte amuzament şi încântare pe chipul prietenului său.

Urangutanul se mişca extrem de iute. Cu toate acestea, primele trei încercări de a ajunge la Igor se terminară prin riposta hotărâtă a lui Maxie, care îl proiectă de fiecare dată în peretele din faţa căruia venise. Igor era convins acum că Maxie se joacă. Dresorul lui din Chabilla îl asigurase că, atâta

vreme cât catogul va fi prin preajmă, nimeni şi nimic nu i-ar putea face rău. Maimuţa fandă spre stânga şi apoi se năpusti spre dreapta, iar Lemme ghici din săritura disperată a lui Maxie că fusese cât pe-aci să-şi înfigă ghearele de oţel în laba catogului.

– Ajunge! Nu te mai juca!

Maxie mişcă din urechi, semn că a înţeles, dar nu-şi desprinse privirea de atacatorul său. Urangutanul gâfâia, iar din piciorul stâng începuse să îi curgă destul de mult sânge. Igor realiză că săritura lui Maxie nu fusese o eschivă, ci un contraatac care deschisese probabil artera femurală a urangutanului. Lupta nu avea cum să mai dureze mult.

Maxie mârâi ciudat şi se întoarse spre Igor îndeajuns pentru ca acesta să-i poată citi ecranul de pe piept.

PERICOL

Lemme privi în jur nedumerit, întrebându-se de ce se simţea Maxie mai ameninţat decât la începutul luptei deşi era limpede că oponentul său avea să se prăbuşească în cel mult un minut. În momentul acela, dorind probabil să speculeze poziţia catogului, urangutanul se aruncă într-un atac disperat. Alunecă însă pe propriul sânge şi ajunse în faţa lui Maxie cu ceafa expusă. Catogul apucă grumazul maimuţei şi scutură o singură dată, rămânând între fălci cu trupul inert al atacatorului, pe care se grăbi să-l arunce într-un colţ îndepărtat al încăperii.

Imediat după ce atinse podeaua, cadavrul urangutanului începu să se topească, iar Igor ghici după fumul înecăcios care inundă încăperea că maimuţa avusese disimulate în corp câteva vezicule cu un acid extrem de concentrat. Maxie se repezi către el şi îl doborî la pământ, acoperindu-l cu trupul

său, care aproape că îi scoase aerul din plămâni. Rămase o clipă nemişcat, ascultând liniştea nenaturală. Igor auzi şi el. Era un zumzet foarte ascuţit, abia perceptibil. Bărbatul simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă, deşi aceasta era acoperită de muşchii colosali de pe pieptul catogului.

Maxie întinse o labă, ochi cu grijă şi apoi slobozi una dintre săgeţile de oţel pe care le avea într-un încărcător subcutanat. Proiectilul zbură încet şi atinse exact centrul unui buton aflat chiar lângă panoul de comandă al luminilor. Trei arcuri electrice străbătură încăperea, ca nişte fulgere în miniatură, după care se lăsă iarăşi tăcerea. Maxie aşteptă câteva secunde şi apoi se ridică de pe stăpânul său, nu înainte însă de a-şi lipi limba umedă de gâtul lui Igor într-un gest de afecţiune.

Lemme ştia ce se întâmplase. Urangutanul nu fusese decât o diversiune. Cel care îl trimisese ştia exact că nu se putea măsura cu catogul. În momentul ultimului atac, maimuţa eliberase însă câteva kill-fly, fiecare dintre ele purtând o doză de neurotoxină îndestulătoare pentru a omorî un om de peste o sută de kilograme. Maxie sesizase probabil din intensitatea luptei cu maimuţa că aceasta dorea să-i distragă doar atenţia şi realizase că adevăratul atac trebuia să fie mult mai rafinat. Din fericire, Lemme instalase cu multă vreme în urmă un sistem îmbunătăţit de distrugere a insectelor, pe care îl testase inclusiv împotriva unor asemenea arme.

Igor se întrebă însă ce semnificaţie ar fi putut avea atacul. Era limpede o încercare de a-l intimida şi nicidecum una de a-l ucide. Oricine ar fi avut acces la informaţii atât de bine păzite precum cele care ar fi condus la dezvăluirea identităţii sale ştia probabil şi de Maxie, şi de sistemele sale de

securitate. Atacul putea fi înţeles într-un singur fel: urangutanul fusese un avertisment.

Sau poate e o invitaţie.

– Ei, Maxie, ia hai să vedem cine ne-a făcut pocinogul ăsta.

Igor păşi hotărât în cabina holo, iar degetele sale începură să dea comenzi rapide. În doar câteva minute reuşi să interpoleze datele oferite de camerele publice de luat vederi care supravegheau traficul. Curând, în fereastra centrală a ecranului său apăru chipul unui om pe care mintea lui Igor îl asocie imediat cu un personaj din trecutul său. Era un bărbat solid, cu fălci proeminente şi părul tuns scurt. Nasul şi buzele îi erau perfect proporţionate, dar ceea ce nu putea fi uitat niciodată după ce vedeai fie şi numai pentru o clipă acel chip era ura incredibilă care se revărsa din ochii asasinului.

– Salutare. Ce surpriză! A trecut ceva vreme...

Simţi capul lui Maxie cum i se strecoară pe sub braţul drept. Catogul avea o privire rugătoare. Îi era foame.

Capitolul 5

Îi era destul de greu să nu privească spre pata alburie care rămăsese în locul în care leşul urangutanului fusese consumat de acid. Dacă ar fi avut suflet, maşina automată de curăţenie ar fi considerat pata aceea drept un fel de coşmar, fiindcă trebuise să insiste mai bine de două ore, iar rezultatul, deşi definitiv, nu era nici pe departe satisfăcător. Maxie devorase nepăsător un pui întreg, căruia îi trosnise oasele între dinţii săi colosali, plescăind cu o încântare pe care Igor o bănuia ca nefiind străină de şuvoiul de adrenalină al luptei.

Umbra lăptoasă de pe pardoseală îi aducea aminte de câteva versuri ale lui Maxwell.

A fi sau a nu fi *interoga furios poetul Will*
Zguduind măreţe timpuri cu-a sa sete de schimbare
Ce n-aş da să fi ştiut că într-un viitor umil
A fi şi a nu fi *devine, iată!, o-ntrebare.*

– Vezi, Maxie! Până la urmă, destinul maimuţei a fost unul onorabil. Şi-a îndeplinit misiunea şi a dispărut, lăsând în urma ei doar o pată pe podea. Am avea multe de învăţat de

la ea.

Catogul îl privi indiferent şi căscă sugestiv, făcându-l pe Igor să se întrebe până unde merseseră cei din Chabilla cu stimularea intelectului său. Porni încet spre colţul de cameră care îi servea drept bucătărie.

– Câteodată îmi vine să cred că râzi de mine. Sau, în cel mai bun caz, că nu mă iei în serios. Îţi explicam că...

Igor se opri brusc, ascultând. Bătaia în uşă se auzi din nou. Cineva ciocănea la intrare, folosind cel mai vechi fel de a-şi anunţa prezenţa. Senzaţia că e din nou în pericol aproape că îl paralizează. Îl căută instinctiv din priviri pe Maxie şi văzu că animalul sărise de la locul său instantaneu şi stătea ghemuit într-o poziţie de atac undeva în dreapta uşii. Lemme fluieră uşor şi catogul se îndepărtă puţin, fără să piardă însă din vedere cadrul luminos al intrării în locuinţa lor.

Privi ceasul. De la tentativa de asasinat se scurseseră abia două ore şi se părea că încercau din nou.

M-au găsit? Nu. Nu poate fi...

Încercă să-şi domolească bătăile inimii, parcurse ezitant drumul până la uşă întârziind pe cât posibil să dea comanda vocală de deschidere. O făcu abia după ce ajunse chiar lângă folia de metal.

– Deschide, rosti el cu voce tremurată.

Catogul îşi încordă muşchii gata să sară.

În pragul uşii stătea însă o fată. Maxie scoase un sunet care, în gura unui om, ar fi însemnat ceva între dispreţ şi dezamăgire. Igor era însă de-a dreptul uluit. Tensiunea se risipi imediat, lăsând loc unei impresii pe care nu-şi mai amintea să o fi încercat vreodată. Iar pentru Igor, lucrul ăsta însemna chiar că nu o mai încercase.

Laura?

Nu, categoric nu. Şi totuşi...

Fata era frumoasă. De fapt, nu era tocmai o fată, gândi Igor. Era... o persoană. Da, o persoană care păstra pe faţă atribuitele copilăriei, dar avea un corp înzestrat cu tot ceea ce ar fi trebuit sa aibă o femeie.

– Igor Lemme? întrebă fata, aruncând o privire fugară înspre catogul căruia i se zbârlise iarăşi coama văzând că stăpânul său e gata să fie atins de mâna ei întinsă. Eu sunt Kaate Varley.

În timp ce vorbea, buzele pline i se arcuiau parcă mai mult decât ar fi fost necesar, făcând să îi apară în obraji umbrele unor gropiţe, accentuate de doi pometi înalţi, care dădeau un soi de distincţie juvenilă întregului chip. Ochii erau căprui, dar ceea ce uimea cel mai mult la ei era că aveau exact aceeaşi culoare ca părul fetei, tăiat simplu, până pe umeri. Deşi imperfectă, asemănarea ei cu Laura nu avea cum să fie o simplă întâmplare. Iar Laura era o plăsmuire a minţii sale, o reprezentare...

– Încântat să vă cunosc, dar...

– Sunt fiica lui William Varley.

Igor tresări atât de violent, încât Maxie îşi arătă colţii, mârâind agresiv. William Varley era poate cel mai renumit dintre judecătorii Orbstiţiei şi, cu siguranţă, cel mai bătrân dintre ei. Era de atâta vreme în funcţie, încât el fusese cel care se considerase îndreptăţit să prezinte ziarului *Now* singurul drept la replică cerut vreodată presei de Orbstiţie.

Profitând de uluiala lui Igor, Kaate pătrunse în casă, lăsând uşa să se închidă în urma ei.

– Tu trebuie să fii Maxie, privi ea spre catog. Şi te cheamă

aşa fiindcă stăpânul tău l-a apreciat în mod deosebit pe poetul Maxwell. Din care, trebuie să recunosc, eu nu pricep o iotă.

Catogul se dădu doi paşi înapoi.

– Şi cărui, ăăă... motiv datorez aceasta vizită? Sunt un om ocupat şi nici nu îmi place să socializez prea mult... se bâlbâi voit Lemme, mimând din răsputeri o stânjeneală menită să îi ascundă curiozitatea.

– Tatăl meu vrea să te roage ceva, răspunse Kaate scurt, apropiindu-şi sprâncenele subţiri. Sunt convinsă că ştii cine e tatăl meu.

Igor acceptă din cap şi o pofti cu un gest larg pe fată spre canapeaua pe care obişnuia să-şi primească puţinii oaspeţi. Tânăra acceptă fără şovăire, trecu pe lângă Maxie fără să îi dea vreo atenţie şi îşi puse holofonul pe măsuţa joasă care ocupa mijlocul încăperii, după ce tastase câteva numere.

Igor reuşise să se calmeze, dar era încă incapabil să gândească destul de repede pentru a-şi da seama dacă vizita fetei avea vreo legătură cu evenimentele legate de încercarea sa de a-şi schimba coeficientul social. Putea presupune că Oficiul Prefectural se adresase deja Orbstiţiei cu privire la cererea sa şi că William Varley aflase de ea. Dar de ce să trimită o fată atât de tânără? Igor compară chipul musafirei sale cu cel al judecătorului şi nu găsi nicio asemănare. Era mai mult decât probabil ca pretenţia ei de a-i fi fiică să fie doar o părticică a unui joc ce devenea din ce în ce mai complicat şi mai periculos.

Kaate tuşi uşor pentru a-i atrage atenţia. În câmpul delimitat de holofon apăru figura lui William Varley, ai cărui ochi, spălăciţi şi aproape lipsiţi de sprâncene, izbuteau să

transmită o nemulțumire de o consistentă incandescență.

– Kaate, s-au întâmplat câteva lucruri pe care nu aveam cum să le prevedem. Te rog să te întorci imediat acasă!

– Dar tată, nu înțeleg...

– Evenimente petrecute în timp ce tu erai în drum spre Lemme mă fac să mă văd nevoit să-mi retrag promisiunea. Indiferent care va fi răspunsul domnului Lemme, te rog să te întorci imediat...

– Mă iertați..., interveni Igor. Conversația dintre excelența voastră și tânăra care a dat buzna în apartamentul meu mă nedumerește total. Nu aș vrea să par nepoliticos, dar nici nu pot să nu remarc faptul că, la prima vedere, încercați să mă intimidați cu poziția dumneavoastră...

– Vorbești cum scrii, Lemme! Te crezi tare deștept... Kaate, te rog să părăsești imediat locuința aceea. Nu mai ești în siguranță acolo!

Igor se afundă în canapea și fluieră ușor. Deși nu îl simțise, era convins că Maxie venise în spatele spătarului, gata să frângă dintr-o singură lovitură gâtul fragil al fetei.

– Nu înțeleg deloc despre ce vorbiți. Mă numesc Igor Lemme și sunt administratorul unei mici spălătorii din Dreamland Paris. Mă preocupă, e drept, istoria recentă a...

– Pe dracu'! îl întrerupse William Varley. Ești Igor Lemme, editorialistul și proprietarul ziarului *Now*. Care ziar, în opinia mea, oricum e destul de slab. Chit că e citit de atâta lume. Sau *mai ales* fiindcă e citit de atâta lume.

– Tată, nu înțeleg! îl întrerupse Kaate. Ce se putea întâmpla în cele câteva ore în care am călătorit de acasă până aici?

Și vocea seamănă cu a Laurei.

– Îți spun eu ce s-a întâmplat, se răsti judecătorul.

Domnul Lemme a pornit de unul singur o cruciadă împotriva întregii lumi, plecând de la premisa idioată că nimeni nu ştie cine este şi crezând ca un copil gângav în secretul UniTrez şi al conversaţiilor din instituţiile publice. Lucrul ăsta a supărat nişte oameni care au încercat să-l ucidă în urmă cu câteva ore.

Fata îi aruncă o privire uimită lui Igor.

– Aşa e?

Bărbatul preferă să nu răspundă în niciun fel.

– Bine, dar asta nu schimbă în niciun fel lucrurile. Şi până acum Igor Lemme se lupta de unul singur cu o mulţime de oameni importanţi. Doar nu vrei să-mi spui că Rodomonti sau Kretz îi aplaudă editorialele. Cred că încălca şi o mulţime de legi fiindcă nimeni nu a aflat vreodată ce face cu banii abonaţilor din Ruschindia. Asta ca să nu mai vorbim de implicarea lui în Revolta Îngerilor.

Dumnezeule mare! Asta chiar că nu poate fi întâmplător!

– Deocamdată însă, continuă fata, nimeni nu poate să formuleze vreo acuzaţie...

– Nu-mi da tu mie lecţii de drept, zise judecătorul pe un ton la fel de ferm ca şi la începutul discuţiei. Am fost de acord cu planul tău numai în anumite condiţii, care nu mai sunt îndeplinite.

– Nu vin! se răsti Kaate, proptindu-şi bărbia înainte. Mi-ai promis, iar acum ai găsit un pretext ca să nu te ţii de cuvânt. De unde ştiu eu că nu inventezi toate astea ca să mă împiedici să duc la bun sfârşit un plan după care oricum nu te-ai dat în vânt niciodată?

Bună întrebare! De unde ştiu eu că nu boşorogul a trimis maimuţa aia ucigaşă?

William Varley rămase tăcut câteva momente, încercând în mod evident să se calmeze.

– Kaate, cred că nu îţi dai seama de gravitatea situaţiei. Pentru mine e mai mult decât limpede ce urmează. Îţi garantez că, în mai puţin de 72 de ore, întregul spaţiu DemNet se va dezlănţui împotriva lui. Nu îi dau mai mult de două ore.

– Dar parcă spuneai că numai tu îi cunoşti adevărata identitate şi că va fi foarte greu oricui...

– Da! Numai că în curând va fi în afara amendamentului Petrov! Pot fi cercetate atât registrele UniTrez cât şi jurnalele NanoSan. Ascultă-mă pe mine, odată cu primul său editorial în care se va opune...

– Mai este până atunci! La revedere, tată! zise fata brusc, apucând holofonul şi, cu o mişcare scurtă, aruncându-l în acvariul din colţul încăperii. Aparatul ateriză cu zgomot şi sperie caracatiţa-pitică, făcând-o să se ascundă în cochilia de melc care îi servea drept casă.

– Domnişoară, nu ştiu ce te face să crezi că eu sunt editorul ziarului *Now*, dar te asigur că şi tu, şi tatăl dumitale mă înspăimântaţi de-a dreptul. Din motive care îmi scapă, păreţi convinşi că sunt un infractor înrăit, legat cumva de Revolta Îngerilor...

– Deci ştii de Revolta Îngerilor! plescăi fata fericită.

– Aşa cum am mai afirmat, mă pasionează istoria recentă, urmă netulburat Lemme, şi asta nu e nicidecum o dovadă că am de gând să pun la cale o răscoală... aşa cum sugera excelenţa sa judecătorul Varley.

Fata se mulţumi să-i arunce o privire, clătinând din cap şi zâmbind uşor.

– Vă înşelaţi, continuă Lemme. De altfel, cred că sfatul

pe care l-aţi primit este extrem de cuminte: dacă aveţi chiar şi cea mai mică bănuială că sunt implicat în chestiuni ilegale, ar trebui să plecaţi, înainte ca eu să fiu acuzat de răpire sau de mai ştiu eu ce.

– Deci nu ai scris tu asta?! zise fata pornind proiecţia holografică a ultimului său editorial *Now*. Avea un com ciudat, extrem de mic.

Igor nu trebui să se străduiască prea mult pentru a părea sincer:

– Bineînţeles că nu!

Fata se lăsă să cadă din nou pe spătarul canapelei. Făcu o pauză şi îşi înclină uşor capul de parcă unghiul nou în care îl privea ar fi putut să o ajute să îl înţeleagă mai bine. Igor ştia că fata avea în holofon un dispozitiv care putea aprecia după gradul de dilataţie al pupilelor şi după tensiunea sa periferică dacă spune adevărul. Luminiţa albastră care apăruse imediat ce el negase indica în mod sigur că nu minţise. Şi era normal să fie aşa, de vreme ce, tehnic, el nu scrisese editorialul respectiv.

– Uff, ce mă plictiseşti! izbucni Kaate. Credeam că un om ca tine e mai viteaz, mai dispus să îşi asume riscuri, să...

Mărturisitor al adevărului şi al dreptăţii... Nenorocită meserie mi-am ales!

– Îţi repet că mă confunzi, urmă Igor cu voce tare.

– Iar eu am câteva motive extrem de bune să îţi spun că minţi. Şi minţi prost.

Igor susţinu fără probleme privirea sfredelitoare a fetei.

– Deşi holofonul tău îţi spune contrariul? Nu cumva tu eşti cea care te minţi pe tine însăţi?

Kaate îi aruncă o privire plină de uimire. Şovăi o clipă

şi vorbi pe un ton ceva mai aşezat.

– Uite, până te mai gândeşti, o să-ţi povestesc ceva despre mine. Sunt fiica lui William Varley, deşi nu cred că a el stat la o depărtare mai mică de trei metri de vreo femeie în ultimii cincizeci de ani. Iar eu am abia şaptesprezece. Desigur, dacă adaugi aici coeficientul CBA şi cel NanoSan, o să constaţi că vârsta mea legală trece binişor de douăzeci şi unu de ani, ceea ce face ca atât privirile tale care mi-au cântărit fundul şi sânii, cât şi temerile tatei să apară într-o cu totul altă lumină decât ţi-ai imaginat la început, nu-i aşa? Sunt absolut majoră!

– William Varley şi-a trimis fiica la o şcoală CBA? întrebă Lemme extrem de mirat. Încălcând astfel legea?

– Nu chiar. Şi-a dat singur o dispensă de la obligativitatea şcolarizării copiilor în instituţii recunoscute de stat. A justificat-o prin aceea că am crescut izolată pe staţia Orbstiţiei şi asta mi-a afectat fundamental abilităţile sociale, dincolo de orice posibilitate de remediere non-medicală. Aşa că m-a trimis în CBA, printre cei mai simpatici oameni cu putinţă.

Igor ştia cine fuseseră colegii ei: fiii excentricilor Ruschindiei, care îşi transformau odraslele în supraoameni, şi orfanii pregătiţi pentru misiunile de recunoaştere dincolo de centura de asteroizi.

– Nu te uita aşa la mine! Te asigur că faima ameropeană a şcolilor CBA e mult exagerată. Părinţii colegilor mei nu erau oameni chiar atât de îngrozitori. Niciunul nu omorâse nici măcar pe jumătate din câţi oameni are tata pe conştiinţă. În orice caz, săptămâna trecută, când am terminat şcoala, i-am comunicat că nu vreau să intru în serviciul Orbstiţiei şi că mă voi dedica politicii.

– Şi ce ştii tu despre politică? întrebă Igor, regretând imediat că îi cântase în strună.

– Totul, dacă e să vorbim despre cunoştinţele mele teoretice. Mi le-au implantat în doar două şedinţe în CBA. Problema e că politica e genul de activitate în care teoria nu are mare legătură cu practica. Iar despre practică nu ştiu nimic! De aceea am venit la tine! Ce profesor mai bun pot avea decât un ziarist, critic acerb al sistemului şi care, în plus, nici nu uită niciodată nimic...? Ceea ce face CBA pentru tineri e minciună faţă de ceea ce aş putea învăţa de la tine despre politică!

– Mă confunzi. Istoria recentă nu are legătură cu politica..., zise Igor ridicându-se şi sperând ca gestul său să fie interpretat drept intenţia de a-şi conduce musafirul la uşă.

Fata îi zâmbi însă, făcându-l să înţeleagă că nu era chiar aşa de simplu să fie dată afară.

– Îmi place Constance Grey, spuse Kaate, aparent fără nicio legătură cu ceea ce discutaseră înainte.

Igor evită privirea fetei. Constance Grey era lidera micii facţiuni din Senat care se opunea introducerii DemNet. În mare măsură îşi datora notorietatea articolelor extrem de favorabile din Now. Într-un fel, omul politic Constance Grey era creaţia ziarului său. Nu asta îl făcuse însă pe Igor să devină circumspect, ci cu totul altceva: Constance Grey era una dintre cele două persoane care îi cunoşteau adevărata identitate. Se văzuseră personal când fusese nevoit să îi dea o sumă colosală de bani pentru campania electorală. Chiar şi aşa, era însă puţin probabil să fi fost trădat de Constance.

– În ce fel îţi place Grey?

– E sinceră, răspunse fata repede. A recunoscut imediat

că nu mă înşel când i-am spus că te suspectez pe tine a fi în spatele ziarului *Now*.

Igor îşi lăsă umerii să cadă...

– A şantajat-o probabil tatăl tău. Cine ştie cu ce a prins-o şi ea a vrut să scape...

Kaate râse cristalin, unduindu-şi părul.

– Nu, tata bănuia că ea e creaţia ta. Dorea doar să se convingă şi de aceea m-a trimis pe mine. El ştia de mult de tine, încă de când îi judecase pe amicii tăi Îngeri. Amicii tăi jalnici...

Igor tresări şi îi întoarse o privire veninoasă.

– Vezi, ştiam eu! Eşti cine zice tatăl meu că eşti!

Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi recompune o mină detaşată.

– Şi chiar presupunând pentru o clipă că sunt editorul ziarului *Now*, de unde ştie tatăl tău lucrul ăsta?

– Te urmăreşte de multă vreme. Cum îţi spuneam, încă de la Revolta Îngerilor... Pe care, în pofida a ceea ce am spus mai adineauri, nu o consider deloc jalnică. Doream doar să te testez, fiindcă ai reuşit să păcăleşti mai devreme detectorul de minciuni.

În mintea lui Igor se învârteau zeci de posibilităţi. Până într-un punct, totul era sigur. Kaate era o unealtă. Asemănarea uimitoare cu Laura şi cunoştinţele aprofundate despre el, dar mai ales momentul în care apăruse în pragul casei sale nu aveau cum să fie simple coincidenţe. Pe de altă parte, dacă accepta acest lucru, se simţea strivit de amploarea şi minuţiozitatea planului care dusese la apariţia fetei. Chiar şi cu mijloacele din Chabilla şi cu resursele financiare practic inepuizabile ale unui judecător, crearea unei asemenea fiinţe

menite să îl seducă în moduri cu mult mai subtile decât cel erotic era un act extrem de complicat, de care s-ar fi îndoit sincer dacă nu ar fi avut în faţa ochilor produsul său final.

Kaate ar fi putut fi un al doilea urangutan. Dar ar fi putut fi şi un aliat extrem de preţios, un mesager din partea unui judecător despre care toate analizele sale arătau că ar fi trebuit să nu fie foarte încântat de DemNet. Dar, dacă era aşa, de ce semăna Kaate atât de mult cu femeia ideală întrupată de gândurile sale? Şi, mai ales, de unde avuseseră acces creatorii fetei la imaginea Laurei, de vreme ce ea nu putea apărea decât la interacţiunea dintre SHE şi creierul său?

E tăişul sau garda pumnalului?

Maxie se apropie şi îşi lăsă capul imens pe gleznele fetei. Kaate îl mângâie absentă, iar animalul începu să toarcă precum un motor antic.

– Uite ce e, vorbi fata într-un târziu. Eu sunt obosită şi o să mă întind aici pe canapea. Te rog să te gândeşti la ceea ce ţi-am spus. Dacă eşti într-adevăr Igor Lemme, iar tata are dreptate şi în privinţa a ceea ce vrei să faci, vei avea nevoie de ajutor pentru ca *Now* să nu dispară odată...

Kaate şovăi şi oftă încet.

– ... odată ce se va fi încheiat indiferent ce ţi-ai pus în minte. De ce să dispară Now? Dă-mi-l mie şi învaţă-mă să fiu ca tine...

Igor se simţea ca un condamnat la moarte care vede glonţul cum se apropie de fruntea sa, dar tânjeşte după atingerea rece a metalului. Cei care mânuiau sforile de care era atârnată Kaate nu mizaseră pe capacitatea ei de a-l seduce, ci pe dorinţa sa imposibil de reprimat de a avea un discipol. Era o combinaţie savantă, ucigătoare, dar incredibil de tentantă.

– Nu am cum să îţi dau ceva ce nu-i al meu. Pe de altă parte, recunosc că sunt cumva de modă veche. Nu am cum să dau afară o tânără superbă care vine să se culce pe canapeaua mea.

Fata surâse larg.

– Nu voi dormi mai mult de patru ore. Dacă atunci când mă voi trezi, vei dori în continuare să plec, am să te ascult. Iar tu, Maxie, zise ea jucându-se cu urechile catogului de parcă animalul ar fi fost un motan îmblânzit, să ai grijă de reputaţia mea! Am auzit că maxwellienii ăştia sunt ceva de groaza lumii.

Catogul se alintă lângă Kaate, iar Igor realiză brusc că răspunsese la rostirea numelui său.

Fie cum spui tu, prietene. Nu ar fi prima dată când mă încred în instinctele tale.

Capitolul 6

Primirea de comunicări oficiale era asociată de serverul său cu intonarea unui marş dedicat căsătoriilor primei jumătăţi de secol XX, iar Igor se întreba dacă mai exista pe Pământ cineva care să sesizeze ironia alegerii sale. Nu se grăbi să deschidă mesajul.

Dacă îi acceptau cererea, confruntarea s-ar fi mutat în arena politică, acolo unde o avea aliat pe Constance Grey. Ipostaza vorbitorului în Senat, conectat la Ora Consultării şi ascultat de toţi cetăţenii ameropeni, putea fi considerată seducătoare. Cu toate acestea se simţea mult mai bine în faţa consolei sale, scriindu-şi editorialele, comunicând în forma laconică şi elaborată a textelor sale. Apăsă pe o tastă cu convingerea că se află la cea mai importantă dintre răspântiile vieţii sale.

Prin prezenta comunicare vi se aduce la cunoştinţă că, în temeiul articolului 241 din Codul Drepturilor Civile şi a expunerii de motive din cadrul proiectului de lege al DemNet, cererea dumneavoastră de a vi se verifica conturile UniTrez în scopul stabilirii unui Coeficient Social îmbunătăţit este

respinsă.

Motivul respingerii este faptul că perioada de probă a DemNet are ca scop tocmai reajustări ale coeficientului social şi substituirea viitoarelor instanţe deliberative cu cele prezente încalcă tocmai raţiunea de a fi DemNet.

Mesajul se încheia cu o serie de identificatori şi cu semnăturile celor care luaseră decizia.

Câteodată sforile sunt lăsate mai liber şi biata marionetă se amăgeşte că e în viaţă.

Împrejurarea aceea specială cerea măsuri cu adevărat speciale. Merse până într-o nişă din peretele de lângă baie şi scoase o tastatură care avea mai bine de o sută de ani. O cumpărase când un moştenitor ignorant vânduse ultimele vestigii ale ziarului *Times*. Nimic nu se compara cu plăcerea de a scrie un text lovind tastele simultan, acordându-ţi gândurile cu mişcarea iute a degetelor. I se părea că, atunci când foloseşte tastatura, alăturarea cuvintelor e mai naturală, că ideile îi sunt mai limpezi şi textul mai alert.

Viaţa a devenit mult mai simplă.

Ştiţi cum funcţionează ziarul Now*: pe baza unor filtre rafinate de mine preţ de aproape zece ani, reuşesc să vă aduc de două ori pe zi cele mai importante şi mai relevante evenimente. Nicio ştire din canalele private ale agenţiilor nu poate apărea în Now dacă nu are confirmare de pe canale publice şi voi continua să afirm că aceasta e calea de urmat, deşi unii dintre cititorii mei îmi spun că imaginile surprinse de o cameră de supraveghere de lângă un terminal UniTrez nu sunt tocmai publice...*

În toţi aceşti ani m-am ţinut departe de publicul meu. Am explicat de nenumărate ori de ce am ales această cale. Prefer să fiu un spectator al evenimentelor şi nu un actor al lor, fiindcă sunt convins că nu poţi fi la adăpost de manipulare atâta vreme cât eşti implicat în ceea ce relatezi. În plus, îmi place să contemplu suma de fapte şi întâmplări care clocoteşte în oala prezentului pe care am botezat-o Now. *M-a fascinat dintotdeauna haosul total care domneşte în evenimentele care contează cu adevărat şi am ştiut să elimin subiectele impuse de cei dornici de a ne afunda în chestiuni neesenţiale.*

Astăzi însă prezentul nu mai e haos. Bulele clocotului nu se mai ridică întâmplător la suprafaţă, ci se supun unei coregrafii şi poartă toate chipul meu. Mă asaltează zeci de ştiri despre persoana mea, fără ca vreuna dintre ele să fie adevărată. Ştiu prea multe despre realitate pentru a mă iluziona că acest lucru e întâmplător. Nu poate fi aşa. Acesta este răspunsul la ceea ce am scris despre DemNet, al unor forţe pe care nici nu le cunosc şi nici nu mă interesează să le aflu, dar pe care le simt ilegale şi imorale. Le-aş fi ignorat dacă simplul fapt că în societatea noastră se poate pune la cale o asemenea manipulare de proporţii nu ar fi dovada ultimă a ceea ce scriu de câţiva ani buni: DemNet va însemna prăbuşirea rapidă într-o civilizaţie decadentă şi lipsită de orice orizont, condusă autocratic de grupuri oculte.

Toate ştirile inventate despre mine, care provin de la instituţii de presă despre care nu m-aş fi gândit niciodată că se vor preta la un asemenea demers imoral, încearcă să răspundă de fapt la o întrebare simplă: cine e editorul

ziarului Now? *Chiar aşa... cine sunt?*

Nu ai cum să înţelegi ce este un om dacă nu ştii ce îşi doreşte el în adâncul sufletului să fie, iar eu sunt cel care vrea să strige că DemNet ne afundă într-un individualism dus la extrem, care va sfârşi prin a ne face să uităm ce suntem cu adevărat. Nimeni nu mai explorează, fiindcă îi e frică de pericole; nimeni nu mai face copii fiindcă îi e lene să îi crească şi se teme de explozia demografică. Am vrut să spun aceste lucruri la Ora Consultării, dar nu m-au lăsat. Manipulând grosolan instituţiile statului, secretul UniTrez şi neutralitatea NanoSan, Triumviratul Întunericului mi-a declinat dreptul de a accede în Senatul Provizoriu al DemNet şi de a-mi susţine ideile. Anexez acestei ediţii două înregistrări, ilegale, e drept, dar grăitoare pentru felul în care m-au tratat autorităţile. Dacă mi-ar fi recunoscut calitatea de editorialist al ziarului Now, *aş fi avut acces alături de Rodomonti, Krentz şi Johnson la tribuna spre care vor privi aproape două miliarde de ameropeni la Ora Consultării. De ce nu mi-au permis? De ce le e frică de mine, deşi mă pot lesne înfrânge prin numărul lor? Vă las pe domniile voastre să îi întrebaţi, dar nu uitaţi să mă judecaţi abia după ce vă uitaţi la felul în care am fost tratat.*

Acum, că ştiţi ce am vrut să fiu, trebuie să vă spun că am hotărât să fiu cel care, încălcând cu bună ştiinţă legea şi antrenând în această aventură tot ceea ce a creat o viaţă întreagă, se va opune, cu armele sale, instaurării DemNet. Prin urmare nu am de gând să respect interdicţia legală de a dezbate chestiunea DemNet cu două săptămâni înainte de referendum, iar dacă mai aveţi dubii, nu ezitaţi să citiţi Now. *Vom apărea, în ciuda eforturilor lor de a ne face să*

tăcem.

Vă promit o trecere onestă în revistă a unui secol de dezumanizare, de manipulare şi de trădare; vă voi oferi versiunea mea asupra istoriei recente.

Vor exista desigur şi dintre aceia care vor spune că sunt plătit de obscurul Triumvirat al Luminii, grupul pe care chiar eu l-am numit aşa şi care atrage şi el atenţia asupra manipulării colosale cuprinse în DemNet. Detractorilor mei le spun că o lume în care nimeni nu mai e creditat cu convingeri e oricum muribundă. Ce mai contează o lichea în plus?

Ziarul va apărea în lipsa mea. Şi atunci cine va scrie editorialele? Fiţi fără grijă, în această privinţă vă pregătesc o surpriză.

Tâmplele îi pulsau din nou dureros, fiindcă mintea îi vuia de posibilităţi, de dorinţe şi de temeri. Reglă câţiva parametri pentru ca textul să fie curăţat de eventualele imperfecţiuni stilistice, apoi îi dădu aprobarea de a apărea în ediţia de peste trei ore a ziarului.

Conştiinţa că William Varley îl urmărise întreaga perioadă scursă de la înăbuşirea penibilă a Revoltei Îngerilor îl terifia. În toţi anii aceia se iluzionase că îşi crease o crisalidă de anonimat, clădită cu migală din specularea imperfecţiunilor DemNet şi NanoSan, dar şi prin mite colosale, plasate din când în când celor care mai apreciau încă magia eurodolilor care îţi foşnesc în palmă. Şi totul fusese o iluzie, cum era şi credinţa că vizita fetei nu avea nicio legătură cu ceea ce se hotărâse să facă.

– Ockham, zise Kaate, care îi respectase momentul de

meditaţie.

– Ce-i cu el? tresări Lemme.

– El a zis că uneori lucrurile sunt exact ceea ce par a fi. Nu e nevoie să cauţi scheme complicate pentru a le explica. Nu tot ceea ce ţi se întâmplă e produsul unui şir cuantificabil de consecinţe.

Igor zâmbi, trecându-şi mâna dreaptă prin păr.

– Îmi citeşti gândurile?

– Se prea poate, răspunse fata, ridicându-se de pe canapea.

Felul în care îşi întorsese capul şi mersul legănat îl amuzară pe Igor. La ce credea că îi poate servi cochetăria aceea?

– Înseamnă că ştii că nu sunt eu editorul...

– Credeam că am trecut peste asta. Nu m-ai dat încă afară, zise fata simplu.

– Deloc. Nu am să recunosc nicicând că sunt cine zici tu că sunt. Am să accept pentru moment că tu pari convinsă de un lucru pe care eu nu mai am energia de a-l nega.

Kaate dădu din mână şi continuă să exploreze încăperea, spre mulţumirea evidentă a lui Maxie, care o sorbea din priviri.

– Care e treaba cu mâţa asta imensă? întrebă Kaate atunci când Maxie deveni imposibil de ignorat cu încercările sale de a fi alintat. Cred că mănâncă extrem de mult.

– Sunteţi colegi într-un fel. Şi el vine tot de la CBA...

– Să nu-mi spui..., exclamă Kaate, albindu-se la faţă.

– Nu-ţi spun. De altfel e unul dintre secretele mele. Dacă vecinii ar şti că ţin în casă un catog...

– Dacă *eu* aş fi ştiut..., vorbi înecat Kaate, care nu-şi

putea lua ochii de pe monitorul animalului, acolo unde era scris, cu litere mari, albastre:

IUBESC TU

– Dar cum...? fata se opri din nou cu ochii aţintiţi la animalul care începuse să toarcă, frecându-şi capul de picioarele ei.

– Maxie! Ajunge! se răsti Lemme la animalul care, spre marea mirare a fetei, fugi să se ascundă în spatele unui ecran 2D de modă veche.

Îl cumpărase pe Maxie cu cinci ani în urmă, imediat ce aflase de proiectul CBA. Fusese un prototip şi costase o sumă de bani pe Igor nu ar fi îndrăznit să o spună nimănui. Pentru un animal cu atâtea talente însă, Maxie făcea toţi banii. Avea uneori chiar şi un ciudat simţ al umorului.

– Dar nu e interzis să ai un catog? Din câte ştiu, sunt toleraţi numai pe Lună. Am văzut un film cu două asemenea animale care au depistat un intrus în CBA şi l-au sfârtecat...

– Ai văzut cu ochii tăi sau a făcut parte din programul de la CBA?

Fata privi în jos.

– Tot aia e...

– Ba deloc. E limpede că ţi-au implantat încă din primele zile amintirea asta, pe care au disimulat-o ca fiind o lecţie oarecare tocmai pentru a nu-ţi veni vreo idee să hoinăreşti singură. În realitate, un catog nu va sfâşia niciodată un om fiindcă nu are de ce. Mai întâi pentru că instinctele sale de felină sunt dominate de cele canine şi apoi, câteva proteine din plasma umană au un efect neuroparalizant fulgerător asupra catogilor de pe Lună. Cu alte cuvinte, nu ar mai apuca să muşte de două ori.

– Nu ne-au spus asta.

– Normal! pufni Igor. Doar nu aveau să rişte animale atât de scumpe. Orice nebun ajunge să-şi cresteze un deget...

Kaate îl privi îngrozită.

– Vezi, condiţionarea este extrem de puternică.

– Dar la ce îţi trebuie un catog aici, pe Pământ? Şi, mai ales, de ce ai unul care seamănă atât de mult cu o pisică-mamut?

– Maxie e un animal cu multe talente. Şi e şi prietenul meu, rosti gânditor Lemme, privind spre pata alburie de pe pardoseală.

– Ce jalnic! exclamă fata. Cel mai faimos ziarist al spaţiului liber are drept amic un catog. Poate că într-o noapte o să-ţi rupă gâtul, aşa, de sport, îşi recăpătă fata sarcasmul, semn că frica începea să i se mai domolească.

Igor schiţă un gest nepăsător. Maxie îi era mai mult decât prieten. Moştenirea sa canină îl condiţiona să îşi apere stăpânul până la sacrificiu, fără a avea însă implantat sistemul de protecţie sangvină care îi făcea pe fraţii săi de pe Lună să nu poată ucide oameni. Când însă Igor îşi ridica vocea până la un anumit nivel, în sângele animalului se descărca un val imens de hormoni inhibitori ai agresivităţii şi animalul acela mândru se transforma într-un iepure fricos şi ascultător. Mecanismul funcţiona doar pentru Igor şi fusese folosit doar de câteva ori, fiindcă omului îi făcea rău să îşi vadă prietenul strunit atât de violent.

Imenşii bulbi olfactivi ai lui Maxie erau conectaţi la un receptor pirat NanoSan, ceea ce îl făcea capabil să „adulmece" electronic orice om în spaţiul DemNet. Mai repede decât calculatoarele şi, mai ales, fără să fie ştiut de cineva. Maxie nu avea cum să fie niciodată luat prin surprindere şi era

condiţionat să atace orice om ar fi prezentat un nivel anormal de agresivitate în preajma stăpânului său. Toate astea nu reprezentau însă nimic faţă de o altă înzestrare a catogului: întâi de toate, Maxie era îndrăgostit de viteză...

– Vorbim despre animalul ăsta ca să tragem de timp, nu-i aşa? întrebă brusc Kaate.

Rostise cuvintele dintr-o suflare, ca şi cum s-ar fi eliberat de o povară. Igor zâmbi. Dacă juca un rol, o făcea prost.

– Nu înţeleg ce vrei de la mine.

– Să-mi fii profesor. Să mă înveţi să descopăr adevărata esenţă a Ameropei. Să mă ajuţi să recuperez anii petrecuţi pe orbită.

Igor Lemme începea să simtă cum i se ridică un văl de pe ochi. Lucrurile intrau în sfârşit într-un tipar pe care îl putea recunoaşte şi în care se simţea ceva mai bine.

– Da? Ei bine, atunci poate că ar fi nimerit să încep prin a-ţi spune un lucru despre Machiavelli. Ştii cine a fost?

Fata neagă din cap.

– Un om care a inventat politologia, cea despre care ziceai că te interesează atât de mult. El a spus că se pot trage învăţături despre purtarea politică a contemporanilor dacă se studiază cu atenţie trecutul. Argumentul lui era simplu: cei care împart puterea au avut şi vor avea mereu aceleaşi slăbiciuni. Ca urmare, guvernarea lor va sfârşi prin a avea acelaşi rezultat.

Fata continuă să îl privească, fără să pară că înţelege ceva.

– E la fel şi acum. Boşorogul de Varley îşi permite să răsucească justiţia în propriul folos şi nu crede că fiica sa e la fel ca toţi ceilalţi cetăţeni ai Ameropei. Ca urmare, îşi dă o

dispensă ca s-o trimită la una dintre şcolile CBA şi crede că mă poate şantaja ca să mă transforme în pedagogul unei ploade care nu pare nici pe departe capabilă să înţeleagă ceea ce îi zic.

Fata îl privea cu ochi strălucitori, în care se putea ghici deja primii bobi de lacrimi.

– Tata m-a prevenit că asta o să zici! Să ştii că el nu are nicio vină!

– Nu? Vrei să spui că simpla posibilitate de a cerceta necontrolat registrele UniTrez nu e o ameninţare în sine?

– Eşti nedrept! A vrut să te protejeze! Nu numai că nu te-a verificat, dar s-a asigurat şi că nimeni altcineva nu o face! Avea alte dovezi! strigă fata, al cărei nas se înroşise destul de caraghios.

– Ştii ceva?! Asta chiar că nu pot să cred. Ce interes ar avea..., începu Igor deşi ştia că fata spune adevărul.

– Dar tu ce interes ai să faci tot ceea ce faci? îl contră fata.

Igor dădu să răspundă, dar capul i se goli, apoi i se umplu din nou de idei care refuzară însă să se lase rostite, de parcă s-ar fi înghesuit şi i-ar fi blocat centrul vorbirii. Văzându-i figura interzisă, Kaate începu să râdă, trăgându-şi nasul cu zgomot şi ştergându-şi ochii cu podul palmelor. Trecerea ei bruscă de la o stare de spirit la alta îl puse şi mai tare în încurcătură pe Igor, care se înroşi de furie şi plecă spre colţul încăperii care îi ţinea loc de bucătărie.

Kaate veni după el şi îi puse o mână pe umăr, spre nemulţumirea evidentă a lui Maxie, care se pomeni iarăşi departe de obiectul adoraţiei sale.

– Am să fiu sinceră până la capăt cu tine...

– Deci recunoşti...

– Că m-am folosit de tot ceea ce mi-a zis tata despre tine. Tata te urmăreşte de o bucată de vreme şi te apreciază într-un fel vecin cu admiraţia. Cred că respectul ăsta al lui m-a şi făcut să-mi doresc să învăţ de la tine.

– Şi ce ţi-a zis despre mine?

Kaate zâmbi larg.

– Mi-a spus că trăieşti cea mai mare iluzie din toate câte există şi că, probabil, eşti unul dintre cei mai chinuiţi oameni care au existat vreodată. A mai spus însă... Kaate oftă din rărunchi şi apoi reluă: a mai spus şi că eşti singura voce adevărată a omenirii civilizate.

Igor clătină energic din cap.

– Nu e chiar aşa. Poate că viaţa mea nu a fost... Poate că nu am cine ştie ce prieteni, dar...

– Nu la asta se referea tata, ci la încurcătura în care te pune orice lucru nou care ţi se întâmplă. De aceea am intrat atât de hotărâtă, expunându-te la un soi de agresivitate paşnică. Nu ţi se întâmplă chiar în fiecare zi să-ţi intre pe uşă cineva care să-ţi spună că îţi cunoaşte cel mai mare secret. Iar când persoana e una faţă de care îţi e practic imposibil să-ţi manifeşti violenţa...

– De unde ştii că nu aş fi putut să te plesnesc? Sau că Maxie...

– Am sperat, recunoscu fata cu sinceritate.

Igor îşi reluă locul pe canapea, iar Maxie profită de asta pentru a se aşeza între el şi Kaate.

– Mă întreb cât de greu e să ai prieteni când nu uiţi niciuna dintre vorbele lor. Cât de greu e să iubeşti...

– O femeie?

– De exemplu.

Faţa lui Igor nu lăsă să transpară niciun sentiment.

– Orice relaţie are urcuşurile şi coborâşurile ei, continuă fata. Orice om minte câteodată, tocmai ca să menţină sănătatea acelei relaţii. Asta ca să nu mai spun că oamenii evoluează. Cum să evoluezi dacă ştii mereu totul?

Igor rămase în continuare tăcut.

– Uneori, tata obişnuieşte să râdă de mine când încerc să îl contrazic. Are mania asta de a da sentinţe şi în viaţa de zi cu zi. Cuvintele sale sunt mereu finale, mereu fără echivoc. Când îl contrazic, obişnuieşte să-mi amintească de primele greşeli de scriere sau de exprimare pe care le făceam când eram mică. Şi nu e nici drept şi nici adevărat. Fiindcă nu mai sunt copilul care făcea acele greşeli... Tu însă eşti omul care îşi aminteşte toate greşelile, şi asta te face să fii ceea ce eşti.

Igor ştia că fata avea dreptate. Îşi dădea seama că William Varley reuşise să îşi facă o idee destul de exactă asupra ceea ce înseamnă sa trăieşti cu sindromul J. Într-adevăr, nu era simplu să nu uiţi nimic, niciodată. Igor îşi putea aminti absolut orice ştire pe care o citise, orice conversaţie purtată, dar şi data la care se petrecuse acest lucru. O mare parte a copilăriei târzii o petrecuse ca subiect al unor teste extrem de complicate, care eşuaseră însă lamentabil, nefiind în stare să furnizeze nici măcar o ipoteza privind cauzele pentru care era incapabil să uite.

Se obişnuise cu condiţia sa. Îl ajutase să treacă extrem de uşor prin şcoală şi să scape de necesitatea unei Îmbunătăţiri Obligatorii. Medicii consideraseră că e la un standard înalt chiar şi fără implanturi şi operaţii suplimentare. Nici dorul femeilor nu îl ducea în mod deosebit. Mergea adesea în

Dreamland şi petrecea câteva zile în compania celor mai bune actriţe uşoare de acolo. Poveştile lor, cele care le făceau să i se ofere în final, erau unul dintre puţinele lucruri care reuşeau să îl mai surprindă.

În ultima vreme însă simţea că incapacitatea sa de a uita îi afecta esenţial scrisul. În momentele în care unii oameni despre care scria reuşeau să înfăptuiască un lucru pozitiv, nu izbutea să se bucure la fel ca toţi ceilalţi, fiindcă avea permanent în faţă întreaga carieră a personajului cu pricina. Iar un lucru nu se schimba niciodată la politicieni: biografiile lor nu sunt niciodată exemplare. De aceea, în ultima vreme, cititorii ajunseseră să îi scrie că nu reuşeşte să se mai bucure. Când NanoSan reuşise să neutralizeze un virus de gripă sălbatică, venit din inima Ruschindiei pe baza unui soft scris de un deţinut de drept comun, fusese singurul care le adusese tuturor aminte că tot NanoSan, prin politica sa restrictivă, îl întemniţase pe omul respectiv.

William Varley avea dreptate: se simţea bine numai în prezenţa a ceea ce putea explica prin intermediul experienţei sale imense. Tot ceea ce ieşea din tipare îl punea în încurcătură. Era fără îndoială un retrograd, convins despre momentele cele mai bune ale umanităţii că, dacă nu cumva se scurseseră undeva în trecut, atunci se rataseră prin trecerea la post-democraţie.

– La ce te gândeşti? îl întrebă Kaate.

– La ce să fac cu tine.

– E bine, acceptă fata zâmbind. Vreau să învăţ tot ce se poate şti despre politică, pentru ca apoi să-ţi iau locul.

Apoi. Ce vorbă plină de înţelesuri sumbre!

Igor izbucni în râs.

– Nici măcar eu nu ştiu tot ce se poate şti. Deşi sunt absolut sigur că am citit cam tot ceea ce s-a scris vreodată. Şi ştii de ce?

Kaate clătină din cap.

– Fiindcă nu cred că voi şti niciodată cu adevărat ce înseamnă să fii om. Vrând-nevrând, perspectiva noastră este limitată, iar politica nu va putea face niciodată abstracţie de natura umană.

Igor Lemme se opri brusc, iar pauza sa intempestivă trezi atenţia catogului.

– Dar de ce vrei să înveţi tocmai despre politică?

– Poate că vreau să devin senator, răspunse fata pe un ton detaşat. M-am gândit că trecerea de la pupitrul de editare la cel al vorbitorilor din Senat e una absolut naturală.

– Până când vei ajunge în postura de a fi aleasă, DemNet va fi anulat probabil orice urmă de democraţie electivă, făcând deci inutilă orice formă de politică.

– Nu înţeleg...

– Nu vor mai fi aleşi. Oamenii vor gândi cu toţii doar pentru ei înşişi şi deciziile se vor topi în DemNet.

– Aşa ceva nu se poate!

Igor o privi tăcut în loc de răspuns.

– Şi tata mi-a spus ceva asemănător. Dar el a adăugat că aşa ceva nu trebuie permis. Ba chiar pare convins că meseria de politician are mare viitor.

Igor rămase tăcut. Se gândea că poate, pentru prima dată în viaţa lui, avusese cu adevărat noroc. Că fusese prins într-un chip extrem de favorabil într-un joc al întâmplării. Sprijinul fetei şi implicit cel al tatălui ei ar putea fi decisive. Asta dacă fata nu mintea...

Laura? Să mă mintă Laura?

– Încă te îndoieşti, zise fata cu tristeţe în glas.

– Trebuie să recunosc că, indiferent cât de ruşinat mă simt să admit asta, am nevoie de o dovadă...

De parcă ar fi aşteptat acele vorbe, Kaate scoase din buzunarul bluzei sale largi o unitate de memorie de un tip destul de vechi şi i-o întinse.

– Dacă nici asta nu te convinge, nu ştiu ce-aş mai putea spune.

Capitolul 7

Cardul de memorie conţinea un singur fişier, al cărui nume nu îi spunea nimic lui Igor. Două comenzi scurte porniră un program standard de vizioare a înregistrărilor clasice 2D. Pe ecran apăru o figură la a cărei vedere inima lui Lemme se opri pentru o clipă.

Mike Lendhardsen.

Se întoarse spre Kaate, care ridică din umeri şi îl îndemnă să privească în continuare. Personajul de pe ecran începu să vorbească anevoios, căutându-şi cuvintele.

Onorabilul Varley mi-a promis că mărturia asta e condiţia lui ca să nu te caute, e singurul lucru pe care îl cere ca tu, Igor, care ai fost întotdeauna cel mai înzestrat şi cel mai dedicat dintre noi, să poţi continua să faci ceea ce crezi că trebuie făcut. Nu am încredere în el, dar nici nu am de ales, pentru că mi-a dat de înţeles că are toate mijloacele cu putinţă ca să dea de tine. În doar câteva ore urmează să păşesc în spaţiu. Sentinţa e irevocabilă şi, sincer să fiu, aş prefera să mor ştiindu-te la adăpost de mânia celor care nu ne înţeleg.

Se poate însă ca înregistrarea asta să fie folosită şi în

alte scopuri, aşa încât am să o transform într-un manifest al Îngerilor, într-o poveste a revoltei noastre aşa cum a fost ea trăită de noi. Şi fiindcă onorabilul Varley a refuzat să ne asculte în timpul judecăţii, va trebui să o facă acum. Sper ca vorbele mele să îl facă să se gândească la limita dintre dreptate şi justiţie. Povestea este însă şi pentru tine, Igor, cu amănunte care să te asigure că nu e un trucaj elaborat, şi spun asta ca să te convingi că nu ţi-am reproşat nicio clipă că nu ai luptat alături de noi. Am înţeles perfect că planul nostru nu putea funcţiona fără ca tu să te ascunzi.

Tânărul de pe ecran se opri o clipă, oftă adânc, apoi îşi pironi privirea în obiectivul camerei de luat vederi. Vorbele îi erau tremurate.

Întunericul e plămada tuturor îndoielilor. Nu stăteam decât de şase ore în bezna din criptă şi mă obseda deja ultima licărire de lumină, ucisă când Leon terminase de zidit deschizătura prin care mă strecurasem din canalul de scurgere. Mă gândeam fără prea mare tragere de inimă la ceea ce trebuie să fi simţit Netzky, care îşi asumase fără să clipească locul din mormântul fără criptă, deşi ştia că urmează să stea întins cel puţin o jumătate de zi într-un sicriu îngust.

M-am ridicat în capul oaselor, atât cât îmi permitea tavanul jos. Ştiam al cui era mormântul. James Edward Soresoul. E greu să nu ţii minte un asemenea nume. Linda glumise chiar spunând că, dacă e o criptă bântuită, probabil că fantoma lui Soresoul nu avea să fie cine ştie ce companie. Murise în 2020. Cancer la plămâni. Unul dintre ultimele cazuri, aşa cum mi-ai spus. Se părea chiar că terapia virală care eradicase

boala fusese brevetată la acea vreme, dar Soresoul era mult prea bolnav pentru ca ea să îi mai poată fi aplicată.

Degetele mi-au alunecat de multe ori spre comul de la încheietura stângă. Aş fi vrut să văd ce făceau ceilalţi, dar ştiam că nu-mi pot permite. Nici măcar nu luaserăm cu noi unităţile energetice individuale, fiindcă radiaţiile lor personalizate ne-ar fi trădat prezenţa, alertându-i pe cei de la securitatea cimitirului. Ne bazam numai pe acumulatorii cu gel pe care ni-i lipiserăm de coapse, deşi ştiam că ei nu aveau cum să alimenteze prea multă vreme comurile. Trebuia să mă mulţumesc să-mi mestec în tăcere întrebările.

Am decis să mă gîndesc la taică-meu. Întotdeauna când îmi aduceam aminte de el găseam resurse nebănuite de a accepta ceea ce fac. Şi mai ales ceea ce sunt. Într-un fel, el era răspunsul potrivit la tot ceea ce mă frământa, deşi apropierea asta nu funcţiona tocmai în sensul ei natural. Îmi propusesem încă din copilărie să fiu tot ceea ce el nu era şi să excelez în tot ceea ce el dispreţuia. Asta nu era foarte simplu, de vreme ce taică-meu ajunsese un fel de celebritate, fiind pe locul al doilea în ţară în ordinea coeficienţilor de Îmbunătăţiri Obligatorii.

Fusese primul american care acceptase module de memorie suplimentare şi, până se acomodase cu ele, suferise de o uşoară formă de demenţă. Mama avea un humerus de titan de pe urma unui episod în care el îşi ieşise din fire, dar îmi repetase mereu că suferinţa ei face parte din preţul pe care familia noastră trebuie să-l plătească pentru onoarea de a-l avea în rândurile ei pe unul dintre acei vizionari care înţeleg exigenţele prezentului şi e gata să rişte pentru a explora noii zori ai umanităţii.

Nu mă deranja că nu se străduia să cosmetizeze propaganda oficială şi cita din memorie fără să-şi facă vreo problemă dintr-un text pe care fuseserăm obligaţi să îl învăţăm şi la şcoală. Încetasem să îmi mai pun şi întrebări legate de viaţa lor împreună, care părea strivită de dorinţa tatălui meu de a deveni orice altceva în afară de ceea ce mi-aş fi dorit eu însumi de la el şi de la viaţă, în general. Nu mă putusem însă obişnui niciodată cu dispreţul condescendent cu care începusem să fiu tratat imediat ce obţinusem calificative maxime la testele preliminare de motricitate şi inteligenţă. Deşi îl aşteptam deja de câteva luni, momentul în care tatăl meu mi-a spus că dezonorez familia, fiindcă profit de faptul că „o lege imperfectă" îmi permite să nu recurg la Îmbunătăţirile Obligatorii, m-a luat pe nepregătite prin intensitatea sa. Dispreţul lui era aproape material, tangibil... De atunci abia dacă m-a mai privit în cei doi ani în care am fost obligat să trăiesc împreună cu ei. Mama îmi spunea mereu că extremismul ăsta e un alt preţ pe care el trebuie să îl plătească „devenirii" sale. Modulele de memorie îl făceau să aibă „răspunsuri emoţionale" exagerate. O întrebasem în ce fel modulele alea pot fi o îmbunătăţire a corpului uman de vreme ce aveau un asemenea efect, dar ea mi-a răspuns că, imediat ce voi mai creşte şi voi vedea lumea adevărată, îmi voi da seama că vizionarii trebuie să plătească preţul unicităţii lor. Săraca mama! Pentru ea, viaţa nu e decât un imens bazar în care cumperi deşertăciuni plătind cu suferinţă.

Nu am nevoie de niciun modul suplimentar de memorie ca să îmi amintesc ultima zi a şederii mele acasă. Eram deja Înger şi eram prieten cu tine de câteva luni. Nu ţi-am ascuns niciodată că întâlnirea noastră a fost încercarea mea

de a înţelege cum poate trăi un om care nu uită niciodată nimic, aşa ca taică-meu.

În ziua aceea i-am reproşat tatălui meu că îşi iroseşte viaţa. Mi-a răspuns că tocmai cei care împărtăşeau aceleaşi idei ca şi el făcuseră ca oamenii să nu-şi mai poată irosi viețile. Cum poţi irosi ceva infinit? mă întrebase el. Nu am reuşit să îi răspund la întrebarea aceea răcnită. Am plecat însă trântind uşa şi m-am mutat cu tine. Am aflat mai târziu că tata se temea de tine. Printre iniţiaţi, circula deja zvonul că, dacă ai fi recurs la cîteva Îmbunătăţiri Standard, ai fi putut să îl devansezi în clasamentul coeficienţilor. Cât de puţin te cunoşteau cu toţii!

Te-ai bucurat în felul tău de drumul pe care îl alesesem. În seara aceea am băut o sticlă întreagă de vin şi mi-ai permis să accesez cele mai secrete site-uri ale Îngerilor. O noapte întreagă am ascultat înregistrări de la puţinele voastre întâlniri şi am citit cele mai importante eseuri ale mişcării. Te-am întrebat cum poţi menţine o asemenea reţea şi mi-ai spus că aveai un prieten, mecanic la liftul spaţial Kennedy, care dezvoltase o afacere frumuşică lansând ilegal pe orbită sateliţi de comunicaţii dotaţi cu o tehnologie cuantică de codare, de dimensiunile unei portocale şi extrem de greu de deosebit prin mormanul de fiare care formează Inelul.

În seara aceea am vorbit pentru prima dată şi cu Maxwell. Auzisem de el, ba chiar una dintre poeziile lui îmi căzuse şi la examenul de absolvire, dar nu mă aşteptasem ca un poet atât de adâncit în simboluri să poată fi şi un ideolog pragmatic. Ştiam desigur că era cel mai cunoscut dintre puţinii pământeni care *aleseseră* să moară şi semnaseră actul de renunţare voluntară la asistenţă medicală, dar nici în momentele mele

de ură profundă pentru tatăl meu şi pentru tot ceea ce reprezenta el nu mi l-aş fi închipuit pe Maxwell ca pe un guru al unei mişcări cum era aceea a Îngerilor.

După numai o săptămână, a fost votată noua legislaţie pentru înăsprirea regimului Îmbunătăţirilor Obligatorii. În expunerea de motive care a atras atâta lume la vot se spunea că, de vreme ce medicina de ameliorare avea ca scop principal îmbunătăţirea capacităţilor naturale ale indivizilor, renunţarea la beneficiile ei se putea face doar în măsura în care emigrai din spaţiul DemNet sau dacă erai trecut de vîrsta de nouăzeci de ani. În plus, standardele fuseseră ridicate, chirurgia estetică fiind considerată un capitol separat.

Majoritatea Îngerilor au plecat atunci. Unii au ajuns pe Lună, în Chabilla, încercând să înceapă acolo o viaţă nouă. Câţiva au plecat ca exploratori voluntari pe Marte, iar cei mai mulţi au preferat să se stabilească în regiunile de graniţă ale Ruschindiei. O vreme am încercat să mă ascund, dar din păcate, deşi erai exceptat de la Modificări din cauza condiţiei tale, nu câştigai îndeajuns ca să putem supravieţui amândoi.

M-am prezentat la test într-o dimineaţă, dar nu mai ştiu în ce zi. Îmi aduc însă aminte de uimirea examinatorilor de după proba fizică, când au constatat că rezultatele mele fuseseră obţinute după două zile în care nu mâncasem nimic. Am scăpat cu o operaţie banală de întărire electrolitică a osaturii picioarelor şi cu un tatuaj cinetic cu puncte nodale legate în regiunea lombară a măduvei. Nu m-am obosit niciodată să învăţ să mişc imaginea pe care mi-au desenat-o pe umăr.

A urmat perioada în care ne-am despărţit, cea în care tu lucrai la un proiect despre care nu ai vrut să îmi dezvălui nimic. M-am angajat în Sri Lanka la centrul de control al

zborurilor şi mi-am petrecut următorii doi ani în întreceri sportive şi în încercarea inutilă de a feri aeronavele să se lovească de liftul spaţial Clarke.

Cu două săptămâni în urmă însă, m-ai apelat şi mi-ai spus că Îngerii se strâng din nou pentru că trebuie să îl salveze pe Maxwell. Am comutat repede pe ştiri şi am văzut că poetul fusese arestat la domiciliu, în timp ce o liotă de consilieri juridici se străduiau să îl convingă să apeleze la serviciile unui spital.

L-am sunat pe Maxwell şi imaginea de pe ecran m-a şocat. Chipul lui, odinioară atât de hotărât, exprima nu numai o decrepitudine greu de acceptat în asociere cu o minte ca a lui, dar şi îndoieli profunde.

„Copile", mi-a zis. „Nimănui nu-i este simplu să moară. Noroc cu hârţogarii ăştia de la guvern, că îmi amintesc în fiecare zi de ce am ales calea asta." Hârţogari... probabil Maxwell era ultima persoană în viaţă care mai cunoştea exact semnificaţia termenului aceluia. „Trăim numai fiindcă ştim că vom muri cândva. Să nu uiţi asta, copile".

După două zile, buletinele de ştiri au început toate cu anunţul acceptării de către Maxwell a medicinei ameliorative. Am încercat să iau legătura cu el, dar nu am reuşit şi poate şi de aceea nu am crezut niciun moment că ar fi putut să facă aşa ceva. După o săptămână, purtătorul de cuvânt al ministerului a dat un comunicat în care arăta că decizia venise prea tîrziu pentru Maxwell, pentru care nu se mai putuse face nimic. Iar această soartă era, în opinia oficialilor, dovada ultimă a justeţii politicilor în domeniul medicinei ameliorative.

În seara aceea, mi-ai transmis o succesiune de căi prin

noduri ilegale de comunicaţii pe care le-am parcurs cu febrilitate pentru a ajunge la înregistrările din camerele de securitate ale spitalului. Aşa cum bănuisem, Maxwell nu fusese niciun moment conştient, iar povestea cu acceptarea medicinei ameliorative era doar o gogoriţă.

„Îngeri, o să ieşiţi din morminte", ne-ai spus atunci. Apoi ne-ai prezentat planul simplu a ceea ce ar fi trebuit să fie demascarea întregii înscenări. Urma să răpim corpul lui Maxwell şi să îi facem autopsia pe Inel. Pregătiseşi totul, de la desfăşurarea acţiunii din cimitir până la naveta care ne aştepta la doar doi kilometri, gata să ne ducă în zona de neutralitate a Inelului. Înmormântarea era transmisă de câteva holoviziuni şi speram ca acţiunea să ne aducă şi atenţia de care aveam nevoie apoi pentru mesajul nostru.

Îmi aduc aminte că înainte de a porni în lupta m-a încercat o senzaţie bizară. Eram Înger şi aşteptam să mă nasc din nou. Şi eram convins că această a doua naştere îmi va fi mai folositoare decât prima.

Tânărul îşi şterse ochii, care se umpluseră de lacrimi, iar Igor sesiză abia atunci că şi privirea lui se împăienjenise. Apoi imaginea tremură puţin, semn că înregistrarea fusese oprită pentru o vreme.

Ceea ce voi povesti în continuare e doar pentru tine, Igor. Fiindcă ai şi dreptul, şi datoria să ştii ce s-a petrecut acolo.

Ecranul comului s-a aprins de la sine, lăsându-mă să-ţi văd pentru ultima dată chipul. Cele cinci cute care îţi brăzdează fruntea te făceau să pari mai degrabă un câine sharpei

decât un conspirator împotriva ordinii constituționale.

„Convoiul a intrat pe alee. Folosesc un automobil vechi, unul proiectat să fie dric și toți comentatorii susțin că ăsta e felul lor de a îi aduce lui Maxwell un ultim omagiu..." ne-ai spus cu un glas ciudat. Imediat, s-a auzit vocea lui Netzky: „Și de ce am senzația că nu ești de acord cu ei?"

Te-ai lansat într-o droaie de explicații despre cum ai rulat un program de recunoaștere volumetrică peste toate imaginile din garajele administrației de acum două săptămâni. Linda a protestat: „Cum se poate să faci una ca asta? De unde ai acces?" N-ai răspuns. La fel de brusc cum apăruse pe ecranul comului, imaginea ta s-a stins, lăsând locul unei licăriri albastre, impersonale.

„Nu-mi place agitația lui Igor", a mormăit Netzky. „Măcar dacă am putea vorbi cu Diana. Ea e mereu atât de sigură pe ea", s-a maimuțărit Linda.

Remarca era o înțepătură la adresa lui Netzky care, în opinia ei mărturisită în mod repetat, o aprecia prea mult pe lunetista noastră. Mă întreb și acum dacă pasiunea ei pentru demodatele arme de foc cu care putea băga un glonte în orice scăfârlie aflată la mai puțin de doi kilometri o califica să fie cu adevărat Înger. Întotdeauna am crezut despre noi că suntem mai degrabă niște idealiști decât o gașcă de rebeli. Nu am fost niciodată pe deplin de acord cu ideea ta că era infinit mai greu să găsești gloanțe cu GPS decât să apelezi la serviciile Dianei.

Ai revenit pe ecran după câteva minute. Erai îngrijorat fiindcă spectrometrul tău indica absența totală a gazelor de eșapament la dricul ăla. Apoi ai constatat că ai pierdut legătura cu satelitul spion iar Linda a încercat să te liniștească. I-ai

răspuns tăios. „Nu! În spaţiul ăla nu trebuia să fie nimic. Vă spun cu siguranţă că am fost descoperiţi" ai protestat, încercând să ne convingi să anulăm acţiunea.

„Eşti superstiţios şi pesimist ca de obicei", a zis Netzky. „Astăzi o să avem cu toţii momentul nostru de glorie." A continuat cu o frază care ne-a amuzat. Îmi amintesc exact ce ţi-a zis: „Tu vezi-ţi de treaba ta, care e în principal să ne dai ultimul semnal şi apoi să faci în aşa fel încât ceea ce vom striga noi lumii să nu se piardă în neant".

Nu ţi-am spus niciodată, dar am senzaţia că ne-am ferit adeseori de cuvinte. Rezerva ta constantă ne-a făcut pe toţi să ne temperăm atunci când ar fi trebuit să vorbim despre idealuri. Singurele ocazii în care nici măcar tu nu te puteai abţine erau însă momentele în care vorbeam de NanoSan şi de felul în care schimba el lumea. Când te vedeam cu câtă furie lupţi împotriva zonelor închise din jurul generatoarelor de câmp NanoSan şi cât de multă patimă puneai în argumentele tale, ştiam cu toţii de ce făceam ceea ce făceam.

Semnalul de atac m-a luat prin surprindere. Comul a început să bipăie şi ecranul a devenit roşu-incandescent. Mi-am opintit spatele şi am aruncat în lături capacul criptei, sărind direct în picioare. Am aterizat în siguranţă pe aleea pietruită, care arăta exact aşa cum mi-o imaginasem. În mâna stângă strângeam deja mânerul sabiei, în timp ce cu dreapta am aruncat pe mormântul în care stătea Netzky explozibilul cântărit cu grijă, care, exact aşa după cum ne aşteptam, a făcut o gaură potrivită. Perfect sincronizat, Netzky a ieşit şi el din mormânt şi a început să tragă în toate direcţiile cu armele sale magnetice, ca să dezactiveze implanturile şi dispozitivele eventualilor paznici. În buimăceala generală nimeni nu i-a

dat atenţie Lindei, care a ieşit din micuţa casă mortuară în care se adăpostise cu două zile în urmă şi a început să lanseze proiectile încărcate cu neuroleptice.

Sunt conştient că ştii toate lucrurile astea dar... Nu ştiu de ce simt nevoia să ţi le repet. Poate fiindcă vreau să arăt onorabilului Varley cât de priceput eşti, poate fiindcă îmi face bine să mă ascult. Te rog să accepţi capriciul unui muribund care vrea să se asigure că ştii cât de mândru şi de împlinit s-a simţit fiindu-ţi aproape..

M-am năpustit spre dric, ajutat de droizii de holoviziune care intraseră în modulul de reportaj. Mizasem pe dorinţa lor de a-mi lua câteva prim-planuri. În doar câteva secunde, în faţa mea se strânsese un adevărat zid de droizi, care mă preceda cu doar doi metri, dărâmând totul în cale, inclusiv pe aceia care încercau să mă oprească.

Am ajuns la doar câţiva metri de automobilul negru când mi s-a părut că întreg universul se scurge pe lângă mine. De parcă s-ar fi materializat acolo, în jurul dricului au apărut cel puţin douăzeci de oameni înarmaţi, dotaţi cu echipamente dintre cele mai ciudate. Doi dintre ei s-au prăbuşit imediat, probabil doborâţi de Diana, dar ceilalţi s-au postat calm în formaţie de luptă şi au atacat.

Primul a căzut Netzky. Din motive pe care nu le înţelegeam, pulsurile sale magnetice nu afectau funcţionarea costumelor lor, ceea ce l-a lăsat practic fără apărare. Am văzut cu coada ochiului cum s-a prăbuşit ca secerat, dar am păstrat impresia că e în viaţă. Linda a reuşit să doboare doi oponenţi, găsindu-le pielea cu săgeţile ei otrăvite, dar răcnetul gâlgâit pe care l-am auzit venind dinspre ea m-a făcut să mă gândesc la tot ce putea fi mai rău.

M-am oprit, conştient că lupta era pierdută. Am realizat că ai avut dreptate, că maşina aceea părea un dric, dar era de fapt un vehicul care putea deplasa un dispozitiv militar cu invizibilitate parţială, care funcţiona ca o lentilă gigantică pentru undele electromagnetice, făcând ca unele obiecte din jurul său să devină imposibil de văzut. Oricine era cel care folosea un asemenea dispozitiv împotriva unei bande de puştani se pregătise îndelung...

De la volanul maşinii a coborât un ins îmbrăcat cu haine simple, ce aduceau aminte de uniformele de pe vremuri. Îl cunoşteam. Era Ingmar Lendhardsen, tatăl meu.

„Opreşte-te! Ai demonstrat deja lumii cât de jalnici şi de lipsiţi de scrupule sunteţi." a urlat el privindu-mă cu detaşare. Vorbea pentru camerele de luat vederi care continuau să îşi facă treaba cu asiduitate. „Am bănuit demult că veţi folosi înmormântarea lui Maxwell pentru a demonstra ceva. Dar iată că nu aveţi ce!"

Am plecat ochii în pământ şi l-am întrebat fără să-l privesc: „Dar voi ce demonstraţi?" Ştiam că nu aveam altă şansă decât să profit de dorinţa lor de a-şi vărsa lăturile ideologice în direct la holovizor. Mi-a răspuns că scopul lui e să demonstreze că toţi aceia care se opun fără argumente ordinii lor sfârşesc prin a se manifesta violent şi că, dacă lărgirea atribuţiilor NanoSan ar fi fost aprobată mai demult, atacul nostru nu ar fi mai fi existat. N-a pierdut ocazie să sublinieze că dacă NanoSan ar fi avut acces din timp la datele voastre biometrice, ne-ar fi putut contracara violenţa.

„Şi crezi că ai izbândit?" am zâmbit, ridicându-mi ochii. El a încuviinţat simplu din cap, iar eu i-am întâlnit din nou privirea dură, dincolo de care ştiam că nu se află nici măcar

un dram de sentimente paterne. Am simţi în trufia lui o oportunitate cu care eram conştient că nu aveam să mă mai întâlnesc.

Am început să strig. Ştiu că asta a fost o surpriză şi pentru tine, fiindcă mi-a fost jenă să-mi recunosc mutilarea. Cu doar câteva zile în urmă epuizasem pentru un singur implant toate punctele de îmbunătăţire care îmi erau legal disponibile. Medicii se miraseră, dar le spusesem că, în slujba mea de la liftul spaţial, o voce extrem de puternică putea fi de mare ajutor în cazul accidentelor sau situaţiilor limită. Fiindcă eram oricum extrem de aproape de minimul admis, am sfârşit prin a avea probabil cea mai puternică voce de pe Pământ.

Strigătul meu depăşeşte limita la care putea fi suportat. Soldaţii s-au chircit şi geamurile dricului s-au pulverizat instantaneu. Răcnind din toate puterile m-am năpustit asupra lor şi, când mi s-a terminat aerul din plămâni, îi doborâsem aproape pe toţi. M-au imobilizat totuşi cu electroşocuri. Ultima imagine de care îmi aduc aminte este cea a firişoarelor de sânge care i se scurgeau din urechi tatălui meu, care zăcea prăbuşit în praful drumului. Ultimul sentiment? Părerea de rău că nu am ajuns să deschid capacul sicriului pentru a vedea dacă Maxwell era cu adevărat înăuntru.

M-am trezit în închisoarea Orbstiţiei.

Am citit multe despre Judecători, îi ştiam pe nume pe toţi, dar nu m-am aşteptat niciodată ca faptele mele să fie cântărite de un om care nu se supunea cutumelor Îmbunătăţirilor Obligatorii. William Varley îmbătrâneşte în mod evident şi are un uşor tremur al mâinii stângi, care nu poate fi cauzat decât de o afecţiune neurologică.

„Ce să fac eu cu voi, măi copii?" ne-a întrebat el, privin-

du-ne cu ochi umezi, fără să-şi poată înfrâna o geană de zîmbet. Am dat să deschid gura, dar m-a oprit cu un gest. „Te previn că asupra ta e îndreptată o armă, comandată dintr-o incintă separată de această sală. Dacă încerci să strigi, judecata se va termina repede".

L-am liniştit. Nu aveam de gând să îl atac.

„Cu alte cuvinte, nu mă consideri îndeajuns de interesant ca să-ţi provoc vreo emoţie?" a hohotit Varley.

„Da", i-am răspuns cu mândrie. N-a înţeles nimic şi mi-a zis că sunt un băiat curajos. De fapt, curajul meu, atâta cât va fi fost el, cred că a fost folosit prosteşte.

„Tu nu eşti interesant", a continuat Varley privind spre Netzky. „Având în vedere că nu ai ucis pe nimeni, sentinţa mea pentru tine e domiciliul forţat în Chabilla pentru tot restul vieţii. Dacă părăseşti colonia lunară, poţi fi ucis pe loc. Autorităţile de acolo sunt însă libere să îţi insereze şi un cip de proximitate. Cu tine, fetiţă, lucrurile sunt mai complicate", i-a zis judecătorul Lindei. „Ai ucis doi oameni... În mod normal pedeapsa ta ar trebui să fie moartea. Şi aşa va şi fi. Numai că ar fi prea simplu să mori imediat. Am decis să-ţi eliminăm toate implanturile şi să te supunem la un tratament de îmbătrânire rapidă. Din acelea care se aplica de obicei pentru maturarea clonelor... Dacă tot vrei să savurezi bătrâneţea, mă gândesc că vei fi extrem de mulţumită să o trăieşti în ritm accelerat. Pe urmă, n-ai decât să rămâi pe Lună pentru tot restul zilelor."

Ca şi cum şedinţa s-ar fi desfăşurat după un scenariu bine scris, în sală au pătruns patru gărzi care i-au luat pe prietenii noştri, lăsându-mă singur cu William Varley.

„Din două motive e minunată tinereţea", a zis el

aşezându-se cu un oftat. L-am întrebat dacă vrea să mă pedepsească obligându-mă să ascult o predică. M-a liniştit repede: „Nu. Nicidecum. În cazul tău, sentinţa nu poate fi decât execuţia imediată. Ai ucis paisprezece oameni". A spus aceste vorbe cu o mare uşurinţă, fără ca pe chipul său să se citească vreo emoţie. Mă aşteptam la un asemenea verdict şi îmi jurasem să fiu nepăsător. Am înghiţit însă în sec.

„Vreau să te las să-mi explici de ce ai făcut asta" mi-a spus pe tonul acela pe care îl folosesc profesorii după ce ai făcut o prostie la şcoală. Am mormăit ceva despre mama lui. „Nu fi prost! Obiectivitatea mea e singurul lucru de valoare pe care îl ai în acest moment. N-o irosi! Iar dacă îmi spui ceea ce aş dori să aud, poate că am şi alte gânduri", a lăsat el să plutească o promisiune.

M-a privit cu aceeaşi detaşare, dar de data asta am văzut câtă dreptate avea. Aşa că i-am vorbit judecătorului mai bine de două ceasuri despre îndoielile mele, despre modul în care oamenii îl abandonaseră pe Dumnezeu imediat ce I se putuseră substitui, despre credinţa mea fermă că omenirea nu se poate conduce după democraţia electronică în care erau consultaţi toţi cetăţenii, despre stagnarea care avea să urmeze acestei democraţii duse la extrem. I-am vorbit despre credinţa mea că nu poţi trăi cu adevărat decât dacă sfârşeşti prin a muri, ceea ce nu se prea mai întâmpla pe Pământ, unde viaţa putea fi prelungită peste limite acceptabile. I-am spus şi despre libertatea de a face greşeli. I-am prezis că o societate fără prădători se va transforma într-o masă amorfă de fiinţe care vor judeca prin prisma îngustă a propriei securităţi meschine. Şi am încheiat spunându-i că am uitat să privim cu speranţă pânzele întinse ale corăbiilor. Tăcerea care a

urmat a fost cea mai apăsătoarea din viaţa mea.

„Ştim amândoi că gândurile astea nu-ţi aparţin. Şi că nu le-ai desprins nici din poeziile lui Maxwell." mi-a zis cu voce calmă. N-am spus nimic, preferând să îmi ascund privirea. „A mai fost cineva cu voi. Şi nu o am în vedere pe nebuna aceea doborâtă pe acoperiş". M-am încăpăţânat să nu zic nimic. „Mi-ar fi foarte simplu să descopăr cine ţi-a vorbit atât de însufleţit despre viitorul omenirii..." Aşa era, dar nu i-am dat satisfacţia de a-l aproba. „Nu am însă niciun interes să o fac. Nici nu e treaba mea şi, în plus, a urmări dezvoltarea şi activitatea unui asemenea ideolog va fi o distracţie cum puţine sunt altele aici pe orbită".

Nu am înţeles ce îmi propunea.

„E greu să faci dreptate atâta vreme cât răul se îngustează permanent. Rişti să dai o atenţie prea mare fleacurilor, ajungi să exagerezi. Viziunea ta ne-ar putea ajuta...

Imaginea licări din nou, arătându-l pe Mike în uniforma portocalie a condamnaţilor la moarte. Chipul tânărului era senin, iar vocea aproape veselă.

Deîndată ce voi termina de dictat toate astea, aprozii mă vor conduce în sas şi mă vor sili să păşesc în spaţiul liber. Judecătorul a glumit, spunându-mi că strigătul meu de moarte nu va fi auzit de nimeni. Repet că nu am povestit întâmplător ceea ce mi s-a întâmplat în ultimele zile. Igor, dacă asculţi înregistrarea asta, ştii că vine de la mine. Libertatea ta a fost preţul pe care i l-am cerut în schimbul mărturisirii mele complete. Mi-a promis că nu te va denunţa. Nu am motive să-l cred, dar e la fel de adevărat că, dacă ar dori să te

urmărească, ar putea să o facă oricum.

Mă duc, Igor, într-un mormânt din care, într-o zi, mă voi întoarce Înger, purtând pe aripile mele binecuvântarea unei ultime mărturisiri. Probabil că nu înţelegi cine ştie ce din bălmăjelile mele, dar este esenţial acum, pentru mine, să cred că moartea mea are un sens. Este esenţial să ştiu că, păşind în spaţiu, mă asigur că va mai putea cineva rosti încă o dată: Îngeri, ieşiţi din morminte.

Igor întoarse o privire împietrită către Kaate.

– De ce aş ajuta fiica unui torţionar, un codoş bătrân care m-a urmărit...

– Fiindcă Linda trăieşte încă Chabilla, iar eu sunt cea care îţi dezvăluie soarta ei arătându-ţi înregistrarea asta.

Lui Lemme i se opri răsuflarea.

Linda trăieşte!

– Şi de ce nu m-a căutat? De ce a tăcut tot acest timp? Doar ştia...

Tăcerea fetei îi curmă şuvoiul întrebărilor. Era limpede că marea sa iubire încercase să îl protejeze, la fel ca Mike. Lemme porni spre fotoliul de piele şi se prăbuşi în el, întinzând instinctiv mâna după SHE.

– Am hotărât să te accept ca ucenic. Iar prima ta îndatorire este să mă trezeşti peste o oră. Pînă atunci, strânge şi tu ce crezi că ţi-ar servi într-o călătorie mai lungă.

– De ce?

– Linda nu e singurul personaj din povestea lui Mike care e încă în viaţă.

Fata se încruntă, nedumerită.

– Mă aştept curând la o vizită din partea domnului

Lendhardsen, tatăl lui Mike. Noi doi avem o relaţie cu multe, hmmm... să le zicem restanţe. Omul ăla mă urăşte de mult, încă de când m-a acuzat că îi otrăvesc fiul.

Chipul fetei trăda o mirare profundă.

– Dar de unde ştii că are să vină?

– Citeşte editorialul din ediţia de peste două ore a ziarului şi apoi rulează înregistrările camerelor de securitate din casă. El a trimis urangutanul.

Capitolul 8

Ştia că scrânciobul imens în care se legăna împreună cu Laura este expresia sublimată a gândului său obsedant la şirul nesfârşit de păpuşari-marionetă care îşi prelungeau capetele la infinit, dincolo de puterea sa de observaţie sau de înţelegere. Se balansau monoton undeva pe orbită, legaţi de o conductă veche ce unise pe vremuri două părţi astăzi abandonate ale Inelului.

– Seamănă atât de mult cu tine, vorbi într-un târziu Igor, evitând să privească chipul sintetic pe care SHE îl asociase de atâta vreme cu femeia ideală a visurilor sale.

– Asta e bine. În felul ăsta te vei simţi mai în siguranţă.

Aşa era. Oricine crease acel chip familiar dorise ca el să se poată încrede în Kaate, să o simtă ca pe o parte a lui însuşi. Indiferent care va fi fost însă scopul păpuşarului misterios, Igor trebuia să recunoască, măcar şi faţă de el însuşi, că nu şi-ar fi putut imagina un partener mai bun de drum decât replica naturală a Laurei.

– O să trebuiască să ne despărţim, zise încetişor Lemme, punând mâna pe coapsa femeii.

– Ştiu, dragule. Fii fără grijă. SHE a stocat fiecare fărâmă

din tine, ceea ce, între noi fie vorba, nici nu e prea greu, de vreme ce eşti atât de anost şi de previzibil, se alintă Laura, obligându-l în acest fel să o privească în ochi. Şi apoi, e doar o despărţire temporară. Ne vom revedea pe 1 ianuarie.

Igor clătină din cap. În ciuda faptului că SHE simula personalitatea Laurei integrând visele sale din ultimele decenii, speranţa aceea era deşartă. Ştia că nu avea să îşi mai potrivească niciodată electrozii pe frunte, că nu va mai petrece în compania Laurei timpul necesar creierului său pentru odihna de zi cu zi.

Realiză brusc că se înşelase crunt în toţi anii aceia, crezând că identitatea editorialistului ziarului Now era cel mai mare secret al său. Lucrul era cu mult mai nuanţat, fiindcă indiferent cât de mare ar fi fost uimirea cuiva care ar fi constatat că vocea cea mai respectată a spaţiului public aparţine unui patron de spălătorie, ar fi fost cu mult mai uimit să afle că, de fapt, ziarul era făcut de un alter ego cibernetic al respectivului patron. Descoperise în urmă cu mulţi ani căile prin care să unească miezul algoritmilor săi de prelevare, analiză şi sinteză a ştirilor, de consola singurei sale Îmbunătăţiri Obligatorii. Rezultase un sistem informatic a cărui complexitate creştea zilnic şi exponenţial, pe măsură ce întâmplările cotidiene îşi ocupau locul în arhivă, iar Laura filtra prin personalitatea ei, copiată de la el sau poate mimată graţie unui volum imens de informaţie, realitatea pe care o expunea apoi în ziar. În lipsa acestei automatizări, lui Lemme i-ar fi fost imposibil să scoată de unul singur două ediţii pe zi şi să scrie tot atâtea editoriale. Multe dintre textele care îl făcuseră celebru le citise abia în ziar, ele fiind producţia exclusivă a Laurei, ceea ce îl făcea să se simtă destul de

ciudat. Îşi repeta adesea că Laura e doar o reprezentare, doar interfaţa dintre mintea sa cu totul anormală şi un sistem cibernetic cu resurse aproape nelimitate. Laura era el şi tot ce scrisese ea era produsul propriilor lui frământări şi convingeri. Şi totuşi se simţea ciudat.

– O să plec acum, dar nu cred că trebuie să ne prefacem. Dacă o să reuşesc ceea ce mi-am pus în minte, ziarul Now îşi va înceta existenţa odată ce voi fi intrat în Senat. Dacă nu reuşesc... ei bine, ştii că un singur lucru m-ar putea face să încetez să mai încerc.

Laura îi strânse faţa în palme şi îl sărută pe frunte. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Cu un gest brusc îl aruncă din leagăn, iar Igor începu să cadă spre Pământ, admirând curba albastră a orizontului.

• • •

Igor îşi scoase electrozii de pe frunte şi îi aruncă în cuptorul dezintegratorului de deşeuri. Comandase mental transferul tuturor informaţiilor din SHE către satelitul pirat de pe orbită. Calculase o probabilitate de 0,94 ca micuţul emiţător, disimulat în resturile unei navete ruseşti din anii '20, să nu poată fi găsit înainte de întâi ianuarie. Şirul programatic al editorialelor din perioada care avea să se mai scurgă până la instaurarea DemNet fusese scris cu mai bine de doi ani în urmă, iar Laura avea să preia munca de rutină a alegerii ştirilor şi a răspunsului la comentariile cititorilor.

Maxie părea nedespărţit de Kaate. Stătea cu capul în poala fetei, care îl urmărea cu privirea pe Igor prin încăpere.

– Ce-a fost chestia aia? întrebă ea arătând spre pata

alburie de pe pardoseală care marca locul unde murise urangutanul.

– O tentativă de asasinat care ar trebui să te facă să te gândeşti de două ori înainte de a mi te alătura. Oamenii cu care ne luptăm nu vor ezita să ucidă pe oricine e cu mine...

– Dar cine...? Cine vrea să te ucidă?

– Eşti sigură că vrei să asculţi povestea asta? Deşi e foarte simplă, e plicticoasă, fiindcă nu e decât o formă a unui fond de care omenirea nu s-a despărţit în ultimii cinci mii de ani. Binele se luptă cu răul, GresProul cu progresul, cei care au cu cei care vor să dobândească. E aceeaşi poveste...

Fata lăsă cuvintele lui Lemme să plutească o vreme în încăpere, după care îi reproşă brusc, pe un ton ridicat:

– Îţi păcăleşti cititorii! Faptele pe care le-ai prezentat nu sunt întru totul adevărate, iar înregistrările cu funcţionarul furios nu numai să sunt ilegale, dar sunt şi scoase din context. Cei doi apar într-o lumină mult mai rea decât au fost cu adevărat. Am găsit înregistrările integrale în secţiunea privată a memoriei computerului central.

Igor schiţă un gest larg, iar pe faţă îi înflori un zâmbet fericit.

– Şi uite c-ai mai învăţat ceva. Meseriile astea despre care spui că te interesează au o regulă simplă: şi jurnalistul, şi politicianul trebuie să-i spună omului ceea ce el este pregătit să audă şi dispus să plătească. De acord, poţi insera nuanţe, dar fondul, ritmul interior al oricărei tirade politice sau articol de ziar este conştiinţa profundă a faptului că adevărul nu aduce nici voturi şi nici bani. Dacă aş spune adevărul, o jumătate dintre cititorii mei s-ar simţi jefuiţi fiindcă n-aş face altceva decât să le transcriu percepţia cotidiană, iar

cealaltă jumătate s-ar simți jefuiți fiindcă plătesc pentru o realitate pe care vor să o știe cu totul altfel decât le apare ea. Știi, de două secole încoace cel mai bine se vinde nevoia de respect de sine și neîncrederea în stat. Dacă reușești să pui aceste două lucruri să lucreze împreună, ei bine, poți muta și munții din loc.

Așteptă cîteva clipe, să vadă efectul spuselor lui pe chipul fetei, apoi continuă:

– Hai să ne gândim la un lucrător de la liftul spațial. Nu are destui eurodoli liberi ca să-și facă de cap în Dreamland, a trecut de a zecea căsătorie cu răspundere limitată, îmbătrânește pe dinăuntru și știe prea bine lucrul ăsta, e străin de copii, iar cu părinții n-a mai vorbit de două decenii. Lămurește-l pe acest om că mizeria lui se datorează fie și în parte faptului că un grup ocult manevrează statul și vei avea atât votul cât și banii lui de abonament. Ce altă explicație mai comodă poate exista pentru propriul eșec decât faptul că joci într-un joc cu reguli strâmbe? În felul ăsta, cei care au reușit nu sunt mai inteligenți, mai muncitori sau mai talentați decât tine, ci doar membri ai unei conspirații oculte menite să-ți refuze propria ascensiune. E o explicație simplă, elegantă, care face apel la sâmburele acela de îndoială cu care ne naștem.

Kaate îl privea cu ochii măriți și buzele atât de strânse, încât se albiseră. Pe față i se citea o furtună de sentimente și de gînduri, iar puterea ei de a le stăpâni, absolut nenaturală pentru cei șaptesprezece ani ai ei, îl făcu pe Igor să simtă o duioșie paradoxală.

– Te-am convins?

– Da.

– Şi totuşi te-am manipulat. Chiar dacă lucrurile stau în mare măsură aşa cum ţi-am spus, cei mai buni dintre politicieni şi dintre ziarişti apelează la trucul ăsta nu doar pentru bani sau pentru voturi. Mulţi dintre ei au un sistem, cred în ceva şi îşi subordonează acţiunile unui ţel despre care cred că merită orice sacrificiu. *Scopul scuză mijloacele* a fost una dintre primele cugetări ale ştiinţei politice. Eu, unul, cred în ceea ce scriu. Sunt convins că aceia care vor să instaureze DemNet au ca scop ultim o dominaţie nenaturală asupra întregii societăţi, dar asta nu mă împiedică să-mi transmit mesajul uzând de toate regulile şi chiţibuşurile meseriei.

Ceva mai liniştită, fata îl întrebă cu calm:

– Spuneai de nişte oameni cu care nu trebuie să ne jucăm. Cine sunt?

Igor trase adânc aer în piept, simţind că discuţia lor ajunge în punctul pe care şi-l dorea.

– Vezi tu, am inventat multe cuvinte: GresPro şi cele două triumvirate.

– Tot pomeneşti de ele, dar n-am găsit locul în care le-ai definit.

– O, s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Sintagma Triumviratul Întunericului am propus-o imediat după Congresul de la Roma. Am scris la vremea aceea că reunirea lui Paolo Rodomonti, teoreticianul postliberalismului, cu Otto Krentz, autorul doctrinei comunitariste, şi cu Neil Johnson, nu este naturală. Trebuie să fii de-a dreptul imbecil să crezi că trei oameni pot renunţa la doctrinele lor şi la democraţia electivă, la politică, într-un cuvânt, pentru a propovădui apoi superioritatea DemNet. Pur şi simplu n-am putut să cred atunci, iar acum sunt cu mult mai sceptic, că gestul celor trei

a fost unul natural. Odată ce accepţi lucrul ăsta, e limpede că asupra lor a acţionat o forţă de o dimensiune şi o influenţă care o fac profund ilegală şi imorală. Nu ştiu cine se află în spatele lor, dar eu unul cred că la Roma s-a întâmplat ceva ocult, ceva îngrozitor de strâmb.

– Dar de ce te opui DemNet? Ce anume nu-ţi convine?

– Asta e extrem de simplu de explicat, zise Lemme, după care făcu o pauză teatrală. Începu repede, vorbind cu însufleţire: Ştii, imediat după Columb, doar o corabie din trei se întorcea în Europa după ce atinsese ţărmurile Lumii Noi. Cu toate acestea, mii de marinari nu ezitau să se îmbarce pentru că visau la bogăţiile unui tărâm necunoscut şi se lăsau pătrunşi de fiorul aventurii. Dă-mi voie să te întreb cum crezi tu că s-ar fi comportat marinarii ăştia dacă gestul lor de a pleca ar fi fost supus la vot familiilor lor care trăiau în belşug şi fără griji?

– Presupun că nu ar mai fi plecat.

– Şi presupui greşit. Pentru că istoria arată că şi societăţile îndestulate şi-au trimis oştenii să lupte în războaie cu motivaţie obscură. Americanii au fost mari maeştri la acest capitol, începând cu războiul din Coreea. Atâta vreme cât există un lider politic care sesizează nevoia de a-i trimite, el va folosi arma propagandei, dar şi deciziile arbitrare pentru a-i trimite. Lucrul ăsta se cheamă viziune şi implică acceptarea unor pierderi de dragul unui bine obţinut la capătul unui plan. DemNet anulează însă ambele posibilităţi. Atâta vreme cât chestiunile explorării spaţiale şi toleranţei faţă de agresiunile perpetue ale Ruschindiei şi Israelului vor deveni un subiect despre care să-şi dea cu părerea direct orice gospodină, frica pentru pierderea unui prezent călduţ va otrăvi

viziunea unui viitor măreţ. Pur şi simplu nu cred că societatea umană este croită pentru a se conduce colectiv. Avem nevoie de personalităţi, de oameni cu viziune, de politicieni.

Kaate rămase din nou tăcută, gândindu-se în mod evident la ceea ce îi spusese Igor. Bărbatul zâmbi unui gând. Era a doua oară când o surprindea în ipostaza aceea care o asemuia cu un computer ce nu reuşea să proceseze în timp real datele cu care era alimentat. Fetei i se desprinsese un cârlionţ care atârna peste ochiul stâng, umbrindu-l puţin. Degetele de la mâini i se mişcau spasmodic împletindu-se şi separându-se rapid, trădând emoţie sau, poate, neputinţă de a înţelege.

– Nu sunt sigură că pricep. Dacă majoritatea...

– Tocmai asta încerc să-ţi explic. E un cerc vicios. Nu poţi lăsa majoritatea să decidă dacă ei i se va conferi pe vecie puterea absolută. E un conflict de interese.

Maxie se ridică de lângă fată şi se frecă de piciorul stâng al lui Igor în drumul său către castronul în care bărbatul tocmai răsturnase o halcă imensă de carne. Coada catogului îl lovi ştregăreşte pe Lemme, a mulţumire.

– De aceea am încercat să le spun cine sunt. Dacă ar fi acceptat verificarea identităţii mele, ar fi trebuit să fie de acord şi cu numărul imens de oameni care îmi citesc zilnic părerile, ceea ce mi-ar fi mărit coeficientul social până la valoarea la care aş fi ajuns să am aproape zece minute de expunere la Ora Consultării. În felul ăsta, i-aş fi putut convinge poate că am dreptate. Nu m-au lăsat însă şi atunci va trebui să-mi folosesc ziarul pentru a mă face auzit. Hotărârea asta e şi ea un semn că undeva există o forţă ocultă care mi se opune.

– Triumviratul Întunericului...

– Da, Triumviratul Întunericului.

– Bine, dar, dacă ei sunt atât de puternici încât pot încerca să te asasineze şi-ţi neagă un drept fundamental, ce şanse ai să te opui voinţei lor?

Igor se apropie de fată şi se trânti pe canapea lângă ea.

– Asta o să-mi spui tu, rosti el foarte serios aţintint-o pe fată cu o privire rece.

– Nu... nu înţeleg.

– Şi totuşi, e atât de simplu. Una dintre primele concluzii pe care le-am tras despre lume atunci când mi-am dat seama că nu uit nimic este că acţiunea naşte reacţiune. Nu întâmplător am tot pomenit de un alt grup, numit Triumviratul Luminii, care e format, după bănuielile mele, din trei personaje-cheie. Le-am urmărit şi eu traiectoria şi aş putea jura că, pe căi ocolite, aceşti trei bărbaţi au reuşit să întârzie instaurarea DemNet în tot timpul care s-a scurs de la Congresul de la Roma până acum. Eu cred că venirea ta aici are legătură cu Triumviratul Luminii, care a decis să mă ajute.

Kaate plecă privirea în pământ.

– Dacă sugerezi cumva că m-ar fi trimis... Eu am venit singură, după ce am aflat de la tata... Fata îşi duse mâna la gură. Îl suspectezi pe tatăl meu că e unul dintre cei trei?

– Întâi de toate te suspectez pe tine că nu eşti pe cât de neştiutoare vrei să pari faţă de toate astea. Şi da, William Varley e legat de cel puţin două hotărâri care au iritat la culme Triumviratul Întunericului.

– Şi ceilalţi doi?

– Îi bănuiesc pe José Temuro, Decanul CBA, şi pe George Deavey-Pitt, acţionarul majoritar al He3 Inc. Aş putea

cita zeci de amănunte, poate sute de înlănţuiri cauzale la capătul cărora stau aceşti oameni, dar nu are niciun sens. Dacă mă înşel, oricum nu voi mai apuca să o constat pe propria-mi piele. Ai văzut urangutanul...

Kaate încerca din răsputeri să se gândească la orice amănunt l-ar fi legat pe tatăl ei de un asemenea complot. Nu-l auzise niciodată pronunţându-se în vreun fel în chestiuni politice, dar tocmai o asemenea conduită, venită din partea unui om care nu ezita să dea sentinţe în orice altă privinţă, era semnul că Igor are dreptate. Nu-l auzise pe tatăl ei să pomenească de ceilalţi doi. Pe Temuro îl ştia. Îl şi văzuse o dată, la o ceremonie la CBA, când le vorbise studenţilor despre linia fină de demarcaţie între nebunie şi sistem. Pe George Deavey-Pitt îl ştia de la holoviziune. Personajul acela, care era prezentat mereu drept burlacul perfect şi eligibil pentru cel puţin un miliard de femei fără vârstă, i se părea un ins atât de superficial, încât cu greu îşi putea explica cum ajunsese în posesia averii sale colosale.

– Vreau deci să-ţi propun un târg, urmă Lemme. Accept că sunt cine zici tu că sunt, dacă eşti şi tu de acord cu existenţa Triumviratului Luminii şi te angajezi să mă duci să-i văd pe toţi aceşti oameni înainte de întâi ianuarie. Cred că e singura mea şansă de a opri instaurarea DemNet.

– Aş accepta orice pentru a deveni elevul tău, dar mi-e teamă că lucrurile de care vorbeşti sunt cu totul necunoscute pentru mine. Pot încerca să te duc la tata, dar...

– Mie-mi convine! acceptă bucuros Lemme. În fapt, nici nu prea mai avem timp. Editorialul pe care l-ai citit e un delict. Mai am doar câteva ore până când voi deveni urmărit în mod oficial. Trebuie să plecăm de-aici. De aceea te-am

rugat să strângi tot ceea ce crezi că-ţi poate fi necesar.

Fata arătă din cap spre o geantă pe care o aşezase lângă intrare.

– Să ştii totuşi că nu-ţi pot confirma...

– Nici nu mă aşteptam. Îmi pun mari speranţe însă în discuţia pe care o voi avea cu tatăl tău, urmă Lemme deschizând uşa şi invitând-o pe Kaate cu un gest larg să iasă din casă.

Fata se poticni însă de Maxie care se repezise să iasă primul. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, Igor ar fi zis că animalul e preocupat de siguranţa lor.

Capitolul 9

Kaate privea încântată la peisajul superb al coastei de sud a Franţei, care se scurgea cu viteză pe lângă vehiculul lor. Văzând atenţia pe care fata o acorda câmpurilor nesfârşite cultivate cu tot soiul de plante greu de recunoscut, Igor o întrebă:

– Ştii că e o simulare, nu-i aşa?

Fata îi întoarse o privire acră.

– Chiar dacă nu aş fi ştiut că pe Pământ nimeni nu mai călătoreşte la suprafaţă şi tot aş fi remarcat drumul pe care l-am făcut până la sub-high...

Igor zâmbi.

– Am vrut doar să fiu sigur...

– Că...?

– Că nu te nedreptăţesc prea tare spunând că nu eşti esenţial diferită de restul concetăţenilor noştri. Şi tu ai nevoie să te minţi.

– Să mă mint?

– Da. Iluzia este ţelul ultim al organizării noastre politice. Acolo unde nu reuşim să înfăptuim ceea ce dorim, am atins perfecţiunea în a ne păcăli pe noi înşine că lucrurile

sunt bune, morale, potrivite....

Fata nu zise nimic. Ştia că se află la trei metri sub pământ într-un tunel vidat prin care vehiculul lor, pilotat automat, se deplasa cu ceva mai mult de cinci sute de kilometri pe oră. Intraseră în sub-high după o aşteptare de câteva minute, dar Igor o asigurase că, în felul acela, aveau să ajungă în mai puţin de o oră în Dreamland. Ştia că imaginile pe care le privea erau simulate în funcţie de poziţia lor şi încercau să sugereze că maşina străbate un drum pustiu de suprafaţă. Peisajul era corelat perfect cu poziţia lor, fiindcă semnalul GPS putea spune cu exactitate unde se află.

Plasticul care ţinea loc de geamuri putea rula zeci de asemenea trasee, de la o călătorie subacvatică, la una prin deşertul marţian. Cu toate astea, marea majoritate a pasagerilor preferau simularea călătoriei propriu-zise la suprafaţă şi sfârşeau probabil prin a nu mai conştientiza atât de acut că se află de fapt sub pământ. Aveau într-adevăr nevoia să se mintă.

– Şi de ce e rău să te iluzionezi ca să-ţi asiguri confortul? întrebă Kaate într-un târziu.

– N-am spus asta. Ţi-am atras atenţia însă asupra uneia dintre cele mai importante trăsături ale societăţii noastre, aceea de a nu precupeţi niciun efort în a îmbina tehnologia de azi cu aspiraţiile şi soiul de viaţă de acum un secol. Ne place să ajungem repede dintr-o parte în alta a Ameropei, dar nu suntem dispuşi să acceptăm preţul pe care...

– Ce preţ? întrebă sincer mirată Kaate.

– Ne-am transformat în cârtiţe! Nu mai aparţinem mediului nostru natural.

– Ştii, pentru o fată care s-a născut şi a crescut în nişte

butoaie gigantice de metal care se învârt în jurul Pământului, ceea ce spui nu prea are sens.

– Dacă fata asta chiar a zis adevărul când a venit la mine, rugându-mă să o învăţ despre politică, atunci va trebui să treacă dincolo de aparenţe şi chiar de propria-i condiţionare...

Kaate râse cristalin, făcându-l pe Igor să tresară uşor:

– Chiar că vorbeşti ca un profesor.

– De unde ştii? Ai avut vreunul? Ziceai că...

– Am văzut în holofilme.

– Cum spuneam! exclamă Lemme. Alte iluzii...

Igor scrisese nu o dată despre aspectul paradoxal pe care îl îmbrăcase tehnologia în ultimele decenii. Inventase şi un cuvânt, inversând silabele din „progres". În opinia lui, GresPro era tendinţa ciudată a omenirii de a-şi folosi descoperirile tehnologice în scopul întoarcerii pe scara evoluţiei sociale. Exemplul cel mai grăitor şi cel care marcase în viziunea lui începerea noii epoci GresPro era iniţiativa de apărare împotriva impactului cu asteroizii. După o dezbatere furtunoasă se alesese varianta cea mai scumpă şi cel mai greu de întreţinut. Se sacrificaseră atunci cinci programe de explorare spaţială şi cel de colonizare a sateliţilor jovieni, totul pentru o apărare cât mai bună a planetei-leagăn. Era prima dată când o descoperire, razele ionice de înaltă energie, dusese la stoparea explorării şi dezvoltării centrifuge a civilizaţiei, provocând o întoarcere spre origini.

Foarte puţini oameni fuseseră de acord cu el cu zece ani în urmă, atunci când inventase termenul. Astăzi însă, GresPro avea teoreticieni, adversari înverşunaţi dar şi oameni care acceptau fără patimă că tot ceea ce se descoperea în

ultima vreme era pus în scopul conservării unei aşa-zise vârste de aur, peticită pe alocuri cu simulări de genul celei la care se uita Kaate.

– Lasă asta, poate o să avem timp mai încolo să discutăm chestiuni atât de subtile, zise fata. Zi-mi mai bine unde mă duci...

– Ţi-am spus: a început Festivalul Simţurilor în Dreamland. Nu ai cum să ratezi aşa ceva dacă vrei să înţelegi ce înseamnă să fii pământean astăzi. Iar fără a înţelege natura umană, nu ai cum să faci politică.

Figura fetei arăta destul de neîncrezătoare.

– Citeşti vreodată ce scriu eu?

– Dacă tu eşti cel care scrie în *Now*, da, citesc...

– Şi poţi să-mi spui care e singura idee care nu lipseşte niciodată din editorialele mele?

Kaate se gândi preţ de câteva secunde şi apoi răspunse:

– Revolta împotriva sistemului.

– Nu e revoltă, e critică, şi e indispensabilă oricărui ziarist. Dacă nu critici, nu te mai citeşte nimeni... Nu, nu asta este esenţa a ceea ce scriu eu, ci condamnarea caracterului profund nenatural al vieţii noastre, în toate aspectele în care...

– Şi deci vrei să mă duci într-un loc ilustrativ pentru caracterul nenatural... Fata se înecă de râs. Tata nu cred că ar fi foarte încântat dacă ar şti asta! Măcar zi-mi în care Dreamland mă duci...

– Evident, în sim. Că doar nu ai atâţia bani cât să-ţi permiţi o vizită în paleo...

– A, că veni vorba de bani! De fapt nu am niciun eurodol liber. Am nişte bani pe un card UniTrez al tatei şi, nu ştiu

de ce, mă cam îndoiesc că o să plătim acolo cu banii lui.

Igor oftă.

– O să aranjez eu. Te duc la prietena mea Carmen Lee. Nici că se poate un ghid mai bun. O să te las acolo şi eu am să merg până la o cameră pe care o am reţinută în permanenţă în parc. Am ceva treabă.

Chipul fetei se lumină instantaneu.

– Cu o acturvă? Dacă da, tare mult aş vrea să cunosc şi eu una. Te rog!

– Nu am timp de aşa ceva. Vreau să telefonez cuiva şi am nevoie de ăăă... nişte instalaţii de acolo. Dar de ce vrei să cunoşti o acturvă?

– Acum vreo trei ani, asta visam să mă fac când o să fiu mare...

Acturvele nu erau prostituate, deşi meseria lor implica adeseori relaţii sexuale directe cu clienţii lor. În esenţă, jucau rolul unei cunoştinţe întâmpătoare. De multe ori, scenariile erau atât de elaborate încât nu puteai spune de la început cine este acturva pe care ai plătit-o. Rolul său era să inventeze o aventură, o flamă, o întâmplare care să ducă, sau nu, la o noapte nebună de amor sau de alte delicii. Unele aventuri sfârşeau printr-o beţie, altele printr-un festin, dar marea lor majoritate implicau în desfăşurarea lor şi relaţiile sexuale. Totul era pregătit în cele mai mici amănunte şi clientul, deşi ştia că e în mijlocul unei poveşti inventate, găsea o plăcere deosebită în a se aventura în ceea ce era probabil o legătură extraconjugală de o seară sau de o săptămână.

Scenariile evoluaseră enorm în ultimii ani şi multe dintre ele se desfăşurau şi în afara parcului de distracţii. Pentru un anumit discount erau clienţi care acceptau ca întreaga lor

aventură să fie filmată în întregime de camere autonome complet robotizate. Se crease chiar şi o piaţă a reality-show-urilor care înfăţişau asemenea poveşti-surogat de dragoste. Înregistrările erau de tot felul: de la cele pur pornografice, la unele extrem de dramatice şi de intense, în care oamenii nici măcar nu îşi descheiau costumele la gât.

Cu toate astea, profesiunea de acturvă nu era una tocmai respectabilă, ceea ce nu făcea decât să îi confirme lui Igor încă o dată făţărnicia absolută în care se zbătea societatea lor. Fie că veneau dintre cele mai selecte prostituate tradiţionale, fie fuseseră actriţe fără noroc, acturvele erau genul de persoane pe care nu le inviţi la petrecerea de Crăciun de acasă.

– Ohoho, se miră Igor. Şi onorabilul Varley ce a zis de chestia asta?

– N-a aflat, roşi Kaate.

– Mă gândeam eu, jubilă Igor.

Expresia de ruşine care se întipări pe faţa fetei îl făcu însă să-şi regrete repede cuvintele.

– Iartă-mă! Ştiu exact cum te simţi când ai un secret pe care nu îl poţi împărtăşi părinţilor.

Kaate îl privi tăcută. Probabil că ştia.

Când maşina lor ieşi din sub-high, pilotul automat bipăi neajutorat, reluând furibund recurenţele care ar fi trebuit să îi determine cel mai simplu traseu către Dreamland. Erau încă departe de intrarea în parc, dar destul de aproape ca Igor să înceapă să o prevină în privinţa celor mai evidente dintre pericolele de acolo.

– Dreamland-sim funcţionează după o regulă extrem de simplă: toţi parametrii NanoSan trebuie să fie în limite

legale. Cu alte cuvinte, poţi trezi cuiva orice senzaţie atâta vreme cât semnele sale vitale nu ies din definiţiile legale ale stresului extrem. Dacă însă se întâmplă aşa ceva, amenzile sunt colosale. Nu ai voie să provoci durere, stres şi nici chiar plăcere peste anumite limite. De aceea, oamenii de aici se consideră a fi artişti şi e bine să nu îi contrazici atunci când îţi vor repeta apăsat chestia asta. Fiindcă o vor face... Ei trebuie să găsească dozajul optim pentru ca un client să fie atât de impresionat încât să mai revină, dar să nu intre în conflict cu inspectorii NanoSan. E un lucru complicat, mai ales la clienţii mai tineri.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic. Mă refeream la marea majoritate a ameropenilor, adică la cei care nu au absolvit o şcoală CBA. Şi oricum, tocmai asta înseamnă Festivalul Simţurilor: o perioadă de o săptămână în care releul NanoSan din parc funcţionează cu o întârziere de cinci minute. Sunt permise deci experienţele mai tari...

Fata clătină din cap.

– Nu ştiu dacă o să-mi placă.

– Crede-mă, e cu totul altceva decât ce ai experimentat în CBA.

– Sper, mormăi fata...

Nu îl contrazisese deloc pe Igor cu câteva ore mai devreme când acesta îi reproşase faptul că tatăl său a uzat de poziţia sa pentru a o trimite la o şcoală pe Lună. Dar situaţia ei era una cu adevărat specială, genul de împrejurare pentru care fuseseră inventate dispensele judecătoreşti. Tatăl său era prizonierul absolut al staţiei Orbstiţiei şi nu avea voie să plece de acolo. Mamă nu avusese niciodată, deci nu avea cine

să o învețe nici măcar cele mai elementare chestiuni care țin de convieţuirea într-o societate. În asemenea cazuri autoritățile prevedeau că se poate apela la „unităţi de formare pedagogică din spaţiul liber", deşi sintagma aceea nu avea decât un singur echivalent: JCBA – Junior Character Building Academy. Avusese parte acolo de nesfârşite şedinţe menite să îi provoace prin stimularea creierului şi a simţurilor trăirea simulată a unor întâmplări menite a-i trezi sentimente profund omeneşti, dozate în cantităţi savant alese de specialiştii de acolo. Nu reuşise niciodată însă să răspundă total la experimente şi aflase abia târziu că fusese aproape de a fi trimisă acasă din cauza lipsei sale de reacţii la stimularea nervoasă.

Când privi din nou către parbrizul din faţă, Kaate rămase cu gura căscată. Orizontul era acoperit în întregime de o proiecţie holografică imensă, care depăşea probabil în dimensiuni cupola de plasmă care proteja, pe Lună, ansamblul CBA – Chabilla. Fata privea imaginea unui castel care părea că se sprijină pe nori şi era compus din mii de turnuri şi creneluri, unite prin arcade şi pasarele scăldate într-o lumină viorie.

– E superb, îngăimă fata.

– Mda, aprobă Igor, care nu părea la fel de pătruns de măreţia priveliştii. Dar e cam copilăresc... La origine, acum mai bine de un secol, a fost un parc Disney. Probabil că de aceea au decis să păstreze înfăţişarea asta cu castelul.

Coborâră din maşina care plecă singură să se parcheze şi porniră cu paşi repezi către intrarea gigantică. Alături de ei păşeau oameni de toate vârstele şi rasele, îmbrăcaţi în haine extravagante sau sport, care vorbeau tare şi nu îşi ascundeau

defel entuziasmul de a fi în locul acela. Intrarea era străjuită de proiecţii holo gigant care făceau reclamă celor mai importante secţiuni ale parcului. Un delfin imens înota şi făcea volte arătându-şi burta pe care scria mare AquaDream, în timp ce un zombi verde agita un steag pe care era scris CryptDream. Dragonul roşu care plutea deasupra tuturor scuipa din când în când flăcări care se modelau sub forma literelor ce formau denumirea celei mai populare secţiuni: LoveDream.

Fata încercă să vadă toate hologramele, dar Igor era grăbit şi o prinse de cot forţând-o să înainteze.

– Mai stai un pic. Tigrul acela ce face? întrebă Kaate.

– E reclama pentru DangerDream. Şi, împreună cu toate celelalte, e o mare prostie!

– De ce?

– Fiindcă toate astea fac reclamă unor secţiuni din paleo. Or nouăzeci şi nouă la sută dintre cei care ne înconjoară merg acum în sim. Fiindcă nu au banii necesari ca să-şi cumpere adevăratele senzaţii pe care le caută sau pur şi simplu nu sunt interesaţi de ele.

Kaate se străduí să ţină pasul cu Igor.

– Pare imens. Trebuie să mergem pe jos? întrebă Kaate, ridicând vocea pentru a acoperi larma din jur.

– Nu. Călătoria se face într-un fel de... De fapt, lasă că ai să vezi, zâmbi Igor.

Păşiră pe poartă şi se îndreptară către un lift cu pereţi translucizi. Se urcară repede într-unul care era deja aproape plin şi cabina începu să se înalţe cu viteză către ceea ce părea a fi un fel de platformă imensă, aflată la mai bine de cinci sute de metri de sol. Priveliştea îi tăia fetei respiraţia. Dreamland se întindea ca un ocean de lumini şi zgomote. Nici măcar de

la înălțimea aceea nu putea vedea marginile parcului, dar își dădea seama că asta ar fi putut fi și din cauza proiecției holografice care îmbrăca întregul ansamblu. Privi mai atent și văzu profilându-se în depărtare alte câteva platforme care păreau mai mici decât cea de lângă intrare.

– Urcă, îi indică Igor un fel de cabină care avea doar două locuri și nu părea în niciun fel capabilă să zboare.

Văzând că fata ezită, Lemme intra el primul și își introduse cardul UniTrez în fanta specială. Imediat, un ecran se lumină lăsând să apară fața unei fete.

– Bună seara, domnule Lemme. Mă bucur că reveniți atât de repede la noi. Unde doriți să mergeți?

– În sim. La cabinetul doamnei Carmen Lee, zise Igor care o trase de mână pe Kaate.

– E o destinație foarte apreciată zilele astea, își continuă mașinuța sporovăiala politicoasă.

– Hai să mergem. Cât de repede poți...

Fata crezu la început că ultimele cuvinte ale tovarășului ei de călătorie fuseseră doar expresia grabei sale inexplicabile. Realiză însă repede că ele reprezentau mai degrabă o instrucțiune pentru cabina aceea ciudată, care începu să cadă direct spre sol, făcând-o să trăiască preț de câteva fracțiuni de secundă senzația atât de familiară a imponderabilității. Vehiculul își reveni brusc și începu să se deplaseze cu o viteză uimitoare, plonjând și urcând brusc, răsucindu-se în jurul axei sale, accelerând și părând apoi că rămâne nemișcat cu mult deasupra nivelului platformelor. Călătoria dură ceva mai puțin de două minute și, la capătul ei, fata constată cu uimire că Igor Lemme era congestionat la față și părea extrem de mulțumit de el însuși.

– E pe sistemul vechilor roller-coastere, numai că vagonetul...

– Vagonetul...?

– Da, aşa i se spune! Vagonetul este controlat de nişte electromagneţi de la sol, care creează un fel de tunel în lungul căruia...

Bărbatul se opri brusc.

– Nu te-a impresionat defel.

– Ca să fiu sinceră nu e nici pe departe la fel de palpitant cum sunt cursele pe care le făceam în sectorul opt al Inelului.

Igor realiză că fata venea de pe orbită, acolo unde exista o sumedenie de vehicule capabile să navigheze la fel de repede. Atâta doar că acolo o făceau pentru a evita imensele grinzi ale şantierelor navale sau mormanele de gunoaie care nu apucaseră încă să fie trimise la topitorii.

– Mda, am ajuns, zise Igor, ieşind din vehicul şi păşind către zona centrală a platformei, acolo unde Kaate văzu un lift identic celui cu care urcase la intrare.

Ultimele cinci minute ale drumului le parcurseră în tăcere, Kaate mergând în spatele lui Igor, care îşi făcea cu greu loc prin mulţime. Într-un târziu ajunseră în dreptul unei uşi în faţa căreia se agita proiecţia holo a unei pisici roşii. Intrară repede şi se opriră în hol, în faţa unei femei în jur de patruzeci de ani, îmbrăcate într-un costum extravagant.

– Igor, iubitule, te aşteptam de ieri...

– Am fost ocupat, Carmen. Dar, uite, ţi-am adus o clientă pe care vreau să o treci prin cele mai rafinate dintre procedurile tale.

Femeia îl privi în tăcere pe Igor.

– Desigur, zâmbi ea într-un târziu. Ce noroc pe tine să ai musafiri de pe orbită tocmai în timpul Festivalului Simţurilor.

– Ddde unde... se bâlbâi Kaate.

– După felul în care te uiţi la hainele mele, zâmbi larg Carmen Lee.

Fata roşi şi îşi plecă privirea, pironind-o pe podea. Ochii îi rămăseseră cu adevărat fixaţi asupra îmbrăcăminţii ei, care devenea total translucidă atunci când era privită dintr-un anumit unghi, lăsând să se vadă trupul perfect al femeii.

– Şi cum zici că te cheamă?

– Kaate Varley.

– O să mergi în camera noastră de odihnă să te uiţi într-un catalog. Sper să urmeze cele mai interesante ore din viaţa ta, dar pentru ca acest lucru să se întâmple cu siguranţă, aş vrea să te rog să încerci să elimini puţin stresul călătoriei până aici. Sunt convinsă că Igor nu s-a putut abţine să nu se dea mare, comandând un drum zbuciumat cu transportorul...

– Cu vagonetul, preciză ironic Kaate.

– Ah, ai dreptate, am uitat că aşa îi spune, surâse şi Carmen Lee, aruncându-i o privire complice.

Ca şi cum ar fi ascultat la uşi, două asistente îmbrăcate exact ca şefa lor pătrunseră în cameră şi o luară pe Kaate, sporovăind incontinuu despre cât era de norocoasă fiindcă nimerise tocmai în această perioadă în DreamLand.

Odată rămaşi singuri, femeia, care nu o scăpase din ochi pe Kaate, îşi îndreptă privirea asupra lui Igor.

– Nu mă aşteptam...

– N-am timp să-ţi explic. Ajută-mă, te rog.

– Şi ce vrei să afli?

– Dacă e sinceră, dacă este cine spune că este şi dacă a venit tocmai astăzi la mine în chip întâmplător.

– Şi când te referi la ziua de astăzi, ai în vedere tâmpenia imensă pe care ai făcut-o în ultimul ziar, nu-i aşa?

Igor îi susţinu privirea fără să spună vreun cuvânt. Carmen Lee ceda prima şi îşi plecă ochii în pământ.

– Ceea ce îmi ceri e dincolo de orice lege. Nu am voie să...

– Termină!

– A invada în felul ăsta...

– E virgină! zise Igor zâmbind.

– Pardon? se strâmbă Carmen Lee.

– La UniTrez mă refer...

Femeia trase aer adânc în piept.

– Şi aş putea...

– Desigur.

– Se schimbă piesa!

Igor îşi flutură mâna şi ieşi repede în aglomeraţia străzii. Prea repede însă pentru a nu lăsa impresia că vrea să scape de o mare apăsare.

• • •

Lemme se întoarse trei ore mai târziu. Fusese până la spălătorie, de unde îl trimisese pe Smitty să facă un comision oarecare, după care furase fără nici cea mai mică remuşcare toţi acarienii capabili să bruieze undele NanoSan. Distrusese meticulos toate amănuntele care ar fi putut indica anchetatorilor, pe care îi simţea aproape, noua lui destinaţie şi închisese uşa cu un sentiment ciudat de nostalgie amestecată cu

surescitare.

Nu era nevoie să fii cine ştie ce psiholog ca să îţi dai seama de starea de nemulţumire profundă prin care trecea Carmen Lee. Privea la monitoarele pe care curgeau tot soiul de parametri din care Igor nu înţelegea mai nimic, dar care ei păreau să îi spună extrem de multe. Zâmbi. Citise cândva că în epoca de început a calculatoarelor existaseră oameni care refuzaseră multă vreme să folosească interfeţele grafice, încăpăţânându-se să monitorizeze serverele de internet prin comenzi scrise cu mâna, literă cu literă. Carmen Lee semăna mult cu oamenii aceia.

Fusese o pionieră în felul ei. Se păstrase multă vreme în fruntea industriei de divertisment senzorial chiar şi după ce coloşii mondiali intraseră în forţă pe piaţă, plătind milioane de eurodoli pentru cercetări menite să descopere combinaţiile cele mai savante şi mai subtile de stimuli electrici capabili de a crea orice fel de senzaţii pentru care oamenii erau gata sa plătească. Igor o credea cel puţin la fel de talentată ca José Temuro, decanul CBA, dar şi infinit mai plină de slăbiciuni. Una dintre aceste slăbiciuni era şi dragostea absolut nebunească şi de neînţeles pe care i-o purta de multă vreme fără a cere de la el absolut nimic în schimb. Jenat adeseori, alteori chinuit de-a dreptul de incapacitatea lui de a răspunde în orice fel unui asemenea sentiment, Igor se simţise dator să îi încredinţeze secretul său cel mai de preţ, încercând în acelaşi timp să îi explice de ce nu poate să o iubească la rândul lui. Când aflase de condiţia sa mentală şi de dependenţa lui de SHE, Carmen Lee îl sărutase pe frunte şi îi spusese că din experienţa ei ştia foarte bine că nicio femeie adevărată nu poate intra în competiţie cu imaginea ideală pe

care şi-o creează bărbaţii în mintea lor. Continuase însă să îl iubească la fel de pătimaş.

– Poţi să schimbi pe modul video? întrebă Lemme pe un ton voios. Ştii că nu mă descurc...

– Fata asta e un monstru! izbucni Carmen Lee, făcându-l pe Igor să tresară alarmat.

Părea grav. Nu o auzise niciodată atât de frustrată.

– Ce rulezi acum?

– Povestea aia cu dragonul şi violul. E ultima chestie pe care o încerc. Dacă nici aici nu obţin o linie roşie, mă duc în fundul Ruschindiei şi mă fac croitoreasă!

Sprâncenele lui Igor aproape că se unire într-o grimasă care îi trăda preocuparea.

– Nu ai obţinut nimic cu reţetele tale clasice?

– Nţ, îşi ţuguie buzele Carmen Lee, mişcându-se în fotoliul ei cu heliu. Puştoaica asta nu e nici femeie, nici bărbat, nici copil, nici adult...

Carmen Lee îşi făcu vânt, obligându-şi fotoliul calibrat perfect pentru a-i susţine greutatea să plutească până în apropierea lui Igor.

– De aia te întreb: pe cine dracu' mi-ai adus aici?

Igor o împinse uşurel din calea sa şi se aşeză la consola pe care o părăsise femeia. Ştia că imaginile generate în minţile clienţilor lui Carmen Lee variau în funcţie de experienţa şi de imaginaţia fiecăruia. În esenţă era vorba de pericole iminente, de senzaţii erotice extrem de intense, consumate carnal sau doar platonic, de stimularea plăcută a tuturor simţurilor. Monitorizarea funcţiilor vitale ale subiecţilor făcea ca indicatoarele să ajungă adesea în zona roşie care semnifica atingerea pragului dincolo de care se activa alarma NanoSan.

„Violul dragonului" era sintagma care desemna cel mai dur dintre programele de stimulare senzorială, unul care implica teroare cruntă şi plăcere sexuală, o mixtură care dădea doar arareori greş.

– Dacă ar fi intrat pur şi simplu aici, ca o clientă oarecare, aş fi rămas neplătită.

– Mda, şi cu onoarea şifonată puternic, completă Igor, rezistînd căutăturii crunte a femeii care dorea să sesizeze o eventuală nuanţă de sarcasm, ca apoi să aibă un motiv serios pentru a-l potopi cu un noian de înjurături, capitol la care Igor susţinea că e cea mai talentată cunoştinţă a sa.

Igor gândi preţ de câteva momente şi îi spuse într-o doară.

– Cred că te înşeli asupra ei.

– Mda, şi tu, un proprietar de spălătorie puturoasă, şi întâmplător un tolerat în dormitorul meu, o să mă înveţi acum cam cum e cu psihologia puştoaicelor astea.

– Indiferent cât ar fi de dureros, va trebui să accepţi.

– Se cere un pariu! izbucni Carmen Lee, prefăcându-se că nu vede mina dezamăgită a lui Igor; îi reproşa mereu slăbiciunea pentru jocurile de noroc.

– Punem un pariu, acceptă Igor. Uite, dacă eu reuşesc să obţin două linii roşii din prima încercare, mă ajuţi să aflu ceva de la ea. Dacă nu reuşesc, îţi dau douăzeci de mii de eurodoli.

– Liberi? întrebă femeia.

– De parcă ai avea cont la UniTrez...

– Bine. Dar asta nu afectează înţelegerea cealaltă, aia cu schimbul eurodolilor ei. Am vorbit deja cu nişte oameni interesaţi şi...

– De acord, acceptă Igor.

– Să-i dăm drumul! exclamă Carmen Lee, lăsându-se să plutească până în faţa consolei.

– Vreau să rulezi programul cel mai apropiat de simularea câştigării unor alegeri.

Carmen Lee se uită la el şovăind:

– Ăăă, indiferent cât mi-ar plăcea să îţi iau banii, trebuie să îţi spun că am încercat deja rutina aceea în care ea iese regina balului şi face sex, două ore mai târziu, cu cel mai tare tip din şcoală.

– Nu la genul ăsta de alegere mă refeream. Fă-o să se simtă aleasă dintr-o mulţime de cetăţeni. Politic...

– Dar ăsta e un program pentru boşorogi. Numai moşnegii...

Carmen Lee tăcu brusc, îngustându-şi ochii. Degetele sale începură o goană nebunească peste tastatura holografică. Pulsul şi tensiunea fetei începură să crească imediat. Igor privea la indicatoare, încercând să pară absorbit, pentru a nu îi întoarce femeii căutătura crâncenă.

Kaate Varley ajunse repede cu trei indicatori în zona de atenţie şi Carmen Lee aşteptă exact până în momentul în care tensiunea şi plăcerea fetei ameninţau să dea alarma NanoSan, după care decuplă electrozii şi o cufundă pe fată într-un somn adânc.

– Nu ştiu de ce mă mai mir. A câta oară mă faci să mă simt ca o proastă?

Igor se ridică şi o îmbrăţişă. Realiză că nu e sigur dacă lacrimile femeii sunt doar felul ei de a se alinta sau izbucneau dintr-o durere adevărată.

– Nu înţelegi, continuă Carmen Lee cu o voce gâtuită.

Nu poţi să intri aici tu, un patron de spălătorie, şi pur şi simplu să fii mai bun ca mine. Dintre toate fetele de şaptesprezece ani care au venit la mine, nici măcar una nu a rezistat... înţelegi, la vârsta asta, dacă..., hohoti femeia.

Igor îi puse o mână pe gură.

– A absolvit doi ani de CBA.

Carmen Lee făcu ochii mari şi se smulse din îmbrăţişare.

– Aha! Deci până la urmă nu eşti chiar atât de deştept! izbucni ea pe un ton triumfător.

Deştept? Câtă deşteptăciune e în mintea unui păpuşar?

Igor clătină din cap. Beneficiase de nenumărate ori de confuzia pe care o stârnea abilitatea sa de a-şi aminti absolut tot ceea ce i se întâmplase vreodată. Oamenii aveau tendinţa de a-şi jalona cunoaşterea cu extreme, dând de cele mai multe ori prea puţină importanţă variaţiilor subtile ale tuturor lucrurilor care li se păreau banale sau normale. Acolo unde ei vedeau un râu continuu, el distingea o grămadă de particule care se zbăteau în propria nebunie şi de aceea îi era cu mult mai uşor decât celorlalţi să prevadă cum se va comporta exact una dintre ele. Adeseori, însuşirea asta era confundată cu inteligenţa, iar Igor se întreba dacă nu îi contrazicea din mândrie pe cei care greşeau astfel sau de frica deconspirării sindromului de care suferea.

– Şi cum se face că ai pus tu mâna pe aşa o fată?

– N-am... pus mâna. Mai degrabă s-ar putea spune că a pus ea mâna pe mine.

– Nu înţeleg.

– Nici n-ai cum.

– Mă rog, acceptă Carmen Lee. Şi bănuiesc acum că

vrei să îi cotrobăi oleacă prin minte. Poate să implantezi vreo sugestie subliminală care să o facă să se îndrăgostească de tine...

– Poţi să faci asta? întrebă Igor prefăcându-se interesat.

– La cât eşti de urât, nu cred, zâmbi femeia. Zi mai bine ce vrei să afli.

– Hai să vedem dacă e cu adevărat cine zice că este.

– Adică...

– Adică fiica lui William Varley.

– Cine e ăsta?

– Hai să spunem că ai o şansă din opt ca, dacă se află ce învârţi cu adevărat pe aici, să fii judecată de el.

Igor se aşteptase ca femeia să fie impresionată că are drept client pe fiica unui orbstiţiar şi de aceea se miră când văzu că vorbele sale nu produseseră efectul la care se aşteptase.

– Şi vrei să verificăm dacă spune adevărul, nu-i aşa?

– Cam da...

Carmen Lee se lansă iarăşi într-o rafală frenetică de comenzi. Pe ecran apăru fugitiv imaginea lui William Varley, care se topi însă imediat în obişnuitele diagrame cu care opera femeia.

– Este! veni sec răspunsul. Sunt absolut sigură că e fiica lui Varley. Aici chiar că nu am cum să mă înşel.

Igor îşi frecă bărbia.

– Nu prea te aşteptai?

– Ba da, atâta doar... Dar lasă asta. Acum că ai aflat cine este, mai vrei să îi propui schimbul?

– Evident! Nu fac nimic ilegal. Dacă se prinde, se prinde, dacă nu, îmi datorezi 50 de eurodoli, zâmbi subţire

femeia, ridicându-se de pe fotoliul ei şi pornind spre uşa care se deschise cuminte, fără să scoată absolut niciun sunet.

– Vă las. Cred că o să se trezească în vreun sfert de oră. Vrei să pornesc holoscopul?

Igor schiţă un gest ambiguu. Femeia ieşi din cameră şi lumina din plafon se stinse, lăsând loc unui bulgăre strălucitor care se formă în mijlocul camerei.

Holoscopul era, într-un fel, inventat de Carmen Lee. Ea modificase prima modelul standard, care se folosea pentru sculpturi cinetice şi spectacole în aer liber, ataşându-i o matrice de corespondenţă între principalele caracteristici ale undelor cerebrale şi formele sau culorile reprezentate de ele. Pentru că femeie folosea invenţia asta pe pacienţi adormiţi care nu aveau habar că visele le sunt spionate, invenţia ei nu ajunsese niciodată să fie făcută publică, iar Carmen considerase că îi este de mult mai mare ajutor în cabinetul ei decât dacă ar încerca să o breveteze.

Kaate visa că e pe Lună. În mintea ei se derula imaginea unei plimbări selenare alături de o altă siluetă, al cărei chip nu se putea vedea din cauza vizorului căştii. Undeva în depărtare se profila bolta elegantă a scutului energetic care proteja CBA şi Chabilla. Ce doi săreau părând că se joacă şi Igor observă cu uimire că fata e una dintre puţinele cazuri pe care le cunoştea, care se visau cumva la persoana a treia, de parcă ar fi fost spectatori ai propriei vieţi. Cei doi lăsau urme ciudate pe deşertul selenar, urmărindu-se şi întrecându-se în sărituri. Imaginea se tulbură brusc şi fundalul se schimbă, transformându-şi perspectiva în cea a unei ferestre imense, ovoidale. Kaate scoase casca prietenului ei şi Igor văzu cu uimire că silueta cu care se jucase fata purta chipul său.

Holotronul păstră câteva clipe imaginea feţei sale, după care se stinse, semn că fata e pe cale să se trezească.

– Nu m-ai crezut, rosti Kaate cu tristeţe în glas.

– Mai ai multe de aflat despre mine, răspunse el ridicând din umeri. Ţi-am spus că doar mă asemăn cu oamenii, dar pe dinăuntru sunt altceva.

– Eşti convins acum că spun adevărul? Că sunt cine spun că sunt?

– O să mă port ca şi cum aş fi convins... În fond asta e ceea ce contează, asta e ceea ce vrei.

Carmen Lee năvăli în cameră ca o furtună.

– Domnişoară, sper că ţi-ai făcut o idee...

– Ohoho, zâmbi fata. A fost ca la şcoală. Nu ştiu de ce sunt însă convinsă că ştiţi asta.

Carmen Lee schimbă vorba.

– Igor mi-a spus că vei plăti cu un card UniTrez, dar mi-e teamă că trebuie să-mi cer scuze. Terminalul meu e stricat şi am să te rog să retragi banii de la automatul din colţ.

Mai mult pentru a-şi ascunde zâmbetul, Igor se oferi să meargă el, lăsându-le singure pe cele două.

– Care e treaba cu tine şi cu Igor? întrebă direct Kaate după ce bărbatul închise uşa în urma lui.

– Treaba...? ridică Lee din sprâncene.

– Da. Mi se pare că e mai mult între voi decât lasă să se vadă felul în care vă purtaţi unul cu altul. N-ai cum să negi, fiindcă pari cu mult mai mulţumită decât erai când am ajuns aici.

Carmen Lee izbucni în râs.

– Ai dreptate. Dar buna mea dispoziţie nu are legătură cu Igor. El e doar un vechi amic. Îl cunosc de pe vremea când

eram acturvă în partea cealaltă a parcului.

Kaate zâmbi la rândul ei, ridicându-se după un prosop ca să îşi şteargă ceafa de sudoare.

– Tata mi-a spus că *vechi amic* e o sintagmă care ascunde întotdeauna ceva mai mult decât sensul ei strict.

– Tatăl tău trebuie să fie un mare înţelept, zise Carmen.

În momentul acela, în cameră pătrunse Igor Lemme, care avea cinci bancnote nou-nouţe de zece eurodoli, pe care i le dădu lui Kaate. Fata le privi ciudat, le răsuci pe toate părţile, după care i le întinse lui Carmen Lee, cu o figură care transmitea mai degrabă uşurare decât nedumerire.

– Şi iată cum unele plăceri nu pot fi comparate niciodată cu altele, rosti filozofic femeia, luând banii si punându-i într-un sertar.

Igor izbucni în râs. Carmen Lee încercă să rămână serioasă preţ de câteva secunde, dar hohotele părură că rup zăgazul pe care îl ridicase în calea lor şi se revărsară zglobiu, umplând toată încăperea. Kaate îi privi o vreme şi apoi începu şi ea să râdă.

– M-aţi păcălit, nu-i aşa? întrebă ea.

– Bineînţeles, rosti zâmbind Igor. Ţi-am mai spus, Kaate. Natura umană e neschimbată. Toţi politicienii de succes ştiu că lăcomia şi lipsa de scrupule sunt vehiculele electorale cele mai eficiente. Spune-i cum vrei, păcat originar, condiţionare negativă sau sămânţă de damnare! Important este să nu uiţi că nimeni nu va ezita să tragă un folos material de pe urma nepriceperii sau necunoaşterii tale, deşi, e drept, înşelăciunea va fi rareori atât de grosolană precum cea de adineauri.

Kaate se oprise din râs şi îl privea interzisă.

– Ce vrei să spui?

Igor şi Carmen Lee tăcură brusc.

– Mă refer la faptul că tocmai ai plătit cu eurodoli liberi. Dacă ai fi fost atentă, ai fi observat că atâta vreme cât îţi ţii fondurile doar în UniTrez şi plăteşti doar prin acest sistem, impozitul pe circulaţia banilor este zero. Deîndată ce foloseşti bani cash, toate celelalte tranzacţii, prin UniTrez sau în afara lui, se vor impozita cu o cotă egală cu raportul dintre suma cheltuită în eurodoli liberi şi cea pe care o cheltuieşti în următoarea lună în UniTrez. Ca urmare a acestei impozitări, un eurodol liber nu valorează cât un eurodol UniTrez. Şi asta mai ales aici, în parc, unde plăcerile e bine să rămână anonime. Cursul e chiar de unu la trei, trei şi ceva. În cazul tău însă înşelăciunea are şi un scop iniţiatic. Noi îi numim virgini pe cei care scot pentru prima dată bani din UniTrez, fiindcă doar o dată în viaţă poţi retrage fără impozit eurodoli din sistem.

Fata continuă să îi privească uimită. Aşteptă o vreme pentru ca spusele lui Igor să capete sens în mintea sa şi apoi rosti simplu.

– Interesant. Eu credeam că m-aţi înşelat fiindcă m-aţi pus să plătesc atâţia bani pe nişte simulări atât de proaste încât pot fi modificate de subiectul lor.

Carmen Lee dădu să spună ceva, dar nu îşi găsi nici cuvintele potrivite şi nici puterea de a-şi descleşta fălcile.

• • •

Mesajul licări de trei ori apoi porni automat. Chipul lui Carmen Lee era răvăşit, iar părul ei, atât de savant aranjat

mai mereu, părea să fi trecut cu greu printr-o furtună.

Dacă mă auzi, Igor, fă bine şi scapă de târâtura aia mititică imediat. Strânge-o de gât şi arunc-o printre gunoaiele de pe Inel. Nenorocita a intrat cumva în memoriile mele dinamice şi a modificat rutina dragonului violator. Nu mi-a venit să cred când clienta următoare mi s-a plâns că dragonul s-a ascuns de ea, strigând disperat o întrebare: ce-i mai mică şi mai mică decât propria-mi puţulică? Nu ştiu cum a făcut asta. Ba chiar sunt ferm convinsă că un om oarecare nici nu ar putea să o facă. Nu ştiu cine e fata asta, dar ascultă-mă pe mine. Spintec-o! Asta dacă nu cumva ţi-a venit ea de hac deja.

Igor îşi frecă barba şi privi fix la grumazul delicat al fetei care dormea pe scaunul de lângă el. Ca şi cum ar fi înţeles ce e în mintea lui, Maxie îşi băgă capul lui imens între ei.

Capitolul 10

Maxie privi spre camera sistemului de securitate care îi scană retina şi apoi deschise uşa cu un fâşâit uşor. Kaate şi Igor simţiră aerul stătut al încăperii, iar bărbatul se trase un pas în faţă, invitând-o pe fată să urmeze catogul. Animalul parcurse repede camera întunecată şi se opri în faţa unui frigider, după care îi aruncă o privire plină de semnificaţii lui Igor.

– Da, Maxie, imediat o să mâncăm.

Kaate profită de luminile aprinse de Igor pentru a-şi face o idee asupra camerei despre care Lemme o asigurase că urma să le ofere un adăpost sigur pentru următoarele câteva ore. Era o încăpere hexagonală, cu doi pereţi perfect translucizi care dădeau spre peisajul magnific al Pirineilor. Centrul încăperii era ocupat de un pat imens, deasupra căruia pluteau emiţătoarele polarizate ale unui sistem holografic de înaltă performanţă.

– Ăsta e cuibuşorul tău de nebunii? Aici îţi aduci prietenele?

Igor o privi în tăcere, după care îşi trase un scaun lângă un perete care se dovedi a fi plin cu tot felul de aparatură de comunicaţii. Kaate dădu să vină lângă el, dar se răzgândi

în ultimul moment şi se lăsă să cadă pe patul moale, spre marea bucurie a lui Maxie, care făcu un salt uriaş şi ateriză lângă ea dornic de hârjoană.

– Camera asta nu-mi aparţine şi nu poate fi legată în niciun fel de mine, dar nu cred că ne va putea adăposti mai mult de douăsprezece ore, spuse Igor fără să-şi ridice privirea de pe panoul complicat de comandă al peretelui video. Este însă timp suficient ca să-mi fac o părere despre efectul pe care l-a avut editorialul meu. Poate că fugim degeaba.

– N-aş crede! zise fata pe un ton enigmatic, făcându-l pe Igor să se întrebe dacă nu cumva ea îşi dorea aventura în care erau pe care să se afunde.

Igor verifică statisticile de circulaţie ale ziarului. Aşa după cum se aşteptase, avea cu cincizeci la sută mai mulţi cititori decât într-o zi normală. Editorialul adunase peste zece mii de comentarii, majoritatea defavorabile. Oamenii îi reproşau că nu se supune legii şi îl întrebau ce anume îl califică pentru a crede că îi este permis să sfideze autorităţile. Lemme porni o subrutină de localizare a originii comentariilor, menită să îl lămurească dacă acestea erau într-adevăr de la cititori sau reprezentau un efort concertat de manipulare.

– Tot nu mi-ai spus care-i treaba cu casa asta, insistă Kaate, care încerca zadarnic să îl doboare pe Maxie, spre marea încântare a uriaşului catog.

Igor privi spre zbenguiala lor şi se lăsă pentru un moment legănat de sentimentul ciudat pe care i-l oferea prietenia celor doi. Era ironic, trist şi periculos deopotrivă că, în încercarea lui de a salva esenţa umanităţii, avea drept tovarăşi două produse CBA, instituţie despre care scrisese de atâtea ori că e în prima linie a pervertirii naturii umane.

– Aparţine unui prieten care mă lasă să o folosesc din când în când.

– Unui prieten, sau unei prietene? insistă Kaate.

Igor preferă să nu răspundă la întrebare şi îşi îndreptă din nou privirile spre ecrane. Nu avea curaj să acceseze fluxul brut de ştiri pe care îl procesa probabil Laura, fiindcă ştia că o asemenea încercare de autentificare ar fi putut fi monitorizată. Degetele începură să-i alerge în interfaţa holografică şi după câteva minute reuşi să deschidă câteva ferestre în care i se scurgeau şiruri nesfârşite de titluri ale ştirilor. Deocamdată părea să fie linişte, iar iniţiativa lui stârnise reacţii doar în *Now*.

Un licărit uşor îl anunţă că analiza comentariilor la editorialul lui se terminase. Igor se încruntă la vederea rezultatului. Se părea că nu încercase nimeni să-i influenţeze cititorii şi că dorinţa lui de a ignora interdicţia de a scrie despre DemNet stârnea cu adevărat nemulţumirea cititorilor săi. Oftă adânc, lăsându-se pradă îndoielii. Dacă nici aceia care înţelegeau să plătească pentru a-i citi ideile şi comentariile nu erau de acord cu el, ce şansă avea să-i lămurească pe ceilalţi?

– Bun, şi ce-ai de gând să facem aici? îl smulse Kaate dintre gândurile sale.

– De aici vom dispărea. De îndată ce vom ieşi pe uşă, identitatea noastră va fi imposibil de detectat.

– Dar cum se poate aşa ceva? Reţeaua NanoSan...

Fata se opri văzând că pe faţa tovarăşului ei de călătorie se întipărise o expresie pe care învăţase deja să o asocieze cu una dintre expunerile sale.

– Un lucru pe care trebuie să-l înţelegi despre toate

birocraţiile din lume este acela că există întotdeauna o portiţă, îi confirmă Lemme presimţirile. Esenţa oricărei legi este aceea că ea poate fi încălcată şi, de cele mai multe ori, acest lucru este făcut chiar de cel care scrie legea. Ce sens ar avea o lege pe care n-o încalcă niciodată nimeni?

– Nu înţeleg ce vrei să spui, mărturisi senin Kaate, făcându-l să suspine.

– Vreau să spun că NanoSan este creată în aşa fel încât să poată exista locuri în care naniţii care asigură comunicarea cu releele de unde-şi iau informaţiile să fie incapabili să acceseze reţeaua. Locul acesta nu e hexagonal din întâmplare. El se află în punctul în care se termină raza de acoperire a tuturor celor şase celule NanoSan care ne înconjoară.

Pe faţa lui Kaate se întipări o expresie îngrijorată.

– Păi şi dacă am luat vreun virus? Dacă...

– Nu voi nega importanţa şi eficacitatea reţelei NanoSan. Te asigur însă că pretenţia autorităţilor că naniţii se luptă încontinuu cu un aflux important de viruşi mutanţi care te-ar putea ucide în orice clipă e mult exagerată. Am avut un prieten care a calculat chiar că reţeaua pur şi simplu nu poate transmite atâtea date câte ar fi nevoie dacă presupunem că, fie şi o dată pe zi, corpul tău este supus acţiunii unui virus nou, iar naniţii transmit prin NanoSan modul de anihilare al acestuia.

– Şi totuşi... să spunem că noi nu suntem în niciun pericol, dar cineva care zăboveşte mai mult timp aici ar putea fi supus unor probleme medicale clasice, ca apariţia unei tumori sau o infecţie streptococică, se încăpăţână Kaate.

– Nu eşti atentă. Ţi-am spus doar. Acest loc există doar fiindcă administraţia îi permite să existe. Prima consecinţă a

acestui fapt este că proprietarul ei e un politician. Şi pentru ce ar putea avea nevoie un politician de o cameră aflată dincolo de jurisdicţia NanoSan, cu un pat imens chiar în mijlocul încăperii?

Kaate înghiţi în sec şi rosti cu glas tremurat.

– Fiindcă atunci când vine aici, parametrii lui trec de orice limită admisibilă...

Igor aprobă încetişor din cap. Ar fi vrut să zâmbească, dar îi era frică să nu strice iluzia pe care o crease fetei. Era convins că în mintea ei se derulau imaginile unor orgii. Adevărul era însă cu mult mai prozaic. Camera aceea era locul în care exersase cu Constance Grey timp de mai bine de şase luni retorica electorală care o propulsase în Senat. Ascensiunea politică fulminantă a lui Constance Grey ar fi fost imposibilă fără gestul extrem de curajos de a face publice în orice moment valorile parametrilor săi emoţionali, măsuraţi de naniţii din NanoSan. În felul acesta, în orice moment, alegătorii puteau spune dacă poziţia exprimată de senatoare e sinceră şi îi puteau evalua răspunsul emoţional faţă de cazurile pe care i le prezentau. Era ca şi cum ar fi fost conectată în permanenţă la un detector de minciuni. Performanţa aceea ar fi fost imposibilă în lipsa săptămânilor lungi de antrenament din camera în care se afla acum cu Kaate, unde fusese ferită de monitorizarea oficială şi îşi exersase capacitatea de a-şi domina emoţiile. Singurul lucru pe care nu îl ştia Igor era cum anume aflase şi obţinuse Grey camera aceea. Trebuia să recunoască măcar faţă de el însuşi că exista o anume probabilitate ca patul din centru să fi avut iniţial şi scopurile pe care credea Kaate că le are.

– A venit momentul să te dezbraci, zise Igor, iar Kaate

îl ascultă cu o rapiditate năucitoare.

Dintr-o singură mişcare, fata îşi scoase bluza şi apoi pantalonii, rămânând doar în şosete. Igor răsufla greu. Frumuseţea trupului tânăr îi golise capul de orice idee, iar supuşenia fetei îi arunca dorinţele într-o direcţie spre care nu avea curaj nici să privească. Încercă să pară calm, dar îşi simţi urechile arzând, iar mâinile începură să îi tremure uşor. Dădu să se întoarcă, dar realiză imediat că gestul acela nu ar fi făcut decât să accentueze penibilul unei situaţii şi aşa destul de stânjenitoare, fiindcă se holbase deja la corpul gol al fetei şi ştia că privirile care îi coborâseră pe sâni şi apoi în jos spre pântecele rotund şi coapsele ca nişte fuse nu mai puteau fi făcute să dispară.

Începu să râdă forţat, aruncându-şi ostentativ privirea spre peisajul oferit de munţii din apropiere.

– Dumnezeule, nu la asta mă refeream!

– Nu-nţeleg. Eu chiar mă întrebam când...

– Pentru numele lui Dumnezeu! Încetează! Eu nu sunt unul dintre colegii tăi de la CBA.

– Da, dar nu-nţeleg de ce...

– Nu e nimic de înţeles, rosti apăsat Igor, a cărui jenă începea să se transforme în supărare. Te rugasem de fapt să mergi până în camera de baie şi să-mi dai apoi hainele. A venit momentul să testăm acarienii lui Smitty. În plus, nu mă aşteptam să... nu porţi chiar nimic pe dedesubt.

Fata zâmbi şi îi întinse hainele, rămânând în continuare absolut goală. De pe mijlocul patului, acolo unde rămăsese, Maxie privea scena fără să înţeleagă mare lucru.

Igor simţi căldura care zăbovea încă în hainele lui Kaate. Un iz uşor, de parfum greu, amestecat cu transpiraţia

unei călătorii în Dreamland, i se insinuă în nări, dar bărbatului i se păru că mirosul acela îi ignoră pur şi simplu nasul şi pătrunde direct în creier, impregnându-l, rotindu-se acolo, înnebunindu-l. Cu gesturi nesigure, scoase unul dintre flacoanele lui Smitty şi turnă praful alb pe bluza şi pe pantalonii fetei. În mod normal, acarienii ar fi trebuit să se înmulţească repede, şi în numai o zi simpla atingere a hainelor acelora de alte haine ar fi trebuit să îi transfere fără probleme.

În timp ce privea cum grămăjoara de praf alb dispare întinzându-se repede pe bluza galbenă a fetei, Igor realiză înspăimântat că ar fi trebuit să se dezbrace şi el, pentru a-şi trata hainele în acelaşi fel. Ignoră cu greutate primul imbold care îl trimitea în camera de baie. Se uită încă o dată spre Kaate, care îi susţinu curajos privirea. Goliciunea ei devenise o provocare. Îşi scoase cămaşa şi maieul, apoi pantalonii. Rămase într-o pereche de boxeri care nu izbuteau deloc să ascundă entuziasmul pe care îl resimţea o parte a fiinţei lui la vederea fetei. Turnă repede acarienii şi apoi adună toate hainele într-o grămadă pe care o aruncă pe pat. Convins că e un fel de joc, Maxie răpuse cu o mişcare scurtă fluturarea bluzei fetei.

– Şi acum ce facem? întrebă Kaate care se aşeză într-un fotoliu, ajungând într-o poziţie care nu contribuia deloc la eliminarea tensiunii pe care Igor o simţea acumulându-i-se în vintre.

– Acarienii aceia ar trebui să bruieze semnalul NanoSan. Cu alte cuvinte, naniţii vor fi capabili să primească informaţii, dar nu vor reuşi să transmită. Vom fi invizibili pentru releele din preajma noastră.

– Produsul ăsta ar trebui să fie ilegal! De unde ai...

– E o poveste lungă. În felul meu, m-am pregătit toată viaţa pentru aventura pe care o trăim acum.

Igor îşi dădu seama că vorbele sale funcţionau pe mai multe paliere de înţelegere. Revolta Îngerilor fusese motivul pentru care Senatul de atunci votase cu o largă majoritate integrarea datelor despre starea emoţională cu cele operative ale poliţiei. Mişcarea lor violentă declanşase atunci un mecanism care, cu toate că redusese dramatic infracţionalitatea şi eliminase practic omorurile în doar doi ani, îi transformase pe toţi locuitorii Ameropei în puncte mişcătoare pe o hartă. Oricine avea acces la registrele NanoSan putea spune oricând, cu exactitate de câţiva centimetri, unde se află orice persoană care apela la naniţi. Pe de altă parte, indiferent cât de greu i-ar fi venit să accepte, adevărul era că niciun ameropean nu putea trăi mai mult de două săptămâni fără ajutorul celor două mii de roboţi microscopici care îi cutreierau în permanenţă corpul.

– Văd că-ţi place foarte mult Maxie.

– Da, e adorabil, zâmbi fata, privind drăgăstos spre catogul care se tolănise din nou lângă frigider, privind fix spre Igor.

– Sunt însă şi lucruri pe care nu le ştii despre el. Prietenii tăi din CBA i-au implantat un receptor NanoSan, pe care l-au legat de lobii olfactivi ai creierului. Receptorul acela transformă în miros identităţile celor din jur. În felul ăsta, Maxie poate adulmeca orice persoană se află în aceeaşi celulă NanoSan cu noi. Asta înseamnă că poate detecta orice intrus, orice duşman de la o depărtare de mai bine de cincizeci de kilometri.

– Bravo, Maxie! exclamă fata, ridicând mâinile cu un

gest brusc. Sânii ei tresăriră, chinuindu-l pe Igor.

– Gata! Cred că trebuie să ne îmbrăcăm, se ridică bărbatul de la locul său, evitând să privească încă o dată spre trupul gol al fetei. Îşi puseră repede hainele, iar Igor păşi cu emoţie în faţa unui ecran pe care-l cunoştea extrem de bine. Porni scanerul şi răsuflă uşurat. Acarienii lui Smitty îşi făceau treaba perfect. Tocmai deveniseră invizibili pentru NanoSan.

– Acum trebuie să facem rost de bani.

– Păi credeam că eşti foarte bogat. Banii nu ar trebui să fie o problemă.

– Nici nu sunt. Contul UniTrez în care primesc contravaloarea abonamentelor şi a reclamelor publicate în doisprezece ani e neatins. Cred că s-au adunat acolo peste un miliard de eurodoli.

– Un miliard? făcu fata ochii mari.

– Mda, acceptă Igor. Meseria asta poate fi destul de bănoasă, dar să ştii că e o compensaţie palidă faţă de privaţiunile pe care ţi le impune.

Kaate îl privi cu o mină serioasă şi veni lângă el. Îi puse mâna pe umăr.

– Îţi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Fiindcă mă accepţi.

Igor schiţă un gest nedefinit cu mâna şi plecă de lângă ea.

– Am două feluri de bani. Cei din UniTrez şi milionul de eurodoli liberi pe care l-am ascuns aici în urmă cu câţiva ani. În condiţii normale, ar trebui să ajungă pentru zece vieţi tihnite. Mi-e teamă însă că nu vom putea cheltui mai mult de o mie din ei.

– Cum aşa? se miră fata.

– După cum ştii, fiecare eurodol poartă o serie unică. UniTrez are un registru în care stochează traseul fiecărei unităţi monetare. Deşi nimeni nu a recunoscut-o în public, se pare că fiscul poate avea acces la ultimii douăzeci de posesori ai fiecărui eurodol, dar şi la natura tranzacţiilor care a făcut ca banii să treacă de la un individ la altul. Asta e valabil desigur pentru cei din circuitul UniTrez.

– Am înţeles, râse cristalin fata. Ai miliardul acela degeaba.

– Cam aşa ceva, râse Igor. Dar n-am de gând să li-l las lor. În următorul ziar voi anunţa o tombolă cu un milion de premii a câte o mie de eurodoli. În felul ăsta, UniTrez va fi pusă în faţa unui val de tranzacţii cu unităţi monetare provenite de la ziarul *Now*. Le va fi greu să controleze un flux de un milion de ameropeni care se grăbesc să îşi cheltuiască mia de eurodoli primită în premiu de la ziar. La adăpostul mişcărilor ăstora şi a identităţilor noastre false, vom putea probabil folosi şi noi eurodoli de la ziar. Nu vor reuşi să verifice identitatea tuturor.

Fata rămăsese fără cuvinte. Îl privi, înghiţi în sec, apoi făcu un gest larg.

– Nu se poate să fi făcut planul ăsta acum, pe loc. Te pregăteşti de multă vreme.

Lui Igor îi făcu plăcere admiraţia fetei.

De ce o laşi să-ţi facă asta?

– Se poate spune şi aşa, urmă Igor străduindu-se să pară indiferent. Să nu uiţi însă niciodată că treaba unui ziarist este să caute permanent hibele sistemului, să-şi imagineze metode de a ocoli căile administrative şi de a le explora chiar cu riscul încălcării legii. Bineînţeles că m-am gândit de

o bună bucată de vreme la metoda asta. Sper să reuşească.

– Şi cu eurodolii liberi?

– Cu ei e altceva. UniTrez monitorizează toate tranzacţiile. Cu alte cuvinte, nu vom putea plăti cu eurodoli liberi într-un cont UniTrez. Orice tranzacţie substanţială e verificată automat. Şi cum e de aşteptat ca poliţia să ştie cu aproximaţie unde ne aflăm, probabil că va monitoriza orice sumă cu care se poate plăti un taxi, o cameră de hotel... Eurodolii ăştia ne vor servi însă pe Inel...

– Şi acum ce facem? întrebă fata pe un ton zglobiu, de parcă pericolele despre care îi vorbise Igor ar fi fost o joacă.

– O să pornim spre fosta coastă portugheză. E acolo o staţie a tunelului transatlantic unde am câteva surprize pentru tine.

– Şi de acolo mergem la Cape Canaveral, la liftul spaţial Kennedy.

– Nu cred. E o destinaţie mult prea evidentă. Va trebui să întârziem puţin pe drum. Cred că vom face o haltă în Azore.

Fata trase adânc aer în piept.

– N-ai să îndrăzneşti!

– Ohoho, şi încă cum! Având în vedere că nu ţi-ai luat bacalaureatul, e destinaţia perfectă. Nu poţi deveni ziarist dacă nu ai terminat nici măcar liceul.

– Bine, dar am absolvit CBA, protestă fata. E de zece ori mai mult decât orice şcoală pământeană.

– Şi asta înseamnă că-ţi va fi uşor să-ţi dai examenele. În plus, e timpul să primeşti o altă lecţie despre democraţia ameropeană. Nu contează ce ştii să faci, ce potenţial ai sau ce experienţă ai acumulat dacă toate aceste lucruri nu sunt

scrise pe o foaie cu antetul şi ştampila lor. Eu sunt exemplul cel mai grăitor în sensul ăsta.

Capitolul 11

Maxie sforăia atât de tare încât Igor abia dacă îşi mai putea auzi gândurile. Înghionti animalul, dar acesta se cuibări mai bine pe banchetă, înghesuindu-l şi mai tare între capul său imens şi portiera vehiculului care îi ducea spre coasta atlantică a Portugaliei.

– Tot nu-nţeleg, vorbi Kaate cu o mină preocupată. Tunelul ăsta e o gaură în pământ, pe sub Atlantic. De aia i se şi spune tunel. Are o intrare şi o ieşire. Una dintre guri e în largul coastelor Portugaliei, iar cealaltă tocmai în Florida. Cum vom putea noi ajunge în Azore?

– Lasă un bătrân pământean ca mine să aibă secretele lui. Nu strivi totul cu raţionalitatea ta, zâmbi Lemme, iar gândurile îi fugiră imediat spre condiţionările fetei.

Ştia că ea nu învăţase geografia în felul în care o făceau copiii ameropeni. În mare măsură, educaţia în şcolile obişnuite nu se schimbase, asta şi fiindcă tehnicile sintetice de creare a memoriei nu reuşiseră să treacă dincolo de structura unei imense baze de date, fără a fi însă organizate pe criterii logice, care să le permită o accesare uşoară, caracteristică inteligenţei umane. Modulele artificiale de memorie scăzuseră mult în

popularitate fiindcă nu erau de mare ajutor atunci când trebuia să creezi planuri, să descoperi ceva nou şi, în general, nu făceau decât să încetinească orice proces analitic al gândirii. Igor ştia că el e singurul om în viaţă care surmontase dificultăţile acelea şi se simţea ca şi cum existenţa sa ar fi fost o palmă prietenească dată de Dumnezeu peste ceafa groasă a omenirii întregi, un exemplu cosmic al faptului că se aflau încă departe de a înţelege tot ceea ce era de înţeles despre fiinţa umană.

Kaate îşi preluase informaţiile prin tehnici CBA, care accelerau învăţarea prin anexarea sintetică de evenimente sugestive. Ştia că geografia, de pildă, era învăţată prin implantarea unor amintiri ale unor excursii şi croaziere care nu avuseseră loc niciodată. Se mira încă o dată de puterea pe care o avea José Temuro, decanul CBA. Dacă el ar fi decis să îşi înveţe toţi elevii că Azorele se află în Oceanul Pacific, probabil că niciunul dintre ei n-ar fi fost posibil să fie convins de contrariu. Acumularea aceea de putere în mâna unei singure instituţii era cu totul nenaturală şi Igor nu putea decât să spere că intuiţia sa cu privire la Temuro se va dovedi exactă şi că personajul acela incredibil de influent se afla de partea lui.

– M-am tot gândit..., începu Kaate. De ce faci toate astea? De ce renunţi la poziţia ta, la avere...

– Cred că ai văzut şi tu înregistrarea. Le sunt dator Îngerilor.

– Şi totuşi cred că e mai mult de-atât. Tata spunea că un om ca tine e incredibil de vanitos şi că genul ăsta de altruism este, de fapt, expresia unui egoism feroce.

– Tatăl tău se înşală, minţi Lemme. În fond, eu sunt cel care s-a ascuns de celebritate timp de treisprezece ani. Dacă

aş fi fost vanitos, aş fi ieşit în public, m-aş fi transformat în star de holoviziune sau în şef de grup senatorial.

– Cred că ai dreptate, acceptă fata.

Kaate mai avea multe de învăţat despre natura umană, dar el nu se simţea încă în stare să îi predea lecţia despre motivaţiile persoanelor excepţionale, deşi aceasta era strict necesară înţelegerii politicii şi a mecanismelor de putere din toate societăţile omeneşti. Oamenii excepţionali au nevoi excepţionale şi e o mare greşeală să le atribui motivaţii mic-burgheze de genul dorinţei de a accede la bunăstarea care garantează o viaţă tihnită sau a unei celebrităţi care să umple hăul pe care îl cască vanitatea în orice suflet omenesc. Poate acesta e şi motivul pentru care greşelile oamenilor excepţionali au urmări excepţionale. Nu era însă pregătit să explice fetei asemenea lucruri atâta vreme cât material didactic ar fi trebuit să fie propria intimitate şi de aceea trebuia să găsească o altă cale de a-i sugera fetei adevărata natură a motivaţiilor sale.

Suntem păpuşi care trag de sforile altor păpuşi.

Igor baleie pe câteva canale de ştiri şi observă că peste câteva minute urma să aibă loc o conferinţă de presă la sediul Senatului, susţinută de Rodomonti, Krentz şi Johnson.

– N-am fost cu adevărat sincer, rosti Lemme dintr-o suflare. Ştii, acela care nu poate uita niciodată nimic nu poate avea decât răspunsuri absolute. Indiferent de subiect, îmi este din ce în ce mai greu să mă îndoiesc. Iar asta înseamnă că am devenit omul căilor unice, că m-am înţepenit pe un drum pe care trebuie să-l urmez deşi ştiu că la capătul lui nu voi găsi nimic, ba chiar că e posibil să încetez să mai exist. Trebuie să denunţ DemNet şi fiindcă am fost Înger, dar mai ales fiindcă viaţa m-a pus în situaţia în care m-aş urî de

moarte dacă nu aş face ceea ce trebuie. Şi, din păcate, eu sunt singurul meu prieten.

Kaate îl privea cu ochi mari şi răsufla sacadat. Îşi ţinea mâinile în poală şi avea umerii căzuţi, de parcă ar fi purtat o povară imensă.

– Lasă asta, încercă Igor să schimbe subiectul. Spune-mi mai bine ce te-au învăţat despre tunelul transatlantic.

– Nu mare lucru. A fost construit prin 2050, dar nu a fost folosit prea multă vreme din cauza costurilor gigantice de întreţinere. E o groapă lungă şi vidată, prin care circulă un tren cu propulsie magnetică, perfect automatizat, care e capabil să facă în doar două ore distanţa de la un capăt la celălalt.

– Da, ai dreptate. Ca să înţelegi însă ce înseamnă să fii ca mine, va trebui să încerci mereu să treci dincolo de datele astea seci, să vezi lucrurile în adevărata lor înlănţuire. De fapt, tunelul are o mare legătură cu zborul.

– Cum aşa?

– La sfârşitul secolului douăzeci, inginerii aerospaţiali încercau cu disperare să depăşească o anumită barieră de viteză. Îi încurca faptul că fuselajul risca să ia foc din cauza frecării cu aerul. Un cercetător rus a venit atunci cu ideea unui electrod care să ionizeze puternic aerul din faţa avionului. Experimentul a avut loc în Antarctica şi în urma lui s-a descoperit accidental că pe acelaşi sistem se putea concepe un vehicul care să înainteze prin gheaţă, topind-o pe măsură ce-şi face loc. De aici şi până la conceperea unei maşini care să topească pur şi simplu rocile creând un tub solid în urma ei a fost doar o chestiune de calibrare a energiei. Cu o astfel de maşină a fost făcut tunelul transatlantic. În vremea aceea,

entuziasmul a fost atât de mare încât oamenii credeau că planeta lor va deveni un fel de şvaiţer. Realitatea politică şi disputele privind dreptul ereditar la moştenire au făcut însă ca aceste maşini să-şi găsească adevărata utilitate pe Marte şi pe Lună. Iar dacă stai şi te gândeşti că acolo ele sapă caverne ce sunt umplute apoi cu aer, în timp ce pe pământ au creat un tunel care a fost vidat, te pomenşti în faţa unui paradox mai mult decât grăitor pentru toată deruta în care se află specia umană în ultima sută de ani.

• • •

Drumul până la terminalul tunelului îl făcură cu o barcă mică, descoperită, pe care o închiriară pe eurodoli liberi de la un pescar bărbos, care îi asigură că nici măcar nu are terminal UniTrez şi că nu-i trece prin cap să-şi depună banii la bancă. Era o seară superbă, iar briza molcomă răvăşea părul fetei, lăsându-i chipul să fie scăldat de soarele asfinţitului. Priveliştea semăna atât de mult cu una dintre cele pe care le simula SHE încât Igor trebui să îşi lase mâna peste bord ca să întâlnească răcoarea Atlanticului cu degetele, ca şi cum contactul acela cu imensitatea verde ce se întindea în jurul lor ar fi funcţionat ca un paratrăsnet pentru şocul realităţii.

Hainele se lipiseră de corpul fetei, iar lui Igor îi era imposibil să nu observe contururile perfecte ale trupului tânăr, echilibrul care domnea în cele mai mici detalii, de la oasele delicate ale feţei şi până la bazinul îndeajuns de îngust pentru a fi graţios, dar destul de lat pentru a-i contura o talie năucitoare.

– De ce te uiți așa la mine? îl făcu fata să tresară.

– Ești frumoasă.

– Da, și? Toată lumea e. Va veni vremea când și eu va trebui să intervin pentru a-mi păstra frumusețea asta.

– Se poate, dar deocamdată nu e cazul. Iar dacă ai să meditezi îndeajuns, îți vei da seama că fiecare moment e irepetabil și că, în fond, scurgerea mereu schimbătoare a timpului e cel mai de preț lucru pe care îl avem. Maxwell are și niște versuri:

Sărută-mi clipele de nebunie
Și soarbe-mi anii lungi de disperare
Iar de-ți dorești un strop de veselie
Să-mi cânți a timpului schimbare

– Mărturisesc că nu prea îți înțeleg fascinația pentru poetul ăsta.

– Nici n-ai cum, mormăi Lemme dezamăgit.

Ajunseră la debarcader, unde încredințară barca unui alt pescar, care se declară asociatul celui de pe mal, ceea ce era de-a dreptul ciudat, fiindcă le ceru și el bani pentru închirierea ambarcațiunii. Maxie mârâi amenințător, afișând pe display-ul de pe piept un singur cuvânt:

PLEACĂ!

Igor îl plăti însă încă o dată, făcându-se că nu observă pufnetul nemulțumit al catogului, care îl urmări din priviri pe omul care se îndepărta destul de speriat. Coborâră prin puțul larg, urmând scara în spirală care ducea pe platforma cilindrică de unde se puteau închiria vehicule individuale. În ultimii ani, câțiva întreprinzători ataşaseră linii auxiliare pe

lângă cea principală, pe care se putea merge cu vehicule mult mai mici decât trenurile obişnuite.

– Aaa, bună ziua, domnule Lemme, îl întâmpină cu vădită încântare operatorul din spatele biroului aflat chiar în centrul platformei. Au trecut câteva luni bune de când n-aţi mai fost pe-aici. Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu experimentele dumneavoastră.

Funcţionarul, Jorge, era un bărbat înalt, cu muşchi puternici reliefaţi pe sub un tricou strâmt. O privi pe Kaate fără să-şi bată capul să-şi ascundă stăruinţa cu care zăbovi asupra sânilor, perfect conturaţi sub tricoul jilav din cauza stropilor de apă din barcă.

– Văd că nu sunteţi singur..., zise insinuant funcţionarul.

– Nu sunt. Domnişoara Kaate este stundenta mea şi mergem împreună să vedem dacă peştera subacvatică mai adăposteşte pui de kraken.

– Desigur, desigur. Puii de kraken sunt foarte importanţi, urmă bărbatul, fără să-şi desprindă ochii de pe un ecran, aşa încât fata nu-şi dădu seama dacă vorbeşte serios sau vrea să fie maliţios. Poftiţi, schiţă brusc un gest larg bărbatul în tricou, vehiculul dumneavoastră vă aşteaptă.

– Ultima dată, transmisiile video nu prea mergeau. Are să fie o conferinţă de presă pe care aş vrea să o urmăresc, urmă Lemme.

– Am reparat de mult defecţiunea aceea. În tunel se prind 1813 posturi de holoviziune. Tot felul de posturi, unele... ăăă... extrem de instructive pentru tinerele domnişoare iubitoare de krakeni.

Igor zâmbi şi o apucă uşor de cot pe Kaate care se pregătea să-i răspundă nesuferitului lor interlocutor. Simţindu-i

supărarea, Maxie mârâi şi el ameninţător.

Când se îndepărtară îndeajuns ca să nu mai fie auzit, Igor îi spuse cu voce înceată:

– Oamenii trebuie lăsaţi să creadă ceea ce vor. De multe ori, ei nici nu pot fi convinşi. În cazul nostru, lui Jorge îi va fi cu mult mai aproape ipoteza că mi-am găsit o amantă tânără decât aceea că m-am hotărât să răstorn DemNet împreună cu o adolescentă.

– Nu sunt adolescentă, îşi smulse Kaate braţul din mâna lui Lemme. Indiferent cât de mult te fereşti să recunoşti asta, anii mei în CBA m-au transformat şi în niciun caz n-am să te mai las să te referi la mine ca la o fiinţă imatură.

Igor încuviinţă din cap, încreţindu-şi fruntea.

– Cât despre tine, Maxie, poate că ar fi bine să nu mai încerci să rupi grumazul fiecărui bărbat ce priveşte spre Kaate. Încercăm să ieşim cât mai puţin în evidenţă.

Catogul scoase un miorlăit aproape pisicesc, protestând în felul lui faţă de dojana stăpânului. Lemme îi aruncă însă o privire rece şi îi făcu semn să intre în vehiculul magnetic, al cărui interior nu se deosebea prea tare de cel al maşinii care îi adusese până pe ţărm. Igor urcă pe bancheta din faţă şi programă vehiculul printr-o succesiune destul de complicată de comenzi. Îşi îndreptă apoi atenţia spre consola de comunicaţii, căreia îi dădu instrucţiuni ce urmau să permită afişarea conferinţei de presă a celor trei politicieni de îndată ce aceasta avea să înceapă.

– Vrei totuşi să mă lămureşti? întrebă fata plimbându-şi degetele prin blana aspră a lui Maxie, care părea în al noulea cer.

– În urmă cu trei ani, au cumpărat o substaţie de

vacuumare. Nu au mai avut nevoie de ea, fiindcă vidul din tunel putea fi menţinut şi în lipsa ei. Au scos-o la licitaţie şi mi-am adjudecat-o la un preţ de nimic, pretinzând că sunt pasionat de biologia vieţuitoarelor de la adâncimi mari. De acolo urmează să luăm un minisubmarin cu care vom acosta în Azore. Totul va fi perfect sincronizat.

– Ce vrei să spui?

– Sunt şanse foarte mari ca politicienii să mă atace în conferinţa lor de presă. De altfel, nici nu văd vreun alt motiv pentru care ar apărea împreună. Probabil că hotărârea mea de a-i combate îi preocupă destul de serios.

Vehiculul începu să accelereze, strecurându-i lui Igor Lemme o apăsare neplăcută în oase. Detesta accelerările şi decelerările navigaţiei la viteze mari, acesta fiind şi motivul pentru care evitase călătoriile în spaţiu. Se aşeză mai comod în fotoliu, iar gândurile îi zburară din nou către constructorii tunelului. La vremea lui fusese cea mai îndrăzneaţă lucrare de inginerie de pe Pământ. Fusese însă repede egalat de liftul spaţial din Sri Lanka şi de cel de la Cape Canaveral. Ceea ce dăduse lovitura de graţie tunelului fusese însă un software revoluţionar, capabil să gestioneze simultan toate traiectoriile suborbitale ale celor peste zece mii de vehicule care se deplasau în permanenţă deasupra Oceanului Atlantic, iar oamenii aleseseră imediat călătoria de suprafaţă. Izbânda zborului asupra mentalităţii de cârtiţă îl încuraja într-un fel, deşi Lemme ştia că, pur şi simplu, ca de atâtea ori în istorie, omenirea alesese calea mai ieftină fără a-şi pune prea multe probleme cu privire la simboluri şi fără să se îngrijoreze de lipsa ei totală de viziune.

Imaginea licări o clipă pe ecranul central, dispăru, dar

apoi se stabiliză, înfăţişându-i pe Rodomonti, Krentz şi Johnson aşezaţi îndărătul unei mese impozante, din lemn masiv. Igor recunoscu mobilierul Senatului. Cei trei aveau figuri grave şi, după aplecarea uşoară a umerilor lui Rodomonti şi privirile furişate pe care le arunca Johnson, Igor îşi dădu seama că politicienii sunt destul de tensionaţi.

– V-am invitat astăzi aici pentru a vă comunica câteva lucruri extrem de grave, care au dus la două hotărâri importante pentru actualitatea imediată, începu Johnson pe un ton egal.

Lemme învăţase însă să perceapă acest ton ca fiind expresa unei frici abia stăpânite de bătrânul politician, care continuă:

Într-un editorial publicat în ziarul *Now*, misteriosul comentator politic ce a clădit prin munca sa influenţa uriaşă a acestui organ de presă şi-a declinat identitatea, şocând întreg spaţiul ameropean. Spun şocând, fiindcă cititorii au constatat brusc faptul că Igor Lemme înţelege să sfideze legile în al căror apărător poza atât de des şi să nesocotească interdicţia privind dezbaterile despre DemNet. Acest lucru nu este însă cel mai grav. La iniţiativa celor trei politicieni prezenţi astăzi în faţa dumneavoastră s-a creat o comisie cu atribuţii extinse care a stabilit fără putinţă de tăgadă faptul că Igor Lemme este în fapt un răufăcător cu state vechi, el fiind creierul aşa-numitei Revolte a Îngerilor, mişcare subversivă violentă care a preocupat atât de mult opinia publică în urmă cu câţiva ani.

Johnson făcu o mică pauză, ca pentru a puncta implicarea lui Lemme, apoi urmă:

Ne este astăzi evident că alegătorii noştri şi cititorii

ziarului *Now* au fost înşelaţi de o persoană cu înclinaţii anarhiste, de un om iresponsabil, care dărâmă fără să pună nimic în loc, de un răufăcător care îşi subordonează discursul unor interese ce nu corespund cu binele publicului larg. Din informaţiile noastre, Igor Lemme a părăsit spaţiul DemNet şi speră să îşi poată continua redactarea ziarului de undeva de pe Inel. Cu toate acestea, este posibil ca el să fi rămas pe Pământ, caz în care va trebui să se aştepte la riposta dură a forţei operative create special de comisia senatorială şi pusă sub comanda comisarului Lendhardsen.

Igor clătină neîndrezător din cap, uluit de implicaţiile acelei ştiri. Lendhardsen trimisese urangutanul şi încercase deja să îl omoare. Acum acţiona însă în deplină legalitate. Situaţia lui tindea să devină de-a dreptul disperată. Trebuia să îşi calculeze cu mare atenţie acţiunile viitoare şi să părăsească Pământul cât mai repede cu putinţă.

– Îi mulţumesc prietenului şi colegului meu pentru partea tehnică a expunerii, interveni Rodomonti, dar n-aş vrea să închei această secţiune a întâlnirii noastre înainte de a sublinia caracterul fundamental nociv pe care îl poate avea amestecul de gazetărie şi politică. Lemme se afla în poziţia privilegiată a unui ziarist care e propriul său patron şi ale cărui păreri nu sunt cenzurate de nimic altceva decât de gustul public. Sunt convins că printre dumneavoastră sunt şi dintre aceia care vor spune că ideile sale sunt valabile de vreme ce articolele îi erau citite de sute de milioane de oameni în fiecare zi. Dar tocmai asupra acestui lucru vreau să vă atrag atenţia. Competiţia dintre noi politicienii şi domnul Lemme e profund nedreaptă, mai întâi pentru că noi am ales să respectăm legea şi apoi pentru că destinul nostru este

acela de a acţiona responsabil. Noi avem condiţionări şi griji pe care un comentator nu le are. Un ziarist care greşeşte naşte erate sau drepturi la replică. Atunci când greşesc politicienii însă, întreg statul se poate cutremura din temelii.

Rodomonti îşi încheie discursul şi apoi privi larg către sală.

– Dacă aveţi întrebări...

– Earl Grisham, *Holonews Ameropa*, aş vrea să vă întreb cum explicaţi totuşi abuzul evident la care a fost supus Igor Lemme? Un calcul judicios al coeficientului său social l-ar fi propulsat în senatul provizoriu al DemNet, garantându-i dreptul la cuvânt mai mult de zece minute la fiecare două zile.

– Mă aşteptam la această întrebare, răspunse Johnson. Comisia noastră a investigat în primul rând împrejurările care au dus la acest aşa-zis abuz. Am verificat şi trebuie să vă spun că înregistrările video prezentate drept argumente în ziarul *Now* sunt sintetice, au fost editate şi prezentate denaturat. Arhivele oficiale ale zonei franceze de sud-vest nu conţin nicio cerere formală a cetăţeanului Igor Lemme de recalculare a coeficientului său social.

– Să înţelegem deci că nici măcar nu a încercat? insistă ziaristul.

– Nu. Planul său se pare că a fost încă de la început acela de a găsi un motiv pentru a-şi relua încercarea de a submina transformările sociale prin care trece Ameropa, aşa cum a mai făcut-o în timpul aşa-zisei Revolte a Îngerilor.

– Ştiţi unde se află acum Igor Lemme? Ziarul *Now* încă apare...

– Nu vă putem prezenta această informaţie. La momentul

oportun, comisarul Lendhardsen vă va face cunoscute rezultatele propriilor sale investigaţii. Până atunci, singurul lucru pe care îl putem afirma este că Igor Lemme pare să fi părăsit spaţiul ameropean, iar ultima ediţie a ziarului *Now* a fost transmisă cu ajutorul unui satelit pirat pe care ne străduim să îl reperăm.

– Cassandra Wu, *Ruschindia News*. De ce l-aţi ales pe comisarul Ingmar să conducă investigaţiile? Datele noastre arată că el este implicat emoţional în Revolta Îngerilor, fiul său fiind executat pe orbită în urma violenţelor de atunci.

– Dacă îmi permiteţi, am să răspund eu la această întrebare, interveni Krentz. După cum bine ştiţi, eu, unul, sunt un idealist. Ce altceva mai frumos, mai valorizant pentru noua noastră ordine socială poate exista dincolo de încredinţarea acestei anchete unui om care e limpede că ar fi trebuit să aibă prejudecăţi faţă de Igor Lemme? Adevărul este însă că forţele noastre poliţieneşti sunt şi ele controlate de NanoSan, funcţionează în limitele legii. Un poliţist în misiune nu are voie să fie nici mai nervos, nici mai implicat emoţional decât cei pe care-i urmăreşte. În felul acesta sistemul nostru arată că e capabil să se apere împotriva celor care îi nesocotesc regulile. Abia aici îşi va demonstra DemNet, democraţia electronică bazată pe NanoSan şi UniTrez, valabilitatea şi caracterul progresist.

– Lissa Chandramattan, *New York Holo*. Nu vi se pare că amestecaţi lucrurile? Ce legătură are ancheta şi urmărirea lui Igor Lemme cu superioritatea DemNet? De unde ştim că faptele prezentate de dumneavoastră sunt reale? Corespondentul nostru la Paris a vorbit deja cu doi martori care susţin că au stat alături de Igor Lemme la o coadă în faţa unei

primării.

– Am să încep printr-un recurs la memorie, se grăbi Rodomonti să răspundă. În primul deceniu al secolului nostru lumea credea că democraţia bazată pe drepturile omului şi pe economia de piaţă este cea mai morală şi mai avansată formă de guvernare. Aşa cum ştim astăzi însă, ea a eşuat lamentabil pentru că sistemul drepturilor omului avea un viciu profund şi anume acela de a fi ineficient în lupta cu cei care nu-i împărtăşeau valorile. Au fost anii terorismului arab, ai manipulărilor israeliene, a fost epoca în care o mână de oameni ţinea în şah populaţia unei jumătăţi de planetă doar fiindcă majoritatea se încăpăţâna să-i trateze după nişte legi care pur şi simplu erau inaplicabile duşmanilor democraţiei. Ceea ce vrea să spună prietenul şi colegul meu Krentz este că DemNet a învăţat din erori şi că sistemul pe care vi-l propunem este capabil ca, fără să se abată de la propriile sale legi, să reacţioneze dur şi eficient împotriva acelora care îl nesocotesc.

Igor alungă cu un gest simplu imaginea de pe ecran. Într-un fel, se bucura de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Era convins că poate demonstra destul de uşor că înregistrările nu fuseseră contrafăcute, dar ştia că minciuna atât de evidentă a politicienilor avea ca scop deturnarea întregii polemici într-o mlaştină în care presa se scufunda de mai bine de o sută cincizeci de ani. Chiar dacă ar fi fost adevărate, înregistrările erau ilegale şi ele n-ar fi avut nicio valoare în faţa unei instanţe administrative sau judecătoreşti. Dezbaterea publică ar fi sfârşit repede prin a se concentra asupra moralităţii folosirii unor probe ilegale, făcând uitată esenţa întregii afaceri, abuzul la care fusese supus Igor Lemme

şi existenţa unui mecanism administrativ care permitea o asemenea violare a drepturilor sale fundamentale.

– Nu-mi găsesc cuvintele, zise Kaate privindu-l mirată. Nu mi-am imaginat că pot minţi în felul ăsta.

– Mă bucur că ai învăţat la prima mână câte ceva despre esenţa realităţii, zise Lemme aparent nepăsător. Aşa cum spunea autorul meu preferat, istoria se repetă fiindcă oamenii care ajung să aibă putere au mereu aceleaşi slăbiciuni. Omenirea nu a cunoscut vreun conducător care să scape de sub spectrul abuzului de putere. De îndată ce un om este numit şef peste ceilalţi, el se schimbă şi o parte a creierului său va lucra pentru perpetuarea pe o perioadă nedefinită a acestei superiorităţi.

– Bine, dar mint cu neruşinare! se indignă Kaate.

– Şi eu mint, şi eu joc un rol. Ne meritäm unii pe ceilalţi. Sunt extrem de abili. Decizia mea de a nu respecta interdicţia de a discuta despre DemNet le convine de minune, fiindcă în felul ăsta au un motiv întemeiat de a-şi continua propria campanie, de a pune în aplicare propria propagandă.

– Bine, dar nu le este teamă? Au făcut o sumedenie de falsuri. Cineva ar putea descoperi înregistrările adevărate de la Primărie sau ar putea da de urma electronică a comunicării oficiale...

– Şi cine să fie acel cineva? Eu nu mai am acces la sursele mele de informaţii şi nici nu pot influenţa următoarea ediţie a ziarului *Now*.

– Nu ştiu. Presa...

– Presa? Ea funcţionează atâta vreme cât are credibilitate. Dacă cineva va afla lucrurile astea, se va inventa un alt organ de presă care le va nega. În mintea oamenilor simpli,

ciocnirea unor argumente absolut contrare duce de obicei la alegerea căii de minimă rezistenţă.

– Şi care este ea?

– Ţi-am mai spus. E un joc vechi. Igor Lemme e un om care a reuşit. Are bani, e în vizorul public. Nu mă iluzionez să cred că oamenii vor fi mai înclinaţi să creadă că reuşita mea se explică prin fraudă decât să accepte că am muncit imens pentru a clădi ceea ce am sau că le sînt bilogic superior.

Kaate dădu să spună ceva, dar Lemme o opri cu un gest.

– Nu-ţi bate capul. Mai avem un pic şi ajungem. În staţia de pompare am pregătit o cameră. E acolo un pat. Va trebui să te odihneşti fiindcă în submarin nu cred că vei putea dormi.

– Şi tu?

Igor Lemme ridică din umeri. În lipsa SHE nu se putea odihni, iar doctorii îi spuseseră de mult că nu va rezista mai mult de două luni fără să doarmă deloc. Igor era convins însă că el mai avea doar două săptămâni de trăit.

Capitolul 12

La ora la care citiţi aceste rânduri, probabil că întregul aparat propagandistic al Triumviratului Întunericului şi-a declanşat atacurile furibunde. Nu am de gând să mă justific. Nu am de gând să le răspund. Vă rog însă să aveţi în vedere că ei îşi mobilizează toate resursele împotriva unui singur om, care foloseşte doar ceea ce a creat şi a adunat într-o viaţă cinstită. Dar asta nu mă face pe mine mai viteaz sau pe ei mai nedrepţi, ci vă arată cât sunteţi de puternici, voi aceia care în toţi anii din urmă aţi citit Now *şi aţi plătit pentru a avea de unde afla şi altfel de noutăţi decât cele pe care vi le servea propaganda oficială.*

Voi m-aţi făcut puternic - şi financiar, şi politic. De aceea vă voi reda puterea. Un milion de abonaţi ai ziarului Now vor putea câştiga câte un premiu de 1000 de eurodoli UniTrez, cu singura condiţie de a-i cheltui în următoarele 48 de ore de la primirea lor. E cadoul de Crăciun pentru cititorii mei. Iar puterea politică v-o voi da înapoi atunci când mă vor accepta ca vorbitor la Ora Consultării, când voi vorbi tuturor despre ceea ce înseamnă să fii conducător.

– Înseamnă că nu merită, din moment ce își doresc să se lase prostiți! zise Kaate cu însuflețire.

Igor păstră un moment de răgaz. Era uimit că fata abia dacă aruncase o privire geamurilor imense prin care se vedea spectacolul oceanului. Stația de pompare încălzea constant apa din jur, într-un proces complicat de răcire a sistemului ei colosal de menținere a vieții. Acest lucru făcea ca prin fața hublourilor de cristal gros să se perinde aproape întreaga faună a Atlanticului. Kaate părea însă infinit mai interesată de discuția lor politică, ceea ce îl înfiora pe Igor, fiindcă era conștient că un asemenea comportament nu e natural pentru o fată de șaptesprezece ani care vede pentru prima dată adâncurile oceanului. Cu siguranță, Kaate era cu totul altceva decât își doreau creatorii ei să pară.

– Faci cea mai mare greșeală pentru un politician și chiar pentru un ziarist. Electoratul, publicul larg nu e niciodată de vină. Un politician sau un ziarist cu viziune trebuie să plece de la cunoașterea exactă a celor cărora se adresează și să propună cu onestitate soluții pentru probleme și ținte pentru viitor. Condiția unei societăți e punctul de pornire al oricărei politici și nicidecum finalul ei. Cu alte cuvinte, nu poți să dorești să fii conducătorul unui grup de oameni pe care îi disprețuiești. Nu e natural, nu e normal.

– Și atunci ce e de făcut?

– Cred că facem ceva chiar acum...

Kaate ascultase cu uimire explicațiile lui Igor și le absorbise cu aviditate, integrându-le în sistemul ei de valori. Când îl întrebase de ce pornise tocmai acum lupta, Kaate nu se așteptase să afle lucruri atât de profunde.

Chiar și înaintea instaurării DemNet, funcționa o

aşa-numită Oră a Consultării, în care toţi cetăţenii dispuşi să voteze cu privire la o chestiune de interes local sau general puteau să o facă direct, folosindu-şi un terminal personalizat. Rezultatul acestor voturi era apoi supus dezbaterii şi rezoluţiei finale a organismelor de putere alese prin mecanisme politice, începând cu consiliile locale şi terminând cu Senatul. Rodomonti fusese cel care speculase diferenţele din ce în ce mai mari dintre ceea ce vota populaţia la Ora Consultării şi deciziile politice luate în Senat. Atunci când, căzând probabil într-o capcană, Constance Grey îi replicase lui Rodomonti că Ora Consultării abia dacă strângea zece la sută din sufragiile populaţiei, se enunţase pentru prima dată ideea obţinerii de avantaje în schimbul votului. DemNet urma să funcţioneze în aşa fel încât un cetăţean care vota la toate punctele de pe ordinea de zi a Orei Consultării să fie scutit de impozite. Fiecare vot neacordat chestiunilor punctuale se cuantifica într-o creştere procentuală a cotei cu care erau impozitate absolut toate veniturile sale. Din dorinţa de a unifica această practică deliberativă, promotorii DemNet introduseseră ideea votului inegal, identificând şaptezeci şi opt de criterii de diferenţiere. În felul acesta, DemNet avea să fie o oglindă perfectă a societăţii, iar ceea ce fusese odinioară partea executivă a administraţiei se transforma într-o simplă unealtă pusă în slujba deciziei majorităţii.

În aparenţă, sistemul era perfect dar, aşa cum atrăsese atenţia Igor Lemme într-un editorial faimos, DemNet era fundamental strâmb pentru că existenţa lui nu ar fi putut fi niciodată validată în chiar registrul politic pe care îl propunea. În DemNet, importanţa unui vot era diminuată cu un coeficient semnificativ în momentul în care votantul trăda o

participare afectivă anormală în chestiunea suspusă votului. Măsura aceea era menită să diminueze importanţa voturilor unor oameni pe care urma să îi deranjeze o investiţie publică, a cărei utilitate era însă de netăgăduit. Igor arătase că, pe lângă faptul că renunţa la două principii distilate în trei mii de ani de politică, egalitatea votului şi caracterul dezinteresat al actului votării, DemNet nu s-ar fi putut valida niciodată pe el însuşi, pentru că toţi subiecţii lui erau interesaţi de perspectiva diminuării impozitelor.

Rodomonti se grăbise să îi răspundă atunci agitând ideea revoluţiei, care este un proces de discontinuitate legislativă, un eveniment în care, cel puţin pentru un moment, legile vechi sunt suspendate, în timp ce legile noi nu funcţionează. Afirmaţia aceea îi dăduse lui Lemme subiecte pentru zeci de editoriale, fiindcă odată acceptată ideea revoluţiei, se punea întrebarea cine sunt revoluţionarii, ce interese au ei şi, mai ales, ce li se poate reproşa retrograzilor. Lemme nu scăpase ocazia să atragă tuturor atenţia că o revoluţie presupunea două tabere distincte, ceea ce nu era cazul pentru promotorii DemNet, care se aflau deja la vârful piramidei politice. Spusese tuturor, aducând argumente din istoria recentă, că mişcarea politică prin care se instaurează o schimbare de sistem atât de radicală fără înnoirea grupului aflat la putere e mai degrabă o lovitură de stat decât o revoluţie.

Ca urmare a dezbaterii iscate de articolele sale şi de susţinerea necondiţionată de care se bucurase în Senat din partea facţiunii mici, dar energice, conduse de Constance Grey, proiectul DemNet se modificase în sensul în care Triumviratul Întunericului acceptase ideea unui Senat care trebuia să asigure pe de o parte pluralitatea opiniilor, dar şi a

unui forum în care chestiunile politice să fie discutate la nivel conceptual. Senatul urma să se alcătuiască din primii două sute de electori care se dovedeau cei mai preocupaţi şi mai pregătiţi pentru activitatea politică. Cum însă DemNet trebuia să pornească încă de la întâi ianuarie cu un Senat, Administraţia calculase pe baza datelor deja existente un coeficient social pentru fiecare individ, pe baza căruia rezultase un Senat provizoriu. Tocmai de la calculul eronat al acestui coeficient pornise şi revolta lui Igor Lemme.

– La ce te gîndeşti? întrebă Kaate, trecându-şi mâna prin blana aspră a lui Maxie, care o privi nebun de fericire.

IUBESC TU! licări pe panoul de pe pieptul animalului.

– Şi eu te iubesc, Maxie, îl alintă fata, prinzându-i urechile şi scărpinându-l energic.

– Mă gîndeam că nu te-ai uitat nicio clipă la minunăţia de afară, zise cu glas moale Igor.

– Nici n-am cum. În primul minut am văzut un rechin atacând un alt peşte. Nu-mi plac lucrurile ăstea.

– Numănui nu-i plac. Dar ele sunt garanţia sănătăţii unui sistem. O societate fără prădători, care îşi controlează perfect mediul înconjurător, e esenţialmente supusă regresului.

– De asta te temi pentru DemNet?

– În mare măsură, da. Ţi-am mai spus, masele nu pot fi lăsate să decidă prin referendum.

– Dar de ce? Îţi dai seama cât de rău sună asta?

– Evident, dar rămâne la fel de adevărat că DemNet nu va ezita probabil să reintroducă pedeapsa cu moartea pentru criminali, dar va interzice orice cercetare ştiinţifică în măsură să pună în pericol vieţi omeneşti. Minima rezistenţă, teama, răzbunarea talionică...

– Talionică?

– Ochi pentru ochi... Toate acestea fac parte din ceea ce se poate afla dintr-un referendum. Iar un conducător adevărat face în aşa fel încât să-şi ridice comunitatea peste micimea la care e condamnată de istorie şi de biologie.

– Ce vrei să spui?

– O, n-o spun eu, a scris-o Maxwell cu mult înaintea mea şi, în esenţă, eseul lui se reduce la o întrebare simplă: cum se face că, pe măsură ce trăim mai mult, ne e din ce în ce mai frică să murim?

Într-un colţ al camerei începu să licărească o lumină de avertizare. Lemme îşi privi ceasul şi zâmbi satisfăcut. Se ridică de pe scaunul de pe care admirase spectacolul oceanului şi îşi introduse degetul într-o fantă îngustă. Tresări.

– Ce faci?

– E un model mai vechi de identificator ADN. Nu m-am putut obişnui niciodată cu înţepătura.

– Am auzit de asemenea dispozitive, dar n-am văzut niciodată unul.

– Şi nici n-ai să vezi. NanoSan a rezolvat problema asta. Atâta doar că... ăăăă.... Lemme ezită puţin şi apoi continuă aproape amuzat: comunicatorul ăsta e un model mai vechi şi adaptat nevoilor mele. Priveşte!

În mijlocul încăperii apăru imaginea unei femei care ar fi putut avea orice vârstă între treizeci şi cinci şi o sută de ani. Era îmbrăcată într-un taior roşu dintr-o stofă cinetică pe care înfloreau discret fractali schimbători coloraţi în galben şi portocaliu. Fruntea înaltă îi era subliniată de tunsoarea scurtă, iar ochii ei aveau o culoare stranie, aproape violetă.

– Constance! exclamă Igor cu încântare. Mă bucur că

nu m-ai abandonat.

– A te bucura de nebunia unui om e un act de cruzime, dragă Igor. Eu una mă întreb ce mă face să fiu în contact cu cel mai periculos răufăcător al lumii.

– Întotdeauna m-ai iubit, Constance.

– Da, ar putea fi o explicaţie. Pe care să le-o dau dacă mă arestează. Ce naiba faci, Igor? zise femeia schimbându-şi brusc tonul.

– Ceea ce te-ai aşteptat dintotdeauna de la mine. Ceea ce am mai făcut şi ceea ce sunt sortit să fac. Mă lupt. Ştii bine că nu-i pot lăsa.

Femeia se încruntă, dădu să spună ceva, se opri, apoi oftă adânc.

– Eşti conştient că iroseşti toată munca noastră?

– O să muncim altfel, ai să găseşti alte lucruri în care să crezi şi pentru care să te lupţi. Să nu fim ipocriţi! Ştii la fel de bine ca şi mine că martirii sunt mană cerească pentru orice politician. Iar dacă acela care se sacrifică o face şi în numele unei doctrine...

Igor ştia că, în momentul în care alesese să acţioneze împotriva legii, pierduse un avantaj imens. Până doar cu o zi în urmă pozase într-un apărător al dreptăţii şi lucrul acesta îi adusese simpatia celor sensibilizaţi de faptul că DemNet nu s-ar fi aprobat niciodată pe sine însuşi. Renunţarea la pavăza pe care i-o oferea în ochii lumii postura de legalist fervent fusese un risc imens. Nu era de mirare că tonul comentariilor iscate de primul său editorial nu-i fusese tocmai favorabil. Era conştient că exista un singur lucru care ar fi putut să îi recupereze prestigiul pierdut: sacrificiul în numele cauzei sale.

– Dar de unde ştii că nu sunteţi urmăriţi? întrebă Kaate uşor impacientată.

– Cine e cu tine?

– Fiica lui William Varley. Susţine că a venit la mine din pură coincidenţă, exact în momentul în care mă hotăram să devin proscris.

Constance Grey zâmbi larg, după care întinse o mână, ceea ce făcu imaginea holografică să pară că vrea să-l mângâie pe Igor.

– Spune-i prietenei tale că nu s-a inventat încă modalitatea de a decripta transmisiile cuantice. Tocmai de aceea ele sunt atât de valoroase încât nu merită irosite pe discuţii inutile. Ce-a fost a fost, hotărârile tale nu mai pot fi întoarse din drum. Vreau însă să te atenţionez că sunt multe lucruri care nu se leagă în povestea asta.

– Ce vrei să spui? întrebă Lemme.

– Am citit ce ai scris cu privire la manipularea înregistrărilor din sediile administrative...

– Şi asta nu e nimic, o întrerupse Lemme. Maxie m-a salvat de atacul unui urangutan combinat cu cel al unor gloanţe inteligente.

– Exact asta mi se pare bizar. Pur şi simpliu nu e în stilul lor. Sunt atât de obsedaţi şi de încrezători în puterea lor politică, încât nu s-ar preta niciodată la asemenea acte. Krentz mi-a şi spus că abia aşteaptă să te vadă în Senat, fiindcă e convins că te poate înfrânge în orice dispută oratorică. Ştiu că poate suna ciudat, dar te asigur că greşeşti când îţi dai o importanţă atât de mare. În Senat ei au majoritatea şi nu se tem de vorbele tale. Cel puţin nu atât de tare încât să încerce ceva atât de radical ca folosirea unor asemenea arme sau

trucarea înregistrărilor oficiale.

– Îţi dai seama că vorbele tale nu au niciun sens. Cine altcineva să fi făcut...?

– Nu ştiu, dar sursele mele mi-au spus că urmează un asalt asupra casei tale şi probabil a spălătoriei. Ăsta e jocul lor. Unul legal şi cu un imens suport mediatic. Tu continuă să scrii şi dă-le o lecţie. Fii însă extrem de atent, fiindcă mi-e teamă că îţi scapă ceva.

Faţa femeii se schimbă brusc, schimonosită parcă de teamă.

– O să ne mai auzim?

– Am să încerc, Constance. Am să încerc.

Igor întrerupse convorbirea cu un gest scurt, după care rămase gânditor. Kaate veni până la el şi îi puse o mână pe umăr.

– Părea îngrijorată sincer pentru tine. Aţi fost iubiţi?

Igor tresări violent, dar izbucni imediat în râs.

– Nu! De unde ţi-a venit ideea asta?

– Nu ştiu, se uita la tine...

– Nu se uita la mine, se uita într-un comunicator. Iar capacitatea ei extraordinară de a părea ceea ce vrea ea să pară este şi motivul pentru care am ales-o pentru postura de politician. Fără mine...

– Ai ales-o?

Lemme preferă să nu răspundă. Desigur că o iubea pe Constance Grey. O iubea aşa cum un pictor îşi iubeşte cea mai reuşită pânză, o iubea aşa cum un inginer îşi iubeşte prima maşinărie capabilă să-l ducă la stele. Constance era creaţia lui, materializarea a tot ceea ce învăţase şi intuise despre politică. Succesul ei era, într-un fel, succesul lui. Dar, cel mai

important, notorietatea de care se bucura Constance era dovada ultimă că politica şi gazetăria sunt cam acelaşi lucru, dar şi că ideile sale erau validate şi de logica electorală, nu doar de cea mercantilă, care măsura succesul în funcţie de numărul de abonaţi plătitori la ziarul *Now*.

– Cred că începe, zise Kaate care se străduise să găsească un canal de ştiri.

Igor privi şi se întristă. Proiectorul holografic reda imaginea casei sale, înconjurată de zeci de poliţişti înarmaţi. Nu mai văzuse niciodată atâtea forţe de ordine. Ingmar Lendhardsen părea să fie la comanda dispozitivului care îi lua cu asalt casa. Maxie privi şi el şi scoase un scheunat jalnic.

ACASĂ?

...imagini în direct de la casa vestitului jurnalist Igor Lemme, cel care a ales să ignore interdicţia de a discuta în presă despre DemNet în timpul perioadei de probă. Şeful dispozitivului de securitate a lansat deja cele două somaţii regulamentare. Conform datelor furnizate de NanoSan, Igor Lemme se află încă în locuinţa sa, dar, din motive necunoscute, refuză să răspundă somaţiilor oamenilor legii.

– Cum se poate aşa ceva? întrebă Kaate.

– Am şi eu o surpriză pentru ei. Am cumpărat cu ceva vreme în urmă un set de naniţi pe care îl ţin într-un mediu de cultură şi care emit un semnal modulat pe parametrii mei vitali. I-am activat când am plecat de acasă...

Pătrund în clădire prin toate ferestrele. Dinăuntru se aud strigăte. Nu avem informaţii exacte cu privire la ceea

ce se întâmplă în casă. Aşteptăm... Iată însă că, în mod cu totul straniu, forţele de ordine părăsesc în grabă locuinţa lui Igor Lemme.

Imaginea tremură puţin, semn că transmisia fusese comutată pe una dintre camerele aeroglisoare automate ce captau imagini de la nivelul solului.

– Domnule Lendhardsen, ce s-a întâmplat?

– Lemme nu era înăuntru. S-a folosit de un emiţător pirat de semnale NanoSan.

– Nici nu ştiam că există aşa ceva. E ilegal...

– Nu-nţeleg de ce vă miră asta. Igor Lemme e capabil de orice. Probabil că e primul terorist al ultimelor decenii, o specie pe care o credeam dispărută pentru totdeauna. Vreau să mă folosesc însă de această ocazie pentru a vă asigura că atât Administraţia cât şi eu personal nu vom avea linişte până când nu vom zădărnici acţiunile banditeşti ale acestui Lemme.

– Domnule Lendhardsen, dar despre incidentul în care oamenii dumneavoastră l-au neutralizat pe nebunul acela furios...

– Da, din motive pe care sunt convins că publicul le va înţelege, ne-am început acţiunea printr-o descindere surpriză la spălătoria deţinută de Igor Lemme, în Dreamland Paris. Acolo am fost întâmpinaţi însă de un individ ale cărui caracteristici emoţionale depăşeau cu mult orice standard acceptabil pentru agresivitate şi furie. L-am somat, s-a opus şi a fost neutralizat. Vă asigur că imaginile au ajuns deja la judecători, dar ele nu pot fi făcute publice din cauza

caracterului lor extrem de dur.

– Smitty, de ce n-ai plecat? murmură Lemme, uimit de durerea ascuțită pe care o simțea la aflarea veștii că prietenul său era mort.

– Cum adică neutralizat? întrebă și Kaate cu glas pierit.

– L-au ucis.

– Și a fost prietenul tău?

Igor ezită, gândindu-se la felul bolovănos de a fi al lui Smitty. Furia sa înnăscută și bolnăvicioasă îl făcuse probabil să nu aibă niciodată cu adevărat vreun prieten, dar Igor era convins că el fusese cel mai aproape de postura aceea.

Capitolul 13

– Am să înnebunesc de plictiseală!

Igor Lemme izbucni în râs.

– Da, da, am să înnebunesc de plictiseală. Trebuie să ai în vedere că eu sunt o fată de pe Inel şi că participam încă de la şapte ani în Cursa Gunoaielor şi că, o dată, am ieşit în primii douăzeci şi cinci în Cursa celor cinci sute de ture. Lentoarea cu care se mişcă butoiul ăsta mă scoate din minţi.

– Draga mea, călătoria sub apă nu s-a schimbat de mai bine de o sută cincizeci de ani. Înaintăm însă precum ne-am propus. Încet şi discret. Dacă te plictiseşti cu adevărat, am putea discuta ceva din care să înveţi.

Fata pufni zgomotos şi dădu să se ridice. Privi însă la tavanul jos al minisubmarinului care îi ducea spre Azore şi preferă să se lungească la loc.

– Deci aşa e viaţa cu tine? Plictiseală sau învăţătură? întrebă Kaate, iar privirea ei îl făcu să se simtă cumva nesigur.

– Ai uitat munca. Atunci când nu ne plictisim şi nu învăţăm, ar trebui să muncim. Şi, din când în când, ar trebui să mai fugim şi de cea mai sofisticată forţă de poliţie din istorie.

– Şi totuşi trebuie să facem ceva. Orice!

– Ai putea încerca să accesezi reţeaua EduNet ca să vezi dacă eşti pregătită pentru examene. Deşi identităţile noastre false sunt fără cusur, aş prefera să-i poţi convinge pe maeştrii din Azore că eşti cu adevărat un candidat la examenul de bacalaureat.

– Când am plecat din CBA, m-au asigurat...

– Maeştrii din CBA sunt la fel de încrezuţi ca şi cei din Azore. Simplul fapt că ţi-au dat asigurări demonstrează asta.

Maxie îşi privi stăpânul cu ochi rugători.

MÂNCARE?

Igor îşi dădu seama că şi el luase de bune asigurările celor care îi vânduseră animalul. Mai bine de trei sferturi din împrejurările pentru care fusese antrenat Maxie erau imposibil de verificat fără a-şi pune extrem de serios viaţa în pericol. Catogul nu dăduse greş niciodată, iar lupta cu urangutanul fusese o dovadă suficientă că nu plătise degeaba pentru el. Cu toate acestea, Lemme îi crezuse pe cei de la care îl cumpărase pe Maxie, fiindcă încă de prima dată când văzuse animalul simţise o legătură profundă cu el.

– Mi se pare că nu-i prea suporţi pe profesorii mei de la CBA. Ne-au prevenit la şcoală despre genul ăsta de atitudine. Ne-au spus că izvorăşte dintr-o invidie legată de posibilităţile materiale ale celor capabili să apeleze la serviciile Academiei. Au mai zis şi că oamenii poartă pică acelor mai bine pregătiţi dintre ei şi că trebuie să ne obişnuim cu asta.

– Şi tu ce crezi? întrebă Lemme zâmbind.

– Văzându-te pe tine încep să am serioase îndoieli că lucrurile sunt chiar aşa cum spun ei.

– Bravo! S-ar putea ca până la urmă să pot să te învăţ

câte ceva. E evident că rezerva mea faţă de CBA nu provine din frustrări materiale sau de pregătire profesională. Cred că ţi-ai dat şi tu seama că dacă toţi profesorii tăi s-ar aduna într-o echipă nu ar putea să mă învingă la niciun test sau examen. Pur şi simplu e o chestiune mai profundă.

– Explică-mi!

Igor Lemme vorbi egal, rechemând în memorie porţiuni de texte pe care le scrisese în ziar. De-a lungul timpului identificase nenumărate probleme ale sistemului educaţional şi le dezbătuse împreună cu cititorii săi. Iar convingerea sa cea mai fermă în domeniul educaţiei era că ambele abordări erau greşite.

Sistemul ameropean de învăţământ pregătea generalişti şi punea mare preţ pe capacitatea absolvenţilor săi de a accesa cât mai repede date din domenii diverse, pentru a le putea apoi analiza şi integra într-un proiect coerent. Dezvoltarea fiecărei ştiinţe în parte impusese un nivel ridicat de cunoaştere, imposibil de atins cu bagajul biologic al unui om obişnuit. Modulele de memorie erau greoaie, iar pentru a spune că eşti pregătit măcar pentru începutul unor studii aprofundate, trebuia să te poţi mişca dezinvolt între sute de materii. Educaţia ameropeană alesese calea democratizării informaţiei şi a cultivării ablităţilor elementare. Elevii nu erau puşi să reţină absolut nimic, dar erau încurajaţi să-şi dezvolte tehnici de a căuta informaţiile şi de a le pune apoi la lucru. Rezultatul fusese o succesiune de generaţii incapabile să se mai desprindă de suportul EduNet, o enciclopedie gigantică şi gratuită, la care apela toată lumea. La fel ca şi în cazul DemNet, Igor semnalase puterea incredibilă a acelora îndrituiţi să introducă articolele în EduNet. Chiar presupunând că

oamenii aceia făceau o simplă greşeală, scoţând adică din calcul dorinţa de a manipula cunoaşterea, editorii EduNet puteau crea un adevărat haos cu o singură comandă vocală. Editorial său, *Noul albastru*, demonstrase pas cu pas că schimbarea definiţiei unei culori în EduNet ar fi condus în doar două zile la blocarea întregului sistem social ameropean.

Character Building Academy (CBA) fusese proiectată iniţial pentru educarea rapidă a subiecţilor supuşi operaţiilor de regenerare neuronală. Îşi dezvoltase însă extrem de repede un sistem alternativ de învăţământ, care nu fusese recunoscut de autorităţile ameropene. Cheia întregului proces de învăţare era implantarea sintetică a amintirilor care puteau fi folosite apoi pentru exersarea anumitor deprinderi. În CBA, din pregătirea unui chirurg, de pildă, făceau parte amintirile câtorva lecţii de anatomie şi apoi cele ale miilor de operaţii pe care, evident, subiectul nu le efectuase niciodată. Prin aceste tehnici, CBA reuşea să pregătească specialişti, implantând sintentic memoria unei întregi vieţi de practică. Deşi nu scrisese niciodată asta, Lemme reproşa tehnicilor CBA faptul că plasau întreaga cultură a unui om sub spectrul experienţelor personale. Genul acesta de individualism născuse de-a lungul istoriei o mulţime de monştri. De altfel, nu era tocmai întâmplător că absolvenţii CBA se recrutau mai ales dintre fiii magnaţilor din Ruschindia.

– Nu-mi place niciun sistem de învăţământ, vorbi Lemme într-un târziu. Dar asta nu are nicio importanţă, fiindcă e greu de vorbit despre ceva ce experimentezi personal. Eu unul n-am avut nevoie niciodată să învăţ...

– Cred că te-au urât ceilalţi colegi, zâmbi Kaate.

– Nici n-ai idee... În momentul ăsta ar trebui însă să

mă întrebi ce reproşez sistemului ameropean de învăţământ.

Fata zâmbi şi-i făcu pe plac.

– Ce reproşezi sistemului ameropean de învăţământ?

– Depărtarea sa de orice urmă de naturaleţe. Te vei convinge singură mâine de dimineaţă cu privire la cât de strâmb a ajuns să fie sistemul. Te vor sonda ca să vadă dacă nu ai module de memorie ilegale, îţi vor analiza sângele ca să fie siguri că nu ai suferit în ultimele două luni vreun proces chimic de stimulare a activităţii neuronale, vor aduna toate datele cu putinţă despre şcolile pe care le-ai absolvit deja.

– Şi nu vor afla...?

– Nu. Identităţile noastre sunt perfecte. Eşti fiica mea şi venim tocmai din Alaska. La momentul oportun o să-ţi spun tot. Dar ca să înţelegi exact dimensiunile locului în care mergem, trebuie să-ţi mai spun că el e izolat perfect împotriva oricărui soi de comunicaţii, că are un releu NanoSan independent, că folosirea eurodolilor liberi se pedepseşte în Azore cu expulzarea imediată şi că pe insulă este staţionată o forţă de securitate triplă ca pondere faţă de standardele din restul administraţiei ameropene. E o închisoare. Oamenii aceştia sunt atât de obsedaţi să nu fie păcăliţi, încât nu-şi dau seama că s-au izolat, că au devenit un fel de excrescenţă putredă a sistemului.

– De ce spui asta? Dacă funcţionează....

– Funcţionează, e drept! Dar pe domeniul lor îngust. Peird din vedere ansamblul. Se poate ca Academia din Azore să fie cel mai sigur loc din luime pentru a susţine un examen, dar uite că izolarea ei ne permite să ne ascundem aici!

Kaate se ridică şi merse aplecat până la consola de comandă a submarinului, pe care începu să o analizeze cu

mare atenţie. Igor ştia că e în căutarea vreunei comenzi capabile să crească viteza ambarcaţiunii subacvatice.

– Cum a fost când ai dat tu examen?

– Eu am fost un caz special. Nu m-au primit. I-am dat în judecată, am câştigat, dar chiar şi aşa, mi-au eliberat direct diploma. Au spus că nu sunt pregătiţi să facă faţă problemelor pe care le-ar fi pus un absolvent de felul meu.

– Probabil că de aceea eşti supărat pe ei. Vezi, eşti ranchiunos, încercă fata să-l supere, fără a putea să-şi ascundă însă un zâmbet.

– Condiţia de a nu putea uita niciodată nimic e una extrem de dureroasă. Are însă să părţile ei bune. Eu cred că mai degrabă ei n-au vrut să fie umiliţi...

Fata renunţă cu un oftat la căutările sale şi reveni lângă Igor. Cabina strâmtă a submarinului făcea ca aerul să fie cumva închis. Igor simţi izul de transpiraţie al fetei şi se întrebă speriat dacă şi el mirosea la fel.

– Cel mai simplu program de absolvire necesită trei examene: biologie, istorie şi matematică. Chiar, nu mi-ai spus, ce specializare ai terminat în CBA?

– Regie.

– Ce fel de regie?

– Orice fel de spectacol, film, concert, piesă de teatru... Orice.

– Nu am pretenţia că înţeleg.

– A fost dorinţa tatei. El a insistat pentru specializarea asta. În primul an am beneficat însă de implantarea tuturor cunoştinţelor necesare absolvirii bacalaureatului vostru. Nu am nicio emoţie.

– O să vedem, zâmbi Lemme. Te rog doar să nu pierzi

din vedere că scopul vizitei noastre acolo este să ne ascundem o vreme. Dacă nu iei examenul...

– Cum să nu-l iau?

– Îţi repet, rosti Lemme mai apăsat, aşezându-şi palma pe genunchiul fetei. Să nu pierzi niciun moment din vedere adevăratul nostru scop. Nu trebuie să te enervezi şi să faci vreo greşeală din cauza vreunei frustrări. În fond, chiar dacă ai obţine diploma, nu-ţi va folosi la nimic. E pe alt nume...

Kaate îl privi într-un fel cu totul neliniştitor, iar Igor se strădui să nu se gândească la cât de paradoxală era situaţia. Criticase o bună bucată de vreme antagonismul celor două sisteme educaţionale pentru ca acum să spere din tot sufletul că aveau totuşi un dram de compatibilitate, îndeajuns cât să nu trezească ambiţiile tinerei cu care pornise în aventura vieţii sale.

Linda.

Trebuia să facă în aşa fel încât să ajungă la ea. Vestea că singura femeie pe care o iubise cu adevărat era încă în viaţă îi născuse un zumzet în minte, un sunet constant şi chinuitor pe care nu-l putea opri decât mergând în Chabilla în căutarea ei. Ştia că era periculos să o facă, dar se cunoştea mult prea bine şi era convins că va risca orice pentru a o mai vedea o dată. Şi ce avea să-i spună? Dacă îl va convinge să renunţe la planul său? Dacă el nu va mai putea să meargă mai departe odată ce-şi va fi regăsit iubirea din tinereţe?

Privirile îi căzură pe faţa liniştită al lui Kaate. Semăna izbitor cu chipul Lindei şi, evident, cu cel al Laurei, alteregoul său cibernetic, captiv între miliardele de algoritmi care guvernau conştiinţa sintetică ce continua să editeze ziarul său. Similitudinea aceea nu putea fi întâmplătoare, iar Igor

plănuia să le pună pe cele două față în față. Momentul acela avea să-i răspundă la multe întrebări.

– N-ar trebui să scrii? îl scoase Kaate din visare, însoțindu-și întrebarea de un ghiont prietenesc.

– Ce anume?

– Următorul editorial.

– Nu. E mult prea riscant să mă cuplez la releu dintr-un spațiu nesecurizat. Plănuiesc de multă vreme ceea ce fac acum, așa încât mi-am scris deja editorialele. Ele vor păstra desigur iluza actualității, făcând referire în primul paragraf la un eveniment petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore și SHE poate rezolva fără probleme artificiul ăsta.

– Înseamnă că știi despre ce-ai scris.

– Desigur, așa cum am promis, am de gând să fac o trecere în revistă a istoriei recente și să explic tuturor de ce DemNet e mai degrabă GresPro.

– Și cum fac să citesc și eu...?

Igor scoase din buzunarul jachetei o tabletă flexibilă căreia îi dădu două comenzi și apoi i-o oferi fetei.

Sfârșitul politicii

Știm astăzi că leagănul omului modern a fost Europa de Est, acolo unde au ajuns cele șapte fiice ale Evei, așa cum au fost numite cele șapte femei al căror ADN mitocondrial se regăsește în celulele majorității ameropenilor. E deci de așteptat ca și politica să fi început tot în zona aceea. Și asta e de-a dreptul tulburător, fiindcă știm astăzi că tot acolo s-a și sfârșit sistemul complex de relații sociale care, timp de mii de ani, a trecut drept „politică".

A fost o nepotrivire gravă. Marea Criză a coincis cu împlinirea a douăzeci de ani de la căderea Zidului Berlinului, adică exact cu sfârşitul perioadei care li se sugerase est-europenilor că trebuie să treacă pentru ca ei să se bucure de „binefacerile capitalismului bazat pe drepturile omului şi pe economia de piaţă". N-a fost să fie...

E important să înţelegem care au fost motivele iniţiale ale despărţirii de sistemul politic reprezentativ, cel care asigurase omenirii o forţă motrice cu adevărat remarcabilă în ultimii aproape cinci sute de ani.

2010 a fost un an al eşecului propagandei, al aceleiaşi propagande care reuşise să dărâme un sistem nu prin forţa armelor, ci prin cultivarea atentă a slăbiciunilor unor oameni ce-şi doreau maşini mai scumpe, ţigări mai lungi şi actriţe mai dezbrăcate. E greu însă să îi lămureşti pe aceiaşi oameni că au ajuns în capitalism şi că îi savurează pe deplin binefacerile exact atunci când însuşi capitalismul se clatină serios, aşa cum s-a întâmplat odată cu criza stârnită de nebunia americană a creditelor imobiliare.

Goniţi de guverne fasciste sau de legi economice discriminatorii din ţările în care emigraseră în căutarea bunăstării, est-europenii nu au avut de ales şi s-au întors acasă. Aici au constatat însă că nu mai aveau loc, fiindcă întreg spaţiul lor vital fusese ocupat de două categorii de forţe: unele erau sprijinite de marile capitaluri străine, care reuşiseră să cumpere ieftin toate mijloacele de producţie, iar a doua se manifesta în sfera administraţiei, condusă discreţionar de un amestec de oameni de afaceri autohtoni şi de membri ai serviciilor secrete.

Nemulţumirile populare au fost decontate însă de politicieni, care la fel ca şi marile capitaluri au refuzat să împartă

rigorile crizei cu mulţimile pe care le conduceau. Reacţia populară a fost o distanţare severă faţă de clasa politică şi o atitudine de revoltă faţă de autoritatea statului, care a fost subminată prin mijloace variind de la forţa brută la încercările de a reforma felul în care se făcea politică.

Din perioada aceea datează însă ideile care stau şi astăzi la baza DemNet. Câţi dintre dumneavoastră ştiţi că tendinţa de fărâmiţare a deciziei politice prin delegarea ei către comunităţi din ce în ce mai mici îşi are originile în acele timpuri şi nu e o perfecţionare a democraţiei, ci o cale de îngrădire a ei? Câţi dintre cei care vor vota ştiu că ideea renunţării la politicienii de profesie s-a născut strâmb, din minţile unor generaţii abuzate, e drept, dar care nu aveau limpezimea de a da verdicte pe termen lung? Câţi dintre voi ştiu că renunţarea la egalitatea voturilor a fost privită atunci ca un lucru provizoriu şi a avut iniţial menirea de a îngrădi accesul la decizii pentru cei care corupseseră un întreg sistem? Câţi...

Indiferent cât de mult s-ar strădui să o ascundă, partizanii DemNet poartă povara adevărului că doctrina şi practica lor îşi au originea în dialectica libertăţii, în doctrina apărută în primii ani ai secolului trecut şi care spunea că de vreme ce libertatea absolută oricum nu poate fi atinsă din raţiuni economice, e de dorit ca statul să renunţe la garantarea unor drepturi considerate atunci ca fiind cu atât mai „exotice" cu cât sunt profesate de mai puţine persoane. Problema unei asemenea gândiri este că ea va identifica din ce în ce mai multe libertăţi exotice. Să nu ne amăgim! Sistemul Îmbunătăţirilor Obligatorii e forma sublimată a legii care interzicea eutanasia incurabililor.

DemNet ne propune un vot bazat pe principiile proximităţii şi competenţei şi renunţarea la legiferarea prin reprezentanţi în detrimentul implicării cetăţeneşti. Ceea ce nimeni nu se grăbeşte să spună însă este că acest mod de a privi politica s-a născut din experienţa discutabilă a unor popoare care au crezut prea mult într-un anumit tip de propagandă. Iar faptul că la rândul nostru reacţionăm la fel ca est-europenii de acum un secol, că ne lăsăm seduşi de acelaşi soi de idealuri găunoase şi materialiste, arată că mişcarea care duce la instaurarea DemNet are la bază acelaşi fel de abuz, acelaşi fel de propagandă.

– Nici măcar în CBA nu ne-au prezentat aşa lucrurile.

– E normal. Maeştrilor de acolo nu le pasă. Nu sunt implicaţi. Te asigur însă că tot ceea ce ai citit e rezultatul a sute de ore de meditaţie bazată pe o cantitate practic infinită de informaţii.

Kaate se aşează lângă Igor, înghesuindu-l puţin. Bărbatul nu făcu efortul de a-şi ascunde o tresărire când simţi braţul ei strecurându-se pe după umerii săi.

– Cred că ţi-e tare greu, şi nu ştiu cum reuşeşti.

– Ce anume?

– Eşti probabil cel mai apt conducător pe care l-a avut omenirea vreodată. Nu uiţi nimic şi eşti dispus să dai totul. Cu toate astea, oamenii nu par să te înţeleagă.

– Nici eu n-aş fi putut să o spun mai bine, zâmbi amar Lemme, ducându-şi şi el mâna pe talia fetei. Realiză amuzat că miroseau amândoi a transpiraţie.

Încep să întrezăresc mâinile păpuşarului. E înspăimântător însă cum seamănă ele cu propriile mele mâini.

Capitolul 14

Kaate era de-a dreptul furioasă.

– Nu se poate aşa ceva! Maeştrii din CBA mi-au garantat că nu am cum să am probleme dacă voi dori vreodată să-mi obţin diploma în Ameropa!

– Iar eu, după cum ţi-am spus, mă îndoiesc profund că pot fi oferite asemenea garanţii. Pe de altă parte, înţeleg că doar capitolul de Îmbunătăţiri Obligatorii îţi e străin. N-ar trebui să aibă o pondere prea mare în nota finală.

– Nota finală ar fi trebuit să fie maximă. Taică-meu a plătit o mulţime de bani pe educaţia din CBA.

– Linişteşte-te! Te-am rugat să nu uiţi scopul cu care am venit aici. Ne ascundem! Examenul...

– Bine, bine. Dar hai să încercăm măcar să-mi povesteşti câte ceva despre Îmbunătăţirile astea. Uite, de pildă eu n-am niciuna.

– Tu eşti un caz special. Procedurile din CBA sunt cumva la limita Îmbunătăţirilor Obligatorii. Dar care istorie vrei să ţi-o spun? Pe cea oficială sau pe cealaltă?

– Nu poţi să faci o medie?

– Ba aş putea, dar mi-e teamă că dacă ai scrie şi ce

părere am eu, i-am putea alerta de prezenţa noastră aici. Şi aşa faptul că nu putem vedea nicio ştire mă face să mă simt destul de nesigur. Sper că mi-a reuşit concursul din ziar, fiindcă altfel ne va fi greu la Cape Canaveral.

Cărţile de identitate fuseseră într-adevăr fără cusur. Erau Jim şi Mandy Holewood din Alaska. Mandy avea optsprezece ani şi urma să susţină pentru prima dată examentul de bacalaureat. Îi repartizaseră într-un condominiu drăguţ, extrem de spaţios şi situat într-o zonă liniştită, făcută special pentru a încuraja studiul. Susţinerea bacalaureatului era gratuită şi toate serviciile erau incluse, aşa încât, pe perioada şederii, nu erau siliţi să apeleze la contul UniTrez.

– Ai să râzi, dar Îmbunătăţirile Obligatorii provin de fapt din lăcomia administratorilor de asigurări sociale. În primii ani ai secolului, o serie de operaţii menite strict să îmbunătăţească aspectul persoanelor au fost legiferate ca fiind decontabile din asigurarea lunară de sănătate.

– Asta ştiu ce e! E o sumă de bani pe care le-o opreau pentru ca apoi să-i trateze indiferent cât de gravă era boala.

Igor se opri puţin şi-şi lăsă gândurile să zboare. Principiul contributivităţii şi cel al solidarităţii se transformaseră atât de mult în ultima sută de ani, încât el, unul, prefera să creadă că au dispărut. Solidaritatea se topise undeva în neantul politic al mijlocului secolului XXI, lovită crunt poate şi de creşterea fără precedent a bunăstării individuale care anulase practic nevoia ca oamenii să se ajute între ei. Nu avea însă cum să-i spună lui Kaate asemenea lucruri. Trebuia să se rezume la esenţă.

– La presiunea conducătorilor sistemului privat, administraţiile statale au început să deconteze din ce în ce mai

multe feluri de operaţii. Când nici aceste comenzi masive nu au mai fost îndestulătoare pentru a susţine imensa industrie spitalicească, a apărut ideea standardului obligatoriu de sănătate. Iniţial, asigurările au fost condiţionate de efectuarea ritmică a unor analize, s-a trecut apoi la obligativitatea operaţiilor profilactice bazate pe registrul medical al părinţilor şi pe o analiză genetică amănunţită, după care Paolo Rodomonti a fondat conceptul responsabilităţii sociale a propriei stări de sănătate, a cărui idee centrală a fost necesitatea ca fiecare individ să devină mai performant din punct de vedere biologic decât atunci când a venit pe lume. Aşa cum e de aşteptat, ameropenii noştri nu s-au opus, ba chiar unii nu s-au sfiit să spună despre elanul primilor ani ai Îmbunătăţirilor Obligatorii că reprezintă un nou suflu patriotic. Cohorte de femei îşi măreau sânii şi-şi absorbeau grăsimea de pe burtă şi zeci de milioane de bărbaţi îşi făceau impanturi musculare cu conştiinţa faptului că o fac pentru Ameropa, pentru ţara lor. Eram mic pe atunci, dar îmi amintesc perfect...

– N-a fost cazul tău. Vreau să spun că tu n-ai fost supus...

Kaate se opri sesizând că lui Igor nu-i este simplu să vorbească despre subiectul acela.

– Nu, eu am reuşit să păcălesc sistemul. Memoria mea a fost încadrată la un nivel atât de înalt, încât am depăşit cu mult coeficientul până la care ar fi trebuit să mă „îmbunătăţesc".

– Văd că ai totuşi rezerve.

– Desigur. Asta e starea normală pentru orice ziarist. Trebuie să-ţi pui întrebări, să fii adversarul sistemului.

– Eu am crescut pe orbită şi, deşi nu mi-a confirmat-o

niciodată, sunt convins că tata s-a asigurat că genele mele nu poartă nicio boală. Sunt străină de lumea ta, dar, chiar şi aşa, tot nu reuşesc să văd ce motive ai avea ca să critici sistemul ăsta, care-i face pe semenii tăi mai sănătoşi şi mai frumoşi.

– Am două motive, Kaate. Despre unul pot să-ţi vorbesc. Pe celălalt o să-l detaliem altă dată.

– Ţi-e frică să nu scriu despre el.

– Să zicem... Motivul despre care îţi pot spune este acela că detest individualismul feroce în care s-a scufundat societatea noastră. Facem totul pentru noi înşine şi nimic pentru colectivitate. Ne preocupăm de sănătatea, de frumuseţea şi de bunăstarea noastră şi pierdem din vedere că suntem părţi ale unui angrenaj. Pe măsură ce tehnologia şi administraţia s-au perfecţionat, odată cu ieftinirea incredibilă a energiei şi cu recoltele de cereale obţinute pe suprafaţa oceanului, a devenit atât de simplu şi de ieftin să avem grijă de noi înşine, încât am uitat că împreună formăm un organism al cărui destin e altul decât traiul infinit şi tihnit.

Igor rămase pe gânduri şi abia dacă simţi strângerea de mână a fetei, care porni fără vorbe spre uşă. Maxie o conduse şi privi lung în urma ei, blocând cu pieptul său masiv mecanismul de închidere. Igor simţi aerul sărat şi proaspăt. Mirosea cumva a depărtare.

Adevăratul motiv pentru care se opusese Modificărilor Obligatorii şi participase la Revolta Îngerilor era însă legat de suflet. Pe Igor îl chinuia conştiinţa faptului că semenii lui nu se mai străduiau să se construiască pe ei înşişi şi pe dinăuntru. Totul era faţadă, totul avea sens doar dacă era evident, iar eforturile de zi cu zi ale fiecărui om erau proporţionale cu gradul de vizibilitate al rezultatului lor.

Poleială şi făţărnicie. Păpuşi lucioase care mimează vorbele, şiruri lungi de persoane care arată, vorbesc şi reacţionează identic, consumate mocnit în nesfârşirea unui timp care arată ca un şarpe ce-şi înghite coada.

Lemme se cunoştea foarte bine. Ştia că trebuie să pună punct acelui şir de gânduri pentru că altfel urma să cadă într-o melancolie care l-ar fi împiedicat să gândească liber. Avea sentimentul unui pericol iminent. Privi spre Maxie, dar văzu că animalul stă tolănit în pragul uşii, aşteptând-o probabil pe Kaate.

– Te-ai îndrăgostit, prietene. Cine ar fi zis să un necioplit ca tine poate iubi o fiinţă atât de sofisticată?

IUBESC TU

– Da, ştiu. Doar că pe mine mă iubeşti mai tare atunci când ţi-e foame. Ce, crezi că n-am văzut cum te gudurai pe lângă ea ca un căţeluş?

MAXIE NU CĂŢELUŞ

Catogul înţelegea câteva cuvinte pe care inginerii geneticieni din Chabilla le asociaseră cu sensurile depreciative. Igor nu folosise întâmplător cuvântul „căţeluş". Era punctul sensibil al lui Maxie.

– Ei, nu! Nu eşti căţeluş, dar nu te poţi desprinde de ea.

FOAME. ACUM

– Nu schimba vorba, izbucni în râs Igor. Ai să te-ngraşi! Hai mai bine să facem o plimbare. Kaate mai are aproape două ore până termină.

Maxie pufni supărat şi îşi aduse lesa. Catogii erau o privelişte neobişnuită în Ameropa. Apăruseră cu mai bine de patruzeci de ani în urmă cucerindu-şi stăpânii cu un amestec de camaraderie canină şi igienă pisicească. Maxie era însă

special. Igor îl văzuse rupând dintr-o singură muşcătură crengi mai groase decât mâna lui, trebuise să inventeze poveşti fantastice pentru a explica vecinilor cum făcuse catogul său să sară mai bine de trei metri în înălţime şi, mai ales, să povestească oricui avea chef să asculte că ecranul de pe pieptul animalului era de fapt o jucărie. Iar toate astea erau doar partea vizibilă, fiindcă Maxie avea douăsprezece săgeţi de oţel implantate subcutanat cu care putea nimeri o ţintă de un centimetru pătrat de la o distanţă de cincisprezece metri, auzea de trei ori mai bine decât un câine, putea „adulmeca" prin receptorul NanoSan orice om de la o distanţă de aproape cincizeci de kilometri, iar ghearele labei stângi din faţă erau de fapt dintr-un oţel ce imita, şi încă nu foarte bine, ţesutul pe care orice străin s-ar fi aşteptat să îl vadă acolo. Dar poate cea mai extraordinară dintre calităţile lui Maxie era capacitatea sa de a conduce vehicule de viteză. Lucrând în laboratoarele lor ilegale, inginerii din Chabilla găsiseră o cale de a-i conecta creierul la o interfaţă standard de conducere a vehiculelor. Electrozi minusculi implantaţi în centrii motori ai catogului aduceau informaţii către un procesor disimulat în zgarda animalului care le transforma în comenzi. În felul acesta, uimitoarele reflexe ale animalului erau folosite pentru conducerea vehiculelor, rezultatul fiind acela că Maxie putea fi un şofer şi un pilot care să nu fie întrecut decât de un alt catog. El alerga practic, maşinile devenind în fapt o extensie a corpului său fabulos, comandate de un creier născut şi perfecţionat pentru viteză.

Igor descoperise în cei patru ani de când avea catogul că animalul putea fi şi un prieten excelent. Nu dorea să se gândească la implicaţiile faptului că tovarăşul său cel mai

apropiat nu putea conceptualiza mai mult de două sute de cuvinte. Acceptase însă nu cu multă vreme în urmă că relaţia cu catogul nu poate şi nu trebuie explicată în termeni logici. Se mulţumea să-l iubească şi nu trecea nicio zi să nu-i revină presimţirea aceea care spunea că vieţile le sunt legate.

Merseră în pas agale câteva minute, salutând puţinii trecători care se aventuraseră pe străzi. Undeva, spre centrul insulei, se vedea un grup de clădiri cu o arhitectură de secol XIX, care contrasta cu structurile metalice ale clădirilor ce adăposteau spaţiile pentru activităţi didactice. Igor ştia că într-una dintre clădirile acelea se afla serverul principal al EduNet, dar şi singura consolă din Ameropa de la care puteau fi modificate sau adăugate articolele din imensa bază de date universitară, folosite ca sistem de referinţă de întreaga Ameropă. Ar fi vrut să meargă într-acolo, dar vederea a doi gardieni echipaţi de campanie îl făcu să se răzgândească trăgând puternic de lesa lui Maxie, care protestă mârâind gros. Zări de departe o seră şi decise să meargă într-acolo. Mai avea o oră până să se îndrepte spre locul unde Kaate susţinea examenul. Era important să pozeze în părinte îngrijorat. Ajuns în faţa structurii de sticlă, constată că nu vede nimic înăuntru. Privi cu atenţie şi nu-i veni să creadă. Plexiglasul părea să aibă flori de gheaţă.

– Doriţi să intraţi? îl întrebă amabil o femeie care părea să ţină loc de paznic şi custode.

– Nu sunt sigur că înţeleg....

– A, e simularea unei zone de tundră. Înăuntru sunt minus zece grade. Sunt şi reni şi de câteva luni au adus chiar şi un mamut clonat. Dacă e să mă întrebaţi pe mine însă, n-a fost o idee prea bună. Deocamdată e doar un pui, dar...

Femeia dădu ochii peste cap lăsând să se înţeleagă că situaţia avea să se deterioreze.

– O să crească prea mare? crezu Igor că a înţeles.

– Nu ştiu. Dar deocamdată miroase îngrozitor. Vă spun asta înainte de a intra. În momentul acesta e cum se poate mai rău. Nici nu i-au crescut colţii ca să fie înspăimântător, dar otrăveşte şi aerul. E totuţi interesant. Dacă n-aţi mai văzut aşa ceva. Sunt costume la intrare, dar prietenului dumneavoastră cred că au să-i îngheţe oleacă labele.

– Nu. Cred că am să vă refuz de data asta. Am să vin singur.

– Mai staţi? întrebă femeia pe un ton colocvial.

– Da, zise Lemme întrebându-se de ce nu plecase. Fiul meu e programat să mai susţină încă trei examene.

– Nu aveţi o fiică?

– Nu, minţi Lemme întrebându-se de ce o face.

– Mda, continuă să sporovăiască femeia. Vă întreb pentru că... ne-a venit de dimineaţă o recomandare din partea securităţii. Netrebnicii ăia inventează tot felul de chestiuni doar ca să ne pună pe noi la treabă. Acum vor să urmărim un bărbat, o fată şi un catog. Dacă spuneţi că aveţi un fiu, e limpede că nu e vorba de dumneavoastră.

Igor înghiţi cu greutate şi-şi impuse un ton relaxat.

– Ei, şi dacă ar fi vorba despre noi, ce? Eu vin dintr-o zonă în care am învăţat că nu e bine să glumeşti cu măsurile de securitate. Suntem din Alaska, de aceea nu ne-am grăbit să ne întoarcem la frig. Suntem sătui de el. Dar înţelegem şi nevoia de securitate, fiindcă am trăit toată viaţa aproape de graniţa cu Ruschindia. Nici nu ştiţi ce pot inventa oamenii ăia doar ca să treacă graniţa.

– Eu una mărturisesc că nu-nţeleg cum puteţi locui acolo. Am preferat să accept slujba asta decât să mă întorc în Norvegia.

Igor dădu din cap şi apoi se întoarse, îndepărtându-se la fel de agale precum venise. Informaţiile pe care le aflase de la femeia aceea guralivă îl puneau în încurcătură. Erau câteva lucruri care nu se legau. Nu se îndoia că ei erau cei căutaţi, dar de unde aflaseră autorităţile de Kaate? El se gândise chiar că o bucată de vreme îi va putea deruta călătorind cu o femeie atât de tânără. Era posibil să nu fie căutaţi doar în Azore, ci în întregul spaţiu ameropean, ceea ce făcea ca şederea lor acolo să se poată prelungi fără probleme. Nu putea ignora însă şi eventualitatea în care autorităţile ştiau că sunt în zona atlantică, ceea ce ar fi complicat sensibil situaţia, dat fiind că şi un poliţist începător şi-ar fi dat seama că ţinta lor este liftul spaţial Kennedy de la Cape Canaveral.

– Maxie, mergi acasă!

STAU TU

– Maxie, se răsti Igor, folosind tonul de comandă, cel care făcea catogul să se comporte extrem de docil. Mergi acasă şi nu ieşi de-acolo.

Animalul, cu coada între picioare, porni cu paşi mărunţi, dar repezi. Privi o singură dată înapoi, dar Igor îşi întări comanda cu o fluturare fermă a mâinii. Igor se îndreptă spre locul în care ştia că se desfăşoară examenul.

O zări pe Kaate de la depărtare. Stătea pe o treaptă, vorbind cu un tânăr şi râzând în hohote. Fata îl văzu la rândul ei şi îi făcu un semn cu mâna. Igor iuţi pasul, ajungând aproape să alerge.

– Ai terminat mai repede...

– Da. Până la urmă se pare că ai avut dreptate. Subiectele despre Îmbunătăţirile Obligatorii nu au fost chiar aşa de multe. În rest, m-am descurcat perfect. Am obţinut 94 de puncte.

– Bravo! Acum aş vrea să mergem, ca să te poţi pregăti pentru examenul de mâine. Matematica e...

– Ei, domnule Holewood, nu cred că se mai poate repeta. Mai bine m-aţi lăsa să o invit pe fiica dumneavoastră la o îngheţată la cofetăria de-acolo, interveni tânărul arătând spre un stand colorat înconjurat de câteva măsuţe joase.

– Tată, el e Emilio. E din Venezuela. Spune că ţara lui e fantastică.

– Señorita, mi-ar face o mare plăcere să vă invit cândva la mine acasă. Familia mea deţine cel mai mare parc de generare a energiei solare...

– Nu vreau să par nepoliticos, domnule, interveni Igor, dar trebuie să insist. Mandy, ar fi mai bine să-ţi iei la revedere pentru astăzi de la tânărul Emilio.

În momentul acela se întâmplară mai multe lucruri deodată. Kaate îl îmbrăţişă pe Emilio ca să-l sărute pe obraz, dar mişcarea i se opri brusc în momentul în care băiatul se prăbuşi sub lovitura lui Maxie. Tânărul scoase un ţipăt ascuţit, înainte să-şi piardă tot aerul din plămâni, strivit sub pieptul colosal al catogului. Igor se feri cu iuţeală din calea celor doi şi strigă la Maxie. Realiză imediat că animalul avusese nevoie de un stimul extrem de puternic pentru a trece peste comanda lui iniţială, aceea de a merge acasă. Indiferent care era cauza acelui incident, erau acum în postura de a fi atras atenţia asupra lor exact în momentul în care corespundeau perfect descrierii celor căutaţi.

Îl ridicară împreună pe Emilio, care nu era capabil să articuleze niciun cuvânt.

– Îmi pare rău, e foarte posesiv şi o iubeşte mult pe fiica mea, se grăbi Igor să-i explice.

– Luaţi bestia asta de pe mine! îngăimă tânărul, deşi catogul îl privea de la câţiva metri.

– Nu te supăra, interveni şi Kaate, îl am de când era un căţeluş. Dacă aş fi ştiut că e cu noi, nu m-aş fi apropiat de tine.

Igor ataşă cureaua de lesa catogului şi porni spre casă, lăsând-o pe Kaate să îl scuture pe Emilio. Fata îl ajunse însă repede din urmă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu ştiu, dar am o presimţire urâtă. Maxie nu putea să greşească atât de rău, dacă nu ar fi văzut ceva care să îi şteargă din minte comanda mea. Maxie, eşti rău!

ACASĂ RĂU

Igor se opri şi-l întrebă din nou.

– Ai văzut ceva rău acasă?

ACASĂ RĂU

– Are sens, zise Kaate. E posibil să fi văzut ceva care să-i fi stârnit dorinţa de a ne apăra.

– Se poate şi asta. Deocamdată cred că a fost doar gelos. Nu a suportat ca băiatul acela să se apropie de tine.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească spusele, catogul îşi frecă bărbia de genunchiul lui Kaate.

IUBEŞTE TU

În casă găsiră doi ofiţeri de la securitatea campusului.

– Jim şi Mandy Holewood?

– Da, noi sutem, dar...

– Suntem aici în urma aprobării pe care ne-a dat-o domnul decan Riquelme. După cum probabil ştiţi, el este guvernatorul acestui campus şi autoritatea supremă. Căutăm un cuplu a cărui descriere seamănă cu a dumneavoastră. Din informarea noastră reiese că e însoţit e un catog, ceea ce ne face să vă rugăm să rămâneţi cu noi până va sosi echipa de investigatori care să se asigure că nu sunteţi persoanele căutate.

– Desigur, zise Lemme, aşezându-se pe un fotoliu. Toate acestea se vor lămuri. Sunt convins că e doar o coincidenţă.

– Şi noi, domnule. Informarea era una generală, dar cu tot ceea ce se-ntâmplă acum...

Igor dădu să îl întrebe care erau evenimentele la care se referă, dar îşi dădu seama că e mai bine să tacă. Privi cu atenţie la Kaate, care se plasase între cei doi ofiţeri şi uşă, ţinându-l la picioarele ei pe Maxie.

Uşa se deschise, iar Kaate îşi îngustă ochii. În prag stătea Emilio, deloc zâmbitor şi purtând în piept dispozitivul de comunicare al securităţii.

– Vă salut, domnule locotenent, spuse unul dintre poliţişti.

Fără să aştepte altă confirmare, Kaate făcu un gest care îl lăsă fără reacţie pe Igor. Cu o mişcare fulgerătoare a piciorului drept, făcu să îi sară pantoful. Transformat într-un proiectil teribil, acesta se strivi de nasul lui Emilio. Îl urmă al doilea pantof, care-l lovi pe tânăr în vintre.

– Nenorocitul naibii! Mă trăgeai de limbă! strigă fata.

Sesizând imediat dimensiunile confruntării, Maxie sări până în faţa celor doi ofiţeri şi mârâi când unul dintre ei dădu să apuce bastonul cu şocuri electrice. Pentru a părea mai convingător, catogul lovi fulgerător, sfâşiind pantalonii

unuia dintre cei doi. Igor nu pierdu vremea şi smulse bastonul paralizant cu care îi neutralizã pe cei doi. Îi legară bine cu nişte prosoape, după care porniră grăbiţi spre debarcader. Igor nu putu să nu observe pasul voios al lui Maxie şi se întrebă dacă trebuie să fie furios sau să se bucure că are animalul acela lângă el. Închiriară un aparat de zbor automat care avea să-i ducă în doar câteva ore la liftul spaţial Kennedy.

– Or să ne aştepte acolo. Ce-o să facem?

– Sunt convins că ne vom îmbarca fără probleme. Mai am un set de identităţi şi de-acum lumea trebuie să fie plină de eurodoli UniTrez cheltuiţi din contul ziarului *Now*. Rămâne de văzut ce-o să facem odată ce vom ajunge pe Inel.

– Ei, acolo e teritoriul meu, zise Kaate liniştită, privind Azorele cum se îndepărtează. Am avut o zi proastă. Se pare că am picat bacalaureatul. În cât timp ajungem?

– Vreo patru ore.

– Dumnezeule, iar o să mă plictisesc!

– Ba deloc. Aş vrea să îmi spui de unde ai învăţat mişcarea aceea cu pantofii?

– O, e mult mai eficientă în condiţii de gravitaţie mică.

Capitolul 15

Două instantanee

Suporterii DemNet insistă că sistemul asupra căruia urmează să vă pronunţaţi în prima zi a noului an nu este nimic altceva decât o devenire firească, o explorare a unui sistem politic ca oricare altul de-a lungul istoriei. „Dacă se va dovedi ineficient sau imperfect, nu ne împiedică nimeni să renunţăm la el, fiindcă DemNet e cea mai înaltă experienţă politică a omenirii tocmai fiindcă e prima care îşi conţine încă de la început propriul sfârşit", ne spunea deunăzi Otto Krentz. Aşa să fie oare? Istoria noastră recentă e plină de exemple de lucruri care se împotriveau într-o aşa măsură naturii umane, încât era limpede că sunt sortite unui sfârşit sângeros. În acest punct cred că aceia dintre voi care îmi urmăresc editorialele ştiu că am să mă refer la viaţa scurtă şi agitată a statului Israel.

Se ştie astăzi că evreii au mizat pe culpabilizarea perpetuă a generaţiilor de americani şi de europeni pentru Holocaust. Însă atunci când ostaşii au început să cadă în deşertul arab pentru presupusele vinovăţii ale străbunicilor

lor, a început să se acumuleze în toate societățile europene o tensiune amplificată și de un alt fenomen perfect natural: scăderea importanței economice și militare a Europei și a SUA. Statul evreu s-a trezit peste noapte că e apărat într-o doară de niște puteri a căror supremație mondială era serios zdruncinată.

Se spune că Abu Haziz a fost cel mai mare criminal din istorie și că ordinul său de a detona toate cele zece focoase nucleare, care a desființat practic în 2021 Israelul, e cel mai reprobabil act al istoriei. N-am să contrazic această percepție, dar nici nu pot să nu mă întreb care au fost mecanismele care l-au făcut atât de puternic pe Abu Haziz? Cum s-a făcut de a devenit el un personaj atât de imprtant al istoriei recente? Iar răspunsul îl știți deja: tot ceea ce nu e natural e sortit pieirii.

Revenind la DemNet, sunt de acord că el va fi înlocuit lesne cu altceva dacă se va dovedi nefuncțional. Întrebarea pe care o pun însă este: cum se va sfârși DemNet? Dacă e să privesc la alte lucruri nenaturale, care au acumulat tensiuni comparabile, mă trec fiori. Fiindcă e una să votezi desființarea DemNet și revenirea la Senat, dar e cu totul altceva să ai parte de un Abu Haziz ameropean. Sfârșitul e întotdeauna germenele unui nou început și de aceea natura lui e extrem de importantă.

Nu am pretenția că sistemul meu de valori e unul infailibil. Știu că evenimentul la care vreau să mă refer acum mă face să am sentimente contrarii, așa încât atitudinea mea va fi mai mult decât ambiguă.

Înțeleg cu limpezime motivele care au dus în Europa anului 2025 la limitarea dreptului de moștenire. Îmi închipui

lesne cât de frustraţi trebuie să se fi simţit tinerii cărora li se nega accesul la proprietăţile imobiliare, agregate în jurul familiilor bogate şi ale marilor capitaluri. De aceea cred că limitarea valorii pe care o putea moşteni cineva la echivalentul a douăzeci şi cinci de ani de câştig salarial mediu a adus pentru câteva generaţii echitate şi linişte în spaţiul ameropean.

Ştim astăzi că pionierii Inelului şi ai explorării spaţiale, cei mai importanţi gânditori politici şi savanţii cei mai renumiţi fac parte din generaţiile acelea care au zdruncinat proprietatea privată transmisă ereditar, întrerupând cursul inevitabil al agregării imobiliare în jurul a doar câţiva poli economici.

DemNet preia sistemul tradiţional de limitare a moştenirilor imobiliare. Problema este însă aceea că reglementarea respectivă e acum fără sens. Scopul ei iniţial a fost acela de a permite accesul evreilor refugiaţi din Israel şi al celor deposedaţi de revoluţiile anului 1989 la patrimoniul imobiliar înghesuit al Lumii Vechi. Astăzi însă nu ne mai confruntăm cu o problemă similară, dat fiind scăderea constantă a populaţiei noastre. Este deci normal să mă întreb dacă revenirea la vechile moduri de moştenire a averilor nu ar putea fi stimulul care să ne scoată din încremenirea demografică în care ne aflăm astăzi.

Indiferent la care dintre cele două instantanee istorice de mai sus ne referim, e evident că ele au consecinţe directe în felul în care e structurat astăzi DemNet. În aceste condiţii e de-a dreptul de neînţeles pretenţia Triumviratului Întunericului că asistăm la o revoluţie a modului de a face politică. Se schimbă doar forma, fiindcă esenţa e una veche de

aproape o sută de ani.

– E ciudat cum găseşti atâţia oameni să te citească, zile Kaate, lăsând din mână tableta de pe care urmărise cea mai recentă ediţie a ziarului *Now*.

– La ce te referi?

– La muntele ăsta de chestii vechi şi prăfuite care nu îi pot interesa decât pe istorici şi pe politicieni. Ce sens are pentru un om obişnuit să citească aşa ceva?

– Poate că n-are. Poate că nici nu citeşte multă lume. Ai constatat însă singură că vorbele mele au felul lor de a deveni importante pentru aceia pe care îi supără.

Igor Lemme era aproape uimit de sine însuşi şi găsea în sentimentul acela o plăcere stranie. Adevărul era că articolele sale erau citite într-adevăr de un număr incredibil de mare de cititori în raport cu tematica relativ restrânsă şi aridă pe care o aborda. Interesul din ce în ce mai mare pentru politică era, de altfel, şi cea mai mare speranţă a sa că tot ceea ce întreprinde, că aventura aceea despre care nu se mai îndoia că avea să se încheie cu eliminarea sa din prim planul vieţii sociale ameropene are cu adevărat un sens. Ar fi trebuit să-i spună asta lui Kaate, dar n-o făcea pentru că voia să o lase pe fată să conştientizeze singură acest lucru. Iar atitudinea aceasta uşor didacticistă era pentru el un semn clar că începe să o vadă ca pe un eventual succesor. Mai însemna, de asemenea, şi că începuse să îi pese...

– Şi cum o să ne îmbarcăm? întrebă Kaate. Eşti la fel de sigur că nu vom avea probleme?

– Desigur. Tot secretul constă în a ne despărţi, dar în a nu ne pierde din vedere unul pe celălalt. Maxie o să meargă

cu tine, zise Igor, după care se aplecă şi începu să scotocească în servieta de care nu se despărţise de când fugiseră din Dreamland.

– Poftim, îi întinse el un pachet minuscul. S-ar putea să ai nevoie de el.

– De ce?

– N-are sens să-ţi explic acum. Înăuntru e o mască. Foloseşte-o dacă vezi că mi-o pun eu.

– Bine. Şi acum cine-o să fim? Ziceai că ai altă identitate.

– Da, zâmbi Igor. Mi-e ruşine de ceea ce am făcut, dar e strict necesar. Vom fi Enrique şi Selma Gonzales. Cei doi există cu adevărat şi sunt câştigători ai tombolei ziarului. În felul acesta vei putea folosi cartela UniTrez fără să-ţi faci probleme că vei fi depistată prea uşor. Hai! Din câte îmi indică mie bordul, urmează să aterizăm în mai puţin de cinci minute.

Liftul spaţial Kennedy era o construcţie care se vedea de la mai bine de o sută de kilometri depărtare. Considerat odinioară mândria statului american, ascensorul spaţial era o construcţie simplă, despre care Igor scrisese odată că nu face decât să demonstreze absolut decadenţa unei civilizaţii în care paradigma e aceea a eficienţei economice.

Ansamblul consta în două platforme între care se călătorea cu mijloace diferite. De pe Pământ până la staţia intermediară se urca în nişte incinte imense, construite dintr-un polimer extrem de rezistent şi vidate la sol. Acestea puteau ridica o nacelă de aproape o tonă până la prima platformă, aflată la douăzeci de kilometri şi susţinută la înălţimea aceea de un câmp electromagnetic generat de la sol de câţiva magneţi alimentaţi la origine de opt reactoare nucleare. De

acolo, nacela intra într-un tub imens elastic, ce avea rol de ghidare, şi era propulsată până la staţia terminus prin inversarea polarităţii aceluiaşi câmp magnetic. Sistemul necesita o cantitate uriaşă de energie şi pentru a menţine la altitudine constantă staţia terminus, dar acest lucru nu mai fusese o problemă odată cu cantităţile imense de energie furnizate de reactoarele de fuziune la rece care funcţionau cu materia primă recoltată de pe faţa nevăzută a Lunii.

În jurul liftului spaţial Kennedy era în vigoare o interdicţie de zbor pe o rază de douăzeci de kilometri. Stabilită iniţial ca măsură de siguranţă împotriva unui accident sau a unui atac terorist, restricţia se referea acum mai degrabă la interferenţele care ar fi putut apărea între câmpul magnetic gigantic ce susţinea platforma intermediară şi aparatele de ghidare ale aeronavelor din zonă. Aterizară într-o mare de aeroglisoare şi trecură separat fără probleme de primele controale.

– Şi de ce eşti aşa de sigur că n-au să ne prindă? întrebase Kaate înainte de a se despărţi de el.

– În primul rând fiindcă rulează programe de recunoaştere pentru un grup format dintr-un bărbat, o fată şi un catog. Nu cred că tacticianul lor va presupune că ne-am despărţit. Ştiu bine logica lor. Sunt convins că undeva, în laboratoarele poliţiei, un psiholog criminalist a stabilit deja că nutresc faţă de tine sentimente erotice sau părinteşti şi că nu concep să ne despărţim.

– Şi nu-i aşa? întrebase fata.

– Ba da, dar tocmai de aceea te las cu Maxie. Oricum nu m-aş putea opune iubirii pe care o simte el pentru tine, zâmbise Lemme.

Adevărul era însă cu mult mai prozaic. În cele câteva ore ale zborului din Azore spre lift reuşise să recompună feţele câtorva oameni din echipa de asalt a lui Lendhardsen. Chipurile căpătaseră apoi identităţi şi indicatori NanoSan pe care Maxie îi memorase imediat. Animalul se putea feri de ei, fără a se expune măcar privirilor oamenilor lui Lendhardsen.

Kaate făcuse ochii mari când, cu puţin înainte de ieşirea din vehicul, îl văzuse punându-şi o mască cinetică extrem de elaborată. Cu câţiva ani în urmă administraţia stabilise că e perfect legal să porţi măşti cinetice, cu condiţia să le dai jos dacă ţi se cere de către organele de securitate. Igor ştia că semnalul său nu apare în centrul de date NanoSan, iar faţa îi era acoperită de un strat de polimer inteligent care îl făcea să semene până la identitate cu imaginea unui actor sintetic foarte la modă pentru filmele pornografice în care juca.

Igor aşteptă să o vadă pe Kaate trecând de ultimul baraj de securitate şi apoi trecu la rândul său, îndreptându-se spre standurile cu băuturi calde. Stabiliseră să nu se grăbească şi să facă în aşa fel încât fata şi catogul să se aşeze la coadă, iar el să li se alăture în ultimul moment, înainte de îmbarcare.

Comandă un ceai de gingseng şi se aşeză singur la o masă, savurând privirile furişate pe care i le aruncau unii dintre cei care îl înconjurau. Actorul pe care îl personifica era mult dincolo de limita bunului gust, iar gestul său era unul nonconformist, menit să atragă atenţia. Niciun poliţist din Ameropa nu şi-ar fi închipuit că Igor Lemme, ziaristul care nu glumeşte niciodată, se poate asocia cu o asemena imagine.

Ceaiul era fierbinte, aşa încât îl lăsă şi privi în jur. Debarcaderul, aşa cum insistaseră localnicii să denumească platforma de plecări, era înţesat de o faună pestriţă.

Locuitorii Inelului puteau fi recunoscuţi lesne după greutatea cu care păşeau şi transpiraţia care li se scurgea pe feţele chinuite de gravitaţia normală. Igor zări de câteva ori şi sticlirea inconfundabilă a cartelelor cu eurodoli liberi, semn că la interfaţa aceea dintre Ameropa şi Inel oamenii se comportau la fel ca strămoşii lor din porturile greceşti, acolo unde fusese inventat negoţul.

Era o iluzie să îţi închipui să ai putea controla vreodată pe deplin toate dorinţele şi toate atitudinile unei întregi societăţi. Târguiala, misterul, plăcerea de a încălca legea, şmecheria, provocarea şi setea de bani şi de bunuri nu aveau să dispară niciodată din societatea omenească. Igor regreta sincer că nu avea să vadă cum se vor manifesta toate acele caracteristici ale rasei umane în imensul sistem de vot al DemNet. Era însă convins că Triumviratul Întunericului urma să aibă nişte surprize cu adevărat colosale.

O zări pe Kaate, care se aşezase împreună cu Maxie la una dintre cozile apropiate de locul în care se afla el. Estimă că mai aveau mai bine de cincisprezece minute de aşteptare şi sorbi lung din ceai.

– Nu vă grăbiţi, îl abordă o femeie îmbrăcată într-un costum de un galben ţipător, mult prea decoltat pentru gustul lui Lemme.

– Nu, aştept pe cineva. Nu urc decât până la staţia intermediară, unde trebuie să mă întâlnesc cu un amic care... ăăă.... să zicem că nu poate coborî pentru moment în Ameropa.

– Vă place să trăiţi periculos, zâmbi femeia, surâzând cu subînţeles. Aveţi o mască... interesantă, ezită ea, ceea ce îl făcu pe Igor să o privească mai atent.

Reuşi cu greu să cedeze primului impuls, acela de a râde cu lacrimi. Femeia purta la rândul său masca cinetică a uneia dintre partenerele celebre ale actorului în care se deghizase el. Aşa cum stăteau la masă, atrăgeau privirile tuturor, iar Igor era convins că jumătate din vecinii lui se aşteptau să asiste la o scenă de sex sălbatic.

– Da, recunosc că sunt puţin dependent de adrenalină.

– Şi de nimic altceva? întrebă femeia întinzându-şi un deget şi atingându-i părul de pe antebraţul drept.

– Mă mai distrez din când în când. Că doar nu e interzis... Am o situaţie, am vândut o afacere profitabilă... de ce nu m-aş distra? intră Lemme în pielea personajului, aruncând însă o privire fugară spre Maxie. Catogul se uita cu mare atenţie la el, iar ceva din ochii animalului îl făcu să analizeze mai atent femeia care se aşezase la masa lui. Remarcă fără multă plăcere braţele musculoase, în dezacord cu moda vremii, degetele un pic prea groase, dar mai ales pedichiura neîngrijită a celei care i se alăturase.

Oare cum m-au descoperit?

– Dar dumneavoastră, doamnă? Practicaţi sporturile intense? Mă gândeam la genul acela de exerciţiu care durează maximum o jumătate de oră.

– Voinicule! îşi rotunji buzele masca din faţa lui. Jumătate de oră? Şi eşti doar tu? Sau ai nevoie de niscai stimulente?

– Doar de un pahar mic de băutură bună, zise Lemme şi îşi duse mâna spre interiorul hainei.

Tresărirea femeii îi risipi ultimele îndoieli. Privi la Kaate care mai avea doar două persoane până să ajungă la poarta automată de acces. În fiecare nacelă încăpeau şase persoane, deci trebuia să se mişte repede.

– Am să iau chiar acum o duşcă, zise el, scoţând din buzunarul hainei un recipient de sticlă. Apoi, ferindu-se uşor de lovitura femeii care încercase să-i aplice o directă de dreapta: Hai noroc, fraiere!

Izbi furios flaconul de masă, străduindu-se să nu inspire, şi îşi duse fulgerător mâna stângă la buzunarul în care avea masca. Abia ce reuşi să îşi acopere nasul şi gura când văzu că oamenii din jurul său încep să cadă ca muştele. Gesticulă disperat spre Kaate care îşi aminti de planul lor şi îşi potrivi şi ea imediat masca. Igor porni spre ea, iar în jurul său oamenii continuau să cadă ca nişte popice, fără ca el să îi atingă. O luă de mână pe Kaate şi trecu prin poarta către nacelă, cu Maxie în urma lor, asigurându-le spatele. În câteva secunde se pomeni într-o incintă de doar zece metri pătraţi cu Kaate şi Maxie alături de un cuplu de bătrânei şi de un bărbat care îi privea înfricoşat.

Igor îşi smulse ambele măşti de pe figură şi le aruncă într-un colţ al nacelei.

– Eşti bine? o întrebă el pe Kaate.

– Da, n-am nimic, dar ce-a fost asta?

– Dovada cea mai clară a imbecilităţii NanoSan. Sistemul are o subrutină veche, scrisă pe vremea atentatelor teroriste. În momentul în care naniţii simt o concentraţie crescută de substanţe toxice, pun instantaneu organismul într-o stare de comă indusă, menită a-i limita metabolismul şi deci ingestia de otrăvuri. În sticluţă aveam amoniac. Nenorocita aia care purta mască a alertat releul NanoSan, care la rândul său i-a adormit pe toţi cei din jurul meu protejându-i astfel împotriva unei intoxicaţii.

– Ce prostie, se amuză Kaate.

– Mie-mi spui? Întâi de toate însă e o dovadă că niciun sistem nu e infailibil şi că nu vom putea niciodată să prevedem absolut toate acţiunile semenilor noştri.

– Dar n-au să ne-aştepte la staţia intermediară?

– N-au cum să ajungă înaintea noastră, rosti încrezător Lemme.

După numai cincisprezece minute Igor se trezi în postura deloc familiară lui de a accepta că se înşelase. Tânărul speriat din nacelă îi atacase imediat ce aceasta ajunsese la nivelul platformei intermediare. Maxie reuşise în ultimul moment să îi zboare din mână lansatorul de proiectile inteligente, şi asta numai după ce sfâşiase beregata bătrânului din nacelă. Agenţii lui Lendhardsen păreau să fie peste tot, inclusiv pe holurile platformei intermediare. Maxie reuşea cu greu să facă faţă atacatorilor, în timp ce Kaate recuperase arma tânărului din nacelă şi trăgea cu frenezie înspre duşmani.

– Hai pe-aici! se năspusti Igor într-un coridor ce părea pustiu, iar Kaate îl urmă imediat.

Maxie zdrobi genunchiul unui duşman şi apoi sări în urma lor, încercând să îi protejeze cu trupul său imens. Se dădură în spate până la ecluza de îmbarcare către staţia terminus, dar, odată ajunşi acolo, văzură că trebuia să mai reziste mai bine de zece minute până când următorul vehicul devenea disponibil ca să îi propulseze pe orbită.

– Mai ai vreun plan şi pentru asta? întrebă gâfâit Kaate.

– Nu prea, dar sunt convins că Maxie nu va avea probleme în coridorul ăsta strâmt.

– Sper să ai dreptate, oftă fata privind în jurul ei după orice ar fi putut fi transformat în armă.

După câteva secunde de ezitare se repezi la o conductă şi începu să tragă de ea.

Igor îşi permise un moment de amuzament la vedera eforturilor zadarnice ale fetei şi imediat după aceea urechile sale prinseră câteva sunete înfundate. Atacatorii începură să se prăbuşească, iar Maxie făcu doi paşi înapoi. Era programat să reducă distanţa faţă de Lemme atunci când nu înţelegea ce se întâmplă. În cadrul depărtat al holului apăru o siluetă prelungă care purta în mâini două revolvere de modă veche. Apariţia aceea neaşteptată îi neutralizâ şi pe ultimii doi membri ai forţelor de securitate, după care se opri la o distanţă sigură faţă de Maxie.

– Domnişoară Kaate. Mă bucur să văd că n-aţi păţit nimic.

– Artie, nu credeam că am să mă bucur vreodată atât de mult să te văd.

– Eşti rea, domniţa mea.

– Sigur că sunt, exclamă fata, sărindu-i în braţe. Igor, el e Artie, procurorul tatălui meu.

– Da, dar procurorul tatălui tău n-are timp de politeţuri. Hai să găsim repede o capsulă gata de plecare. Oamenii mei mă aşteaptă sus. Dar nu ştiu cât pot rezista unui asemenea atac.

Kaate păşi încrezătoare lângă Artie, în timp ce Maxie fornăi nemulţumit şi rămase la piciorul lui Igor.

– Şi uite-aşa se lămureşte şi felul în care ne-au găsit, zise Igor pe un ton supărat.

– Ce vrei să spui? întrebă Kaate întorcându-şi capul.

– E limpede că ai în tine un sistem de urmărire al cărui semnal a fost decriptat de Lendhardsen.

Fata privi întrebătoare spre Artie.

– Ştii că nu discut niciodată aranjamentele de securitate ale bătrânului.

– Bine, dar de ce nu m-au atacat pe mine? Dacă m-au localizat...

– Fiindcă tu n-ai fost şi probabil că nu vei fi niciodată ţinta...

...*ci glonţul care se îndreaptă spre ceafa mea*, continuă Igor în gând.

Capitolul 16

– Proiectilele acelea erau... letale? întrebă Igor, privind bănuitor spre ţevile lungi ale revolverelor de la brâul lui Artie.

– La fel de letale ca şi atacul catogului tău din Chabilla, mormăi bărbatul, privindu-l pieziş şi forţându-l să-şi plece ochii în pământ. De la locul său, Maxie mârâi încet.

Stăteau într-o capsulă care urca încet în lungul ghidajelor către staţia terminus. Materialul translucid al pereţilor oferea o privelişte unică a orbitei joase a Pământului, dar şi a Inelului care se întindea undeva deasupra lor, dispărând apoi la orizont. Cei aproximativ trei sute de kilometri urmau să fie parcurşi în mai bine de două ore, timp suficient pentru cei care îi atacaseră să se organizeze şi pe orbită.

– Tot nu înţeleg cum au dat de noi, se plânse Kaate. Şi, mai ales de tine.

– Ţi-am explicat. Tatăl tău are probabil un mod de a te...

– Onorabilul Varley nu are nicio legătură cu asta. Siguranţa fiicei sale e în seama mea şi pot lua orice măsură cred pentru...

– Pentru a mă ucide? Chiar eşti nebun! strigă Kaate.

– Sunt absolut convins că ai fost în cea mai deplină siguranţă. În ciuda a ceea ce îţi place să crezi, nu tu eşti ţinta aici. După cum s-a şi putut demonstra de altfel, hârâi Artie.

Lemme ezita. Deşi scrisese de nenumărate ori că sistemul orbstiţiei era singurul lucru care picura naturalețe şi firesc în viaţa Ameropei, se opusese de nenumărate ori existenţei procurorilor. Aceştia se bucurau de imunitate atât în Ameropa cât şi pe Inel, nu se supuneau controlului NanoSan şi, în timpul activităţii, nu puteau face niciodată obiectul judecăţii unui alt judecător în afara celui care îi angajase. La sfârşitul a două mandate întinse pe maximum opt ani, erau însă evaluaţi de un comitet senatorial şi plângerile împotriva unor eventuale abuzuri erau judecate de Orbstiţie, sistem faţă de care nu mai beneficiau de niciun fel de imunitate. De asemenea, dacă judecătorul care îi angajase era invalidat de vreuna din consultările anuale, procurorul se supunea aceleiaşi analize. Aşa stăteau lucrurile în teorie. În realitate însă, niciun procuror nu fusese judecat vreodată pentru ceea ce întreprinsese deşi era printre puţinii ameropeni care aveau voie să ucidă.

Igor nu se temea pentru viaţa sa, pentru că în incinta aceea închisă Artie nu avea cum să-l atace mai repede decât l-ar fi putut neutraliza Maxie, dar pe staţia Terminus lucrurile ar fi putut să se schimbe radical. Capătul de pe orbită al liftului spaţial avea jurisdicţie dublă. În el operau atât forţele ameropene de ordine cât şi cele ale Inelului, care era un protectorat ameropean. Ciocnirile dintre cele două corpuri poliţieneşti ţinuseră adeseori prima pagină a ziarelor de pe orbită şi din Ameropa, iar vinovăţiile pentru violenţe păreau să fie adesea împărţite. Lemme se întrebase într-unul din editorialele care urmaseră unei confruntări sângeroase dacă

nu cumva incidentele acelea erau lăsate să prolifereze şi pentru că ele făceau staţia terminus să pară un teritoriu oarecum nesigur, care îi descuraja pe ameropeni să plece din locul lor călduţ.

– Nu l-am văzut pe Lendhardsen, zise Igor într-un târziu. Nici Maxie nu l-a simţit...

– Adulmecă în NanoSan? se miră Artie, afişând un rictus care se dorea zâmbet. Am auzit că ar exista aşa ceva, dar n-am văzut niciodată un catog care să poată folosi nenorocitele alea de relee împotriva stăpânilor lor.

Lemme se gândi pentru o clipă să nege, dar se răzgândi şi preferă să tacă, privindu-l pe procuror.

– Lendhardsen şi restul băieţilor lui au ajuns probabil sus. Ştiu că au luat o navetă...

– De unde ştii? se băgă Kaate în vorbă, dar tăcu imediat, strivită parcă de privirea severă a lui Artie, ceea ce îi semnală lui Igor că între cei doi existase o lungă relaţie de subordonare.

– E logic să fie acolo. N-are sens să te împiedice să te urci în lift. E mai eficace să te aştepte sus.

– Şi noi mergem acum să-l întâlnim? întrebă interzis Igor.

– Cam ăsta e planul, rosti senin Artie.

– Am înţeles. Dar e oare un plan bun? insistă Igor.

– Eşti simpatic..., se schimonosi din nou Artie în ceea ce ar fi trebuit probabil să fie un zâmbet larg. Oamenii mei şi Kaate pot avea grijă de voi. Sus, pe Terminus, pe terenul nostru, e greu să ne captureze cineva.

Igor privi întrebător la Kaate.

– Din nu ştiu ce motiv, tata a fost obsedat de siguranţa mea. Artie a fost instructorul meu în tehnici de autoapărare

cu mult înainte de a fi procuror. M-a învăţat să pilotez, să lupt corp la corp în imponderabilitate, mi-a arătat chiar şi câteva trucuri informatice nu tocmai ortodoxe, dar care nu pot fi aplicate decât pe Inel. Cel mai mult mi-a plăcut însă să trag cu pistoalele astea ale lui.

– Fiindcă veni vorba, fetiţă, zise Artie întinzându-i pistoalele. Ai mai multă nevoie de ele decât am eu... Şi le-am încărcat cu gloanţe paralizante. Dacă vrei să supui pe careva unui „accident", trage de două ori.

Igor privi neîncrezător cum fata prinde revolverele cu ţeavă lungă, le verifică şi apoi şi le înfige la centură.

– Mi-ai adus şi...

Vorbele fetei se opriră la vederea unui colac mic din ceea ce părea a fi un fel de cablu subţire, care avea un mâner la un capăt şi la celălat un dispozitiv cuidat, ca un disc metalic.

– Asta ce e? întrebă Igor.

– Un magnet. Nu se poate să nu fi văzut aşa ceva. Chiar şi un molâu ca tine trebuie să se mai uite pe canalele de sport.

– Ştiu exact ce e un magnet şi la ce foloseşte, răspunse Igor ofuscat. Atâta doar că am sperat că nu văd bine...

– Fetiţa mea e maestră. Poate doar animalul acela să o ajungă, completă Artie cu mândrie, arătând spre Maxie, dar în niciun caz pufoşii ăia de poliţişti terani.

Igor simţi dispreţul omului faţă de semenii săi care locuiau la suprafaţa planetei. Sentimentul era destul de răspândit între locuitorii Inelului, ceea ce nu era tocmai neaşteptat într-o populaţie care părăsise Terra tocmai fiindcă nu se adaptase legilor de acolo. Traiul pe orbită avea urmări fizice extrem de vizibile. Inelarii erau mai slabi, ceva mai înalţi şi se mişcau mai încet. Cei care nu-şi permiteau un

habitaclu cu o rază destul de mare pentru ca forţa centrifugă să compenseze măcar jumătate din gravitaţia terestră erau nevoiţi să coboare din când în când pe Pământ pentru ceea ce se numea „ajustare fiziologică" într-una din nenumăratele clinici din Ruschindia care se ocupau cu recuperarea distrofiilor musculaturii organelor interne.

– Şi totuşi, care e planul? vru Igor să ştie.

– E panul oricărei evadări. Fugiţi pur şi simplu! răspunse Artie după câteva momente în care păru că îl studiază. Eu îi blochez de pe o parte, în timp ce voi vă faceţi loc prin centru spre navete şi decolaţi cât puteţi de repede. Odată ajunşi în spaţiu, goniţi spre onorabilul Varley, care vă aşteaptă la bază.

– Şi tu? întrebă Kaate.

– Nu-ţi bate capul! rosti sec Artie. Băieţii mei au pregătit totul. Sper să mă văd cu Lendhardsen faţă în faţă şi să vă scap de el. Dacă nu, o să am grijă să îi încaier cât pot de bine cu securitatea inelară şi să dispar apoi, discret ca o umbră...

Tăcură o vreme, iar ochii lui Lemme căzură pe display-ul care număra minutele până la destinaţie: 73. Chipul procurorului nu trăda în niciun fel încordarea unei confruntări iminente, iar mâinile cu degete prelungi i se odihneau pe genunchi. Kaate îşi aranja coarda magnetului părând că se concentrează. Lemme nu era un mare fan al sporturilor de pe Inel, deşi condiţia minţii sale îl făcea să poată spune fiecare rezultat înregistrat vreodată în liga de M-ball. Ştia însă că, la fel ca şi în M-fight sau M-box, sportivii se folosesc de un magnet ataşat la un capăt al unei corzi elastice, capabile să trimită un semnal care ataşa sau desprindea discul de metal de pereţii incintelor. Combinând micările rapide ale magnetului cu inerţia şi propriile împingeri în pereţi, atleţii de pe

Inel se lansau în variante tridimesionale ale multor sporturi dezvoltate odinioară pe Pământ. D-ball-ul depăşise cu mult ca audienţă toate variantele pământene de fotbal.

Deşi era un dispozitiv care folosea foarte bine celor ce reuşeau să îl stăpânească, utilizarea magneţilor era interzisă aproape în toate spaţiile publice ale Inelului din cauza accidentelor care surveniseră din cauza unor imprudenţe sau a lipsei de îndemânare. Ca urmare, aproape toate incintele aveau pereţi care nu permiteau aderarea unui magnet. A unui magnet *clasic*...

Era lipede însă că procurorul avea un dispozitiv care funcţiona similar, dar trecând cumva peste limitările impuse de autorităţi.

– Am citit ce ai scris despre procurori, zise brusc Artie. Şi mă întrebam...

– Nu ştiu exact la ce vă referiţi.

– La articolul...

– Artie, Igor şi cu mine am ajuns la situaţia în care recunoaşte doar că *ar putea fi* editorul ziarului *Now*.

Procurorul pufni nervos.

– Mda, să zicem! Să zicem deci că am citit ceea ce a publicat cineva în ziarul *Now* despre statutul procurorilor. Şi, dacă aş sta în faţa acelei persoane, aş dori să o întreb dacă a văzut vreodată un tip care a violat o fetiţă de zece ani, după care a omorât-o.

– Fiind un tip crescut în Ameropa, probabil că răspunsul lui ar fi negativ, rosti Lemme cu voce gravă.

– Atunci de unde ştie ziaristul că asasinul nu merită să moară?

– Fiindcă ziaristul crede că niciun om, de unul singur,

nu ar trebuie să aibă drept de viaţă şi de moarte asupra nimănui. Nici măcar asupra lui însuşi.

– Şi dacă fetiţa ar fi fost a ziaristului? Ce ar fi spus el atunci?

Deşi era incapabilă să uite vreodată ceva, mintea lui Lemme nu făcea automat absolut toate conexiunile cu putinţă. Se întâmpla destul de rar, dar nu era o noutate pentru Igor, să fie lovit de evidenţa unor fapte pe care le ştia deja, fără a le corela. Întrebarea procurorului îl făcuse să îşi dea seama că Artie era de fapt Arthur Ohanesian, tatăl penultimei victime a violenţei în spaţiul ameropean. Violatorul fusese condamnat la moarte chiar de William Varley, iar sentinţa fusese dusă la îndeplinire de procurorul care îl precedase pe Artie.

– Ziaristul ţi-ar răspunde că mai ales într-un asemenea caz, ar trebui să...

– Şi atunci de ce mai susţine Lemme că se luptă cu tot ceea ce nu este natural în societatea noastră? Dacă vom extirpa dorinţa de a ucide pe acela care ţi-a violat, torturat şi apoi asasinat propriul copil, mi-e teamă că nu vreau să mai fac prea multă vreme parte din societatea asta.

Lemme susţinu pentru prima dată privirea procurorului şi apoi trase adânc aer în piept.

– Lemme susţine că naturaleţea, firescul şi bunul simţ trebuie să se întoarcă în politică. Justiţia e altceva şi e mai bine de un secol şi jumătate în care justiţia şi dreptatea nu se mai suprapun perfect.

Procuroul îşi pocni îngheieturile degetelor, privindu-şi apoi unghiile gânditor.

– Straniu lucru, timpul. Vindecă dureri, aduce uitare, poate şi înţelepciune. Sunt însă şi oameni pentru care el nu

face decât să adâncească ridurile, să le păstreze rănile deschise.

– Şi crezi că puterea de a ucide, de a dispune de viaţa unui om aşa cum descreieratul acela de Yoshi Kurogawa a dispus de viaţa Oxanei Ohanesian e singurul lucru care poate cauteriza o rană ce refuză să se închidă? Lemme ţi-ar spune că pur şi simplu câteodată se întâmplă ca unii oameni să se afle pe partea urâtă a realităţii şi, indiferent cât s-ar întreba sau ce minuni ar face, nu pot evada de sub spectrul acela întunecat.

– E filozof Lemme. Un filozof fără copii... mormăi procurorul lovindu-şi genunchii cu palmele deschise. Dar să ştii că nu sunt supărat pe el. Îmi e doar milă. Sunt convins că i se pare că e un om ales. Sunt convins că aşa cred şi mulţi alţii, urmă Artie privind lung spre Kaate. Adevărul e însă că acela care ştie tot sfârşeşte prin a nu şti, practic, nimic. De aceea nimeni, niciodată, nu va şti tot. Vezi, şi eu pot fi filozof.

– Mai sunt doar două minute, zise Kaate. Ieşi tu primul?

– Ca întotdeauna, domniţă! Vor ezita să tragă şi apoi băieţii mei o să vă ofere câteva secunde în care să puteţi alerga spre navete.

– Noi însă o vom lua prin coridorul central..., repetă Kaate ca un elev.

Lemme dădu din cap a înţelegere, dar mintea îi era întunecată de spaimă. Staţia Terminus era un imens cilindru rotitor, iar pe partea sa exterioară gravitaţia atingea 0,75 g. Traseul normal al călătorilor urma imensa structură circulară până în sectorul dedicat navetelor pentru călătoria orbitală. Existau însă şi câteva tunele centrale, destinate în special cărucioarelor automate, capabile să compenseze automat scăderea şi apoi creşterea gravitaţiei.

Maxie se ridică brusc şi dădu să se posteze lângă uşă.

– Nu, Maxie, tu o să stai cu mine. Am nevoie de tine, zise Lemme.

Artie îi privi curios, dar nu zise nimic.

– Treizeci de secunde, rosti calm Kaate.

Igor le simţi ca pe o veşnicie.

Păpuşari ce-şi mânuiesc marionetele într-o mare de foarfeci.

– Douăzeci...

– Ştii, Lemme, e o chestie pe care mi-am dorit să o aud mereu mereu, zise Artie.

– Acum? se miră Igor.

– Zece...

– Îngeri ieşiţi din morminte, murmură Artie.

Igor simţi o răceală bruscă, paralizantă. Mintea sa începu să alerge, să analizeze, să construiască logic iar şi iar. Indiferent cum judeca spusele procurorului, ele nu puteau însemna decât două lucruri.

– Îngeri, ieşiţi din morminte! zise Lemme cu voce tare, dar celălalt se avântase deja pe uşa deschisă înspre ceea ce părea a fi un adevărat Iad.

Se trăgea din toate părţile. Indiferent care va fi fost planul oamenilor lui Artie, se părea că el eşuase. Igor, Maxie şi Kaate se traseră la adăpostul fragil şi îngust pe care îl puteau oferi pereţii curbi ai capsulei. Răcnind ca un animal, Artie dezlănţui un potop de foc asupra atacatorilor din partea stângă. Igor văzu cum unul dintre trăgătorii de afară le face semn celorlalţi şi începe şi el să îşi concentreze focul în aceeaşi direcţie cu Artie.

– Pe acolo ar trebui să scăpăm, îi arătă Kaate, arătând

că înţelesese perfect ceea ce se întâmpla. În treizeci de secunde pornim.

Ca şi cum vorbele fetei ar fi fost un semnal, imediat după ce le rosti capul lui Artie explodă pur şi simplu, pulverizându-i cu o ceaţă roşie amestecată cu fragmente de os. Timpul păru că rămâne în loc pentru Igor. Ştiuse încă de la început că Artie nu se aştepta să scape cu viaţă din încercarea aceea. Ştergându-şi însă faţa de sângele bărbatului aceluia pe care îl cunoscuse doar două ore, Lemme simţi că în fiinţa lui se adună un sentiment clocotitor, ceva cu totul nou. Dorea să le facă rău, dorea să îi ucidă. Kaate îl privea transfigurată, cu lacrimi mute pe obraz. În lipsa lui Artie, poziţia lor nu avea cum să reziste prea mult. Se înţelese din priviri cu tânăra sa prietenă. Şi apoi rosti scurt, pe un ton exersat îndelung:

– Maxie, termină-i!

Comanda era una automată, implantată adânc în creierul animalului care se năpusti pe uşă cu o viteză incredibilă. Îşi ridică laba stângă, părând că vânează o muscă invizibilă. Igor ştia că îşi lansase trei dintre cele douăsprezece săgeţi otrăvite implantate subcutanat şi că în următoarele două secunde avea să aibă cu trei duşmani mai puţin. Animalul sări pe toate patru labele şi execută în aer o coregrafie complicată, care mai elimină încă trei atacatori. În momentul acela Kaate îşi aruncă şi ea magnetul înainte şi se lansă direct spre trăgători, în cealaltă parte faţă de locul prin care ar fi trebuit să scape. Cu o graţie ce trăda antrenamente îndelungi, începu să tragă cu pistolul pe care îl prinsese cu mâna stângă. Uluiţi de furia atacului, poliţiştii terani dădură înapoi, dar se treziră cu Maxie între ei. Animalul sfărâmă genunchiul unuia cu laba, în timp ce fălcile sale imense transformară în cârpă o mână

ce ţinea un baston paralizant. Se opri doar ca să scoată un sunet de biruinţă, după care crestă cu ghearele sale de oţel abdomenul unui poliţist destul de nesăbuit încât să îşi închipuie că îl poate ataca de la adăpostul unui scut. Mişcându-se ca o zvârlugă prin camera transformată în teatrul de război, Kaate îşi elimina adversarii unul după altul, într-o tăcere înspăimântătoare. Lemme observă că pocnetul sec al armei sale era un fel de numărătoare.

– Gata! Ajunge! strigă Igor încercând să limiteze carnagiul pe care îl produceau cei doi. Se auzeau deja zgomote de luptă şi de undeva din spatele atacatorilor lor, semn că poliţia inelară intrase şi ea în luptă, luându-le partea în virtutea rivalităţii pe care o avea cu forţele de ordine terane.

– Maxie! Zbor!

La auzul scurtei comenzi, catogul îşi făcu loc spre el, iar Igor îl înşfăcă zdravăn de zgardă punându-şi piciorul stâng pe spinarea animalului. Lungit pe partea dreaptă a catogului, Igor văzu cum lumea începe să se scurgă cu viteză pe lângă el în timp ce, încordându-şi muşchii colosali, Maxie se lansă într-o cursă nebună spre coridorul central al staţiei terminus. Kaate îi văzuse şi din două prize meşteşugite de magnet îi urmă chiar mai repede decât se mişca Maxie.

Când să intre însă pe gura circulară a canalului ce străbătea centrul staţiei terminus, Maxie se împiedică brusc, aruncându-l înainte pe Igor Lemme. Acesta simţi cum pluteşte din ce în ce mai repede, din cauza gravitaţiei ce scădea progresiv spre centrul staţiei. Dădu disperat din mâini, dar agitaţia, departe de a-l opri în vreun fel, îl făcu să se învârtă necontrolat, transformând saltul lui într-un amestec înceţoşat de sus, jos şi ciocniri dureroase cu pereţii rigizi. Se opri

brusc, simţind o durere sfâşietoare pe fesa stângă. Ştiu imediat ce i se întâmplase. Kaate îşi folosise magnetul ca să îl oprească, iar ghearele acestuia îi muşcaseră adânc din carne.

Iar în felul acesta ştim şi cum funcţionează dispozotivul ilegal al fetei, gândi aproape amuzat Lemme, căruia îi ţâşniseră însă lacrimi de durere. Era convins însă că suferinţa lui actuală era incomparabil mai suportabilă decât ceea ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi strivit cu viteză de uşa de la partea opusă a coridorului. Coarda de care era legat magnetul lui Kaate era elastică şi reuşise să preia în mare măsură energia mişcării sale.

– Îmi pare rău, şopti Kaate.

– N-avem timp, zise grăbit Lemme, ridicându-se şi privind apoi îngrijorat spre Maxie.

Acesta sângera din laba stângă din faţă. Rana părea să fie destul de urâtă şi fusese produsă probabil de un glonţ rătăcit.

Spre marea lor uimire, reuşiră să se îmbarce fără probleme într-o navetă. Se părea că toţi paznicii fugiseră spre locul confruntării, apucând-o pe conturul exterior.

Kaate se aşeză în locul pilotului, dar Igor îi făcu semn să îl lase pe Maxie. Ascultător, catogul se înghesui pe scaunul strâmt, aşteptând ca Igor să îi potrivească mufa în fanta disimulată în zgarda sa. Lemme şi Kaate se înghesuiră în spate, iar Maxie făcu vehiculul orbital să ţâşnească în spaţiu.

– Dar nu l-am văzut pe Lendhardsen, zise Kaate.

– Nici n-aveai cum. E conştient că n-are cum să câştige o luptă împotriva noastră decât dacă ne ia prin surprindere.

În momentul acela, vehiculul se zgudui puternic, iar indicatoarele de bord intrară într-o adevărată frenezie de

culori în care predomina roşu. Kaate îşi întoarse capul şi, dintr-o poziţie chinuită, îl anunţă sec pe Lemme:

– Sper că Maxie ştie ce face. Sunt două navete echipate de război care trag în noi.

Acţiunea lui Lendhardsen avea sens. Odată ieşiţi din staţia terminus, Igor şi Kaate intraseră oficial în spaţiul liber, acolo unde oricare dintre puterile mondiale îşi putea urmări, ataca şi apoi distruge orice inamic. Deşi putea părea paradoxal, atâta vreme cât nu intrau într-un habitaclu al Inelului, erau mai expuşi chiar şi decât în Ameropa.

– Uite-l şi pe Lendhardsen! mârâi Lemme, după care spuse: Maxie, fugă!

Catogul lansă naveta într-o serie de eschive complicate, năpustindu-se spre un conglomerat de ţevi şi conducte care constituise probabil odinioară una dintre primele rafinării orbitale de hidrogen lichid. Piloţii navetelor de război nu reuşiră să îi mai atingă, dar nu ezitară să îl urmeze pe Maxie în labirintul conplicat de conducte şi schele. Catogul făcu două viraje strânse, dar oamenii îl urmară fără probleme. Maxie se strecură printre doi pereţi verticali, navigând la doar câţiva centrimetri de ei, însă lovi botul navetei încercând să iasă prea devreme. Contactul dezechilibră naveta, propulsând-o lateral, în lungul ţevilor rectilinii a ceea ce părea să fi fost odinioară un imens schimbător de căldură. Maxie se redresă şi acceleră pe culoarul strâmt al unei conducte, dar lovi din nou naveta de pereţi. De data aceasta, Igor îl auzi scheunând şi îşi dădu seama ce se întâmplă. Interfaţa neuronală pe care o implantaseră inginerii din Chabilla în bulbul rahidian al catogului simula alergarea, iar Maxie era rănit. Dacă ar fi mers, ar fi făcut-o probabil şchioptând

puternic, iar arcul reflex necesar virajelor spre stânga, menit iniţial să calibreze mişcările, îl făcea probabil să sufere atroce.

– Treci la comenzi! strigă scurt Lemme. Maxie e rănit şi nu poate pilota.

– Credeam că nu-mi mai spui asta! exclamă Kaate, strecurându-se în locul catogului.

Urmărirea dură mai bine de un sfert de oră, dar niciunul dintre piloţi nu reuşi să se ţină după Kaate. Igor o suspecta chiar că la un moment dat se jucase cu ei şi că ar fi putut avea un avans mai mare înainte de a intra în zona liberă care înconjura staţia Orbstiţiei. Ieşiră dintr-un labirint de habitate sferice, unite între ele de coridoare cilindrice, accelerând la maximum spre staţia Orbstiţiei. La mai puţin de treizeci de secunde, văzură cum trec pe lângă ei licăriri luminoase şi constatară imediat că urmăritorii lor se retrag grăbiţi.

– Tata adoră să folosească tunurile staţiei. Ştii, o face chiar el!

– Şi culmea, o lege din 2058 îi dă şi dreptul să ucidă pe oricine se apropie fără permisiunea sa la mai puţin de douăzeci de kilometri de staţie.

Capitolul 17

Erau de mai bine de zece ore pe staţia Orbstiţiei, iar Kaate părea să fi dispărut. Igor îşi petrecuse o mare parte din timp privind ştirile şi citind comentariile la editorialele sale. Zarva stârnită de acţiunile lui şi ale lui Kaate reuşise să pună în plan secund apropierea sărbătorilor de iarnă şi chiar perioada de probă a DemNet. Existau o mulţime de publicaţii care profitaseră din plin de ştirile legate de evadarea lor din Ameropa pentru a pune în discuţie chestiuni legate de DemNet, camuflate sub necesitatea, imposibl de negat, de a prezenta actualitatea.

Igor strâmbă din nas, aşa cum făcea mereu atunci când întâlnea un model repetitiv. Unele lucruri îi ieşiseră, altele nu. Se vorbea despre DemNet mai mult decât îşi putuse imagina chiar şi în cele mai plăcute vise, iar cei care îi aprobau acţiunile erau cu mult mai puţini decât se aşteptase. Nu era însă foarte îngrijorat. Destinul lui Artie, despre care crezuse că îl disprețuieşte, dar care nu ezitase să se sacrifice pentru el, îi confirma ceea ce observase de atâtea ori în istoria recentă: oamenii aveau tendinţa de a se ralia unei cauze, chiar şi dacă nu îi suportau pe cei care o promovau. Era un

fel de conştiinţă socială nouă, tributară unui individualism feroce, dar ai cărei zori îi dădeau speranţă lui Lemme.

Imaginile carnagiului de pe staţia Terminus se repetau obsesiv pe canalele holo, la fel ca şi declaraţia lui Lendhardsen, care recunoştea că lupta cu Lemme intrase într-o etapă nouă, în care forţele de sub comanda sa trebuiau să acţioneze pe cu totul alte căi, dat fiind că Igor nu se mai afla în spaţiul ameropean.

Cu alte cuvinte, vor să mă asasineze, zâmbi Lemme unui gând.

Uşa se deschise cu un fâşâit uşor, iar Kaate pătrunse în cameră fără să spună vreo vorbă. Era îmbrăcată într-un combinezon verde, care îi sublinia silueta perfectă. Ochii îi erau umbriţi de cearcăne săpate de lacrimi. Era atât de frumoasă, încât Igor preferă să privească în altă parte, pentru a-şi pune gândurile în ordine.

– Te aşteaptă tata, zise simplu Kaate după câteva secunde de linişte.

– Să ştii că nu e vina ta, vorbi încet Lemme. El a ales să moară aşa... Dacă e să mă întrebi pe mine, poate că amănuntul ăsta, capacitatea de a hotărî singur când şi cum putem să trecem dincolo, e tot ceea ce a mai rămas uman şi valoros în noi.

Kaate rămase tăcută, dar lacrimile începură din nou să i se rostogolească pe pomeţii înalţi, fără ca ea să se străduiască să le ascundă în vreun fel. Igor se ridică brusc, ceea ce îi trimise săgeţi în tot piciorul stâng. Rana fusese cusută şi îngrijită de asistentul-obot chirurgical, dar efectul anesteziei trecuse şi pulsaţia constantă pe care o resimţea nu era tocmai plăcută.

Parcurseră un labirint întortocheat de coridoare luminate identic, care aparent nu purtau niciun semn de identificare. Deodată, în spatele unei uşi care semăna cu absolut toate celelalte, se deschise o sală imensă în al cărei capăt îndepărtat se vedea un fel de birou dincolo de care un om stătea pe un scaun întors cu spatele.

– Bună ziua, tată. L-am adus pe Igor.

– Asta rămâne de văzut, auzi Lemme o voce hârâită. Rămâne de văzut, copilă, cine a adus pe cine.

– Cum adică? se miră Lemme.

– Rămâne să vedem dacă nu ai venit singur, dacă nu cumva te-am adus eu... rosti Varley, după care se întoarse încetişor cu faţa spre cei doi.

Igor inspiră adânc, încercând să-şi şteargă de pe faţă sentimentul de împlinire pe care îl simţea de obicei atunci când avea dreptate. Chipul lui Varley era mai ridat şi mai îmbrătrânit decât orice altă faţă văzuse Igor în ultimii patruzeci de ani. Semnificaţia profundă a faptului că un om care trăia practic în afara oricărei legi şi care nu ezitase să îşi trimită fiica la o şcoală CBA deşi era teoretic cetăţean ameropean, refuzase să apeleze la orice tehnică de întinerire şi se sustrăsese probabil şi controlului Îmbunătăţirilor Obligatorii, era mai grăitor decât orice ar fi putut spune vreodată William Varley.

Igor îl bănuise de mult de apartenenţa la Triumviratul Luminii, forţa aceea care se opunea pe căi oculte instaurării DemNet, punctul de sprijin al unei dialectici fără de care politica nu putea fi concepută.

– Sper că, după episodul de pe staţia Terminus, în care am pierdut un prieten drag, n-ai să mă oboseşti cu făţărnicia

de a spune că nu eşti cine spun eu că eşti.

– Nu mi-aş permite să mint un om atât de... în etate, zâmbi Lemme.

– Eşti subtil. Ăsta e felul tău de a-mi spune că refuzul meu de a întineri te face să crezi că te simpatizez sau că îţi apreciez ideile?

– Oarecum...

Varley se ridică din spatele biroului şi veni cu paşi sprinteni până în faţa lui Lemme. Era îmbrăcat într-o robă de magistrat, o haină a cărei croială nu se schimbase de mai bine de patru sute de ani şi a cărei utilizare îi confirma încă o dată lui Igor respectul pe care îl avea judecătorul pentru lucrurile vechi. Varley îl examină atent şi apoi îi întinse mâna. Igor i-o strânse cu putere.

– Uşurel, tinere. Faptul că eşti unul dintre puţinii oameni care mai cunosc semnificaţia acestui gest nu-ţi dă dreptul să-mi striveşti falangele bătrâne, chicoti Varley. Bine-ai venit pe Staţia 4, exclamă Varley, arătându-i o canapea într-un colţ al încăperii.

Gravitaţia era mai redusă decât cea de pe Pământ şi mişcările le erau extrem de uşoare.

– Dar dacă nu te cred eu? zise brusc Varley. Dacă aş vrea să te pun la încercare?

– O, asta e simplu, exclamă Lemme zâmbind. Ştiţi că ziarul *Now* a avut o nouă ediţie acum un sfert de oră.

– Serios? Ia să vedem! zise Varley scoţând un comunicator micuţ din faldurile robei sale.

– Vă asigur că aşa este şi vă invit să urmăriţi editorialul meu. Eu am să vi-l recit, iar dumneavoastră îl puteţi urmări cuvânt cu cuvânt.

Mi se reproşează adesea că am trufia de a vrea să fiu altfel decât ceilalţi, chiar şi atunci când lucrul ăsta înseamnă să fiu mai puţin frumos, mai slab sau mai încet decât ei. Mai mult, majoritatea care dictează în societatea noastră a decis că e de-a dreptul nenatural să nu vrei să ai un corp atletic sau o minte prodigioasă dacă ea îţi oferă aceste posibilităţi. Câtă zbatere inutilă! Indiferent cât s-ar strădui administratorii DemNet, în orice societate vor apărea, mai devreme sau mai târziu, tot felul de minorităţi.

DemNet poartă în construcţia sa traumele pe care tânăra societate ameropeană le-a suferit în primii săi ani de existenţă. M-am uitat peste câteva dintre cele mai folosite note de informaţie şcolară. Copiii noştri învaţă despre Cabala eurodol că a fost o conspiraţie a evreilor care au dorit să acapareze o masă critică din proaspăta moneda eurodol ca să se impună definitiv în fruntea economiei spaţiului ameuropean. William Williamson e prezentat acolo ca un adevărat erou, în timp ce capii operaţiunii financiare sunt zugrăviţi în culori sumbre, iar în încheiere se spune despre ei că, din exil, reprezintă forţa motrice a tuturor mişcărilor care urmăresc destabilizarea spaţiului ameropean şi a DemNet. Dacă acceptăm o asemenea judecată, nici eu nu pot fi altceva decât evreu...

Nu e minunat însă cu câtă rapiditate am ajuns de la a critica autorităţile la postura de membru al unei minorităţi periculoase? Trăim fără îndoială într-o lume în care frica faţă de minorităţi a perfecţionat mecanisme capabile să neutralizeze imediat pe oricine îndrăzneşte să gândească în alt fel decât majoritatea.

Judecat după criteriile care au guvernat lumea mai bine de trei mii de ani, William Williamson este un despot sinistru. Cu toate acestea, societatea noastră îl aclamă cu entuziasm. Este adevărat că a salvat în 2027 eurodolul, dar la fel de adevărat este că a făcut-o renunţând la principiul care spunea că legea nu poate fi aplicată retroactiv. Infracţiunea care a dus la expulzarea în Ruschindia a milioane de familii de evrei era una care nu exista la data înfăptuirii ei, ceea ce nu schimbă evident natura malefică a complotului evreiesc.

Tot în 2027 am ajuns cu toţii la concluzia că o lege poate fi introdusă oricât de repede dacă ea are un larg suport popular. Această supremaţie a gloatei este însă ceva nou în evoluţia istorică. Desigur că un vot instantaneu urmat de aplicarea imediată a votării poate părea o culme a democraţiei pentru un om mai puţin cunoscator al naturii umane. Însă eu, unul, deplâng asemenea hotărâri.

Gloata e fundamental mediocră şi faptul că e mare nu garantează defel obiectivitatea ei. Nu cred nici că e imposibil să manipulezi o mare masă de oameni şi nici că există în fiecare cetăţean o doză de conştiinţă care îl face să dorească să se implice în viaţa de zi cu zi a comunităţii sau că, atunci când o face, se comportă responsabil şi competent.

Nu iubeşti oamenii! îmi veţi spune. Nu iubesc gloatele, vă voi răspunde. Pentru oameni am decis să pornesc aventura pe care o trăiesc acum şi al cărei final nu are cum să fie decât unul extrem de trist pentru mine.

– Zău dacă am înţeles ce-ai vrut să spui cu asta, chicoti Varley.

– Nu cred că ideile mele...

– Nu la asta mă refer, îi tăie judecătorul vorbele cu un gest. Pur şi simplu nu înţeleg obsesia ta de a explica prezentul analizând porţiuni finite din trecutul recent. Cred că greşeala asta e o consecinţă a felului în care e alcătuită mintea ta.

– E rândul meu să nu-nţeleg, ridică Lemme din sprâncene.

– Şi totuşi e atât de simplu, urmă Varley. Fiindcă eşti posesorul celui mai fabulos creier care a existat vreodată, ai tendinţa de a crede că vei putea pune ordine în şirul haotic de consecinţe ale actelor individuale. Eu ştiu că nu trufia te îndeamnă să vezi modele acolo unde noi toţi vedem cazuri disparate şi sunt convins că pretenţia ta, exprimată în atâtea editoriale!, că eşti surprins atât de rar nu e pură lăudăroşenie. Îţi spun însă că, chiar şi dacă lucrurile ar fi aşa cum crezi tu, chiar şi dacă DemNet s-ar baza pe o sumă finită şi cuantificabilă de derapaje din ultima sută de ani, lucrul acesta nu are nicio importanţă. Mă miră că nu-ţi dai seama. Oamenii obşnuiţi, electorii, aşa cum îţi place ţie să spui, iau atitudine în funcţie de sume subiective pe care le realizează între evenimente nu mai vechi de doi ani. Şi e cumva ciudat că nu-ţi dai seama de propriile contradicţii. Pe de o parte acuzi DemNet că va fi tributar micimii fiecăruia dintre votanţi, dar pe de altă parte nu-i creditezi pe niciunul dintre ei cu capacitatea de a avea viziune.

Igor aşteptă ca judecătorul să termine. Se întrebase şi el adeseori dacă nu greşea încercând să contabilizeze momentele în care, în ultimul secol, omenirea se desprinsese de valori care o ghidaseră practic în întreaga sa existenţă. Simţea însă că dacă ar încerca să facă apel şi la altfel de argumente

decât cele de ordin logic şi istoric, că dacă ar fi încercat să cultive un anumit soi de conştiinţă, de respect bazat exclusiv pe afect pentru lucrurile vechi, ar fi intrat cumva în teritoriul politic. Maxwell crease conştiinţe cu armele literaturii. Constance Grey coagula energiile pozitive cu argumentele politicianului. El trebuise să se limiteze la mijloacele ziaristului.

– Se poate să aveţi dreptate, acceptă Lemme critica bătrânului, ceea ce îl făcu pe Varley să îl privească strâmb.

Se aştepta probabil să fie contrazis vehement.

Păpuşarii se mai împiedică în propriile aţe şi atunci, doar atunci, marioneta poate fi atinsă de graţia divină a vieţii.

– Motivul pentru care am acceptat să o învăţ pe Kaate tot ceea ce ştiu şi poate să-i ofer chiar ziarul este însă dorinţa mea ca şi dumneavoastră să renunţaţi la ipocrizie, domnule Varley.

Judecătorul izbucni în râs şi îl bătu prietenește pe umăr.

– Dragul meu, sunt atât de bătrân şi de vanitos, încât ipocrizia e ultima cale pe care aş apuca. Mi-e teamă însă că nu-ţi voi putea oferi confirmarea la care te aştepţi.

– Acum chiar că m-aţi pierdut, zise Kaate, care asistase până atunci tăcută la discuţia celor doi.

– O, dar e atât de simplu! Adevăratul motiv pentru care domnul Lemme a ales să-ţi permită să-l însoţeşti este legat exact de ceea ce am spus mai devreme. Lui nu-i ajunge că poate deosebi acţiunile unui Triumvirat al Luminii. Trebuie să ştie, are nevoie de confirmarea faptului că acesta există în forma pe care şi-a imaginat-o el, vrea să fie pătruns de adevărul indiscutabil al acţiunilor unei forţe politice împreună

cu care să se legitimeze reciproc.

– Da, Kaate, aşa după cum ţi-am spus, mă aştept ca tatăl tău să recunoască faptul că formează împreună cu José Tenurro şi cu George Deavey-Pitt un grup care se opune instaurării DemNet tocmai fiindcă îşi dă seama că în felul acesta vor urma decenii lungi de stagnare, în care vom trăi doar pentru a ne asigura că nu vom muri niciodată. Îi suspectez pe cei trei că sunt de acord, ca şi mine, cu faptul că propriul corp şi posesiunile materiale nu sunt o raţiune suficientă pentru existenţa unei civilizaţii.

Kaate îl privi neîncrezătoare.

– Mi-e teamă că... În toţi anii ăştia nu l-am auzit niciodată pe tata să spună că a vorbit cu ei...

Fata se opri o clipă, văzând că pe chipul judecătorului înflorise un zâmbet.

– Mă înşel?

– Tinereţea voastră mă încântă. Pe de o parte, nu ştiţi multe lucruri despre relaţiile între oameni. Iar pe de altă parte aveţi nevoie de a identifica modele cunoscute. Dacă e să fiu sincer, domnule Lemme, trebuie să recunosc că te înşeli. Nu formez cu cei doi niciun fel de grup, nu ne-am propus absolut nimic şi nu ne-am înţeles să întreprindem nici măcar vreo călătorie împreună. Recunosc însă că am contacte constante cu cei doi...

– Ştiam eu! exclamă Lemme.

– Sunteţi incorigibil, domnule Lemme.

– Se poate. Deşi admit o parte din criticile dumneavoastră, mă mulţumesc să constat că modul meu de reprezentare a lumii m-a pus doar arareori în situaţia de a fi prins pe picior greşit.

Se auzi un bâzâit discret. Varley se ridică de pe canapea şi merse din nou la birou, unde dădu câteva comenzi ercanului tactil, după care îşi ridică privirile.

– Kaate, cred că va trebui să mergi până în zona administrativă. Băieţii au o problemă acolo şi au nevoie de tine.

Spre surprinderea lui Lemme, fata plecă fără să spună o vorbă. Era limpede că tatăl ei o expediase din încăpere fiindcă a doua parte a discuţiei nu o privea.

– Şi acum, că suntem singuri..., lăsă Lemme o frază să plutească în aer.

– Şi acum, că suntem singuri, am să-ţi spun o poveste despre un om care aprecia poeziile altui om. Fusese întotdeauna înclinat spre exactitate, puţin sensibil la formă, dar obsedat de conţinut, iar construcţiile din cuvinte i se păreau o pierdere de vreme. Iubea însă poeziile celuilalt pentru că îl făceau să se simtă în viaţă, pentru că le simţea vibrând într-un loc din interiorul său în care nu putea ajunge niciodată folosindu-şi raţiunea. Poeziile acelui om l-au făcut să renunţe la libertate pentru a accede în singurul loc din univers care îi garanta pacea, într-un loc în care activitatea sa era o medie între raţiunea lor copleşitoare şi vibraţia pe care o produceau poeziile celuilalt. A ales să devină un profesionist al justiţiei, fiindcă descoperise calea complicată spre dreptate. Apoi, deodată, poetul n-a mai fost. Şi o parte din el s-a întunecat, făcându-l pentru prima dată să se întrebe despre rostul propriei existenţe. Când a văzut însă un grup de oameni tineri care se luptă ca poetul să nu fie umilit după moarte, a simţit pentru prima dată că vibraţia aceea pe care învăţase, nu fără oarece vanitate, să o numească iubire de oameni, poate fi aprinsă şi pe alte căi...

– Şi totuşi nu aţi ezitat să condamnaţi la moarte, îl întrerupse Lemme pe un ton trist.

– Eşti nedrept. Moartea aceea s-a compensat cu viaţa ta. Tot ceea ce faci acum a pornit de la faptul că vinovăţia întregii revolte a Îngerilor a putut fi concentrată asupra prietenului tău. Şi pe Linda am cruţat-o.

Lemme constată că pur şi simplu nu era pregătit pentru discuţia aceea.

– Domnule judecător, sunt realmente obosit. Nu pot dormi şi am nevoie de puţină linişte.

– O să reluăm în douăsprezece ore conversaţia noastră.

Igor Lemme dădu aprobator din cap, după care îl rugă pe judecător să cheme pe cineva care să îl conducă la cabina lui. Urmând meandrele de oţel din intestinele staţiei Orbstiţiei, singurul gând al lui Igor Lemme era acela de a-şi domina greaţa produsă de minciunile judecătorului. Totul ar fi stat în picioare dacă nu ar fi fost Kaate, cu chipul său atât de cunoscut.

Păpuşarii neiscusiţi încurcă aţele. Maeştrii păpuşari creează iluzia vieţii. Dar oare de ale cui corzi e mai puţin dureros să atârni?

Capitolul 18

Nasul coroiat al judecătorului Varley trona în mijlocul unui ghem haotic de riduri adânci. Sprâncenele ridicate şi bărbia uşor înălţată a întrebare făceau ca întregul ansamblu să pară desprins din vechile filme de desene animate.

– Poţi?

Lemme scutură din cap, încercând să îşi aducă aminte ce îl întrebase judecătorul. Ştia că nu ar fi avut cum să uite, ceea ce însemna că nu fusese atent şi se lăsase dus de gânduri. Maxie se recupera foarte bine, rana pe care i-o provocase lui magnetul fetei nu îl mai chinuia, dar Kaate părea din ce în ce mai abătută. Când îi spusese că el nu avea de gând să rămână la adăpostul oferit de statutul tatălui ei, nu se grăbise să îl asigure că îl va urma. Şi nici nu mai ştia dacă el însuşi îşi doreşte asta. Îi era greu să gândească limpede la orice plan de viitor o includea pe Kaate, mai ales după ce devenise limpede că Varley nu era nici pe departe modelul de legalitate care dorea să pară.

– Te-am întrebat dacă poţi, insistă judecătorul.

– Ce să pot?

– Să-mi spui, urmă Varley pe un ton sacadat, menit să

îi trădeze agasarea, dacă ştii de ce Orbstiţia nu e plasată în spaţiul ameropean.

– Mi-e teamă că nu înţeleg întrebarea.

– Iar mie mi-e teamă că un glonţ rătăcit ţi-a distrus o jumătate de creier, iar noi nu am găsit încă gaura prin care a intrat. Ce anume nu înţelegi? se stropşi Varley.

Igor ridică din umeri şi vorbi pe un ton nepăsător.

– Dacă sunt cine credeţi că sunt, ar trebui să ştiţi că vă voi putea recita textele oficiale, acelea care spun că judecătorii sunt un fel de pustnici ai modernităţii, că vă sacrificaţi libertatea personală şi că izolarea aceasta vă face să fiţi dincolo de orice putere de influenţare din partea factorilor politici şi economici. Teoretic, nu sunteţi subiect al limitărilor NanoSan şi, chiar dacă veţi fi invalidaţi de votul cenzitar cincinal, nu vă veţi putea întoarce niciodată în Ameropa.

– Minunată minte ai! aplaudă Varley încântat. M-aş fi aşteptat să reciţi pur şi simplu, dar ai preferat să faci o sinteză.

– E felul meu de a fi politicos, zise Lemme, însoţindu-şi vorbele cu un gest larg, care ar fi trebuit să semene cu o reverenţă.

Varley ridică un ceainic mare şi vechi, de argint. Îl mânui cu îndemânare, făcându-l pe Lemme să se întrebe dacă bătrânului i-ar fi ieşit ritualul acela la fel de bine şi în gravitaţia Pământului. Probabil că nu, hotărî el privind la extremităţile scheletice care evadau din combinezonul cenuşiu pe care îl purta judecătorul.

– Dacă vreţi să mă întrebaţi ce cred eu despre Orbstiţie..., urmă Lemme, sperând sincer că Varley avea să îl oprească. Judecătorul se prefăcu însă extrem de interesat de ceaşca sa,

obligându-l să continue: Ei bine, mărturisesc că n-am avut niciodată, până acum, o părere prea bună despre cei care acceptă condiţionări restrictive ale propriei libertăţi, fiindcă nu le-am înţeles motivele.

Judecătorul termină de turnat ceaiul şi schiţă o invitaţie ambiguă în direcţia lui Igor. Acesta ridică precaut ceaşca de ceai şi o duse în dreptul nărilor încercând fără succes să identifice aromele.

– Nu te nelinişti, nu vreau să te otrăvesc, zise Varley fără a gusta la rândul său din băutura aburindă. E un amestec tonic de plante din Ruschindia. Marfă de contrabandă, îl scuti judecătorul pe Lemme de o întrebare. Mai spune!

– Părerea mea sinceră e că întreaga noastră civilizaţie se duce de râpă fiindcă alegem supremaţia mentalului colectiv. Or, se ştie foarte bine că gloatele au preferat întotdeauna dreptatea în locul justiţiei. Cred de aceea că Orbstiţia n-ar putea funcţiona în spaţiul NanoSan. Inconştient, alegătorii, dar şi oamenii politici au fost de acord cu înfiinţarea Orbstiţiei fiindcă îşi doresc ca răspunsul pentru faptele celor capabili să excedeze nivelelurile de furie din NanoSan să fie dat de indivizi care se pot înfuria în mod legal dar şi talionic-egal, dacă pot spune aşa, cu cei pe care îi judecă. Se aşteaptă de la magistraţi să reacţioneze emoţional, pe măsura sentimentelor care au dus la comiterea crimelor pe care sunt chemaţi să le judece. Aceasta este esenţa mai puţin evidentă a Orbstiţiei. Probabil că, dacă n-ar fi atât de puţine cazuri justiţiabile, în mai puţin de doi ani aţi sfârşi prin a fi atacaţi de comandouri sinucigaşe, fiindcă paradoxal, genul de simţire care se cere de la judecători nu e tocmai uşor de acceptat.

Varley sorbi în sfârşit din ceai, iar pe chip i se întipări o

voluptate care aproape că îi şterse jumătate din riduri.

– Vrei să spui că lumea aşteaptă de la mine să ating un prag de furie similar cu cel al criminalilor pe care îi judec? rosti el cu glas hârâit.

– E o aşteptare inconştientă... Existenţa staţiei pe care ne aflăm acum este rezultatul unui sistem politic excesiv de democratic.

– Interesant. Din păcate pentru tine, adevărul e că eu unul aş putea funcţiona oricând cocoţat pe un releu NanoSan. Micimea omenească, mizeria justiţiabililor mei îmi provoacă mai degrabă un sentiment comparabil cu cel religios decât furie. A, continuă Varley înghiţind cu greutate, şi uneori contactul cu nenorociţii pe care îi judec mă face să îmi plâng de milă.

Lemme flutură din mână, ca şi cum vorbele judecătorului ar fi fost nişte insecte care îl sâcâie.

– Aşa a fost şi cu nebunul care a ucis-o pe fiica lui Artie? Şi pe el l-aţi privit cu zâmbetul pe buze, rugându-vă pentru mântuirea sufletului său?

Varley îşi desprinse privirea de pe faţa lui Lemme şi o îndreptă spre hubloul îngust de dincolo de care rânjea nesfârşitul negru al spaţiului.

– Defel. Am fost mâhnit de soarta fetei, de soarta tatălui ei. Dar l-am condamnat la moarte cu inima uşoară. La fel ca şi pe tânărul acela, prietenul tău, Lendhardsen. Dacă astea-ţi sunt argumentele...

– Am şi multe altele. Dar, pe de altă parte, nu văd de ce am purta discuţia asta în contradictoriu. N-am niciun chef să vă supăr, ba chiar vă sunt recunoscător.

– Nici n-ai idee în câte feluri ar trebui să-mi fii

recunoscător..., mormăi Varley, sorbind apoi prelung din ceaiul ce aburea încă discret.

Igor se concentră şi el asupra băuturii. Deosebea puţină scorţişoară şi o aromă ciudată şi nepotrivită într-o ceaşcă, asemănătoare cu cea a seminţelor de susan. Se întrebă care era tâlcul acelui ceai, pentru că era evident că băutura era mai mult decât un motiv de a socializa. Îl urmărise pe Varley în tot decursul carierei sale. Intrase în al şaselea cincinal şi nu avusese niciodată probleme în a fi reconfirmat. Era un om simplu, care se ferea de soluţiile sofisticate la care apelau adesea colegii săi. Dar nu era atât de simplu încât să ofere unui străin un produs ilegal.

– Ţi-au spus că Linda e în viaţă, rosti brusc judecătorul.

Fusese o afirmaţie.

– Da, aprobă scurt Lemme, după care se adânci în muţenie.

Ar fi preferat ca discuţia să fi urmat făgaşul iniţial, dar acum era prea târziu.

– M-am prevalat de articolul 13, în cazul ei..., continuă Varley.

Lemme se concentră la spusele bătrânului. Articolul 13 le oferea judecătorilor posibilitatea să ascundă publicului anumite părţi sau chiar întreaga motivare a sentinţei. Inima i se strânse în ghearele unei presimţiri negre.

– Ce i-aţi făcut?

– I-am oferit fericirea! Nu spuneaţi voi, Îngerii, că nu vă interesează să trăiţi la infinit? Urmă Varley împreunându-şi mâinile care semănau acum cu un ghem de tendoane acoperit cu un strat de piele ce atârnă dizgraţios. Nu spuneaţi că valorile adevărate ale umanităţii se regăsesc într-o existenţă

biologică supusă bolii şi îmbătrânirii?

– Ziceam multe lucruri, şopti Lemme. Problema e că mulţi dintre noi nu ştiam care avea să fie preţul răzvrătirii noastre...

– Iar acum te întrebi dacă ei ar fi fost dispuşi să-l plătească, îl completă Varley zâmbind cinic. Mi-e teamă că niciun conducător adevărat nu scapă de întrebarea asta. Ar trebui să ştii mai bine decât mine că isotia e plină de oameni care au crezut că îşi salvează popoarele care, de fapt, nu-şi doreau defel mântuirea.

– Ce i-aţi făcut Lindei? întrebă Lemme cu glas tremurat.

– Am trimis-o în He3. Avem acolo un fel de... oficiu al procurorului. De-a lungul vremii, mai mulţi condamnaţi ai mei au ales calea credinţei, ceea ce confirmă desigur observaţiile tale despre mine. Aş fi curios însă să aud ce ai să-mi spui atunci când vei vedea că Linda ta a fost supusă unui program accelerat de îmbătrânire. Probabil că acum are vârsta fiziologică a unei femei de 70 de ani. Am fost blând. Pe Lună, durerile reumatice nu-s chiar atât de îngrozitoare...

Presimţirea se transformă într-o umbră neagră care reduse inima lui Igor la dimensiunile unui punct incandescent. Asprimea pedepsei era fără precedent, iar Lemme se trezi copleşit de cruzimea nemărginită care se ascundea în spatele chipului boţit al judecătorului.

– Era mai bine s-o fi omorât, şopti Lemme.

– Crezi? De unde ştii că n-a avut parte de zile minunate, că n-a făcut pace cu ea însăşi şi că n-a împărtăşit şi celorlalţi din lumina propriului echilibru? De unde ştii că n-a salvat vieţi...?

– Şi pe mine de ce m-aţi cruţat? întrebă Lemme încetişor.

– Dar cine spune că te-am cruţat? Am decis să te urmăresc fiindcă aveam pentru tine cea mai grea pedeapsă din toate: o vreme am vrut să te las în locul meu.

Lemme tresări necontrolat. Pupilele i se măriră de uimire şi dădu să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât, făcându-l aproape să se sufoce. Bătrânul îi privi amuzat agitaţia şi continuă netulburat.

– O vreme... Însă pe măsură ce am citit articolele tale mi-am dat seama că planul acesta n-avea cum să aducă nimic bun. Nu eşti potrivit. Rămâne să vedem dacă acest lucru se întâmplă fiindcă ai o menire cu mult mai importantă decât cea de a deveni judecător sau pentru că mintea ta, care nu se înşală niciodată, te-a transformat într-o fiinţă incapabilă să mai acceadă la înţelegerea stropului de unicitate în jurul căreia clocoteşte o fiinţă umană.

Bătrâneţea lui Varley, afişată cumva ostentativ, parcă din dorinţa de a stabili o ierarhie între ei, îi jucase judecătorului o festă. Ultima sa frază fusese auzită de Kaate, care intrase în încăperea în care ei, cel puţin teoretic, îşi beau ceaiul.

– Ai vrut să-l laşi pe Igor în locul tău? întrebă Kaate cu însufleţire.

– Kaate! Ce drăguţ din partea ta să ni te alături. Drăguţ şi... neaşteptat, rosti judecătorul, însoţindu-şi cuvintele cu o grimasă. Acum că tot ai auzit, n-am cum să neg că am răsucit în minte mulţi ani planul acesta. N-ar fi fost grozav? Să-l pui pe cel mai sentenţios jurnalist să fie nevoit să dea sentinţe adevărate? chicoti Varley.

Judecătorii nu erau aleşi de comunitate. Ei erau desemnaţi de un judecător aflat deja în funcţie şi apoi confirmaţi de votul popular. Primii opt judecători fuseseră propuşi de Senat

şi validaţi la Ora Consultării. Fiecare dintre ei îşi desemnase apoi un succesor, care avea să îi ia locul imediat ce el murea sau era invalidat în urma votului cincinal. Varley fusese unul dintre cei opt aleşi încă de la începul Orbstiţiei. Criteriul iniţial după care fuseseră selectaţi judecătorii era acela al unei necesare nuanţe de umanitate care trebuia să însoţească procesul de judecare, care fusese automatizat cu multă vreme înainte de apariţia Orbstiţiei. Judecăţile propriu-zise se făceau de către un program ce integra imensa bază de date a jurisprudenţei. Se întâmpia arareori să existe un caz care să fie chiar şi puţin diferit de o cauză care se judecase deja. Programul funcţiona impecabil atât în încadrarea juridică a faptelor cât şi în stabilirea pedepselor. Politicienii şi alegătorii simţiseră însă deopotrivă necesitatea de a da o tentă umană judecăţii, de a se asigura că, uneori, justiţia poate face şi dreptate. Rolul judecătorilor era acela de a veghea ca nu cumva programul să eşueze în a decela un caz nou, dar să şi stabilească pedepse care să fie compatibile cu cei vinovaţi. De altfel, stabilirea modului de efectuare al pedepselor fusese lăsată în seama libertăţii creative a judecătorilor, iar Lemme îşi aducea aminte de câteva sentinţe paradoxale în aparenţă. Numitorul lor comun era dorinţa nerostită a multor judecători de a da lecţii, de a-şi exprima propria viziune asupra pedepselor. Faptul că Linda fusese supusă unui tratament de îmbătrânire ar fi avut tot sensul din lume dacă lucrul acesta ar fi fost făcut public, dacă toţi ameropenii ar fi ştiut că activistei anti-NanoSan i se îndeplinise vrerea, că avea să îmbătrânească urât şi dureros. Era un mesaj uşor de înţeles, iar unii ar fi învăţat lecţia asta. Orice ameropean ar fi putut sesiza ironia unei morţi amânate doar pentru ca vinovatul să

se impregneze profund cu mirosul propriei vinovăţii. Varley alesese însă ca programul la care o condamnase pe Linda să rămână secret. Iar ăsta nu era didacticism şi nici grandomanie. Era doar cruzime. Faptul că Varley se gândise să îl lase în locul său lămurea însă multe şi îl făcea să se simtă mai puţin apăsat de dorinţa imperioasă de a-l face să sufere, care se ridicase în el, ca un abur întunecat, imediat după ce aflase de soarta Lindei.

– Ştii de ce a vrut să mă lase în locul lui? o întrebă el pe Kaate. L-aş putea suspecta că mă invidiază, că şi-ar fi dorit să fie aidoma programului ăluia nenorocit care cunoaşte toate sentinţele date vreodată. Trebuie să recunoşti că aş fi ultima perfecţionare a Orbstiţiei, fiindcă aş putea fi deopotrivă şi om şi maşină. Ipoteza asta nu stă în picioare pentru că, în momentul în care i-a judecat pe Îngeri, nu ştia de condiţia minţii mele. Şi atunci nu mai rămâne decât o singură motivaţie...

– Te avânţi într-un loc periculos, tinere, zise aproape amuzat Varley. Eşti curajos şi asta îmi place. Cine ştie? Poate c-o să mă răzgândesc şi până la urmă chiar îmi vei lua locul.

– Nu cred. Pur şi simplu nu am dorinţa ta de a fi Dumnezeu.

Kaate se foi pe scaun şi îl privi pe Lemme rostogolind spre el o întrebare mută.

– I-am spus şi mai devreme, continuă Igor făcând un gest spre judecător. Principalul motiv pentru care nu cred în Orbstiţie este acela să nu poate exista o motivaţie sănătoasă pentru cineva care acceptă restricţiile impuse de funcţia de judecător. Spune despre mine că mă cred superior, fiindcă mintea mea e cel mai mare depozitar de cunoaştere care a

existat vreodată. Cum se numeşte însă mediocrul dispus să renunţe la tot ce e lumesc pentru a se putea juca apoi cu vieţile oamenilor? Cum poate fi caracterizat acela care dă lecţii strivind destine? Câtă umanitate mai e în cel care îşi permite luxul de a fi milos, doar pentru a creşte în propriii săi ochi? Cât de contorsionat şi de negru trebuie să fie sufletul unui om care acceptă să fie rezerva şi cenzorul de umanitate ale unei maşini, deşi ştie bine că tot ce e omenesc în el e acoperit de umbra roşie a ambiţiei de a-şi depăşi condiţia de simplu votant în Ameropa? Îţi pot răspunde simplu la aceste întrebări. Judecători ajung cei incapabili să-şi satisfacă altfel setea de dumnezeire.

Varley aplaudă de câteva ori şi apoi sorbi din nou din ceai.

– Şi tu nu-i spui nimic? Are dreptate? Îl aprobi? întrebă mirată Kaate, privind spre tatăl ei.

– O, dacă aţi şti de câte ori a trebuit să răspund acuzaţiei ăsteia neroade! Vezi tu, Lemme, chiar dacă nu uiţi niciodată nimic, nu-ţi poţi aminti decât ceea ce ai trăit. Mi se pare că ignori adeseori lucrul ăsta. Ţi-aş putea răspunde cu o mulţime de argumente, primul dintre ele fiind acela că eu cred în Orbstiţie cu îndreptăţirea şi cu fervoarea cu care tu te opui DemNet. Fiecare credem în ceva şi suntem la fel de îndreptăţiţi ca oricare altul să ne iluzionăm! Aş putea să-ţi mai spun şi că renunţarea la libertatea de mişcare conţine o mică doză de eroism, care mă face să mă simt bine în pielea mea. Trebuie să o facă cineva şi pe asta, să devină judecător adică... N-am să-ţi servesc însă aceste argumente, deşi nu le-ai putea combate niciodată. Am să recunosc în schimb că ai dreptate. Dorinţa de dumnezeire pe care o resimt e poate mai

mare decât cea a altor oameni, dar nu e nici măcar comparabilă cu a ta. Tocmai din această cauză ai fi un judecător excepţional. Ai viziune, ai un ţel, faci parte dintre puţinii oameni în stare să-i inspire pe ceilalţi să iasă la luptă cu mâinile goale, dintre cei meniţi să facă istorie acolo unde trăiesc. Adevărata problemă e însă că eşti cu mult prea orgolios pentru a te mulţumi să fii unul dintre cei opt pustnici chemaţi să facă justiţie. Nu ţi-ar ajunge niciodată postura asta. Vrei să ne salvezi pe toţi.

– Şi astea sunt reproşuri? se miră Kaate, încercând să glumească.

– Nu cred, urmă Lemme pe un ton trist. Spusele tatălui tău îmi întăresc presimţirea iminentă a sfârşitului. Ceea ce am făcut cu Îngerii nu poate rămâne nepedepsit. Este dreptul şi datoria tatălui tău de a mă face să plătesc altfel decât devenind judecător.

– Dacă ăsta e felul tău de a încerca să mă faci să confirm...

În momentul acela staţia Orbstiţiei se zgudui în urma a ceea ce nu putea fi altceva decât un impact puternic.

– Ce naiba? strigă Varley, pierzându-şi echilibrul şi căzând aproape de pe scaun.

– Suntem atacaţi cu rachete, urlă un tinerel îmbrăcat într-o uniformă bizară, cu fireturi, din pragul uşii, acolo unde se străduia cu greu să îşi menţină echilibrul.

– Incerceptaţi-le!

– Sunt prea multe, mai apucă să zică băiatul înainte ca Maxie să îl doboare cu pieptul său imens. Catogul se năpusti în încăpere, zbură peste capul lui Varley şi ateriză între Igor şi Kaate.

– Cuminte! îi porunci Lemme pe un ton ridicat, iar

animalul se ghemui la podea.

Al doilea impact îi scutură chiar mai tare şi de pe coridor începu să se audă sunetul ascuţit al sirenelor.

Igor îşi răscolea cu frenezie amintirile în căutarea vreunui precedent. Nu citise însă ca vreo staţie a Orbstiţiei să fi fost atacată vreodată. Faptul că proiectilele teleghidate străpunseseră apărările sofisticate ale unui habitat considerat de neatins chiar şi pentru lorzii războinici ai Ruschindiei limita într-atât sfera posibililor agresori, încât Lemme nu reuşea să identifice nici măcar un al doilea suspect. Primul era, evident, Lendhardsen. Lemme se trase lângă hublou şi văzu trei navete care ţâşniră cu viteză prin poarta abia deschisă a hangarului şi se angajară în luptă. Tunurile ionice împrăştiară moarte, dar fâşiile de plasmă verzuie se pierdură în hăul nesfârşit şi negru al spaţiului. Lucrul acesta nu putea însemna decât că atacatorii dispăruseră sau că proiectilele fuseseră lansate de la mare depărtare.

– Cine ar putea îndrăzni, tată? întrebă Kaate, încercând să îndepărteze pata de ceai de pe combinezonul tatălui ei.

– N-am nici cea mai mică idee! Dar am de gând să pun nişte întrebări.

– Întrebaţi-l pe Lendhardsen, mi-e greu să cred că e străin de atac, strigă Lemme.

– Şi totuşi, el este cel la care mă gândesc ultimul, zise Varley. Adevărul e că, dacă ţi-ar cere oficial extrădarea, aş fi nevoit să te predau. N-aş putea decât să trag cumva de timp..., zise judecătorul, după care dispăru în urma tânărului în uniformă, care se adunase cu greutate de pe podea.

– Poate că are vreo legătură cu cazurile care se judecă acum, zise Kaate, repezindu-se la o consolă. Hmmm, murmură

ea după ce dădu câteva comenzi scurte. Avem un caz de trafic de substanţe interzise, un pseudo-atac din motive de gelozie, trei cazuri de contrabandă... nu văd nimic special.

– Nici n-ai să găseşti. Îţi repet că sunt convins că a fost Lendhardsen. Mike îmi spunea adesea că taică-său avea accese de furie aproape imposibil de controlat. Aici e pe orbită. Nu-l împiedică niciun releu NanoSan să ucidă. Adu-ţi aminte de urangutan!

– Vrei să spui că are propriul său joc, că toată urmărirea asta e de fapt o răzbunare personală?

– Da, încuviinţă Lemme. Una pe care o duce la adăpostul poziţiei sale oficiale.

– Eu cred totuşi că are legătură cu vreunul dintre traficanţii ăştia de narcotice, se încăpăţână Kaate, afişând pe un monitor bidimensional figurile hirsute a patru bărbaţi ce păreau să fie din Ruschindia.

Igor excludea posibilitatea ca vreun străin să atace Orbstiţia. În plus, ce sens avea să distrugi fragilul habitaclu spaţial în care se afla cel pe care doreai să îl salvezi? Nu se obosi însă s-o contrazică pe Kaate, pentru că mintea îi zburase spre altceva.

– Arhiva asta..., începu Igor dând din mână cu un gest imprecis în direcţia consolei la care se aşezase Kaate. E completă?

– Cum adică?

– Poţi găsi în ea toate cazurile judecate de tatăl tău sau doar pe cele în curs de a fi soluţionate?

– Cred că pe toate, răspunse Kaate ridicând însă din umeri.

Igor trase adânc aer în piept. Arhivele Orbstiţiei nu

erau considerate informaţii publice şi, de-a lungul vremii, circulaseră nenumărate înregistrări ale unor procese odioase, despre care însă nimeni nu reuşise să demonstreze că avuseseră loc cu adevărat.

– Ştiu ce vrei să vezi, şopti Kaate.

– Atunci arată-mi! o îndemnă Lemme.

Furia i se mai potolise, dar dorinţa de a-l răni pe judecător era încă vie, trona ca o ciupercă roşie şi otrăvitoare pe o pajişte scăldată în rouă. Avea de gând să o lase pe Kaate să vadă chipul Lindei pentru ca apoi să o forţeze să îşi pună întrebări.

– Uite, am găsit, exclamă fata cu o voice surescitată.

Imaginile din sala de judecată îl făcură pe Igor să se ridice din fotoliul în care căzuse din nou după încetarea atacului şi să se apropie de ecran.

– Nu se poate! Poate că ai greşit, zise el ştiind însă exact că o ceartă degeaba pe Kaate.

– Nu, sunt sigură că...

– Trebuia să mai fie cineva, o fată, Linda.

– A, e posibil, rosti senin Kaate. Dar dacă tata a decis să îi aplice articolul 13, atunci toate amănuntele referitoare la procesul ei sunt secrete.

– Chiar şi faţă de jurnalele Orbstiţiei? se miră Lemme.

– Da. Odată aplicat articolul 13, condamnatul încetează să mai existe. De aceea, când se întrunesc în conferinţe, judecătorii îi mai spun *surogatul morţii*. Condamnatul dispare pur şi simplu din evidenţe, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Capitolul 19

Lemme privea fascinat cum proiectilele atacatorilor erau deviate de câmpul magnetic al staţiei, urmând traiectorii asimptotice, care parcă mângâiau imensa construcţie de metal ce orbita la trei sute cincizeci de kilometri deasupra Pământului. Atacul începuse la fel de brusc ca şi celălalt şi luase din nou prin surprindere apărarea Orbstiţiei. Cele trei navete de vânătoare încercau să împrăştie roiul de nave comerciale modificate, care se încăpăţânau să revină iar şi iar, deşi tirul lor cu proiectile convenţionale nu avea cum să afecteze integritatea staţiei.

– Ăştia cine mai sunt? întrebă Kaate, alăturându-se tatălui său, care privea bătălia în holovizorul ce afişa în mod normal imaginile camerelor de securitate.

– Nu ştiu. Ceea ce e mai ciudat însă este faptul că folosesc proiectile... Asta chiar că e de neînţeles.

Ruschindia şi Ameropa ratificaseră încă de la începutul erei spaţiale un tratat care interzicea folosirea armele balistice pe orbita Inelului după o tragedie care ucisese două mii de oameni şi în care proiectile rătăcite distruseseră sistemul de susţinere a vieţii al unui hotel orbital scump, aflat la mai bine

de o mie de kilometri de locul de unde fuseseră ele expediate. Orice forţă de securitate aparţinând ambelor entităţi era obligată de tratat să acţioneze imediat cu mijloace nelimitate pentru eliminarea oricui folosea proiectile în spaţiu. Pe de altă parte, habitaturile umane de pe Inel erau protejate de câmpuri magnetice puternice, capabile să înfrângă energia cinetică a oricărui obuz şi să îl devieze de pe traiectoria sa de impact. La rândul lor, pereţii constucţiilor spaţiale erau în mare majoritate imuni la ciocnirea cu un proiectil venit dinăuntru sau dinafară.

– Vor să ne trimită un mesaj, rosti liniştit Lemme.

– Sau vor să disimuleze un alt fel de atac, rosti gânditor Varley.

Kaate sări către cea mai apropiată consolă şi începu să dea comenzi, alternându-le pe cele vocale cu apăsări rapide pe display.

– Navele apar ca fiind toate furate în decursul mai multor ani. E ca şi cum cineva şi-ar fi plănuit...

– Se cheamă rezervă. Aduni lucruri pentru momentul exact în care vei avea nevoie de ele, afiră Varley. Mi-e teamă însă că mai ai ani buni până să înţelegi cu adevărat ce înseamnă să ai provizii...

– Eşti îngrozitor. Nu încetezi niciodată să-mi dai lecţii, protestă Kaate fără prea multă convingere.

– Dar de ce întârzie atât apărarea orbitală? se miră Lemme.

Pe Inel securitatea era asigurată de o forţă ameropeană coordonată de un comandament central în care erau reprezentate şi Ruschindia, dar şi cele mai importante firme şi organizaţii de pe orbită. Deşi nu era extrem de puternică,

apărarea orbitală, aşa cum era numită această forţă, nu dăduse greş niciodată în rezolvarea situaţiilor conflictuale din spaţiul liber. Piloţii navetelor sale, dar şi infanteriştii care luptau în costume autonome pe suprafaţa imenselor clădiri construite pe orbită, erau adevărate legende şi jumătate dintre filmele de ficţiune din Ameropa îi aveau ca eroi. Lemme se simţea cumva frustrat că apărarea orbitală, un adevărat fetiş în lumea din care venea el, întârzia să îşi facă apariţia şi să îl salveze.

– Au fost raportate alte trei atacuri. Al nostru a fost ultimul, iar protocolul standard...

– De aceea au decis că nu suntem atât de importanţi, se plânse Kaate, mângâindu-l pe Maxie. Noroc că băiatul ăsta voinic e cu mine, completă ea, frecând catogul sub bărbie, spre marea încântare a animalului.

– Eu rămân la părerea că atacul e o diversiune, zise Lemme.

– Iar eu îmi doresc să nu ai dreptate. Nu cred că aş putea suporta şi mai multă violenţă, bombăni Varley privindu-l într-o dungă.

– Coincidenţele sunt un lucru extraordinar, spuse Lemme pe un ton filozofic. Le întâlneşti când nu te-aştepţi, iar mie unuia îmi vine greu să le accept. Natura mea, felul în care mi-am format gândirea, mă fac să caut mereu conspiraţii, să caut ordinea care guvernează lucrurile. Nu mă pot abţine, deşi ştiu exact că n-ar trebui să ignor posibilitatea ca două lucruri să se petreacă pur şi simplu simultan. Am un exemplu clar de coincidentă chiar în clipa asta...

– Te referi la atac, crezu Kaate că a înteles.

– Nu chiar, spuse Lemme reglându-şi proiectorul

comunicatorului personal pentru a afişa pe unul din pereţii liberi ai încăperii textul editorialului abia publicat în ziarul *Now*. Suprafaţa era uşor curbată şi producea un efect straniu, ca şi cum începutul şi sfârşitul textului ar fi fost mai aproape, în timp ce conţinutul său era ceva mai depărtat.

Exact aşa ar şi trebui să fie un editorial: cu început şi cu final memorabile.

Unul dintre cele mai întunecate mistere intelectuale ale lumii contemporane se referă la autorul teoriei societariste. Să nu uităm că, deşi campionul acestui mod de a vedea societatea omenească este astăzi Rodomonti, bazele teoretice ale doctrinei au fost puse în eseul „Societarismul, o posibilă soluţie la ecuaţia generală a sociologiei grupurilor mari" publicat anonim, în 2042, pe un grup de discuţii al Universităţii de Ştiinţe Sociale de la Viena. Autorul ei a rămas necunoscut, conform dorinţei proprii fiindcă, aşa cum nota în finalul eseului său, crede în acurateţea ştiinţifică a cercetării sale, dar este înspăimântat de consecinţele pe care le poate avea ea asupra dezvoltării societăţii.

De dragul exerciţiului intelectual voi accepta validitatea tezei conform căreia o societate e cu atât mai performantă cu cât scade indicele eficienţei sociale, definit ca raport între numărul total al membrilor unei societăţi şi numărul de interacţiuni individuale dintre aceştia. Cu alte cuvinte, cu cât membrii unei societăţi sunt mai importanţi unii pentru alţii, cu atât societatea respectivă este mai performantă. Voi accepta şi cele patru feluri de interacţiuni pe care autorul teoriei le vede ca fiind contributoare la perfecţionarea societăţii:

*- **politice** - cu cât o societate are mai mulţi oameni care participă la actul de guvernare, cu atât ea este mai performantă;*

*- **economice** - sunt mai evoluate societăţile unde se ajunge la specializări extreme, dublate de interacţiuni complexe, cele în care, la limită, putem spune că un grup restrâns de oameni produce un articol şi prin comercializarea lui interacţionează economic cu tot restul societăţii.*

*- **filozofice** - cu cât participă mai mulţi oameni la definirea valorilor şi idealurilor unei societăţi, cu atât societatea respectivă este mai competitivă, fiindcă se realizează diferite paliere paralele de interacţiuni între cetăţeni.*

*- **artistice** - cu cât se conturează mai bine limita între trăirile personale, artistice şi cea a vieţii de zi cu zi, cu atât conştiinţa unităţii de grup creşte.*

Având în vedere aceste repere, critica teoriei societariste este extrem de simplă. În primul rând, nu ni se explică în niciun fel când, cum şi mai ales de ce a dispărut mecanismul politic prin care votul desemnează conducători şi nu defineşte politici. Timp de zeci de mii de ani interacţiunile politice au distilat lideri, indivizi care au condus grupurile sociale din care făceau parte pe baza unor politici create în funcţie de viziunea fiecăruia dintre ei. Iată însă că, în 2042, teoria societaristă postulează contrariul a milenii de evoluţie socială şi politică, fără să ne dea vreun argument în acest sens.

În al doilea rând, teoria societaristă nu face altceva decât să urce mediocritatea pe un piedestal de pe care nu o va mai putea dărâma nimeni. Natura umană face ca fenomenul electiv să aibă profunde aspecte afective, instinctuale.

Dacă ele se manifestă în legătură cu un individ, s-a dovedit că funcţionează perfect. Dacă e să le folosim însă în domeniul creării de politici, ei bine, mi-e teamă că eşecul va fi răsunător.

Am lăsat pentru final cea mai mare lacună a teoriei societariste: lentoarea reacţiei în cazul confruntării cu evenimente cu totul neaşteptate sau cu societăţi care se ghidează după valori fundamental străine. Să presupunem, de pildă, că în Manhattan aterizează o navă extraterestră. Conform teoriei societariste, faptul că acest eveniment va fi discutat de toată lumea şi că atitudinea faţă de musafirii din spaţiu va fi definită în funcţie de un proces complicat, care ţine seama de părerile tuturor, va consfinţi superioritatea societăţii noastre. Dar dacă, imediat după aterizare, extratereştii încep să dărâme clădiri şi să ucidă oameni? N-aţi prefera atunci ca vieţile să vă fie apărate de un pluton de soldaţi care să execute rapid şi eficient ordinele unui singur om? Dar oare cabala eurodol nu a fost evitată tocmai fiindcă întreaga noastră societate a reacţionat după instinctele unui singur om?

Întrebările de mai sus sunt, desigur, retorice. În opinia mea, teoria societaristă a fost lansată ca un exerciţiu intelectual, iar autorul ei ştie foarte bine că acest eşafodaj ideatic nu se susţine. Cu adevărat trist este însă că DemNet pleacă de la încrederea oarbă în această doctrină fundamental greşită, întregul sistem fiind conceput pentru a exacerba interacţiunile dintre cetăţeni. Acesta este şi unul dintre motivele pentru care vă sugerez să vă opuneţi DemNet.

– Şi în ce fel sunt balivernele astea o coincidenţă cu atacul?

– Nu la atac mă refeream, ci la prezenţa mea aici. Ştiţi, începu Lemme după care se opri pentru a privi în ochii judecătorului, vă suspectez de mult că sunteţi autorul eseului care a dus la apariţia societarismului.

Varley rămase tăcut. Silueta sa cocârjată se profila pe fundalul unui hublou peste care fulgeră imaginea unui vânător al Orbstiţiei, care se lansase în urmărirea unei navete mici şi mult mai manevrabile.

Bătrânul îşi duse o mână la frunte, îşi scărpină sprâncenele părând că se frământă.

– Şi ce anume te face să spui lucrul ăsta?

– Am citit peste o mie de motivări ale sentinţelor pe care le-aţi dat în decursul anilor şi am identificat cel puţin patru şabloane de exprimare pe care le folosiţi atât dumneavoastră, cât şi pionierul necunoscut al societarismului. Am stabilit cu o precizie de nouăzeci şi nouă la sută că transmisia eseului către universitatea din Viena a fost făcută dintr-o suprafaţă circulară, cu o rază de cincizeci de kilometri, exact din Linz, acolo unde funcţionaţi ca profesor de drept pe vremea aceea. Aş mai putea adăuga că singura referire pe care aţi făcut-o vreodată la politică în actele pe care le-aţi redactat se referă la Rodomonti, cu care, de altfel, aţi fost coleg de catedră timp de mai bine de cinci ani, tot la Linz. Toate argumentele acestea nu valorează însă nimic pe lângă cel pe care mi l-aţi oferit ieri: aţi ales să fiţi judecător fiindcă v-aţi convins repede de falsitatea teoriei societarismului, pe care n-aţi mai putut-o însă opri din cariera ei fabuloasă. Ca urmare, aţi ales o postură din care să puteţi să-i puneţi pe cei mulţi în poziţia de a medita la felul în care să se raporteze la o conştiinţă unică şi de a sublinia creativitatea care poate fi

legată de procesele în care un singur individ are un rol predominant.

Judecătorul continuă să tacă, dar acum privea spre Kaate. Fata îşi prinsese capul în mâini, iar Lemme ar fi putut jura că îngână un cântec, ca şi cum ar fi vrut să nu audă vorbele sale. Într-un târziu, când Kaate îl privi în ochi, Lemme se simţi inundat de bucuria succesului. Nu mai avea nevoie de nicio confirmare din partea lui William Varley.

– Înclin să te cred. Tata mi-a vorbit ades despre societarism şi nu şi-a ascuns niciodată dezamăgirea...

– Asta tot nu înseamă nimic, bombăni Varley. Să presupunem pentru un moment că aş fi scris nenorcitul ăla de eseu. Şi ce înseamnă asta?

Lemme ridică două degete pe care le învârti prin aer într-o spirală ascendentă.

– Ar putea însemna că unii ar vrea să vă judece pentru lipsa de perspectivă în care s-a zbătut omenirea în ultima jumătate de veac, spuse el cu oarecare veselie.

Judecătorul plecă de lângă hublou şi merse până în spatele biroului său masiv, unde se prefăcu concentrat asupra imaginilor din spaţiu. Tastă ceva, mişcându-şi degetele pe o consolă cu o viteză uluitoare. Igor se întrebă ce comandă dăduse şi mai ales cui.

– Ziceai ceva de o coincidenţă, începu brusc judecătorul.

– A, da, răspunse Lemmne însufleţit. Iar ceea ce am să vă spun e un secret aşa de mare încât sper că vă va convinge că n-are rost să lăsăm lucruri nerostite între noi.

– Lasă-mă pe mine, interveni Kaate. Cred că ştiu la ce te referi.

Lemme ezită câteva momente şi apoi porni spre fată,

aşezându-se în spatele ei. Îşi puse mâinile pe umerii lui Kaate. Judecătorul înţelese imediat semnificaţia gestului său. Vorbele fiicei sale erau şi vorbele lui Lemme. Şi, din momentul acela, era posibil ca fiica sa să devină mai apropiată de noul ei mentor decât fusese de el vreodată.

– Seria de articole pe care o publică Igor e scrisă cu multă vreme înainte, iar inserarea lor în ziar e făcută de o conştiinţă artificială programată de el să gestioneze fluxurile de ştiri şi care operează câteva emiţătoare clandestine de pe Inel. Faptul că s-a nimerit să fie aici exact în momentul în care a apărut textul şi că te bănuia de atâta vreme e cea mai uluitoare coincidenţă cu putinţă.

Varley se ridică de la birou şi porni spre fiica sa.

– Kaate. Pentru mine e foarte important să înţelegi...

În momentul acela, hubloul explodă în mii de bucăţele, iar prin el pătrunse un bărbat înarmat până în dinţi. Venise prin sasul unei nave care se lipise perfect de conturul ferestrei circulare şi rămăsese fixată de peretele exterior al staţiei. Lemme o trase pe spate pe Kaate, în timp ce Maxie se năpusti asupra atacatorului. Intrusul lovi cu un baston paralizant grumazul judecătorului, după care se îndreptă spre catog, care ezită să îl atace. Lemme realiză speriat că uitase să înnoiască proiectilele din labele anterioare ale animalului şi că deci Maxie lupta cu un handicap sever. Bărbatul privi scurt spre judecătorul care căzuse grămadă şi se aplecă pentru a-i pune mâna pe gât. Se ridică mai repede decât o umbră şi, ca prin farmec, în faţa lui începu să se agite un fel de strălucire metalică. Lemme realiză imediat că atacatorul avea o oglindă, o armă strict interzisă în Ameropa.

Oglinzile semănau mai degrabă cu un evantai şi erau

compuse din două capete metalice unite de o folie de duroţel. Când se extindea în totalitate, oglinda era un semicerc perfect, care putea folosi drept scut împotriva oricărui proiectil. Muchia semicirculară era însă atât de ascuţită încât trecea cu uşurinţă prin orice costum spaţial sau armură personală. Materialul din care era făcută era strict interzis în Ameropa, întregul teritoriu fiind scanat în permanenţă împotriva existenţei unor asemenea arme.

Ascultară îngroziţi şuieratul armei agitate prin aer şi văzură cum forma pâlpâitoare alcătuită din umbra atacatorului şi lucirile oglinzii începe să se apropie de ei. Maxie scoase un răget puternic şi se retrase la rândul său, fixându-şi adversarul din priviri. Kaate se zbătu să se ridice de la podea, dar Lemme se străduí să o ţină pe loc.

– Lasă-mă, îi strigă fata. Ştiu ce fac.

Igor era convins că tânăra vrea să sară în ajutorul tatălui său, dar se temea că din nava care rămăsese fixată pe hublou ar fi putut apărea şi alţi atacatori. În plus, avea încredere deplină în Maxie.

Catogul sforăia supărat şi făcea paşi înapoi. Erau mici, dar în ritmul acela aveau să ajungă curând la peretele curbat pe care licăreau încă rândurile editorialului lui Igor. Atacatorul nu făcea nicio greşeală. Îşi calcula paşii cu atenţie, fără a lăsa vreo breşă în apărarea sa perfectă. Lemme nu se îndoia că era la fel de iscusit şi în manevrele de atac. Kaate se scutură cu putere şi se ridică în picioare în spatele catogului. Ca şi cum atâta ar fi aşteptat, intrusul lansă două săgeţi care o ratară de puţin. Fără a ezita prea mult, fata îşi scoase magnetul de la brâu şi propulsă capătul greu spre cea mai apropiată consolă. Imediat, încăperea se umplu de un zgomot strident

şi sacadat, iar Lemme înţelese că foarte curând aveau să fie în imponderabilitate. Kaate dăduse comanda de oprire a mişcării de rotaţie a imensei structuri spaţiale.

Fără a pierde vremea, Kaate îşi lansă fulgetător magnetul spre centrul tavanului şi porni într-o traiectorie înaltă, mult peste capul atacatorului. Aterizâ dincolo de tatăl ei şi rămase pregătită, aşteptând.

Atacatorul o privi o clipă ca şi cum ar fi vrut să evalueze cât de periculoasă era şi alese să se întoarcă spre catog. Dar Maxie nu avea nevoie de o ezitare mai mare. Când ochii intrusului se îndreptară din nou spre Maxie, retinele aproape că îi explodară. Două puncte, concentrate pe display-ul de pe pieptul catogului, lansau două raze laser albe, care pătrunseră cu precizie prin irisul atacatorului, care se dădu doi paşi înapoi. Kaate profită de ocazie şi îşi lansă magnetul care muşcă adânc din ceafa inamicului, care se împletici şi căzu cu mâinile la ochi. Fulgerător, Maxie ajunse peste el şi îi frânse grumazul cu o muşcătură teribilă.

– Întotdeauna să porţi vizor când te lupţi cu un catog din Chabilla, rezumă sec Lemme deznodământul luptei.

– Fiara aceea nici n-ar trebui să existe, bombăni şi Varley, încercând zadarnic să se ridice. Dumnezeule, ce-a fost asta? Nu m-am temut niciodată în halul ăsta pentru viaţa mea, exclamă judecătorul, după care urmă aproape amuzat. Nici nu credeam că mai ţin atât de mult la viaţă. Cred că nu e prea târziu să apelez totuşi la vreun tratatament de regenerare.

Pe uşă năvăliră patru soldaţi, dintre care doar doi purtau uniforma cu fireturi a paznicilor Orbstiţiei. Ceilalţi erau îmbrăcaţi în combinezoane negre, cu trei iniţiale pe piept. Lemme îi recunoscu şi zâmbi larg.

– Domnule judecător, totul a fost o diversiune. Cred că au plănuit atacul..., se repezi să zică unul dintre soldaţi.

– Porniţi naibii rotirea şi nu mă mai lăsaţi să plutesc ca o nenorocită de meduză! Cred că o să vă înlocuiesc cu două animale din astea. Ar fi şi mai eficient, şi mai ieftin, hârâi Varley un reproş. Sunteţi măcar siguri că nu vom fi ţinta altor atacuri?

– Excelenţă, nu putem... dar vom rămâne aici... ca să..., se bâlbâi soldatul.

– Ca să fiţi penibili, pufni Varley.

Judecătorul pluti dezordonat spre Igor, pe care îl luă de după umeri.

– Sunt convins că i-ai recunoscut pe ceilalţi doi. Va trebui să plecaţi cu ei. Aici nu e tocmai sigur.

Lemme încuviinţă tăcut din cap.

– Am să te rog să îi urmezi şi să ai încredere în ei. Ştiu că ai să vezi în asta mai multe confirmări. Vei fi convins că fac parte din Triumviratul Luminii şi că sunt într-adevăr autorul eseului de la care a pornit societarismul. N-am să neg niciuna dintre aceste două idei. Te rog însă să te gândeşti dacă nu cumva gestul meu e doar o lecţie pe care ţi-o dă un bătrân idealist. Poate că nu te contrazic fiindcă sunt convins că iluziile tale servesc unui ţel superior.

Igor se întoarse spre Kaate care părea foarte preocupată de aranjarea corzii magnetului său. Staţia îşi reluase mişcarea de rotaţie, astfel încât gravitaţia se apropia de cea obişnuită pe orbită.

– Vii? o întrebă Lemme.

– Mi-am adunat deja câteva lucruri într-o geantă. O să luăm şi servieta ta în drum spre doc.

Maxie flutură din coadă privind fericit spre Kaate. William Varley părea că împărtăşeşte un sentiment contrariu. Kaate încercase să îl salveze, dar după ce se asigurase că e în viaţă nu îi mai adresase nici măcar o privire, darămite un cuvânt.

Cu puţin înainte de a păşi prin sasul care unea staţia Orbstiţiei de nava care venise să îi salveze, Kaate întrebă în şoaptă:

– Mergem, mergem. Dar unde mergem?

Lemme o bătu uşor pe umăr.

– N-ai recunoscut uniformele? Decanul tău a trimis după noi. Mergem în CBA.

Capitolul 20

– Doar n-ai să-mi spui acum că ai uitat! chicoti Kaate lovindu-l prieteneşte în umăr.

E copilăroasă.

– Uneori, când mă străduiesc cu adevărat, reuşesc să alung din minte amintirile neplăcute.

Lemme îi mărturisise fetei că îşi adusese aminte de ce ura să călătorească dincolo de orbită. Spaţiile înguste ale cabinelor îl făceau să se simtă nesigur, generându-i un sentiment de claustrofobie care nu se mai manifesta altundeva. Dacă îşi cumpăra bilet într-o cabină ceva mai mare, conştiinţa faptului că spaţiul în care călătorea e despărţit de frigul cosmic de doar câteva straturi de metal îl terifia pur şi simplu. Indiferent ce ar fi făcut, nu se simţea deloc în largul lui. De altfel, fusese beat doar de trei ori, iar două dintre ocaziile acelea fuseseră în timpul unei asemenea călătorii.

CBA trimisese după ei *Săgeata,* cea mai rapidă navă de care dispunea, şi călătoria nu avea să dureze mai mult de douăsprezece ore. Chiar şi aşa, lui Lemme totul i se părea un adevărat chin. Îl supăra nu numai drumul ci şi incertitudinea destinaţiei sale. Căpitanul refuzase politicos să dea detalii

despre ceea ce el numise „invitaţia" decanului CBA. Lemme protestase zadarnic, subliniind că alegerea de a pleca dintr-o staţie aflată sub asediu nu necesita neapărat o invitaţie. Căpitanul rămăsese tăcut, la fel cum făcuse şi când Kaate meditase cu voce tare că *Săgeata* trebuie să fi plecat de pe Lună înainte să se fi declanşat cel de-al doilea atac asupra staţiei Orbstiţiei.

– Tare sunt curios ce v-au spus despre CBA, zise Lemme.

– Doar chestiunile oficiale. Nimic din ceea ce cred că te-ar interesa pe tine..., zise fata fără chef.

– Mă gândeam că v-au tentat cu câteva chestiuni pe care nu le spun tuturor, medită Igor. Ştii, în metodele clasice de pedagogie, contează imens atitudinea faţă de profesor şi modul în care elevul se raportează la greşelile inevitabile ale magistrului.

– Când afli că poţi face şcoală dormind nu te mai interesează sofisticării din astea... pufni Kaate. Ştii, când eram mică, tata m-a obligat să învăţ o poezie de-a lui Maxwell. Am citit-o şi am repetat-o de zeci de ori. A fost îngrozitor! O mai ţin minte şi acum, dar tare greu mi-a intrat în cap!

O zei! Ai voştri fii descreieraţi
S-au cocoţat în ceruri, visând la nemurire
Iar voi, decis-aţi să-i lăsaţi
Şi chiar i-aţi amăgit, vorbind de fericire

Fiindc-aţi crezut, fără temei
Că ale lor palate vor fi al vostru piedestal
Dar fost-aţi prea naivi, stăpânii mei
Îngăduind tăcut, veghind al nostru salt

V-aţi închinat păgân, la zeul Om
Împlinind parcă voit, destinul vechii profeţii
Schimbat-aţi al istoriei gros tom
Şi însuşi timpul, cu ale vieţii veşnice beţii

– Aveam senzaţia că îmi plesneşte capul şi apoi am avut ameţeli vreo săptămână, încheie Kaate.

– Să nu exagerăm, o îndemnă râzând Lemme. În plus, învăţătura clasică are avantajul de a te face să crezi că ceea ce ştii e adevărat. M-am gândit adeseori la gradele de comparaţie ale cunoaşterii. Deşi nici eu şi nici tu nu putem confirma lucrul ăsta, senzaţia mea e că oamenii educaţi prin tehnici clasice sunt mai siguri pe ei, mai conştienţi de lumea în care trăiesc şi mai capabili să facă asocieri. Să revenim de pildă la ceea ce ştii despre CBA. Sunt convins că dacă ai compara cunoştinţele tale cu pliantele de reclamă ale Academiei, n-ai fi în stare să identifici nici cea mai mică diferenţă. Asta nu e învăţătură, e îndoctrinare.

– Cu toate acestea, tot ceea ce mi-au spus despre CBA e adevărat...

– Se poate, o întrerupse Lemme. Problema pe care trebuie să ţi-o pui mereu însă este ce ar face un om care ar dori să pervertească o asemenea putere, iar dacă e să mă întrebi pe mine, nimeni n-ar trebui să poată scrie după bunul plac ceea ce iau drept adevăr sute de absolvenţi CBA.

Lemme scrisese de nenumărate ori despre subiectul acela, iar imensul mecanism de PR şi de marketing al Academiei stârnise un adevărat război mediatic, pe care Igor îl câştigase însă magistral, pentru că influenţa imensă în

presă a celor din CBA funcţionase în favoarea argumentaţiei lui Lemme, care reclama tocmai raportul nenatural între ceea ce era adevărat şi ceea ce dorea CBA să fie adevărat.

Ştia că nu fusese tocmai drept şi nicidecum coerent cu propriile-i convingeri. Studiul istoriei recente îi demonstrase natura mai mult decât versatilă a ceea ce oamenii erau obişnuiţi să numească adevăr. Individualismul feroce care se instalase la sfârşitul secolului XX condusese spre o stare de lucruri în care oamenii erau atât de preocupaţi de propriul univers încât ajunseseră să fie impermeabili la argumentele cunoaşterii, indiferent de natura lor sau de felul în care le erau servite..

– Nu înţeleg ce ai împotriva CBA, mormăi Kaate.

– Am exact ceea ce ar trebui să aibă orice gazetar: doza de scepticism fată de comunicatele oficiale, explică răbdător Igor.

– Şi unde crezi tu că mint cei din CBA? insistă Kaate, dar Lemme rămase tăcut.

Character Building Academy umpluse un gol născut imediat după ce reuşiseră primele tratamente pentru regenerarea neuronală pe bază de celule stem. Microchirurgia din lumea întreagă raporta succese în regenerarea masei cerebrale a persoanelor în vârstă, iar boli precum Alzheimer şi Parkinson erau deja amintire. Urmarea inevitabilă dar neplăcută a acestor tratamente era însă un soi de amnezie depersonalizantă. Creierele subiecţilor se asemănau cumva cu un calculator căruia i s-a instalat un alt sistem de operare. Porţiuni întregi de memorie, dar şi mecanismele fine care defineau felul de a fi a unei persoane erau alterate profund. Viaţa corpului biologic se prelungea, într-adevăr, dar din operaţiile de regenerare

neuronală ieşea adeseori o altă persoană. Ziarele vremii fuseseră pline de poveşti emoţionante în care cupluri care petrecuseră împreună mai bine de jumătate de veac se despărţiseră fiindcă unul din cei doi devenise cu totul altul în urma operaţiilor de regenerare cerebrală.

José Temuro publicase *Redefinirea eului pe baza teoriei cuantelor emoţionale* în anul 2069. Esenţa întregii sale teorii şi practici era aceea că, dacă reuşeşti să cunoşti îndeajuns de bine o persoană, poţi identifca evenimentele care i-au modelat felul de a fi. Pe baza unor măsurări exacte, Temuro descompusese toate trăirile omeneşti în combinaţii de cinci sentimentele fundamentale: dragoste, ambiţie, frică, compasiune şi dorinţă. Mecanismul era cumva similar celui holografic, în care imaginile se compuneau din trei culori fundamentale: roşu, verde şi albastru.

Întreaga comunitate ştiinţifică protestase vehement la adresa unei teorii ce nu putea fi verificată, de vreme ce primele rezultate ale lui Temuro nu puteau garanta că toate trăirile omeneşti sunt compuse din cele cinci sentimente de bază. Mai mult, indiferent câte succese ar fi avut Temuro în educarea creierelor supuse regenerării, nimeni nu putea garanta că nu există şi un al şaselea sau poate un al şaptelea fel de cuante. Mulţi psihologi argumentau că dorinţa şi ambiţia aveau delimitări ambigue, iar alţii susţineau că dragostea nu poate fi nicicum o cuantă în sine, ci este o rezultantă a primelor patru. Lemme citise multe dintre dezbaterile care animaseră întregul spaţiu ameropean şi identificase în furia contestatarilor lui Temuro dorinţa nerostită a oamenilor de a crede despre ei înşişi că posedă un strop de unicitate sau o scânteie divină, că nu pot fi reduşi la un model.

Aşa cum se întâmplase de nenumărate ori pe parcursul istoriei recente, confruntat cu respingerea mediului academic, Temuro trecuse în sectorul privat, unde succesul său fusese fulminant. În doar câţiva ani, imperiul său de pe Lună devenise atât de mare, iar importanţa sa politică şi socială crescuseră într-atât, încât CBA îşi câştigase statutul de teritoriu independent, aflat sub tutela Ameropei, dar liber să îşi facă legi interne. La două decenii după înfiinţare, CBA anunţase şi programul de educaţie pentru tineri, deschizând o a doua sursă de profit şi de influenţă. Mecanismul prin care adolescenţilor li se insuflau cunoştinţe noi fusese perfecţionat din cel care modela creierele supuse operaţiei de regenerare.

– Unde mint cei din CBA? repetă Lemme într-un târziu. Uite, ce ţi-au spus despre catogi!

– Ce mi-au spus? întrebă nedumerită Kaate.

– Când l-ai văzut pe Maxie ai fost terifiată. V-au spus că vă poate sfâşia şi că nu puteţi pleca din CBA fiindcă toate ieşirile sunt păzite de asemenea fiare. În realitate, catogii din CBA nu pot muşca un om fiindcă plasma sângelui nostru îi ucide pe loc.

– Mi-ai mai spus asta, dar cred că e o minciună nevinovată...

– E totuşi un neadevăr, insistă Lemme. Dar nu e nici pe departe cea mai odioasă dintre minciunile pe care vi le-au spus.

– Dezvoltă, îl îndemnă fata cu condescendenţă.

– Nu cred că eşti pregătită pentru partea asta.

Kaate făcu o figură îmbufnată şi îşi ridică ochii spre tavan într-un protest mut. Igor îi observă exasperarea şi spuse ezitant.

– Dacă vrei...

– Sigur că vreau...

– Ei bine, eu cred că simulatoarele acelea nu pot ţine loc de experienţe reale.

– Aha, strigă Kaate cuprinsă brusc de însufleţire. Aici chiar că are dreptate tata atunci când te acuză că ţi se pare că le ştii pe toate, deşi sunt lucruri pe care nu le-ai experimentat niciodată. Eu am fost în simulatoarele alea şi vreau să-ţi spun că nu e nicio diferenţă între senzaţiile din lumea reală şi cele pe care le simţi în timpul unei simulări din CBA. Pur şi simplu e acelaşi lucru! Ei nu fac decât să accelereze şi să... fata îşi căută un cuvânt, să esenţializeze nişte experienţe. Şi aici va trebui să fii de acord cu mine că nu e nevoie să-ţi moară cinci fraţi ca să ştii ce-i sentimentul de pierdere şi că nu trebuie să te atace de trei ori un urs furios ca să-ţi fie frică de moarte.

– Şi totuşi nu la asta mă refer, zâmbi Lemme, după care spuse pe un cu totul alt ton: vorbeşte-mi despre sex.

Fata se înroşi, deschise gura, dar cuvintele refuzară să iasă. Înghiţi cu greu şi îşi plecă privirile în poală, acolo unde degetele i se agitau de parcă ar fi vrut să se înnoade pe vecie. Umerii îi căzură, iar respiraţia i se acceleră. În alte împrejurări, Igor ar fi savurat cu mare plăcere efectul spuselor sale. Faptul că o năucise pe Kaate îl făcea însă să se simtă cumva vinovat şi trist, deşi era conştient că îi serveşte o lecţie la fel de importantă ca acelea din CBA.

– Ce poţi să-mi spui? insistă el cu senzaţia că îşi răsuceşte bocancul pe sufletul şi aşa strivit al fetei.

– Nimic senzaţional! exclamă Kaate, ridicându-şi semeţ fruntea în încercarea de a-l înfrunta. Dorinţa ei de a se lupta îi semnaliză lui Lemme că ajunsese într-adevăr într-un spaţiu

în care se simţise atât de încolţită încât fusese nevoită să atace.

– Am să te scutesc de jenă şi o să îţi spun eu. Probabil că ai printre amintirile tale una, două, poate zece întâlniri cu tot soiul de parteneri. Ştiu asta fiindcă există meserii, printre care şi a ta, care necesită cunoaşterea nemijlocită a unor asemenea amănunte. Sunt însă un surogat. Chiar dacă accept că experienţa din simulatoarele CBA nu se deosebeşte cu nimic de viaţa reală, tot trebuie să afirm că aceia care au jucat rolul amanţilor tăi sunt entităţi ireale...

– Dar au fost profesori din Academie...

– Şi câţi dintre noi crezi că au şansa ca în tinereţe să facă dragoste pentru prima dată sau să se întâlnească la o vârstă fragedă cu o persoană pregătită special pentru sex? Cazul tău e unul ideal, viaţa adevărată e cu totul alta şi aş putea pune pariu că în amintirile tale din CBA sexul nu e nici vulgar, nici murdar, nici dureros...

– Dar n-ai să fii sigur niciodată, rosti Kaate zâmbind unui gând.

– Posibil. Dar tu vei şti, fiindcă sunt convins că vorbele mele îţi vor rămâne în minte şi, atunci când vei găsi un partener adevărat, vei face comparaţia aceea care te va lămuri că am dreptate.

Un păpuşar iscusit ştie să lege bine corzile de membrele marionetei sale. În felul ăsta, nici cele care prind viaţă nu mai pot scăpa.

– Hai să mergem acum să-l căutăm pe căpitan. Ne apropiem de Lună, cedă Kaate. Igor încuviinţă din cap. Nici el nu se simţea tocmai în largul lui.

Săgeata mergea la limita superioară a vitezei sale de

croazieră. Navigaţia era perfect automatizată, dar îl găsiră pe căpitan privind cu un ochi critic panourile de control.

– Cum mergem, domnule? întrebă Lemme politicos.

Căpitanul se întoarse şi îl măsură pe Igor cu o privire curioasă. Probabil că nu i se întâmpla prea des să conducă pasageri atât de faimoşi.

– Mai avem mai bine de patru ore. Mergeţi să vă odihniţi.

Lemme flutură din mână cu un gest vag.

– Nu e nevoie. Bătăliile spaţiale şi evadările din Ameropa sunt a doua mea natură, încercă el să glumească, dar constată că bărbatul din faţa sa nu schiţă nici măcar un zâmbet.

– Evadarea din staţia Terminus e pe toate canalele de ştiri, vorbi căpitanul într-un târziu. Unii spun că aţi omorât singur peste douăzeci...

– Asta spune probabil Lendhardsen, bombăni Lemme. Or fi fost, dar nu i-am omorât eu, ci Maxie. Ceea ce spune multe, dat fiind că prietenul meu nu ucide niciodată decât dacă e atacat cu o forţă proporţională.

– Mda, să zicem, acceptă cu o notă de insolenţă căpitanul. Eu unul cred însă că nu e bine ceea ce faceţi. Nicio idee şi niciun om nu sunt destul de importante pentru a provoca moartea şi distrugerea din staţia Terminus.

– Atunci aruncă-ne dracului în spaţiu şi o să vâslim până la şeful tău, exclamă supărată Kaate. Ascultă ce e, domnule! Am petrecut trei ani în CBA şi acolo am învăţat un lucru: decanul şi profesorii nu au nevoie de lecţii de morală de la un *şofer*.

Căpitanul se încruntă, privind-o pe Kaate cu ochi ce ar fi putut străpunge şi un perete de plastoţel.

– Am să vă rog să vă reluaţi locul în cabine, rosti el pe

un ton neaşteptat de calm.

Lemme şi Kaate se întoarseră pe călcâie, urmaţi de Maxie care îşi flutura coada, semn că nu înţelegea mare lucru. Merseră în ceea ce părea să fie salonul navei, o încăpere imensă căreia îi lipsea tavanul. Abisul negru părea că se revarsă asupra lor, dar era ţinut la distanţă de un scut cu plasmă rece, de acelaşi fel cu cel care acoperea în întregime craterul lunar în care fusese construită CBA. Spre deosebire de cabinele pentru dormit, încăperea se afla în mijlocul navei şi era lipsită de gravitaţie. Lemme observă uşurinţa elegantă cu care Kaate şi catogul plutiră până în centrul camerei, imaginându-şi în acelaşi timp ce privelişte trebuie să fi oferit el însuşi, cu încercările sale ineficiente de a vâsli.

Acum ţi-ar servi nişte sfori, Lemme. Păpuşarul tău ţi-ar fi de ajutor.

– Ştii, m-ai pus în mare încurcătură întrebându-mă despre sex, începu timid Kaate, mângâindu-l pe Maxie care făcu să pâlpâie două cuvinte pe ecranul de pe pieptul său.

IUBESC TU

– S-a cam văzut, zise zâmbind Lemme.

– Ei bine, trebuie să-ţi mărturisesc că între amintirile mele sunt şi două în care mă plimb cu un băiat pe nisipurile din CBA şi privim la imensa cupolă de plasmă. Cu unul am făcut dragoste, iar celălalt m-a întrebat ce cred despre stele: dacă sunt locuite şi dacă vom ajunge vreodată la ele.

– Păi, mi-e teamă că ăsta e un argument care funcţionează mai degrabă în favoarea profesorilor tăi de la CBA. Te asigur că şi în lumea reală un băiat are doar aceste două opţiuni. Problema e că, de cele mai multe ori, e mai speriat decât tine.

– Şi? întrebă Kaate privindu-l în ochi.

Lemme simţi un fior de gheaţă cum i se strecoară în lungul şirei spinării. Susţinu cu greu privirea fetei şi îşi dădu seama că vârfurile urechilor îi ardeau.

– Vezi stele astea? începu el. Ce zici? Oare o s-ajungem vreodată la ele?

Kaate izbucni într-un râs sănătos şi cristalin, care trăda o abandonare în fericire pe care o poţi profesa doar la şaptesprezece ani. Se lansă uşor spre Lemme şi prinse să îl învârtească. Igor începu şi el să râdă, spre marea nedumerire a lui Maxie, care nu înţelegea veselia celor doi, şi nici baletul lor.

Capitolul 21

Spectacolul pe care îl oferea CBA era magnific. Scutul energetic avea irizaţii verzui, semn că neutralizase de curând un micrometeorit de iridiu. Lemme scrisese de multe ori despre paradoxul reprezentat de cupola unică sub care José Temuro îşi construise imperiul. Era o realizare inginerească fără precedent, a cărei construcţie şi întreţinere permanentă necesitau însă atâţia bani, încât nici măcar He_3, producătorul de energie, nu îşi propusese niciodată să folosească un dispozitiv asemănător. Ideea care stătea la baza construcţiei scutului se folosea pe scară largă în Ruschindia pentru protejarea navelor care mergeau spre Marte. În principiu, era un fel de sendviş în care un strat gros de aproape un metru de plasmă rece era reţinut între două câmpuri magnetice puternice. Cel de jos era generat de un dispozitiv aflat într-un turn situat în mijlocul craterului, în timp ce cîmpul superior se compunea cu ajutorul a patru sateliţi ce zburau în orbita joasă a Lunii. Întregul complex servea de asemenea şi pentru apărarea de intruşi, fiindcă nicio navă nu ar fi putut străbate puternicele câmpuri magnetice fără ca instrumentele de bord să i se ardă iremediabil. Cei patru sateliţi serveau şi ca suport

pentru baterii redutabile de tunuri ionice, al căror scop declarat era acela de a fragmenta orice meteorit care se plasa pe o traiectorie de coliziune cu scutul. La rândul său, stratul de plasmă oprea nouăzeci şi nouă la sută din radiaţia cosmică şi putea vaporiza roci cu diametrul de până la jumătate de metru.

Sub această imensă cupolă, Temuro reuşise să creeze un habitat perfect. Beneficiind de cantităţi imense de energie, de neconceput pentru epoca de dinaintea punerii în funcţiune a exploataţiilor He3, Temuro reuşea să menţină atmosfera la 23 de grade Celsius. Singurul inconvenient era ziua perpetuă, amănunt despre care Kaate îi spusese că era destul de greu de acceptat pentru cei veniţi de pe Pământ.

CBA era construită în craterul Byrd, aflat spre polul nord lunar. Marginile, odinioară extrem de zdrenţuite, fuseseră refăcute pe alocuri, dar arhitecţii hotărâseră să păstreze forma iniţială, uşor alungită a craterului. Cupola energetică perfect sferică decupa două regiuni neprotejate în est şi în vest. Platoul de est era o formaţiune bazaltică dură, extrem de netedă, care devenise destul de repede locul preferat de desfăşurare al tuturor sporturilor lunare cu motor. Campionatul lunar de speedere aducea o dată pe an peste zece milioane de turişti, care se cazau în hotelurile de lux ce înfloriseră în extremitatea vestică a craterului. În partea de nord a platoului se găsea spaţioportul, despre care Kaate spuse că părea mai plin decât de obicei.

– De ce sunt atâtea nave? o întrebă Lemme pe Kaate.

– Trebuie să fie câteva curse preliminare de calificare pentru campionatele de săptămâna viitoare. Noua pistă de frânare e dementială. Întotdeauna se ţin recalificări în ultimele

trei zile ale anului, spuse Kaate aruncând o privire plină de entuziasm către labirintul de jgheaburi imense pline cu nisip ce şerpuiau pe întinderea de piatră selenară. Ştii, anul trecut m-am calificat până în semifinale, dar tata nu m-a lăsat să merg mai departe..., rosti fata cu dezamăgire în glas.

Spaţioportul profita de fundaţia trainică de rocă masivă şi se întindea pe o suprafaţă nemaiîntâlnită în restul sistemului solar. De pe orbită se puteau vedea kilometri pătraţi de nave aşezate unele lângă celelalte, iar Lemme ştia că acela e locul cel mai nimerit pentru a cumpăra orice fel de vehicul spaţial, de la cele destinate călătoriilor spre Marte până la cargourile butucănoase care făceau cărăuşie pe Inel. Accesul dintre est şi vest se făcea printr-o reţea de tuneluri complicate, punctate de săli imense aflate la intersecţii, care găzduiau la rândul lor cele mai importante evenimente extraterane.

Lemme presimţea însă că nimic din toate acelea nu avea să îl impresioneze însă cu adevărat şi privi spre silueta întunecată, punctată de câteva lumini răzleţe, a ceea ce localnicii numiseră Chabilla. Spre nord-est, craterul Byrd se învecina cu craterul Peary în care fusese descoperit, în 2045, un imens gheţar, al cărui volum depăşea o mie de kilometri cubi. Acumularea aceea de apă îngheţată se dovedise habitatul perfect pentru oameni. Încă dinaintea construirii CBA, în craterul Peary înflorise o comunitate de artişti şi liberi cugetători, care fugiseră din spaţiul din ce în ce mai închis al Ameropei. Lor li se adăugaseră tot felul de personaje care nu se mai simţeau în siguranţă nici măcar în Ruschindia. Ajungea să vii hotărât, înarmat doar cu o lampă cu acetilenă şi cu câteva tancuri de spumă poliuretanică, pentru a-ţi decupa câteva încăperi în gheaţă, legându-te pur şi simplu la un coridor

deja existent. În doar câteva zile de muncă în care nu aveai decât să topeşti gheaţa, să vinzi apa lichidă şi apoi să căptuşeşti cu spumă poliuretanică izolatoare întregul habitat, puteai deveni posesorul unei locuinţe permanente în Chabilla. Aceasta era însă doar o parte a realităţii, pentru că, de fapt, odată mutat acolo, trebuia să te încadrezi în societatea pestriţă ce înflorise la periferia CBA. Treptat, Chabilla devenise un loc predilect pentru funcţionarea a tot ceea ce era la limita legilor omeneşti ale bunului simţ. Teritoriul nu era recunoscut nici de Ameropa, nici de Ruschindia, aşa încât autoritatea administrativă era exercitată de un consiliu format din cei mai influenţi oameni de afaceri. Aceştia întreţineau o forţă de securitate, care era însă departe de a funcţiona ca un mecanism unitar şi, din când în când, permitea conflicte de tip feudal între cei mai importanţi oameni din Chabilla. Când lucrurile degenerau cu adevărat, ordinea era restabilită însă de soldaţii CBA care. Aceştia, fără a fi neapărat mai fioroşi decât cei din Chabilla, beneficiau de avantajul strategic de a putea închide imediat vanele de aer şi imensele uşi de oţel. Adică tocmai locurile prin care locuitorii Chabillei pătrundeau în reţeaua subterană de tuneluri către spaţioport şi către hotelurile de lux, unde o mare parte dintre ei îşi câştigau existenţa practicând escrocherii mărunte printre turiştii ameropeni naivi.

Clinicile de Îmbunătăţiri Interzise, cazinouriule şi casele de plăceri eliberate de constrângerile NanoSan, magazinele de gadgeturi ilegale, de arme, imensele farmacii care ofereau medicamente dintre cele mai rafinate, sălile de lupte de toate felurile, de la cele între atleţi profesionişti la cele de cocoşi, dar şi restaurante ce păstrau tehnici de preparare a cărnii

vechi de mai bine de trei sute de ani, formau toate ceea ce Krentz numise „buboiul purulent al Lunii".

Existau şi afaceri care se desfăşurau cu atâta discreţie în Chabilla încât nimeni nu afla de ele decât dacă era invitat în cercul restrâns al potenţialilor beneficiari. Intermediarul care i-l vânduse pe Maxie lui Lemme, îl întrebase iniţial dacă nu doreşte o gardă de corp umană şi îi arătase chiar un catalog de superfiinţe, produse ale celor mai întunecate cotloane ale ingineriei genetice şi biologiei celulare. Refuzase politicos, dat fiind că oricum ar fi fost extrem de greu să creeze o biografie credibilă în spaţiul ameropean pentru un asemenea tovarăş. Insistase să vorbească direct cu vânzătorul, dar acest lucru se realizase cu mare greutate şi doar printr-o comunicare exclusiv audio. Lui Igor îi fusese însă de ajuns ca să localizeze magazinul de unde provenea Maxie.

Cea mai fantastică dintre legendele care circula printre iniţiaţii capabili să cheltuiască milioane de eurodoli liberi era aceea conform căreia, dacă apelezi la cine trebuie, îţi poţi extinde la maximum capacităţile artistice prin stimularea sensibilităţii creatoare. Se spunea chiar că dintre primii o sută de creatori din spaţiul ameropean, clasificaţi în ordinea veniturilor anuale, cel puţin treizeci proveneau din laboratoarele clandestine din Chabilla.

Lemme constată cu surprindere că era mai nerăbdător să meargă în locul de origine al lui Maxie decât să viziteze mult mai scorţoasa CBA, mai ales că se îndoia de sinceritatea lui José Temuro. Se aştepta ca decanul, cel mai competent psiholog al vremurilor sale, să îl poată manipula cu uşurinţă şi de aceea avea un sentiment uşor de teamă amestecată cu frustrare.

Săgeata începu manevrele complicate de aterizare, iar Igor trase adânc aer în piept văzând cum fregata suplă se strecoară la doar câţiva metri pe sub un transportor gigantic de regolit şi apoi plonjează vertical, ocolind graţios braţele automate în mişcare ale şantierului de reparaţii strict necesar oricărui spaţioport. Nu era nevoie să fii specialist în navigaţie pentru a-ţi da seama că *Săgeata* nu urma o traiectorie standard, iar acest lucru i se confirmă lui Lemme când văzu ţinta călătoriei lor, un hangar mic, izolat în centrul unei zone ocupate de hale imense, care erau vopsite în roşu şi galben, culorile oficiale ale CBA. Nava intră graţios printre porţile abia deschise, după care se aşeză cuminte pe platforma de bazalt. Fâşâitul instalaţiilor de presurizare se dovedi atât de puternic încât străbătu carcasa navei, ca o invitaţie.

Kaate îşi înşfăcă bagajul şi, urmată de Maxie, porni spre ieşire fără să îl bage în seamă pe căpitan, care privi lung în urma ei.

– Poate fi extrem de evervantă uneori, îi zâmbi Lemme.

– Şi când te gândeşti că e mult mai simpatică decât alţii, mârâi căpitanul, făcându-l pe Igor să se întrebe cu ce anume îi greşise.

– Îmi cer iertare, dar mi se pare că vă comportaţi de parcă v-aş fi supărat cu ceva, rosti calm Lemme.

– Statutul meu nu îmi permite să spun tot ceea ce gândesc, dar vă asigur că dacă ne-am întâlni în afara serviciului, aş avea câteva consideraţii de făcut pe tema DemNet, hârâi căpitanul.

Igor preferă să nu spună nimic şi se strecură pe lângă el, resimţind din plin senzaţia de stânjeneală provocată de apropierea inevitabilă dintre ei, cauzată de culoarul destul de

strâmt.

Primul lucru pe care îl sesiză la ieşirea din navă se dovedi a fi mirosul. Aerul avea un iz stătut şi părea impregnat cu praf, dar şi cu o aromă minerală subtilă, asemănătoare cu cea emanată de unii oxizi de cupru. Privi instinctiv acoperişul şi se lăsă o clipă să cadă în admiraţia îndrăznelii cu care fusese alcătuită construcţia de oţel. Grinzile ei parcă fuseseră aruncate la întâmplare şi aveau dimensiuni care păreau imposibile ochiului unui pământean. Gravitaţia lunară era însă o binecuvântare pentru creativitatea arhitecţilor.

– Nici nu ştiţi cât de mult am aşteptat să vă întâlnesc, se repezi spre Lemme un bărbat micuţ şi destul de rotofei după standardele ameropene, pe care Igor îl recunoscu imediat.

La rândul ei, Kaate îşi plecă uşor capul, într-un salut respectuos.

– Bănuiesc, domnule decan, că dumneavoastră ar trebui să vă mulţumesc pentru salvarea noastră de pe staţia Orbstiţiei.

Temuro clătină violent din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge astfel vorbele lui Lemme.

– Să fim serioşi! Sunt convins că un om de rafinamentul dumitale a sesizat... ăăă... să zicem... decalajul dintre evenimente. Îl rugasem cu câteva ore înainte pe căpitanul Marshall să vină după domniile voastre. Decanul se apropie de ei şi continuă pe un ton mai scăzut. I-am anulat o permisie şi cred că a fost ăăă... cum să zic... tare urâcios.

– E un fel de-a spune..., începu Lemme.

– Dar realitatea a fost cu mult mai cruntă, bombăni Kaate.

– Mda, ăăă... cum să zic... are tendinţa asta. În plus, are şi nişte opinii politice prea ăăă... puternice. Dar vă asigur că *Săgeata* condusă de el reprezintă cea mai sigură

combinaţie de ieşit din genul de ăăă.... să zicem... situaţie în care vă aflaţi domniile voastre. Dar vă rog, încheie el schiţând un gest larg spre un vehicul care rămăsese la capătul unor şine, plutind la doar câţiva centimetri de ele.

Pe măsură ce se apropiară de transportor, Igor auzi şi murmurul specific al propulsiei magnetice.

Interiorul se dovedi a fi fundamental diferit de ceea ce ar fi putut lăsa să se înţeleagă profilul butucănos al vehiculului. Se pomeniră într-un salon ornat cu lambriuri şi mobile scumpe din lemn adevărat, în mijlocul căruia trona o masă încărcată cu tot felul de mâncăruri şi băuturi.

– Serviţi, vă rog.

– Oh, ce bine! exclamă Kaate. Nici nu-mi mai simt stomacul...

– De obicei îţi simţi stomacul? chicoti Lemme. Asta trebuie să fie vreo chestie pe care ai deprins-o aici, în CBA, fiindcă eu...

– Nu fi nesuferit! Şi nu mă folosi pe mine drept cârlig pentru conversaţia ta cu domnul decan, protestă fata, muşcând din ceea ce părea a fi o bucată de carne friptă.

– E limpede ăăă... putem zice şi aşa... că domnul Lemme nu e tocmai încrezător în ceea ce facem noi aici, afirmă zâmbind Temuro.

– Ba deloc. Trebuie să vă felicit pentru Kaate. Sunt convins că aţi reuşit cu ea lucruri pe care nici măcar nu vi le-aţi propus, vorbi Lemme pe un ton aparent degajat, dar înfigându-şi privirea în ochii decanului, care nici măcar nu clipi.

– Nu-nţeleg şi nici nu vreau să înţeleg toate sensurile cuvintelor ăstora, zise Kaate, după care se concentră din nou asupra platourilor cu mâncare.

Transportorul porni cu un zvâcnet uşor, după ca senzaţia de mişcare dispăru cu totul. Deşi era lihnit, Lemm se prefăcu interesat mai degrabă de felul în care erau ara jate mâncărurile.

– Întotdeauna m-am întrebat care e sensul turismulu începu Temuro pe un ton vesel. Să luăm de pildă situaţ noastră. Ce-ar trebui să vă ofer eu? Mâncăruri cu care sunte obişnuit sau specialităţi de aici, din CBA? Am studiat mul problema asta şi mi-e teamă că nu are un răspuns genera valabil. De aceea, vă invit să gustaţi din coastele astea de mie marinate, făcute după o reţetă englezească din secolul a şaisprezecelea. Dacă preferaţi, puteţi să le aşezaţi alături de acest minunat sufleu cu fungi de cultură de aici de la noi, asezonate cu trufe lunare, din care anul acesta am avut o producţie record. Puteţi spăla totul cu un pahar din... ăăă... să zicem... cel mai bun vin făcut vreodată de om, licoare la care am avut şi eu... ăăă... o contribuţie.

Lemme ştia povestea viţei de vie pe care Temuro o adusese de pe Pământ. Era un soi roşu, care se transformase radical odată ce ajunsese în solul selenar. Lumina constantă, clima fără variaţii, absenţa oricăror dăunători sau boli făcuseră ca încă de la prima recoltă strugurii să fie imenşi şi extrem de aromaţi. Adulmecă vinul, după care gustă puţin. Senzaţia era într-adevăr unică. Părea că în gură îi explodase o întreagă simfonie de mirosuri de fructe, unele cunoscute, altele străine şi misterioase. Cea mai pregnantă senzaţie era însă aceea a mineralelor lunare, care dădeau vinului un echilibru perfect în raport cu zahărul conţinut în cantităţi destul de mari, datorită expunerii la soare a viţei.

– Am cumpărat o sută de butoaie din lemn adevărat, se

mândri Temuro. Birocraţii ăştia de pe Pământ mi-au impus să împăduresc trei kilometri pătraţi în Africa pentru a mă lăsa să scot dincolo de Inel atâta lemn. A fost o adevărată jecmăneală!

– Rezultatul e însă..., se opri Lemme, fără să ştie ce să spună.

– Nu-i aşa? întrebă bucuros Temuro. A meritat! Dincolo de plăcerea de a-l bea e cumva... ăăă... cum să spun... reconfortant să ştii că eşti primul om care a reuşit să obţină în spaţiu un produs mai bun decât originalul de pe Pământ.

– Lăsaţi, domnule decan, că mai sunt câteva lucruri la care aveţi întâietate. Ştiu că sunteţi, de pildă, extrem de informat, zise Kaate. Sunt îngrijorată pentru tatăl meu...

– Nu-ţi face griji, o bătu prietenește pe umăr Temuro. Bătrânul Will a făcut ceea ce trebuia să facă de la început. După ce aţi plecat, şi-a îmbrăcat costumul împreună cu tot personalul oficial al staţiei, după care a depresurizat-o. Imediat ce a aruncat în spaţiu trupurile celor patru traficanţi din Ruschindia, atacul a încetat.

Lemme inspiră din nou aroma vinului, descoperind nuanţe noi.

– Dar asta nu înseamnă nimic, nu-i aşa? zise Igor străduindu-se să pară nepăsător.

– Sunteţi ăăă... cum să spun... extrem de inteligent, domnule Lemme. Într-adevăr, toată lumea se întreabă acum dacă atacul şi-a dorit eliberarea sau tocmai eliminarea celor patru. Mai sunt... ăăă... şi alte ipoteze, desigur, dar n-aş vrea să vă tulbur cu ele.

– Vinul e cu adevărat extraordinar şi... eu, unul, vă înţeleg atunci când îl puneţi în fruntea realizărilor dumneavoastră,

rosti Lemme gânditor.

– Mda. Am constatat asta când am citit editorialul de azi din *Now*. Se pare că aţi inclus CBA printre distorsiunile introduse de revoluţia energetică anteinelară.

Lemme rămase tăcut. Aşa era. Apăruse deja editorialul în care reuşea o performanţă grea chiar şi pentru el, aceea de a critica evenimentele care duseseră la ieftinirea până la gratuitate a energiei.

Nu poţi critica progresul ştiinţific. Nu poţi cere îndurare istoriei care a hotărât să cotească decisiv, schimbând o paradigmă veche de secole. O societate ideală sau măcar una perfecţionată în funcţionarea ei, ar trebui însă să poată reacţiona corect la toţi stimulii care, la un moment dat, ar putea să o devieze de la cursul ei normal.

Poziţia pe care mi-o asum este extrem de dificilă. Realizarea reactoarelor de fuziune nucleară, concomitent cu creşterea până la 90 la sută e eficienţei panourilor solare au dus la ieftinirea fără precedent a energiei, mergând până la gratuitatea ei în cele mai multe cazuri. Au dispărut condiţionări vechi de milenii, sărăcia a devenit o amintire, au fost colonizate noi zone, odinioară inospitaliere, care au fost transformate în oaze de civilizaţie. Au apărut primele oraşe plutitoare funcţionale, s-au pus bazele controlului meteorologic eficient al uraganelor şi s-a rezolvat problema încălzirii globale şi a diminuării stratului de ozon. Nu în ultimul rând, au dispărut monopolurile energetice care au condus greşit planeta între 1980 şi 2050. Şi, cu toatea astea, eu spun că dacă e să tragem linie, democratizarea producţiei şi distribuţiei de energie a adus mai mult rău decât bine.

Două sunt consecinţele nefaste ale ieftinirii energiei. Prima dintre ele se referă la faptul că omul a fost eliberat de necesitatea de a munci, iar acest lucru a pulverizat tocmai lucrul care îl desprinsese din animalitate, acum mai bine de treizeci de mii de ani. Au fost sfărâmate ierarhii şi reguli încetăţenite încă de la primele comunităţi umane, de la cooperarea necesară închegării unei comunităţi în care se poate supravieţui mai uşor decât de unul singur şi până la disciplina necesară punerii în practică a unui plan care depăşeşte anvergura unei singure persoane. Nu e de mirare că, în lipsa acestor condiţionări, natura umană a devenit profund egocentrică, individualistă, golind astfel de conţinut şi activităţile elective.

A doua consecinţă este aceea că bunăstarea excesivă a adus extrem de mult timp liber pentru fiecare individ, propulsând astfel în sfera conştiinţei publice oameni care, în mod normal, nu ar avea ce să caute acolo. Ca atare, arta şi politica şi-au diluat mult din consistenţă. Într-un proces autolitic, tocmai această diluare a făcut ca în aceste două domenii să pătrundă şi mai mulţi nechemaţi, care au sfârşit prin a le goli de conţinut.

Ajuns în acest punct al argumentaţiei mi s-ar putea reproşa că sunt retrograd, că resping schimbarea şi că devenirea omenirii nu trebuie neapărat să se producă pe coordonatele trasate de mine. De acord! Vă întreb însă cum va arăta societatea ameropeană atunci când va intra în competiţie cu cea selenară sau, mai rău, cu cea marţiană? Va mai rămâne ea centrul expansiunii şi acţiunii umane în sistemul solar? Vom fi noi, ameropenii, la fel de pregătiţi pentru o inevitabilă confruntare ca oamenii care au ales să

trăiască departe de confortul nostrui călduţ, centrat pe dimensiuni ideale ale corpului şi pe o viaţă fără ţel? Pentru mine, aceste întrebări sunt retorice...

Capitolul 22

Lemme meditase de atâtea ori la limitele obiectivităţii, încât chiar şi mult exagerata sa modestie era învinsă de conştiinţa faptului că devenise un expert în materie. De-a lungul anilor în care editase ziarul *Now* fusese obsedat de chimia complexă a relaţiilor dintre obiectivitatea textelor pe care le scria şi numărul de cititori. Aşa cum i-ar fi putut spune orice profesionist, încă de acum un veac, obiectivitatea absolută nu garanta audienţa şi nici măcar respectul membrilor mai educaţi ai publicului.

CBA era un exemplu clasic, pe care îl folosise în testele sale de audienţă. Nu încăpea nicio îndoială că în craterul Byrd erau concentrate unele dintre cele mai fantastice realizări ale omenirii: cupola de plasmă, facilităţile de recompunere comportamentală pentru bătrânii ce suferiseră operaţii de regenerare neuronală, sistemul oniric de educaţie bazată pe descoperire treptată şi experienţă. Până şi vinul lui Temuro era o izbândă indiscutabilă. Cu toate acestea, articolele în care tot ceea ce reprezenta CBA era înfăţişat într-o lumină favorabilă atraseseră nenumărate comentarii negative, iar repetarea lor obstinată dusese pur şi simplu la limitarea

circulaţiei ziarului. Când schimbase uşor tonul articolelor, accentuând ideile care duceau spre locurile comune, specifice propagandei politice, situaţia se modificase semnificativ. Era conştient că mulţi dintre cititorii săi nu puteau accepta nici faţă de ei înşişi că, dacă ar fi putut, ar fi apelat oricând la serviciile CBA şi că sistemul ameropean de învăţământ nu îi convingea nici pe departe într-atât de mult încât să îi susţină necondiţionat superioritatea. În chestiunea CBA, în spaţiul ameropean intervenea şi o frustrare de mult uitată, cea materială. Tratamentele lui Temuro, ca şi educaţia oferită de instituţia lui, erau cu mult peste ceea ce îşi putea permite cetăţeanul ideal, ţinta ultimă a DemNet. Conştiinciozitatea la Ora Consultării şi viaţa economică trăită strict între graniţele UniTrez erau într-adevăr în măsură să te facă să trăieşti liniştit, fără a avea nevoie de alte surse de venit, dar nu ajungeau în niciun fel pentru a beneficia de serviciile de la Character Building Academy. Frustrarea aceea năştea un sentiment rezumat odată de proverbul care vorbeşte despre vulpe şi despre strugurii acri.

Se gândise, nu o dată, că *Now* a fost totuşi conceput ca o afacere, şi că scopul său esenţial era acela de a face bani, pe care îi menise iniţial unei variante cu mult mai extinse şi mai tehnologizate decât prima Revoltă a Îngerilor. Succesul său se dovedise însă atât de considerabil, încât îşi dăduse repede seama că ar fi putut avea o influenţă mai mare asupra semenilor săi continuându-şi pur şi simplu proiectul mediatic. Paradigma succesului material rămăsese însă cheia de boltă a ziarului şi fusese nevoit de multe ori să facă mici concesii faţă de ceea ce credea cu adevărat pentru că înţelesese că e mai important ca ideile sale să ajungă la cât mai multă lume.

Un tiraj imens, cu mici concesii ideologice, era de preferat situației în care și-ar fi prezentat neclintit credințele și care ar vândut, în final, ziarul doar celor care erau oricum predispuși să îi dea dreptate.

Jocul obiectivității jurnalistice putea fi extrem de ușor adaptat tuturor situațiilor cu care se confrunta în viață. Încercase încă de mic să își facă un fel de gazetă de perete, destinată exclusiv sufletului său. Dacă ar fi trebuit să o descrie pe Kaate pentru un asemenea jurnal, ar fi fost nevoit să recunoască evidența faptului că fata juca un rol, cu sau fără voia ei. În spațiul în care putea fi absolut sincer, Lemme trebuia să recunoască senin că își dorea cu disperare ca fata să fie o unealtă inconștientă și că ar fi fost extrem de dezamăgit dacă ea ar fi acționat conștient în scopurile pentru care el nu se îndoia că fusese *creată*. Tot între pereții de cristal ai propriei conștiințe trebuia să recunoască amuzat că amestecul de candoare și răutate vecină cu violența fizică se dovedise cumplit de seducător. Zilele pe care le petrecuseră împreună fuseseră de ajuns pentru ca personalitatea lui Kaate să îl intoxice pur și simplu, iar vederea trupului ei să îi dea imbolduri de o intensitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Ar fi savurat, nebun de fericire, ceea ce ar fi putut numi iubire, cu obiectivitatea aceea care îi era de folos doar pentru propriile gânduri. Felul său păcătos de a fi îl condamna însă să disece sentimentul și să îi scoată măruntaiele, într-un gest de autodistrugere la capătul căruia atârna credința că până și dragostea aceea era un experiment la care era supus din cauza condiției minții sale.

Temuro îi cazase în două camere ale celui mai luxos cămin. Pe holurile largi se întâlniseră atât cu tineri, care

tresăriseră nervos la vederea lui Maxie, cât şi cu oameni mai în vârstă, victime ale „senilităţii infantile" care se instala imediat după regenerarea nervoasă şi le ştergea amintirile, transformându-i pentru o vreme în copii. Ochiul exersat al lui Lemme descoperise şi câteva personaje care nu se potriveau în peisaj şi care îi aruncau priviri furişate atunci când credeau că el nu îi observă.

Marionetele se luptă şi fac circ, ţipă şi se iubesc, fără să ştie că repetă la infinit gesturile neştiute ale păpuşarilor.

Ajunsese la o răspântie. Confruntarea cu Temuro ar fi putut fi foarte bine finalul aventurii sale. Dacă decanul refuza să accepte că orchestrase o parte din evenimentele care i se întîmplaseră în ultima vreme, nu avea altceva de făcut decât să aştepte liniştit undeva în Chabilla ca şirul editorialelor sale să se încheie şi să îşi joace apoi cât mai măiestrit ultimul rol. Simţea că, chiar şi dacă Temuro i-ar fi dat dreptate, evenimentele aveau să se petreacă în mare măsură la fel, dar aveau să capete un cu totul alt sens, o cu totul altă valoare.

– Ce faci? întrebă Kaate din pragul uşii, rotindu-şi repede privirea prin încăpere. Nu e drept! Camera ta e mai mare şi ai şi un coş cu fructe!

– Tu n-ai? întrebă Lemme. Dacă vrei, poţi să...

– Mulţumesc, acceptă repede fata înşfăcând coşul de toartă. De fapt, am avut unul, dar au venit nişte foşti colegi în vizită şi s-au terminat. Bănuiesc că tu nu..., se opri fata privindu-l interogativ.

– Nu mă prea omor cu mâncarea...

– Foarte rău. Să ştii că n-arăţi prea bine! zâmbi Kaate, după care dispăru pe uşa deschisă.

Lemme nici nu se simţea bine. Lipsa de somn începea

să îl chinuie nu numai fiindcă simţea o oboseală mentală chinuitoare, ci şi din cauza lipsei contactului cu Linda. Conştiinţa sintetică din SHE îi devenise de-a lungul anilor principalul reper în funcţie de care îşi definea obiectivitatea. Ştia că vorbeşte cu el însuşi, că Linda era o sumă alcătuită savant din tot ceea ce spusese el vreodată, dar trebuia să accepte că ajunsese dependent de dialogul acela care nu era nimic altceva decât un monolog sofisticat care îl ajuta să fie mereu congruent cu el însuşi.

Aş da cinci ani din viaţă să mă mai pot conecta o dată! gândi Lemme, după care începu să râdă de unul singur. Rostită de un om oarecare, fraza aceea nu avea niciun sens, de vreme ce mureau doar acei oameni care îşi doreau lucrul acesta. În cazul său însă, era mai degrabă o cacealma, fiindcă era convins că nu mai are nici măcar cinci săptămâni de trăit, darămite cinci ani.

Uşa fâşâi din nou, lăsând să pătrundă prin deschizătura sa cu colţuri rotunjite o femeie uluitor de frumoasă. Lemme privi fără jenă la picioarele ei lungi, puse în valoare de o pereche de colanţi strâmţi, croiţi dintr-o stofă cu modele cinetice ascendente. Gleznele femeii păreau să fi luat foc, iar flăcările urcau urmându-şi modelul haotic până sus, pe coapse, pătrunzând sub marginea bluzei simple şi albe care cobora până sub fese. Braţele subţiri şi prelungi ţâşneau de sub umerii înalţi ai bluzei, iar lui Lemme îi trebui aproape o secundă să îşi dea seama ce anume i se părea în neregulă la ele. Nu aveau niciun tatuaj şi erau pur şi simplu bronzate. Gâtul lung al femeii trăda originea ei selenară şi era încadrat de un păr cânepiu care îi ajungea până pe umeri. Genele lungi umbreau doi ochi de un verde-deschis, aşa cum Lemme

nu mai văzuse, subliniaţi de pometii înalţi, între care nasul delicat părea doar trambulina de pe care privirea lui ajunse pe buzele ei cărnoase. Era pur şi simplu tânără, iar senzaţia izbitoare de frumuseţe era dată de faptul că nu avea nevoie de îmbunătăţiri sau de mijloace fanteziste de a atrage atenţia asupra ei.

– Mă numesc Cho, zâse femeia zâmbind.

Cho, desigur, gândi Lemme privind spre ochii uşor alungiţi. Era foarte probabil ca femeia să fie reprezentanta chinezilor plecaţi cu mai bine de cincizeci de ani din ţara lor, după ce se opuseseră fără succes uniunii care dusese la naşterea Ruschindiei. O asemenea ascendenţă nu putea justifica însă silueta ei longilină. Acum era sigur că se născuse pe Lună.

– Bănuiesc că mă aşteaptă domnul Temuro, zise zâmbind larg Lemme.

În momentul acela, Kaate apăru în pragul uşii urmată de Maxie care, din lipsă de soluţii, îşi făcu pur şi simplu loc printre cele două, păşind bucuros pe mocheta moale şi imaculată. Catogul veni până la Lemme, i se frecă de coapse într-un gest afectuos, după care se trânti pur şi simplu în faţa lui.

– Ce surpriză! bombăni acru Kaate. Am sperat să nu ne reîntâlnim atât de curând, continuă ea stârnind curiozotatea lui Lemme.

– Domnişoară Varley, plecă uşor capul Cho, după care o ignoră pe tânără cu desăvârşire.

– Vă cunoaşteţi?

– Desigur, se grăbi Kaate să spună. Pun pariu că nu ţi-a spus că face parte din corpul profesoral. E...

– Aş prefera să mă prezint singură, interveni Cho. Vă asigur că îmi vor fi suficiente cele două minute în care îl voi

conduce pe domnul Lemme către biroul domnului decan. Sunt convinsă că drumul acela vă e încă familiar...

– Da, da, bine, zise Kaate. Ştii care e partea cea mai bună? Nu mai sunt elevă aici şi nu trebuie să mă mai supun regulilor voastre idioate.

– Văd că există un pasiv destul de apăsător în relaţia dintre voi, zise Lemme amuzat.

– Doar exagerări, exclamă dezinvolt Kaate. A fost o poveste obişnuită.

– Care a inclus două speedere distruse, trei studenţi spitalizaţi cu răni grave şi încălcarea simultană a mai bine de jumătate din prevederile regulamentului de ordine interioară al CBA, urmă Cho pe acelaşi ton degajat. Dar, aşa cum spunea domnişoara Varley, e o istorie veche. Ne aşteaptă domnul decan.

Lemme trecu printre cele două femei şi i se păru pentru o clipă că i s-a zbârlit părul pe ceafă din cauza tensiunii dintre ele.

– Îmi cer iertare pentru episodul de mai înainte, îi spuse Cho imediat ce porniră în lungul coridorului. Se întâmplă destul de des să nu putem elimina sentimentele reziduale din orele de cunoaştere graduală. Domnişoara Varley este un asemenea caz.

– Spunea că sunteţi profesoară, zise Lemme mascându-şi cu greu curiozitatea.

– Da. În esenţă mă ocup de administrarea cuantelor de iubire.

Lemme o urmă tăcut, străduindu-se destul de mult să ţină pasul cu femeia care era mai înaltă cu aproape un cap decât el.

– Şi totuşi, n-are sens. Dacă spuneţi că predaţi iubire...

– Predau? întrebă femeia.

– Îmi cer iertare, am folosit automat un termen ameropean. Dacă administraţi cuante de iubire, se corectă Igor, nu e neobişnuit să treziţi asemenea resentimente?

– Deloc, spuse Cho cu seninătate. De cele mai multe ori prefer să administrez cuantele de iubire printr-un mecanism de negare. Părerea mea e că pentru a înţelege dragostea e nevoie ca ea să fie la timpul trecut.

Lemme încuviinţă mut şi îşi înghiţi sumedenia de întrebări pe care i le năştea afirmaţia femeii.

Temuro îi aştepta tolănit pe o canapea despărţită de un fotoliu încăpător doar de o măsuţă joasă pe care trona un vas pântecos în care părea să se afle vestitul vin al decanului.

– Bine aţi venit! Cho, îţi mulţumesc, zise Temuro privind cu înţeles la profesoara de iubire, care schiţă un gest scurt din cap şi plecă fără să mai spună vreun cuvânt.

– Un pahar de vin? În timpul drumului mi s-a părut că îl găsiţi... ăăă... cum să spun... satisfăcător, zise decanul tânjind în mod evident după un alt calificativ.

– E divin, domnule decan, se grăbi Lemme să îi facă pe plac, deşi cunoştinţele sale despre vinuri nu îl îndreptăţeau defel la asemenea verdicte absolute.

– Da, e foarte bun. Pe lângă aromă şi gust, are şi calitatea uluitoare de a înlesni sinceritatea, zise Temuro turnând în pahare fără să se uite la musafirul său.

– Atunci am să dau peste cap primul pahar, chiar cu riscul ca manierele mele să vă deranjeze. Simt o nevoie acută de sinceritate, zise Lemme, ducându-şi promisiunea la îndeplinire şi sorbind paharul până la fund.

Încântat, decanul i-l umplu din nou.

– Cred că ar trebui să stabilim termenii discuţiei noastre, urmă Temuro. Fiind două persoane... ăăă... cum să spun... unse cu toate alifiile, dacă înţelegeţi ce vreau să zic, cred că n-are sens să vorbim pe ocolite. Eu, unul, am să vă spun că ştiu de ceva vreme că sunteţi editorialistul ziarului *Now* şi că lucrul ăsta mi-a fost confirmat şi de William Varley, care vă descoperise pe căile sale. Recunosc că nu dau doi bani pe DemNet şi aş face orice pentru a-l opri să otrăvească istoria umană. Împărtăşesc necondiţionat părerea dumitale cum că ne închinăm prea mult la gloată şi că sistemul de referendumuri zilnice instantanee preconizat de DemNet ne va aduce o epocă de stagnare ale cărei dimensiuni vor fi comparabile cu cele ale evului mediu.

– Iar eu am să spun despre dumneavoastră că v-am suspectat întotdeauna că sunteţi un membru al Triumviratului Luminii, că vă opuneţi din răsputeri teoriilor promovate de Krentz, Rodomonti şi Johnson.

– Aici greşiţi. Le disprețuiesc, mi-e teamă de ele, dar nu acţionez în niciun fel pentru a împiedica instaurarea DemNet. Spre deosebire de dumneavoastră, eu cred că omenirea are nevoie de un şoc, unul care să o trezească, şi că niciun preţ plătit pentru o asemenea renaştere nu poate fi prea mare. DemNet va fi distrugător, dar purificator.

Igor sorbi din nou din vin, de data aceasta ceva mai încet. Primul pahar îi picurase deja în minte o moliciune plăcută pe care, în multe alte împrejurări, ar fi savurat-o îndelung.

– Negaţi că faceţi parte din acest Triumvirat?

– Cred că ţi-a explicat şi Will... Vorbim între noi, schimbăm opinii, credem în mare măsură în lucrurile în care

credeţi şi dumneavoastră. Ar fi însă o prostie să ne lăudăm cu un nivel al conştiinţei civice care să ne oblige să facem ceva. Nici de umanitate, aşa cum o numiţi dumneavoastră în unele editoriale, nu-mi pasă prea mult. Pentru mine, umanitatea e o sumă de individualităţi care, la rândul lor, sunt o sumă carteziană de cuante emoţionale, e un sistem în care nimic nu se pierde şi nimic nu se acumulează...

– Şi atunci de ce mă urmăreaţi?

Decanul ezită. Învârti paharul cu picior înalt între degete, agitând licoarea şi mirosind-o apoi cu gesturi dezinvolte, de profesionist.

– Sunt convins că ştiţi câte cuante emoţionale am enunţat în teoria mea, urmă decanul într-un târziu.

– Da, sunt cinci.

– Perfect, perfect. Îmi cer iertare pentru trufia de a vrea să vă verific memoria fabuloasă. Să ştiţi că m-am întrebat adesea cum e să fii ca dumneavostră. Dar... ăăă... să revenim... Ca să înţelegeţi ceea ce urmează, va trebui să îmi promiteţi că nu veţi scrie niciodată ceea ce vă spun. Cred că ziariştii mai vechi ar numi discuţia noastră *off the record*.

Lemme se prefăcu că meditează la propunerea decanului, deşi era convins că nu avea să mai scrie niciodată în ziarul *Now*.

– Iau tăcerea dumneavoastră ca pe o promisiune, zâmbi Temuro, după care continuă fără să aştepte vreo altă confirmare. Vedeţi dumneavoastră, oamenii sunt mereu la fel. Iluzia unei societăţi perfecte s-a dovedit întotdeauna păguboasă, în sensul că i-a condamnat tocmai pe aceia care s-au afundat mai profund în ea. Confruntat cu necesitatea imperioasă de a-mi verifica teoria, cu câţiva ani înainte de a

înființa CBA am tratat soția unui șef din NanoSan. Condiția pe care i-am pus-o a fost aceea de a-mi da acces la bazele de date care conțineau rezultatele monitorizărilor emoționale ale indivizilor dintr-o anume celulă. O să scurtez povestea și o să vă spun că, în schimbul a diverse favoruri, am astăzi acces la parametrii emoționali ai tuturor cetățenilor ameropeni. Trei calculatoare de ultimă generație integrează datele pe care NanoSan mi le livrează... ăăă... să zicem... ca urmare a unui contract cu clauze confidențiale. Motivul oficial al înțelegerii noastre este că nici măcar administrația ameropeană nu poate nega utilitatea cercetărilor mele.

– Să înțeleg că undeva, aici, în măruntaiele CBA, există niște calculatoare care pot spune cum sunt combinate cuantele afective în trăirea fiecărui ameropean?

– Da, cu o întârziere de câteva minute... Sper că vă dați seama că scopul e pur științific, insistă Temuro, privindu-l pe deasupra paharului.

– Mă pot gândi însă și la multe alte scopuri, medită Lemme cu voce tare.

– Desigur, eram convins că veți spune asta și de aceea v-am vorbit întâi despre sinceritate.

Discuția ajunsese într-un punct pe care i-l semnalase și Varley. Era conștient de contradicția în jurul căreia se învârtea adeseori. Își dorea ca omenirea să fie condusă de oameni hotărâți și cu viziune, dar se temea de lipsa lor de bune intenții.

– Una peste alta, după treizeci de ani de cercetări, am descoperit că rețeta cuantelor emoționale e una mai complicată decât am crezut inițial. Existau puncte în care calculele se împotmoleau, indicându-ne imposibilități. Acum mai bine

de zece ani, am realizat că există şi cuante... ăăăă.... să le zicem... exotice. Una dintre ele e idealismul. E mult mai rar întâlnit decât primele cinci, dar există şi sunt stări emoţionale ce nu pot fi recompuse în absenţa lui. Ne-am confruntat de câteva ori cu pacienţi cărora n-am fost în stare să le refacem identitatea iniţială fiindcă nu am avut un profesor de idealism, o persoană care să intre în câmpul oniric de învăţare şi să atingă cu individualitatea lui conştiinţele pe care dorim să le formăm.

– Şi aţi început să căutaţi un asemenea profesor.

– Da. De altfel, însăşi ideea cuantelor de idealism mi-a venit în urma Revoltei Îngerilor. Nu mi-a trebuit multă vreme să îmi dau seama că editorialele ziarului *Now* aveau şi ele o doză imensă de idealism. De aici şi până la a vă afla identitatea a fost doar rutină, ceva noroc, datele NanoSan şi, desigur, şansa de a avea... ăăă... cum să spun... un anumit fel de comunicare cu judecătorul William Varley.

– Şi eu ce să înţeleg? întrebă Lemme, care nu îndrăznea să meargă până la capătul consecinţelor logice ale faptelor dezvăluite de decan.

– Am vrut să fii profesorul meu de idealism, Igor. Am sperat că vei deveni... până acum vreo doi ani. În prezent, nu ştiu ce să mai cred.

Capitolul 23

Temuro clătină din cap privindu-l pe Lemme cu nedumerire. Sprâncenele sale zbârlite se arcuiseră bizar şi semănau cu două semne de întrebare răsturnate.

– Cum adică, *dacă dispar*?

– Îmi dau seama că sună rău. Refuz însă să cred că vă consideraţi nemuritor. Un accident, un maniac... urmă Lemme rotindu-şi mâna stângă într-un cerc strâns, ca şi cum enumerarea modalităţilor prin care ar fi putut muri decanul era una cu foarte mulţi termeni.

– Nu mi-am pus problema asta niciodată. Dar chiar dacă aş face-o, mi-e teamă că nu cunosc pe nimeni destul de avansat în teoria cuantelor emoţionale pentru a putea scrie scenariile experienţelor-şcoală. Se poate însă să aveţi dreptate. Îmi place atât de mult să-mi imaginez lucrurile astea, încât o parte din mine refuză să dea şi altcuiva şansa de a jongla cu subtilităţile terapiei onirice. O să mă gândesc serios.

Lemme ştia din documentele Academiei că procesul de reformare a personalităţilor afectate de regenerarea cerebrală se desfăşura prin expunerea la întâmplări în care decanul doza cu mare atenţie cuantele emoţionale necesare pentru

reconstituirea fiecărei individualităţi. Pacienţii erau cufundaţi într-un somn adânc şi apoi conectaţi la un spaţiu în care visau în comun cu profesioniştii CBA. Aceştia orchestrau tot felul de întâmplări la care unii dintre subiecţi participau direct, iar alţii erau doar spectatori, în concordanţă cu necesităţile terapeutice ale fiecăruia. Lemme îl întrebase pe Temuro cine alcineva în afară de el ar mai fi putut scrie scenariile acelor vise programatice, punându-l în dificultate pe decan.

– Ştiţi, domnule Temuro, faptul că m-aţi crezut apt la un moment dat...

– Încă te cred, îl întrerupse Temuro. Ţi-am explicat ce s-a-ntâmplat.

– Da, acceptă Lemme privind în pământ. Mă întreb însă dacă n-aş putea încerca, măcar şi o singură dată, să fiu profesor de idealism.

Decanul răsuci în mâini stiloul scump cu care mâzgălea din când în când câte ceva pe o foaie de hârtie adevărată. Igor observase instrumentul de scris şi îl admirase de la depărtare. Avea probabil mai bine de 150 de ani, iar hârtia era un material destul de scump chiar şi pe Pământ.

– Am imaginat odată câteva situaţii în care te-aş fi putut folosi, spuse gânditor Temuro. Şi aş avea şi cel puţin trei pacienţi cărora nu le-ar strica o doză de idealism. Mi-e destul de frică însă pentru că nici măcar mintea dumneavoastră fabuloasă nu poate fi transformată deodată într-un instrument de transmitere a cuantelor emoţionale. Consecinţele unui eşec...

Decanul nu îşi continuă vorbele, dar Lemme ştia la ce se referă. Aşa cum o experienţă traumatică în copilărie putea schilodi afectiv un om, tratamentele din CBA erau extrem de

sensibile, iar efectele lor puteau fi doar rareori şterse, în caz că răspunsul subiectului nu era cel dorit.

– Vă asigur, domnule decan, că orice carte îmi daţi...

– Da, da, ştiu, făcu Temuro uşor agasat, sfâşiat în mod vădit între dorinţa de a experimenta şi frica de eşec. Problema e că... nu ştiu cum să zic... pacienţii care ar avea nevoie de ceea ce puteţi oferi dumneavoastră sunt extrem de importanţi. Ei necesită acordări extrem de fine.

– Domnule decan, credeam că între noi nu încap asemenea rezerve. Îmi este limpede că oricine are nevoie de o experienţă definitorie în care idealismul să joace un rol important nu poate fi decât un conducător, un lider, o persoană însemnată. De altfel, asta explică şi dorinţa mea de a participa la una ditre simulările dumneavoastră onirice. Voi avea ocazia să influenţez un conducător şi altfel decât prin ceea ce scriu.

– Eu ştiu? Poate că asta consideri dumneata şi-ţi satisfaci astfel nevoia neostoită de a crede că eşti special, rânji Temuro.

Lemme preferă să nu observe schimbarea de ton a decanului şi rămaset tăcut, lăsând viermele incertitudinii să roadă în mintea lui Temuro.

Cu doar câteva ore înainte îi venise în minte un plan nebunesc, după ce pusese cap la cap mesajul disperat transmis de Carmen Lee după ce părăsiseră Dreamland şi adversitatea evidentă faţă de profesoara de iubire a fetei. Kaate protestase, plânsese şi, la un moment dat, chiar îl ameninţase că va pleca la tatăl ei. Avusese nevoie de întreaga pricepere de a manipula oamenii pe care o acumulase în anii lungi de jurnalism, dar chiar şi aşa fata acceptase fără tragere de inimă.

– Aş putea să o iau şi pe Kaate cu mine în spaţiul oniric. Şi, dacă e să mă întrebaţi pe mine, sunt convins că doamna Cho, graţioasa prezenţă care m-a condus ieri până în biroul dumneavoastră, m-ar putea face să cânt după cum e voia domniei sale. În fond, sunt doar un băieţel care a locuit singur atâta vreme, zâmbi nevinovat Lemme, cu inima cât un purice.

Manipularea era atât de grosolană încât, odată enunţată cu voce tare, lăsase loc în mintea lui Lemme unei singure întrebări: cum putuse să fie atât de naiv încât să creadă că îl va păcăli pe Temuro? Spre marea lui surpriză, decanul scrise furios ceva pe coala de hârtie, apoi zise pe un ton vesel:

– De ce nu? Ştiinţa e ca o bătălie: puţină vitejie nu strică. O să vă placă, domnule Lemme.

Pregătirile pentru intrarea în spaţiul oniric durau în mod normal mai bine de o oră. Lemme vorbi însă mai bine de trei ore cu Cho şi cu Kaate. Urmau să ia parte împreună la o scenă proiectată într-un castel medieval, iar rolul său, dacă îi dădea crezare lui Temuro, era să fie el însuşi. Decanul insistă asupra necesităţii absolute a spontaneităţii, a impresiei că totul e real, că lipseşte orice regie. Îi explicase că, la fel ca un regizor, îşi croieşte rolurile în funcţie de cei pe care îi distribuie, cunoscându-le calităţile şi limitele şi lăsând un loc considerabil petru improvizaţie. Lemme îl asigură că nu avea de gând să se abată de la scenariu.

– Avem desigur sisteme de siguranţă, îl asigură Temuro, cu puţin înainte de a se conecta la zecile de electrozi ale dispozitivului de terapie onorică. Monitorizăm în permanenţă parametrii emoţionali ai pacienţilor noştri şi...

– Dar nu puteţi vedea ce se întâmplă cu adevărat în

vis, îl întrerupse Lemme.

– Nu. De altfel, nu sunt foarte sigur că visul e la fel nici măcar pentru cei implicaţi direct. Aş putea, desigur, să particip dintr-un colţ, să fiu un spectator discret la ceea ce se întâmplă, dar nu-mi place să iau parte la propriile mele scenarii. Am încredere în dumneavoastră, domnule Lemme, dar recunosc că sunt mai liniştit când ştiu că vă însoţesc Kaate şi Cho.

Spunând aceste ultime cuvinte, Temuro fixă şi ultimul electrod, iar Lemme se trezi pe jumătate gol, legat de un stâlp. Simţi şfichiul biciului cum îi muşcă din spinare, iar durerea copleşitoare nu reuşi să îi alunge de tot surpriza. Ridică privirea şi văzu că la un stâlp alăturat era legată o femeie, şi ea despuiată de jumătate, care îl privea cu ochi sticloşi. Spatele ei era tot o rană, iar Lemme se întrebă dacă dispozitivul oniric o făcea într-adevăr pe Cho să sufere pe măsura rănilor.

– Te lepezi de credinţa ta diavolească? auzi Igor o voce puternică, venind de undeva din spatele lui.

– Nu, iubite, nu, strigă Cho, făcându-l pe Lemme să se întrebe de ce femeia aceea atât de frumoasă în realitate alesese un chip comun şi o constituţie mai degrabă butucănoasă.

Situaţia era mai mult decât limpede. Trebuia să îşi păstreze covingerile indiferent de constrângeri, pentru ca pacienţii să poată absorbi acest gen de idealism.

– Stăpâne, vreau să te privesc în ochi! strigă Lemme. Am ceva să-ţi spun.

– Sper să fie vorbe de pocăinţă, tună aceeaşi voce, după care Igor auzi paşi apropiindu-se şi simţi cum se eliberează de legăturile care îi răsuceau dureros umerii.

Se întoarse încet cu faţa spre mulţime. Trebuie să fi fost mai bine de trei sute de oameni care se îmbulzeau gălăgios până pe treptele eşafodului. Piaţa era strâmtă, mărginită de ziduri construite din blocuri imense de piatră, care păreau să fi fost potrivite pur şi simplu unul deasupra celuilalt, fără mortar. Pe laturi se vedeau prelatele dungate ale unor tarabe pe care odihneau stive de cartofi şi de mere, iar în centru, pe un baldachin generos, care îl ferea de razele soarelui, stătea un bărbat voinic, îmbrăcat într-o tunică cusută cu fir de aur şi ornată cu un blazon. Lângă el stătea o femeie îmbrăcată într-o rochie mov, cu crinolină, care părea să fie soţia nobilului.

– Zi, câine! Te lepezi de credinţa diavolească în scrierile care spun că oamenii ar trebui să renunţe la averile lor şi să trăiască la voia întâmplării, ca animalele? tună nobilul.

– Stăpâne, averea umbreşte minţile..., dădu să spună Lemme, care constaă cu uimire cât de tare îl usutra locul în care biciul îi smulsese carnea de pe spate.

– La fel şi lipsa ei, interveni femeia de lângă nobilul din baldachin. Fiindcă n-ai avut ce mânca multă vreme, mintea ţi-e rătăcită, spurcatule!

Kaate. Ea trebuie să fie!

Temuro îi spusese că e mai simplu să nu ştie dinainte ce rol avea să joace Kaate, pentru ca reacţiile sale să fie cât mai fireşti.

– Stăpâne, insistă Igor, vor veni vremuri în care oamenii vor dori să fie egali, în care nici averea, nici rangul dobândit prin naştere şi nici chiar Dumnezeu nu vor rândui societatea altfel decât după mintea şi priceperea fiecăruia dintre noi. Văd cu ochii minţii o vreme ce va să vină, un timp

în care fiecare tânăr va fi întrebat despre legile ţării, va hotărî cum trebuie împărţită avuţia şi ce taxe trebuie să fie plătite. Cred că abia atunci oamenii vor fi liberi.

– Eşti nebun! Diavolul a pus stăpânire pe mintea ta. Şi eşti şi crud. Credeam că măcar chinurile femeii tale te vor face să te căieşti, dacă nu-ţi pasă de propria piele, pufni nobilul.

– James, să ştii că te iubesc. Fii tu însuţi, suferinţa mea nu are nicio importanţă. Eu te iubesc aşa cum eşti, cutezător şi frumos, strigă Cho prin personajul de lângă el.

Igor trase aer în piept şi privi la gloata care asista tăcută la dialogul lor. Temuro îi spusese că trei dintre ei sunt pacienţi. Trei, din aproape trei sute de prezenţe simulate, practic imposibil de deosebit. Trebuia însă să încerce.

– De fapt, dacă stau bine şi mă gândesc, se poate să ai dreptate, bătrâne, zise Lemme pe un ton glumeţ. Dă-i dracului pe toţi cu egalitatea asta! Eşti un băiat valabil. Îmi place că mi-ai bătut mai tare femeia decât pe mine.

– Ce bolboroseşti acolo? se stropşi nobilul, dar Igor nu îi dădu nicio atenţie. Cho îl privea cu ochi sfredelitori, încărcaţi de reproş.

– Ce te uiţi aşa, femeie? Ce-ai crezut? Că o să mă sacrific pentru tine?

– Soaţe, iubite, te-a ameţit durerea sau te-a vrăjit vreo maşteră. Acestea nu-s cuvintele tale şi grăind aşa poţi aduce multe nenorociri asupra celor care ne privesc, inisită Cho cu ochii scăpărând.

– Vorbeşti prostii, se auzi şi vocea lui Kaate.

– Domniţă, eşti prea tânără pentru pierzania ce-o aduci, strigă Cho, dar Kaate sărise deja din baldachin.

Cei doi străjeri care păzeau scara spre eşafod dădură să o oprească, dar, ca şi cum timpul ar fi îngheţat în loc, rămaseră ca două statui. Gloata amuţi şi ea, redusă la o masă amorfă de siluete surprinse în mişcare. Lemme constată cu surprindere că nu se mai auzeau decât respiraţile lor şuierate. Se ridică din genunchi şi veni împreună cu Kaate până lângă stâlpul de care continua să fie legată Cho.

– Ce se întâmplă? bolborosi femeia. Nu-nţeleg. Ar fi trebui să ieşim din...

– O să-ţi spun o povestioară, delicată Cho, începu Lemme cu glas mieros. Am fost cu fata asta la prietena mea Carmen Lee, în Dreamland Paris. Şi, dintr-un motiv pe care ai să ni-l lămureşti cât de curând, a fost în stare să-i rescrie un program de simulare. A modificat adică, doar cu puterea minţii, datele dintr-un mediu cibernetic securizat de stocare. Mi-a povestit aseară şi care e adevăratul motiv al neînţelegerilor dintre voi şi mi-a spus să e capabilă să îngheţe programele de terapie onirică, fără ca observatorii din exterior să poată interveni.

– E o nebunie, bolborosi Cho.

– Se prea poate, urmă jovial Lemme. Dar vezi tu, noi nu avem mare lucru de pierdut. Spune-i, Kaate.

Fata era încântătoare în rochia sa amplă, de tafta, şi avea părul ridicat până pe creştet, unde era prins cu o diademă cu pietre preţioase. Lemme privi uimit cum înfăţişarea anonimă a soţiei nobilului se transformă sub ochii săi în cea familiară a lui Kaate. Era incredibil de frumoasă, iar hainele îi scoteau în evidenţă talia îngustă şi linia delicată a umerilor. Orice impresie de drăgălăşenie se evapora însă imediat ce îi vedeai ochii, încărcaţi de o răutate care părea să nu aibă

nimic în comun cu tinereţea şi fragilitatea ei.

– Igor m-a făcut să cred că există o posibilitate să fi fost concepută de-a dreptul în CBA. Mă întreb dacă amintirile mele despre copilăria pe staţie, despre cursele de speedere, nu sunt decât biţi pe care mi i-aţi plantat în minte. Igor crede că nu sunt altceva decât o clonă, nu mai mare de cinci ani, că sunt afurisitul vostru de experiment pentru a-l seduce pe el.

– Eşti nebună. Nu ştiu despre ce vorbeşti, protestă Cho, dar glasul ei sună fals.

– Vorbesc despre nenorocita asta de putere a mea de a vă opri reţeaua de terapie onirică. De ce pot face asta?

Femeia începu să plângă, iar Lemme o eliberă de la stâlp, după care o întoarse să îşi înfrunte interogatoriul. Sânii grei ai reprezentării lui Cho tresăreau cu fiecare hohot, iar Lemme nu îşi putea lua privirea de la ei, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu cumva Cho făcea un joc elaborat.

– Uite ce e, urmă Kaate. Pot să îi găsesc pe cei trei pacieţi, să-i trezesc şi să-i fac să asculte tot ce avem să ne zicem unii altora. Mă îndoiesc că vor mai putea fi recuperaţi vreodată, iar precedentul ăsta ar zdruncina CBA din temelii.

– Eşti nebună! Ce vrei? hohoti Cho.

Spre marea uimire a lui Lemme, Kaate o lovi scurt, dar puternic, făcând să se prelingă pe buza de jos a femeii o dâră subţire de sânge.

– Zi-mi adevărul! Sunt nenorocita lor de creaţie? Varley nu e tatăl meu? M-aţi *fabricat* ca să-l seduc pe el? strigă Kaate, îndreptând un deget acuzator spre Igor.

Acesta resimţea o undă inexplicabilă de vinovăţie şi se întrebă dacă nu cumva Kaate uita care e victima ultimă a conspiraţiei din care ea nu părea să fie decât o rotiţă.

– N-a fost vina mea, suspină femeia. Îţi spun, dar te rog să nu îi trezeşti pe pacienţi. José...

– José? Ştiam eu că ţi-o tragi cu decanul, pufni Kaate, făcându-l pe Lemme să se gândească pentru o clipă că nu va înţelege niciodată cu adevărat ce e în mintea unei femei. Nici măcar în cea a uneia create special ca să îl seducă.

– Totul a mers bine. Erai dezvoltată conform planului. La trei ani aveai toate caracteristicile psiho-somatice pentru a putea intra în programul nostru. Te-am educat cât de bine am putut şi nu cred că există vreun pacient al CBA care să fi beneficiat de simulări onirice în care să fi participat câte şapte profesori odată, aşa cum ai fost tu.

Femeia îşi duse un deget la buza rănită, întinzând fără să vrea dâra de sânge.

– Şi ce s-a-ntâmplat? întrebă Lemme.

– De fapt, tu eşti de vină pentru monstrul pe care l-am creat aici, zise Cho cu un gest acuzator. I-am spus lui José că nu merită să rişte, că n-ai fi fost un profesor...

– Domniţă, te asigur că nu ţinea neapărat să mă facă profesor. De altfel, mă îndoiesc de toată teoria aia cu cuantele emoţionale rare. Are alte planuri cu mine...

Kaate pufni zgomotos, lovind cu palma stâlpul de care fusese legată femeia.

– Zi-mi ce s-a-ntâmplat! De ce-i Igor de vină?

– Şi-a cumpărat bestia aia din Chabilla! Ne-a fost frică! Catogii de soiul ăsta au capacitatea de a sesiza organismele maturate rapid. Inginerii din Chabilla fac lucrul ăsta fiindcă pornesc de la ideea că orice fiinţă ca tine e o potenţială ameninţare...

– Păi... şi poţi să-i condamni? exclamă Lemme. Au

dreptate! O să le dau un bonus! Problema e că Maxie pare de-a dreptul vrăjit de Kaate.

– Da, acceptă Cho. A fost nevoie de o sumă exorbitantă ca să ne ofere antidotul. Am înţeles că fiara e conectată cu bulbii olfactivi la celulele NanoSan. Ne-au spus să au asociat un semnal pe care îl emitea Kaate cu un miros irezistibil de...

– Să nu-mi spui! exclamă fata lovind din nou cu mânie stâlpul.

– Ba da. Pentru catogul ăla eşti doar o parteneră în călduri. Fiindcă nu ai însă aceeaşi specie cu el, mintea îi devine confuză şi e gata să...

– Te rog, nu continua, zise scârbită Kaate.

Lemme ar fi râs, dar îi era teamă că, la cât de nervoasă era Kaate, risca să fie legat din nou la stâlp şi biciuit. Asta dacă nu cumva, în spaţiul de terapie onirică, fata era un fel de Dumnezeu şi putea crea durere printr-un simplu gând. Mintea îi zbură imediat şi la eventualitatea în care fata ar fi putut să-i creeze plăceri dintr-o singură privire. Consecinţele unei asemenea abilităţi îl făcură să clatine puternic din cap.

– Dar nimic din ce mi-ai spus nu explică de ce e capabilă să facă asta! exclamă Lemme, schiţând un gest larg spre armata de figuri îngheţate.

– Nu ştiu exact, suspină Cho. Am auzit, desigur, tot felul de poveşti despre asemenea implanturi care transformă comenzile cortexului în linii de program pentru serverul ce rulează simularea. Dar n-am văzut până acum aşa ceva. Se prea poate să fi implantat interfaţa asta odată cu emiţătorul care trebuia să zăpăcească bestia cu care te-ai însoţit, încheie femeia accentuând ultimele cuvinte şi făcându-l pe Lemme să se întrebe la care bestie se referea.

Igor realiză că totul avea sens. O interfaţă capabilă să transforme gândurile în linii de cod ar fi putut într-adevăr pătrunde până în serverul central, fiindcă nimeni nu se aştepta la un atac informatic din interior. Nici nu era nevoie să fii programator. Ajungea doar să îţi propui să trimiţi un feedback modificat.

– Vrei să spui că traficanţii din Chabilla v-au înşelat, insistă Lemme.

– N-aş mai vrea să spun nimic, suspină Cho.

– Ba de ce să nu-i spui? strigă Kaate. Povesteşte-i de Johnny.

Cho ezită, iar Kaate se prefăcu din nou că o loveşte.

– Bine, bine... Rulam o simulare în care ea ar fi trebuit să facă dragoste cu un băiat. Era atât de emoţionată încât... femeia ezită şi trase adânc aer în piept. Una peste alta, ideea este că am observat cum peisajul începe să se schimbe, cum Johnny, care ar fi trebuit să fie neexperimentat s-a transformat într-un bărbat... hmmm, ce semăna destul de mult cu tine. Mi-am dat seama că e capabilă să rescrie rutinele şi a trebuit să pun capăt nebuniei.

– Da! Desigur, transformându-te în samurai şi tăindu-i capul în timp ce era încă în mine! exclamă Kaate

– A fost o modalitate la fel de bună ca oricare alta. Dacă l-aş fi sedus şi te-ar fi lăsat acolo te-ai fi simţit mai bine? În plus, restul comportării tale a fost de-a dreptul scandaloasă.

Kaate păstră o tăcere îmbufnată, făcându-l pe Lemme să se gândească la sentimentele pe care trebuie să le fi avut Kaate sub şuvoiul de sânge ce se revărsase din gâtul tăiat al iubitului ei..

– Ştiam că José avea să fie distrus dacă află, urmă Cho,

şi nu m-am îndurat să-i spun. Am avut o înţelegere şi...

– Nu-ţi bate capul! O să pornesc programul şi o să fie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, urmă Kaate scârbită. Voi o să vă continuaţi mica reprezentaţie, iar micuţul tău José nu va afla de discuţia noastră decât dacă te vei decide să-i spui chiar tu. Îţi sugerez însă să o faci după ce plecăm, fiindcă altfel îţi jur că o să mă folosesc de urma aia de miros ca să-i poruncesc lui Maxie să-ţi mănânce capul, încheie Kaate.

În momentul acela, totul prinse viaţă, gloata începu din nou să urle, iar străjerii se priviră nedumeriţi, incapabili să înţeleagă cum ajunsese Kaate pe eşafod.

Lemme rosti cuvintele, îşi jucă rolul de erou politic primitiv, iar Cho rostogoli lacrimi imense, spunându-le tuturor că nu înţelege ce spune soţul ei, dar că îl urmează din iubire oriunde ar merge, chiar dacă drumul e acela al chinului şi al suferinţei.

Prima imagine din spaţiul real pe care o văzu Lemme fu chipul radios al lui Temuro.

– Aţi fost magistral! Cu excepţia unei scurte perioade în care au intrat pe un platou, graficele indicilor emoţionali ale celor trei pacienţi au urmat o traiectorie la care nici nu puteam spera. Se poate să mă fi înşelat până la urmă şi să fiţi un candidat...

– Domnule decan, nu cred că-mi place ceea ce am văzut. O să mai profit doar puţină vreme de ospitalitatea dumneavoastră.

Decanul ridică din umeri într-un gest de neputinţă.

– Nu vă pot opri, desigur, dar dacă vreodată veţi avea nevoie de o slujbă sau veţi dori să faceţi ceva extraordinar,

nu ezitaţi să veniţi în CBA.

Lemme încuviinţă tăcut din cap şi o luă de braţ pe Kaate, pornind spre camera sa. După câteva intersecţii cu alte coridoare Kaate îl întrebă:

– De unde-ai ştiut?

Igor se opri şi o întoarse cu faţa spre el, apucând-o delicat de umeri. O sărută pe frunte şi apoi o îmbrăţişă strâns. Nu era gestul unui amant, dar nici acela al unui tată.

E mai degrabă duioşia cu care oblojeşti un căţeluş care scheaună speriat de tunetele de afară.

– Mi-a fost evident încă de la început. Tatăl tău... ăăă... vreau să zic William Varley, n-ar fi încălcat niciodată cu adevărat legea care îi interzicea să te trimită în CBA.

Îmi mai rămâne acum doar să aflu de ce semeni atât de tare cu Linda.

Capitolul 24

Lemme privi nedumerit spre Kaate, care îi întoarse la rândul ei o figură de-a dreptul interzisă. Stăteau în camera lui Igor, iar pe măsuţa joasă ce despărţea fotoliile pe care erau aşezaţi tronau resturile unei cine copioase. În mâini avea fiecare câte un pahar cu picior înalt, în care agitau vinul selenar ce îşi răspândea potopul de arome în întreaga încăpere. De lângă masă Maxie privea cu atenţie la cei doi şi, din când în când, îşi repezea grăbit limba peste o farfurie în care Kaate lăsase ceva sos după friptura din coadă de cangur pe care o savurase cu infinită plăcere.

– Dacă-ţi spun că nu ştiu, întări Kaate, sporind nedumerirea lui Lemme.

– Bine, dar e o chestiune elementară. Poate că nu ştii amănunte, dar e imposibil să nu cunoşti nici măcar în mare ce este postliberalismul. Nu v-au învăţat?

– Nu ştiu ce să zic, ridică din umeri Kaate. Poate că există programe în care se predau şi doctrinele politice. Eu una m-am concentrat însă pe altceva, încheie fata sorbind din vin.

Era la al treilea pahar şi culoarea rubinie a licorii părea

să i se fi mutat în obraji. Vorbea afectat şi, deşi nu era încă ameţită, Igor nu se îndoia că, dacă ar fi lăsat-o să termine singură sticla, ar fi trebuit să o culce.

– Şi totuşi nu poţi înţelege editorialul fără să ştii...

– Eşti tare drăgut că-mi explici, pufni Kaate. Crede-mă însă că mi-am dat şi singură seama de asta.

Igor îi luă paharul din mână cu un gest hotărât şi îl puse pe masă, după care îi oferi o cană mare plină cu suc de fructe.

– Faci urât la băutură. Devii ţâfnoasă şi nu-mi place.

Igor îndrăzni să izbucnească în râs doar după ce Kaate umplu încăperea strâmtă cu hohotele ei cristaline. Bucuros de veselia stăpânilor săi, Maxie începu şi el să dea din coadă şi fu cât pe ce să dărâme câteva pahare.

– Ai noroc, domnişoară! Te afli în prezenţa celui mai calificat dintre oamenii care îţi pot furniza instantaneu orice tip de referinţă. Am să-ţi spun ce scrie Enciclopedia Politică Blackwell.

Postliberalismul

Principalul său teoretician este Lawrence Johnson, profesor de filozofie la Universitatea Independentă din Azore. El a publicat în 2052, în Blackwell Political Review *lucrarea „Postliberalismul, de la concept la practică". Întregul eşafodaj ideatic pleacă de la ideea conform căreia oamenii sunt profund egali atunci când ajung la vârsta la care pot vota. Bunăstarea şi sistemul legislativ performant fac ca ei să fie scutiţi de condiţionări materiale sau de oricare altă natură, ei fiind deci apţi de a se manifesta în spaţiul public.*

În viziunea lui Johnson alegătorul este un vector conştient şi perfect capabil să hotărască în privinţe destul de complicate. El primeşte educaţia necesară, dar şi mijloacele pentru a se exprima. Dacă nu o face înseamnă că nu e interesat să participe la viaţa publică şi deci, pentru el, orice hotărâre luată de ceilalţi este foarte bună. De aceea suprastructura statală trebuie să fie una extrem de lejeră, lăsând cetăţenii să se guverneze după acţiuni discrete şi decizii luate zi de zi, într-un ansamblu care trebuie să le îngrădească libertăţile cât mai puţin.

Aplicabilitatea acestei teorii este maximă în domeniul economic, acolo unde iniţiativa trebuie să fie lăsată extrem de liberă, fără a fi îngrădită practic de nimic. Johnson susţine că prăbuşirea economică a Americii a fost favorizată de ansamblul mult prea rigid care înconjura munca şi libera iniţiativă. El postulează că statul a ajuns la limita maximă în care trebuie să se implice în economie, fiindcă nu există decizii care să poată fi luate în mediul economic şi care să lezeze drepturi fundamentale ale cetăţenilor. Iar dacă acest lucru se întîmplă totuşi, este foarte posibil ca interesele multor altor oameni să fie favorizate prin decizia economică respectivă, ceea ce, raportat la structura preponderent bursieră a proprietăţii, corespunde unui bine general.

Teoria lui Johnson mai este numită şi animistă deoarece susţine că persoanele juridice nu pot funcţiona fără să satisfacă mereu un set de condiţii. Aşa cum o fiinţă biologică nu poate exista fără ca organismul ei să îndeplinească un set de funcţii fiziologice, la fel nici o entitate economică nu poate exista fără ca ea să îndeplinească norme de legalitate, de integrare în mediul economic prin

corectitudine și bună-credință, elemente verificate permanent de ansamblul relațiilor existente la nivelul întregii societăți. Deîndată ce o societate este însă atestată ca fiind în regulă, în viață, interesele ei trebuie să prevaleze în fața celor particulare fiindcă o întreprindere este de fapt o sumă de mult mai multe interese particulare.

Johnson crede că singura preocupare a statului este să supună deciziei legislative rarele cazuri în care capitalul abuzează cetățeanul, adică acolo unde numărul acționarilor este mai mic decât numărul celor afectați de respectiva inițiativă. Cu alte cuvinte, statul nu trebuie să inventeze tipare generale în economie ci să creeze instituțiile capabile să rezolve aceste conflicte de la caz la caz.

– E fascinant cum poți recita un text atât de greu.

– Deși nu-mi place s-o recunosc, n-am niciun merit. Memoria mea nu e rezultatul vreunui exercițiu sau al vreunei educații speciale. O am pur și simplu și am avut-o dintotdeauna. E, cumva, ca o miopie congenitală și nu îmi place să mă mândresc cu ea. În plus, o să-ți povestesc cândva cât e de greu să nu poți uita niciodată nimic.

Linda. Oare cum arăți acum?

– Acum cred că poți citi editorialul, deși în el se face referire și la Legea Conservării Corporatiste.

– O, dar ăsta e un subiect pe care-l cunosc. A fost votată în 2024 și a interzis existența societăților necotate la Bursă. Ulterior a interzis înființarea de noi societăți, concomitent cu interzicerea deținerii pachetelor majoritare de acțiuni.

Odată cu introducerea ei, cei care doreau să investească într-o nouă afacere trebuia fie să creeze divizii noi ale

companiilor deja existente, fie să reorienteze companii întregi, pe baza consultării cu alţi acţionari. Concret, dacă cineva are o idee de dezvoltare a unui nou produs, o introduce ca activ, cuantificat exact pe bază de negociere într-o companie ai cărei acţionari sunt de acord să o dezvolte. Dacă nu e acţionar, accesează bursa de idei a societăţilor cu potenţial de dezvoltare, vede unde e mai preţuită ideea lui şi apoi devine acţionar unde îi convine. Dacă un om are bani... investeşte ca acum, la Bursă.

Mintea fabuloasă a lui Igor lucra cu viteză, analizând toate implicaţiile pe care le avea faptul că fata ştia exact ce e Legea Conservării Corporatiste, dar nu auzise de postliberalism.

– Citeşte cu voce tare editorialul. Îmi place să-mi aud textele citite de alţii, zise Lemme.

Kaate îl privi lung şi îşi trecu vârful limbii peste buzele cărnoase întinzând puţin o urmă de vin roşu care îi rămăsese în colţul gurii.

– Mda. Dar înainte de a începe trebuie să-ţi spun că desluşesc o nuanţă de perversitate în slăbiciunea asta a ta.

Poate cea mai paradoxală dintre criticile care pot fi aduse teoriei postliberaliste este cea care se referă la ideea egalităţii absolute între oameni în ceea ce priveşte posibilitatea lor de a deveni un vector activ al democraţiei. Indiferent de schimbările profunde care au eliminat sărăcia şi au dus educaţia la cel mai înalt nivel, oamenii sunt născuţi să fie profund inegali. Imaginaţi-vă un recipient imens în care se află toţi copiii care se vor naşte în următoarea sută de ani. Printre ei se află lideri şi soldaţi, politicieni şi artişti, mediocri şi genii, altruişti şi egomaniaci... Nimic din ce vom

face noi vreodată nu va putea egaliza cu adevărat indivizii speciei noastre. Atâta vreme cât votul egal a fost folosit pentru a alege reprezentanţi, el a funcţionat perfect, fiindcă liderii distilaţi în acest fel erau cu toţii egali, atât ca aptitudini, cât şi ca legitimitate. E normal ca dintr-un grup de oameni să se detaşeze în postura de lideri aceia care vor şi care pot să conducă. A-i ignora pur şi simplu pe aceia care vor, dar nu pot, dar şi pe aceia pot, dar nu vor seamănă cu politica struţului, pasărea aceea care îşi bagă capul în nisip pentru a nu-şi vedea duşmanii.

Promotorii DemNet au realizat această tară ideologică şi ne propun astăzi criterii de modulare a fiecărui vot direct în funcţie de caracteristici dobândite de fiecare dintre noi. Dar cine a făcut criteriile? Cine decide care om e mai bun decât celălalt fără putinţa de a fi acuzat că implică în această judecată propria-i individualitate?

Caracterul cu adevărat odios al postliberlismului iese însă la iveală atunci când el se combină cu Legea Conservării Corporatiste. Încetăţenirea ideii că o firmă care reprezintă interesele unor indivizi poate fi mai importantă şi trebuie să aibă întâietate în faţa indivizilor înşişi este o abdicare neruşinată de la esenţa a tot cea ce ne-a făcut să navigăm în istorie şi să colonizăm Luna şi Marte. Indiferent de opţiunile noastre politice, trebuie să respingem a priori o asemenea grozăvie! Politica şi economia trebuie să se subordoneze omului şi nicidecum pe dos! Doctrina lui Johnson...

– A limitat mult abuzurile corporatiste, interveni Temuro, din pragul uşii. E uşor să critici acum, mai ales că

nu ai trăit în epoca în care structurile corporatiste vechi ajunseseră mai importante decât cele statale şi le încălecaseră pur şi simplu pe cele politice. Îmi pare rău, domnule Lemme, dar nu aveţi dreptate, încheie pe un ton aproape vesel Temuro.

Decanul era îmbrăcat într-o robă extravagantă pe care se plimba un curcubeu de culori şi ţinea deja în mână un pahar de vin din care gustase de două ori ascultând-o pe Kaate.

– Domnule decan, ce surpriză! exclamă Lemme, deşi îl văzuse nu cu multă vreme în urmă.

Temuro zâmbi, acceptând jocul lui Lemme şi se apropie de cei doi. Kaate se grăbi să îi lase fotoliul, dar Temuro o refuză şi scoase dintre faldurile veşmântului său un pachet minuscul care se transformă instantaneu într-un fotoliu amplu.

– Sunt pregătit întotdeauna pentru situaţiile în care nu-mi găsesc locul, zise Temuro, făcându-l pe Lemme să se întrebe dacă echivocul cuvintelor acelea nu era un semn că decanul aflase de la Cho ce se întâmplase în simularea onirică. Fotoliul ăsta e construit special pentru mine. Are dimensiunile perfecte...

– E ciudat că aţi apărut tocmai când mă gândeam la dumneavoastră, schimbă vorba Lemme, apucând cu un gest degajat paharul din care băuse Kaate. Decanul îi văzu gestul şi rosti pe un ton aparent nepăsător.

– Ştiţi că există zone pe Pământ unde se crede că dacă bei din paharul altuia îi poţi afla gândurile.

Kaate roşi inexplicabil, ceea ce îl făcu pe Maxie să îşi aţintească privirile asupra decanului, iar pe Igor să îşi propună să afle imediat prin ce cale ascunsă comunicau cei doi.

În CBA funcţiona un releu NanoSan cuplat la reţeaua ameropeană, dar nanoboţii săi erau dedicaţi şi le fuseseră injectaţi încă înainte să părăsească *Săgeata*.

– Şi de ce vă gândeaţi la mine? întrebă Temuro.

– Am constatat împreună cu Kaate, care e unul dintre produsele cu care vă mândriţi...

– Produs sună... ăăă... cum să zic... industrial, ceea ce lezează însuşi conceptul CBA, care postulează că orice om, orice individualitate se compune dintr-o reţetă unică de cuante emoţionale.

– Una peste alta, domnule decan, interveni Kaate, am constatat că ştiu exact ce e Legea Conservării Corporatiste, dar habar n-am ce e postliberalismul.

– Iar eu, interveni Lemme, mă întrebam cum se poate aşa ceva.

Temuro rămase tăcut o vreme atât de îndelungată încât Igor începu să creadă că decanul nu avea de gând să comenteze deloc discrepanţa dintre cunoştinţele fetei. Îşi termină paharul cu vin, se întinse dezinvolt spre sticlă, pe care o goli până la ultimul strop, făcându-l pe Igor să regrete că nu fusese mai iute.

– Mă gândeam ce să vă spun mai întâi, vorbi Temuro într-un târziu. În mod normal, ar trebui să recunosc faptul că ne ferim să abordăm în pedagogia noastră chestiuni cu un conţinut filozofic ridicat. E greu să scrii scenariul unei experienţe onirice de pe urma căreia să înveţe cineva în mod profund ce este o doctrină politică. E drept că am putea oricând induce elevilor noştri amintirea unei lecţii învăţate. Aşa am şi făcut o vreme, până când am constatat că papagalicirea noţiunilor complexe sfârşeşte prin a bloca în cele din

urmă accesul la înţelegerea lor profundă. Aş putea să vorbesc mai bine de două zile despre lucrul ăsta, dar recunosc că în acest moment sunt cuprins mai degrabă de frustrarea că nu vreţi să-mi deveniţi coleg. Unul dintre motivele pentru care nu pot progresa în această chestiune e tocmai lipsa unui profesor de idealism... De altfel, nu e întâmplător că aţi descoperit cea mai mare slăbiciune a CBA după atât de puţin timp petrecut aici.

Lemme îl privi cu rezervă pe decan, gândindu-se că, dacă nu ar fi făcut greşeala de a-i da lui Kaate chipul Lindei şi dacă el nu ar fi avut-o pe Laura, în SHE, ar fi putut fi sedus uşor de perspectiva de a fi profesor de idealism. Sintagma aceea, alăturată numelui său, îl făcea să se simtă cumva bine, important...

– Domnule Temuro, refuzul meu e unul temporar. Cred că ştiţi foarte bine că sunt în căutarea unor aliaţi. O să fiu sincer cu dumneavoastră.

– Să înţeleg că până acum m-aţi minţit? întrebă maliţios Temuro, privindu-l peste pahar.

– Nu. Vă suspectez că faceţi parte din ceea ce eu am denumit mereu Triumviratul Luminii. Nu o să ne certăm dacă am sau nu dreptate. Aş vrea în schimb să vă rog să îl preveniţi pe prietenul dumneavoastră Deavey-Pitt că urmează să îl vizitez. Bunele dumneavoastră oficii sunt importante pentru mine. Odată ce voi fi terminat lupta împotriva DemNet şi încercarea de a afla dacă există cu adevărat un Triumvirat al Luminii, se poate să mă apuc de orice. Ziarul *Now* i l-am promis lui Kaate, deci voi fi liber. Se poate să mă hotărăsc ca o vreme să devin profesor de idealism deşi, vă repet, nu mi-a plăcut ceea ce am văzut în simularea dumneavoastră.

– Nu am nicio problemă în a vă asigura că îl voi convinge pe Deavey-Pitt să vă primească. Despre restul însă... Nu vă ascund că ideea instaurării DemNet nu-mi place deloc. Uniformizarea pe termen lung implicată de sistemul Orei Consultării şi a Îmbunătăţilor Obligatorii va reduce mult din importanţa CBA. Cu cât oamenii vor fi mai asemănători, cu atât reţetele pentru simulările onirice necesare recuperării după procedurile de regenerare nervoasă vor fi mai simple, mai uşor de imaginat şi de pus în practică. Ştiu că dumneavoastră credeţi că această uniformizare e rea pentru devenirea umanităţii. Ţelurile mele sunt însă ceva mai simple. Mă opun DemNet fiindcă simt că el ameninţă pe termen lung tot ceea ce am creat eu aici la CBA. Sunt un om de afaceri. La fel e şi Deavy-Pitt, cu care îţi repet că o să vorbesc.

Lemme plecă uşor din cap, într-un gest care ar fi putut însemna deopotrivă acceptare, dar şi mulţumire. La fel ca şi Varley, Temuro îi dăduse toate indiciile posibile că nu e străin de Triumviratul Luminii, dar refuza cu încăpăţânare să recunoască deschis acest lucru.

– Simt că nu mă înţelegi, urmă Temuro.

– Nu, recunosc că nu vă înţeleg. Nu voi putea niciodată să accept egoismul ăsta feroce. Societatea ameropeană v-a dat totul. De ce refuzaţi să o ajutaţi? De ce nu vă gândiţi la viitor?

– Vino, o să-ţi arăt.

Kaate şi Igor îl urmară pe Temuro, care porni cu paşi mari pe coridoarele Academiei. Profesori şi studenţi deopotrivă se fereau din calea înaintării sale impetuoase. Roba fistichie flutura în urma lui Temuro precum coada unei comete imposibile.

– Cred că ştiu unde vrea să ne ducă, şopti Kaate. Am auzit că e fabulos.

Temuro coti brusc şi ieşi din clădire, urmat de cei doi. Se pomeniră într-un fel de parcare de unde luară un vehicul ce porni cu viteză pe un traseu prestabilit. Decanul rămase tăcut, lăsându-l pe Lemme să privească peisajul. Era plin de oameni care se plimbau liniştiţi sau admirau clădirile cu arhitecturi imposibile ce adăposteau departamentele CBA. Ajunseră curând la poalele pilonului imens care susţinea generatorul principal al câmpului magnetic. Era o construcţie din oţel strălucitor, un fel de tub cu diametrul de aproape zece metri, care se îngusta însă spre vârf. Igor îşi prinse reflexia deformată a propriului trup în oţelul lucios şi zâmbi văzându-se cât pare de gras. Tot fără vreo vorbă, decanul le indică uşa unui ascensor, iar cei doi pătrunseră supuşi. Kaate scoase un suspin de încântare, făcându-l pe Lemme să se uite nedumerit la ea.

– Mergem în Cuibul Ciorii, nu-i aşa?

– Aş prefera, mai degrabă, Cuibul Cocostârcului. Denumirea de Cuibul Ciorii răspândită printre studenţi, zâmbi Temuri. Dar, da, ai dreptate domnişoară.

Ascensorului îi luă mai puţin de treizeci de secunde pentru a ajunge la capătul destinaţiei sale, iar Lemme trase involuntar adânc aer în piept când se văzu la peste trei sute de metri deasupra solului lunar. Chiar şi în condiţiile gravitaţiei reduse, o cădere de acolo ar fi fost fatală. Păşi ezitant pe o platformă pe care odihnea o masă cu patru scaune. În centrul ei trona o carafă de vin, străjuită de patru pahare.

– Poftiţi, luaţi loc, îi invită Temuro, iar Kaate ţâşni chicotind cu veselie.

Igor păşi cu mai puţin entuziasm şi se aşeză cu un gest destul de ţeapăn pe scaunul indicat de decan. La rândul său, Temuro zâmbi şi turnă vin în paharul din faţa locului pe care îl ocupase Lemme.

Spre groaza lui Lemme, platforma transparentă pe care era aşezată masa începu să se deplaseze încet. Igor constată că era montată la capătul unui braţ extensibil care lui i se părea ridicol de subţire. După doar un minut ieşiseră cu totul în afara profilului liniştitor al turnului de oţel. Mişcarea continuă până când se depărtară la mai bine de douăzeci de metri şi abia când simţi o scuturătură uşoară, datorată faptului că braţul extensibil ajunsese până la capăt, sesiză şi obiectivul acelei adevărate cascadorii. Masa stătea acum la doar doi metri sub cupola de plasmă, iar vederea spaţiului era fabuloasă. Stelele luceau tainic, iar luminile întregului complex CBA nu reuşeau să estompeze profilul curb al Căii Lactee.

– Uită-te la tot ce-am creat, zise Temuro arătându-i complexul imens de clădiri ce se întindea la picioarele lor. E minunat, nu? Dar, urmă decanul, nimeni nu mă poate opri să gândesc la asta, exclamă el ridicând mâinile în sus spre bolta înstelată. Drumul pe care am pornit eu, domnule Lemme, e unul solitar. Nu cred în soluţiile colective. Şi nu am nevoie de omenire sau de umanitate pentru a visa că voi întreprinde cândva ceva care va avea dimensiunile pe care le are CBA, dar la scară universală. Am şi timpul şi resursele necesare.

Lemme zâmbi amar. Întâlnea la Temuro aceeaşi dorinţă de dumnezeire pe care o descoperise şi la Varley. Constată cu uimire că, în toţi anii în care îşi imaginase cum avea să fie întâlnirea cu Triumviratul Luminii, nu ajunsese niciodată la

varianta în care cei trei acţionau din interese meschine.

– Am să vă las acum să vă gândiţi la ce v-am spus. Nu vă faceţi griji, platforma e reglată să se întoarcă în turn după ce carafa se goleşte.

Fără să adauge şi altceva, Temuro îşi bău până la capăt paharul, după care se ridică brusc şi se aruncă în gol. Roba fistichie a decanului se dovedi a fi un fel de paraşută. Nu avea mai mult de patru metri în diametru, dar nici nu avea nevoie de mai mult, dată fiind gravitaţia redusă şi presiunea aerului, care era menţinută la cote pământeşti.

– Acum am voie să beau? întrebă Kaate.

Igor dădu afirmativ din cap, căutând cu disperare un loc în care să îşi aţintească privirile. Îndepărtatul sol selenar îl neliniştea la fel de mult ca spaţiul negru şi ucigător de care era despărţit doar printr-un zid fără consistenţă. Ar mai fi fost şi chipul fetei, dar preferă să îşi îngroape privirile în pahar, pentru că faţa lui Kaate îl tulbura mai tare decât înălţimea sau decât nesfârşirea spaţiului.

Capitolul 25

Vinul selenar se deosebea în multe privinţe de cel de pe Terra, dar mahmureala nu era una dintre ele. În ciuda faptului că nanoboţii ar fi trebuit să neutralizeze rapid sursa durerii, Lemme îşi simţea capul pe cale să explodeze.

Seria articolelor sale care relatau istoria recentă în cheia înţelegerii pe care o căpătase studiind aspectele mai puţin cunoscute ale ultimului secol începuse să facă valuri în reţelele care dictau tonul atitudinii publice. Talazurile contestărilor şi aprobărilor zgomotoase reuşiseră să facă deja uitată interdicţia de a discuta despre DemNet cu două săptămâni înaintea intrării sale în funcţiune. Adversarii săi rulau neîncetat imaginile violenţelor de pe Staţia Terminus, în timp ce susţinătorii prezentau un interviu cu William Varley, care protesta energic împotriva sutelor de încălcări ale legilor petrecute pe durata atacului asupra staţiei Orbstiţiei, pe care el îl punea în legătură directă cu prezenţa lui Lemme.

Pe Lemme îl încuraja şi prezenţa extrem de scăzută de la Ora Consultării, care ar fi trebuit să funcţioneze ca pilot pentru viitoarele dezbateri din DemNet. Procentul celor care aleseseră să se conecteze la reţea se apropia de limita critică

dincolo de care sistemul nu mai putea fi creditat cu obiectivitatea necesară punerii sale definitive în funcţiune. Din motive pe care Lemme le intuise, dar care îi scoteau din minţi pe politicienii favorabili DemNet, oamenii păreau mai dispuşi să vorbească despre reţea dinafara ei şi nicidecum la Ora Consultării.

– Şi acum ce facem? întrebă Kaate.

– Stăm liniştiţi, eventual cu ochii închişi, ca să nu ne...

– Poate dacă ai fi putut să dormi, începu fata.

– Dacă aş fi putut să dorm, aş fi fost altceva decât ceea ce sunt, răspunse morocănos Lemme.

– Îmi pare rău, nu ştiam că...

Igor deschise ochii şi prinse mâna delicată a fetei.

– Mi-e rău de la vinul lui Temuro!

– Cum adică? Dar nanoboţii...

– Da, ştiu. E o senzaţie destul de nouă şi pentru mine. Bănuiesc că alcoolul combinat cu ce mama naibii o fi fiind ceea ce se întâmplă în creierul meu a creat o problemă medicală ceva mai greu de rezolvat. Nu-ţi face griji. Am mai avut dureri de cap.

– Şi cum e? întrebă Kaate simplu.

Igor o privi interzis. Era foarte posibil ca fata să nu fi simţit niciodată durerea. Nanoboţii aveau funcţii analgezice extrem de eficiente şi senzaţia de durere nu persista mai mult de câteva secunde nici măcar în cazul rănilor foarte grave. Victimele accidentelor erau adesea puse în situaţia de a vedea cu detaşare urmările devastatoare ale mutilărilor. Iar unele mureau cu zâmbetul pe buze, contemplându-şi moartea cu o seninătate care arăta că oamenilor nu le este frică de necunoscut, ci mai degrabă de durere.

Dar cum te poţi raporta la o fiinţă care nu a simţit niciodată durerea? Curajul, fericirea, buna dispoziţie... Trebuia ca toate legile care defineau aceste sentimente să fie rescrise. Şi cum să înţelegi natura umană a unui astfel de individ, cum să decelezi scânteia aceea de unicitate din care trebuie să faci să crească apoi arborele viguros al convingerilor politice? Igor constată cu uimire că nu îşi mai pusese niciodată această întrebare.

– Cum e? insistă Kaate

– Mi-e greu să îţi descriu o senzaţie. Dacă vrei, pocneşte-te cu capul de perete şi încearcă să-ţi imaginezi cum ar fi dacă durerea aceea ar persista o oră.

Fata dădu să se ridice, dar Lemme o opri.

– Doar nu m-ai luat în serios...

– De ce nu? Nu ştiu ce mă face să cred că adineauri te-ai gândit că nu vei putea să mă înveţi ceea ce înseamnă să fii ca tine dacă nu simt niciodată nici o durere.

– Ba deloc, protestă Igor, poate prea repede pentru a şterge bănuielile fetei. De fapt, mă gândeam la DemNet şi mă bucuram că am avut dreptate în ceea ce priveşte esenţa bănuitoare şi sceptică a conaţionalilor mei.

– Cum adică? ridică fata din sprâncene.

– Ţi-am mai spus că nu cred în capacitatea de schimbare radicală a naturii umane. Se produc modificări, e drept, unele chiar destul de rapide, dar ele nu sunt declanşate niciodată de dorinţa unui singur om. Am să-ţi dau un exemplu ca să înţelegi. La sfârşitul secolului XX, sistemul socialist a fost înfrânt din două cauze fundamentale. Prima era aceea a repartiţiei nejuste a puterii. La a treia generaţie s-a ajuns la situaţia contradictorie în care, acelora care excelau la şcoală

şi apoi în profesie li se nega accesul la puterea decizională tocmai fiindcă aceasta trebuia să aparţină proletariatului. Cum însă proletariatul nu mai era cel care făcuse revoluţia, rolul conducător în societate era asumat tocmai de mediocrii care nu reuşiseră să ajungă altceva decât muncitori manuali, deşi sistemul le oferise şanse egale cu cele ale intelectualilor, să zicem. Chiar şi această contradicţie ar fi fost rezolvată dacă nu ar fi fost însă cealaltă mare iluzie a socialismului: omul de tip nou, pentru care munca e o necesitate în condiţiile în care îşi alocă din resursele comune doar atât cât îi trebuie pentru un consum raţional. Să fim serioşi! Natura umană e aceea a individului care stă degeaba pe o grămadă de mâncare pentru care nu face niciun efort. A-ţi imgina că poţi educa o întreagă societate ca să muncească îndârjit întru obţinerea unui ideal politic e o mare copilărie. Aşa se întâmplă şi astăzi, cu DemNet. Oamenii se simt prinşi în capcană. Ei simt instinctiv că e mai bine să vorbeşti despre un sistem atunci când eşti în afara lui şi nicidecum atunci când eşti controlat de el. Indiferent câte asigurări vor primi, ei se tem că în DemNet nu vor putea să spună tot ceea ce doresc.

– Dar asta e o minciună! protestă Kaate.

– Nu. E o inexactitate. Minciună devine abia atunci când o repet eu cu înverşunare, ca să accentuez pornirea naturală de care îţi spuneam.

– Deci în esenţă ceea ce faci e imoral, punctă fata.

– Desigur. Meseria mea e alcătuită din tot felul de mizerii de astea. Poate de aceea îmi şi place atât de mult! izbucni Igor în râs.

Durerea de cap i se mai domolise şi simţea că nu va mai putea evita multă vreme subiectul care plutise între ei

încă de când ieşiseră din simularea onirică. Kaate nu primise tocmai bine conştiinţa faptului că era un organism sintetic şi nici evidenţa scopului cu care fusese creată. O simţea încordată, iar privirea ei se înnegurase, ca şi cum palma aceea pe care i-o aplicase profesoarei de iubire ar fi fost primul strigăt al unei conştiinţe noi.

– Va trebui să mergem în Chabilla, ştii asta, zise Igor pe un ton aproape şoptit.

– Asta e limpede, acceptă Kaate plecând privirea. De unde să începem însă? Sunt sute de laboratoare şi de institute...

În privinţa aceea, Igor avea însă o idee.

• • •

Peste două ore stăteau în faţa unei grămezi de bani. Directorul băncii se codise iniţial, dată fiind suma imensă, dar le făcuse pe plac după ce Lemme îi oferise un comision generos.

– Aşa arată 9,8 milioane de eurodoli, zise Igor arătând teancurile de bancnote cu un gest teatral.

– De ce 9,8?

– Directorul s-a lăcomit, zise Igor, dând din mână într-un gest de lehamite. Oricum nu contează! Nu aş putea cheltui niciodată toţi banii pe care îi am...

– Păi, nici să nu o faci! O să-mi trebuiască niscaiva capital pentru *Now*, se prefăcu îngrijorată Kaate.

– Rămâne să vedem dacă voi decide că mă poţi înlocui, zâmbi Igor. Deocamdată constat că mai ai o grămadă de lucruri de învăţat...

– Informaţii, pufni Kaate. Astea le pot deprinde...

– Ba deloc! o întrerupse Igor în timp ce se chinuia să înghesuie teancurile de bani în servieta sa care era şi aşa burduşită cu tot felul de lucruri. Uite, de pildă, a fost o vreme când oamenii apreciau jurnalismul de investigaţie. Pentru ei, ziaristul trebuia să fie un fel de detectiv, care să pună cap la cap... Mă rog, a fost o etapă proastă.

– De ce?

– Fiindcă jurnaliştii de investigaţie au sfârşit prin a nu mai putea fi deosebiţi de propagandiştii care intoxică şi de reprezentanţii diferitelor servicii secrete. Chiar şi aşa însă, e important să poţi şti de unde să începi să întrebi pentru a putea scrie despre un subiect care te interesează.

– Şi ai să aplici cunoştinţele astea în cazul... meu, şovăi fata?

– Desigur. În mod normal ar trebui să îi întrebăm pe Varley şi pe Temuro. Ei reprezintă însă piste închise. Ne rămâne să mergem în Chabilla. A bate din uşă în uşă şi a întreba dacă nu cumva te cunoaşte cineva e inutil...

– Şi atunci? ridică din umeri Kaate.

– Ne mai rămâne un punct de plecare. Ba poate chiar unul excelent.

Ca şi cum Maxie ar fi intuit că se vorbeşte despre el, îşi băgă botul în servieta lui Lemme, încercând să ajungă cu limba la un pachet învelit într-o folie de aluminiu. Igor continuă fără să dea atenţie animalului.

– O să merg să îl dau pe Maxie înapoi. Şi o să cer şi o refinanţare, de vreme ce este incapabil să mă apere de tine. Lucrul ăsta îi va supăra extrem de tare pe cei care mi l-au vândut şi am bănuiala că se vor ocupa ei de aflarea celor care ţi-au implantat releul respectiv. În felul ăsta...

– În felul ăsta noi vom sta într-un centru de plăceri, iar investigaţia se va desfăşura de la sine, bătu Kaate din palme.

– Exact. Ajutată însă şi de conţinutul servietei ăsteia, completă Lemme, încercând să ascundă senzaţia că lucrurile nu vor fi chiar aşa.

Părăsiră teritoriul CBA prin cel mai mare dintre cele trei tunele oficiale care legau habitatul Academiei de labirintul de coridoare şi caverne care adăposteau Chabilla. Circulau zvonuri despre nenumărate alte căi de acces, unele îngropate adânc în solul lunar şi altele de suprafaţă, dar forţele de securitate din CBA avuseseră grijă să muşamalizeze orice asemenea descoperire şi să reprime crunt încercările frauduloase de pătrundere pe teritoriul pe care îl apărau. Lemme ar fi ales cu mare plăcere o asemenea cale ocolită, fiindcă nu avea cum să renunţe la servieta sa. Iar servieta sa atrăgea deja atenţia tuturor, deşi nu părăsiseră încă sala imensă care despărţea CBA de Chabilla.

În Chabilla funcţiona o cutumă a nudităţii, veche încă de pe vremea când mulţi inadaptaţi ai societăţii ameropene preferaseră libertatea habitatului lunar constrângerilor de tot felul de pe Pământ. Orice om îmbrăcat care ducea în mâini un bagaj era suspectat de toţi ceilalţi că poartă o armă. Date fiind condiţiile speciale de securitate, excesul de haine putea atrage tot felul de neplăceri, ce puteau fi însă rezumate la un conflict armat cu clanurile care stăpâneau diferitele sectoare din Chabilla. La fel ca pe Pământ, Kaate nu ezitase să renunţe la haine. Îşi păstră doar magnetul, din care improviză o centură. Apoi îşi agăţă de centură pantalonii şi tricoul, pe care le introdusese într-o pungă vidată, reducându-le la dimensiunile unui pachet de ţigări.

Fata îl privi dezaprobator pe Lemme, care îşi strânse hainele pe lângă corp, într-un gest inconştient şi apoi bombăni:

– Trebuie să rezolvăm chestia asta. Şi cât mai repede!

Igor o privi nedumerit la rândul său, întrebându-se la ce anume se referea. Obrajii i se înroşiră, iar urechile aproape că îi luară foc atunci când îndrăzni să cuprindă cu ochii întreaga siluetă a fetei.

– Maxie, eşti aspru! îl dojeni fata pe catog, care se frecase energic de piciorul ei, provocându-i o imensă pată roşie.

IUBESC TU

Jumătate din cei care îl înconjurau erau complet dezbrăcaţi. Igor constată cu uimire că mulţi dintre ei aleseseră să nu îşi suprime pilozitatea naturală, preferând să o folosească pentru tot felul de tunsori mai mult sau mai puţin fanteziste. Pe de altă parte, cei care aleseseră să rămână îmbrăcaţi afişau cu nonşalanţă tot felul de arme care de care mai înfricoşătoare, de la bastoane paralizante şi săbii curbe la lansatoare de proiectile din toate generaţiile. Lemme cotrobăi şi el prin servietă şi scoase pistolul cu ţeavă lungă de care se servise Artie şi pe care judecătorul i-l oferise cu puţin înainte de plecare.

– Măcar ştii ce să faci cu el? întrebă Kaate, amuzată de stângăcia lui.

– N-am tras niciodată. Sper însă ca ţeava lungă să-i sperie pe...

– N-o să-i sperie. Îţi spun că o să avem parte de belele.

– Nu pot să mă despart de servietă. Banii...

Ca şi cum cuvintele fetei ar fi fost o premoniţie, Igor văzu cum din mulţime se desprind trei bărbaţi, dintre care unul purta pe umăr cureaua unei arme de asalt. Igor o

recunoscu imediat. Era un AK, fabricat în Ruschindia, care putea folosi atât gloanţe convenţionale, cât şi săgeţi paralizante şi proiectile inteligente. Aveau o înfăţişare războinică, dar cumva familiară, fioroasă, dar nu ameninţătoare. Necunoscuţii ajunseră destul de repede în faţa lor, iar Igor se opri măsurându-i din cap până în picioare. Maxie se aşeză între ei, clătinând din coadă într-un ritm al cărui cod era menit să îl asigure pe Igor că nu are nici o problemă în a-l proteja.

– Suntem oameni paşnici, de pe Pământ! Nu avem nimic de împărţit cu nimeni şi... Lemme se opri o clipă, privind la cei trei, care păreau să nu dea atenţie cuvintelor sale, apoi continuă: Nu avem nimic de valoare. Am venit la cei care au proiectat *catogul.*

Accentuă ultimul cuvânt, în speranţa că îi va speria pe cei trei bărbaţi care continuau să îi privească în tăcere. Îi era frică şi era conştient că starea sa de spirit e mult prea evidentă.

– Prietene! răcni brusc cel mai masiv dintre necunoscuţi. Nici nu ştii cât mă bucur să te pot privi în ochi!

Uluit de schimbarea bruscă de atitudine, Lemme dădu un pas înapoi.

– Nu-ţi fie frică! Eşti printre prieteni, repetă şi cel care purta pistolul AK. El e Tom, îl indică pe primul vorbitor, eu sunt Tom-Tom, iar...

– Lasă-mă să ghicesc. Tu eşti Tom-Tom-Tom, urmă Lemme cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

Îşi dădu seama de ce înfăţişarea celor trei nu îl speriase foarte tare. Erau îmbrăcaţi precum maxwellienii de pe Pământ. Remarcă geaca de piele a lui Tom, cizmele cu carâmb înalt al lui Tom-Tom-Tom, dar şi cămaşa cu jabou extravagant pe care o etala Tom-Tom. Dincolo de asta, numele celor trei

spuneau absolut totul. *Tom, Tom-Tom, Tom-Tom-Tom* era felul Morţii de a ciocăni în uşă, în poemul omonim al lui Maxwell, cea mai cunoscută operă a acestuia.

– Te aşteptăm de mai bine de două zile. Gremunde şi Thorwald o să crape de ciudă că noi am avut ocazia de a te întâmpina. Te rugăm să ne faci onoarea de a zăbovi o vreme cu noi în...

–...Oaza Maxwell, îl completă din nou Lemme, făcându-l pe Tom-Tom să aplaude cu un gest de bucurie copilărească.

Oaza Maxwell, aşa după cum ştia exact Lemme, ocupa mai bine de un sfert din Chabilla şi adăpostea o comunitate de oameni care se încăpăţânau să trăiască după legi vechi de mai bine de un secol. Era locul halucinogenelor de tip vechi, al LSD-ului şi al cocainei de sinteză, al băuturilor tari şi al muzicii rock. Locuitorii se ocupau cu manipularea genetică, dar şi cu meşteşugurile creative. Între primele cinci saloane de tatuaje cinetice din sistemul solar, patru erau din Oaza Maxwell. Primele patru. Artiştii de aici erau renumiţi mai ales în Ruschindia, Ameropa apreciindu-i mai puţin din cauza faptului că vieţile lor scurte şi agitate, dar şi creaţia bazată pe stimularea cu alcool şi stupefiante, îi făceau să nu trăiască destul pentru a duce la capăt opere fluviu, de felul celor cu care era obişnuit gustul public din spaţiul DemNet.

Înainte de orice altă categorisire însă, Oaza Maxwell era tărâmul în care oamenii mureau atunci când le venea sorocul. O cutumă veche interzicea acţiunea nanoboţilor, iar în urmă cu doar doi ani, doi savanţi ameropeni reuşiseră să izoleze acolo viruşi precum cel al poliomielitei, despre care se credea că dispăruseră de mai bine de o sută de ani. Din când în când, pe canalele de ştiri din Ameropa se strecurau imagini

de la funeraliile vreunui om mai important din Oaza Maxwell, care erau prezentate de armata propagandistică a susţinătorilor DemNet drept o dovadă de cruzime şi de înapoiere.

– Nu ştiu, domnule, ce porţi în servieta aceea, dar te rog să mergi cât mai repede cu noi într-un loc în care îţi putem asigura securitatea.

– *Am cu mine Dulcea Sămânţă a Morţii*, recită Lemme din *Tom, Tom-Tom, Tom-Tom-Tom*, făcându-l din nou pe Tom-Tom să exulte de fericire.

Grupul se puse în mişcare rapid, cu Tom deschizând drumul, pe când ceilalţi doi tovarăşi ai săi rămaseră cu doi paşi în spate, aruncând priviri fioroase tuturor celor din jur. Parcurseră în viteză câteva coridoare, din ce în ce mai înguste, până ajunseră la o uşă circulară imensă din oţel, păzită de cinci bărbaţi masivi, înarmaţi până în dinţi. Gărzile se feriră din calea lor, mormăind aprobator la vederea lui Lemme. Unul dintre ei îl bătu chiar pe umăr şi îi adresă un zâmbet ştirb. Lemme fu atât de uimit că omului îi lipsea un dinte, încât uită să pună un picior în faţa celuilalt, ceea ce îl făcu pe Maxie să se lovească de gambele sale şi să scheaune uimit. După ce trecură pragul, Tom îi puse o mână în piept lui Lemme, arătând în sus. Ajunseră într-o cavernă imensă, cu diametrul de peste două sute de metri şi înaltă de mai bine de cincizeci. Aproape de tavan se ghiceau aburi uşori, care păreau a fi nori adevăraţi pentru că se suprapuneau peste imaginea unui cer albastru, reflectată de imensul ecran flexibil cu plasmă ce acoperea în întregime bolta de deasupra capetelor lor. În stânga, Lemme văzu figura imensă a lui Maxwell schiţată din doar câteva linii, cu figura lui de Dumnezeu bărbos care părea că pluteşte pe cer veghind

furnicarul de oameni din cavernă. De jur-împrejur ecranul afişa dune imense de nisip, care se zăreau printr-o vegetaţie luxuriantă, cu palmieri ce se ridicau până la jumătatea peretelui curb. La rândul său, ceea ce părea a fi pardoseala era acoperită cu un strat destul de gros de nisip selenar, despărţit de fâşii înguste de calcar alb, destinate vehiculelor electrice care viermuiau prin toată caverna. Oamenii păreau să locuiască în colibe din frunze mari de bananier, ceea ce era, desigur, o iluzie, fiindcă deşi era, poate, cel mai simplu material de construcţie din lume, preţul aducerii sale pe Lună era prohibitiv. Foarte probabil, frunzele erau doar replici de polimer, dar Lemme trebuia să recunoască faptul că se potriveau extrem de bine întregului peisaj. În centrul cavernei se afla un fel de piaţă largă, în mijlocul căreia trona un edificiu impunător, din care plecau alei şerpuite ce se pierdeau în gurile întunecate ale altor tunele, spre celelalte caverne ale Oazei.

– M-am întrebat întotdeauna de ce se numeşte oază, făcu Kaate privind cu simpatie la Tom.

– Acoperă-ţi ruşinea, femeie, înainte să mi te adresezi. Aici ne conducem după legile vechi!

Chipul fetei se înroşi puternic, făcându-l pe Lemme să se întrebe care putea să fie cauza: furia sau ruşinea? Postura ghemuită a trupului zvelt al lui Kaate şi viteza cu care îşi reluă veşmintele îl făcură să creadă că fata pur şi simplu jenată de cuvintele lui Tom.

– Sunt mândru că am ajuns printre ai mei, exclamă Lemme dorind să facă uitată jena lui Kaate.

– Iar noi ne bucurăm că ai ajuns acasă, îi zâmbi din nou Tom.

Capitolul 26

Fumul albăstrui plutea în nori prelungi, inundând încăperea cu o mireasmă stranie. În cele şase colţuri ardeau candele aromate, a căror flacără pâlpâindă, strecurată prin boluri de cristal, arunca scânteieri magnifice pe tavanul boltit. Cupola era acoperită cu o pictură cinetică a unui apus de soare ce se ghicea printre nori albi, care îşi schimbau mereu forma. Pe un perete curgea un film subţire de apă, străbătut de pete luminoase create de lămpi disimulate în piatra cenuşie a zidului. Cascada în miniatură se termina într-un bazin transparent, în care înotau peşti şi meduze luminiscente, al căror dans psihedelic părea o continuare a strălucirilor de pe perete.

Lemme şi Kaate păşiră pe covorul gros şi se aşezară în faţa unui grup de cinci oameni, trei bărbaţi şi două femei, îmbrăcaţi cu toţii în straie largi, cenuşii, cu părul împletit în codiţe cu mărgele de lemn mari şi viu colorate. Purtau ochelari, ceea ce trăda vârsta lor înaintată, dar şi refuzul de a recurge la Îmbunătăţiri.

Lemme remarcă fără prea mult entuziasm că cel puţin doi dintre cei cinci păreau a nu fi deloc binevoitori. Gazdele

lor stăteau direct pe covor şi, de vreme ce încăperea nu conţinea niciun fel de mobilă, Igor şi Kaate se aşezară şi ei pe jos, în faţa lor. Fata îşi găsi imediat o poziţie ideală de lotus, în timp ce Igor încercă neajutorat să îşi potrivească picioarele în aşa fel încât să poată privi de după ele. Maxie se trânti pur şi simplu în faţa lor, lăsându-şi botul pe labe.

– Maestre, venirea ta aici e deopotrivă onorantă, dar şi...

– ...neliniştitoare, vorbi una dintre femei.

– Mă miră să aud un asemenea lucru din partea unor fraţi maxwellieni, răspunse Igor.

– Nu suntem fraţii tăi, răspunse femeia pe un ton vehement. Ne deosebesc o mulţime de lucruri, primul dintre ele fiind că noi nu considerăm că e politicos să dai acestui... animal, un nume inspirat de maestrul nostru.

– *Fraţi nu în dogmă, ci în simţire*, aşa cum spune Maxwell. Ştiu că îi consideraţi fraţi doar pe aceia care trăiesc după legile voastre, iar eu nu am făcut-o până acum, dar trebuie să recunoaşteţi că nu aţi avut niciodată un luptător mai bun ca mine.

Igor se ridică în genunchi, lăsându-i pe cei cinci să se întrebe dacă făcuse un gest de smerenie sau dorise să se aşeze deasupra lor.

– N-am fost lângă voi, dar vă cunosc. Tu eşti Stephan Brenkert şi ai fost printre primii colonişti din Chabilla, fiindcă ai fugit de NanoSan şi nu ai acceptat maşinării în corp, zise Lemme îndicând cu capul pe bărbatul din centru. Tu eşti Ura Shimaya, artistul pe care îl respect poate cel mai mult, după Maxwell. Trei din pânzele tale au fost distruse în casa mea de pe Pământ. Le-am plătit înzecit, dar ştiu că banii v-au fost de folos aici, în comunitate. Nici nu te-aş fi

recunoscut altfel decât ca păstrătoare a tradiţiei şi neîncrezătoare faţă de străini. Iar tu eşti Keysha Alltington, continuă Lemme arătând spre cea de a doua femeie, care nu vorbise. Te-ai opus întotdeauna eliminării tuturor stimulentelor din lista substanţelor acceptate în Ameropa. Şi, da, recunosc, mi-a fost greu să înţeleg ce anume ai vrut să transmiţi când ai atentat împotriva acelui releu NanoSan. Ultimele zile mi-au arătat însă că am trăit orb, pe marginea unui cu totul alt univers, pe care l-aş putea simţi cu puţin din prafurile tale. Iar voi, încheie Lemme arătând spre cei doi bărbaţi identici, sunteţi fraţii Trumm. Gemenii care au refuzat să se supună Îmbunătăţirilor Obligatorii pentru a rămâne la fel. Vă ştiu pe toţi. Şi v-am urmărit. Poate nu vă sunt frate, dar nici duşman nu vă sunt.

Cei cinci se priviră în tăcere, invitându-se parcă să vorbească. Igor simţea în atitudinea lor puţină surprindere, ceva respect, dar şi o rezervă pe care discursul său nu reuşise să o topească în întregime.

– Mie mi se pare în continuare că e mai mult decât pare, rosti într-un târziu Ura. Care era probabilitatea?

– Ce probabilitate? se miră Lemme, constatând în acelaşi timp cu surprindere că e cuprins de o uşoară ameţeală.

Privi spre Kaate şi îi remarcă ochi uşor tulburi. Fumul conţinea un narcotic.

Suntem păpuşi legate cu lanţuri de aer mincinos.

– Ziarul a apărut cu cinci minute înainte de a veni tu la noi. Cum ai reuşit să-ţi scrii editorialul?

Asta da concidenţă. E un dans sincron cu mii de marionete.

Lemme zâmbi ridicând din umeri.

– S-a întâmplat să scriu despre Chabilla în acest editorial. N-a fost nimic premeditat.

– Ba, după câte înţeleg eu ziarul acela, ai scris articolul chiar înainte de a veni la noi, mormăi unul dintre gemenii Trumm.

Ar fi râs în hohote dacă şi-ar fi permis. Coincidenţa dintre momentul ajungerii lor în Chabilla şi publicarea editorialului scris cu atâta vreme în urmă era tulburătoare. Hotărî însă imediat că era mai bine să-i lase să creadă că încercase să-i linguşească în articolul în care criticase acerb riposta ameropeană fără precedent care dusese la dispariţia unor întregi habitate de pe Inel şi din Ruschindia, alungându-i pe cei care puseseră bazele Chabillei.

– Nu ştiu cum ai făcut, nu ştiu cum reuşeşti să-ţi publici articolele, deşi te urmăreşte jumătate din securitatea Inelului, dar eu una aş fi fost mai mulţumită să apari pur şi simplu la poarta noastră şi să ne soliciţi ajutorul, fără să ne linguşeşti mai întâi, expunându-ne dezbaterii unei întregi Amerope. Articolul tău de azi e cam deşănţat chiar şi pentru noi. Nu va face altceva decât să sporească antipatia cu care suntem priviţi pe Pământ.

– Am scris ceea ce am crezut..., se justifică Lemme.

– Da, dar noi, aici, în Chabilla, am ajuns la un echilibru care poate fi uşor tulburat de orice fel de implicare, fie şi în polemici benigne, ca aceea din ziarul *Now*. Eşti un soldat, Lemme! Te respectăm pentru asta. Dar credem că pur şi simplu nu e vremea pentru război.

– Cum poţi spune aşa ceva în condiţiile în care mai sunt doar câteva zile şi va intra în funcţiune DemNet, întruchiparea celor mai cumplite spaime ale lui Maxwell? protestă

vehement Igor, pe un ton cu care se convinse aproape şi pe el însuşi.

– Unde va intra în funcţiune? răspunse Ura cu o întrebare. Aici? Nicidecum. Toţi maxwellienii adevăraţi ni s-au alăturat deja. Şi atunci de ce ne-ar păsa? Cât despre pretenţia de a salva umanitatea, de a extinde cumva învăţăturile maestrului nostru şi la ceilalţi. Femeia se opri şi schiţă un gest cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să alunge o muscă, apoi continuă: Noi am încetat de mult să salvăm indivizi. Preferăm să salvăm idei.

– Şi cum despărţiţi oamenii de idei? interveni Kaate, uimindu-i pe toţi.

– Discuţia asta nu-mi provoacă nimic altceva decât durere, interveni împăciuitor Stephan Brenkert. Important este că eşti aici şi îţi putem asigura securitatea. Tom mi-a spus că ai intrat în Chabilla invitându-i practic pe toţi să te prade.

Igor se ridică în picioare. Genunchii îl dureau îngrozitor, iar postura pe care o putea adopta pe covor era mai mult decât caraghioasă, făcându-l incapabil să se concentreze la altceva decât la imaginea jalnică pe care o oferea. Pe de altă parte, cei cinci păreau să fie înşurubaţi în podea. Lemme trase adânc ar în piept, întrebându-se cât de sincer putea fi cu ei.

Nu se iluziona. Chabilla era exact ceea ce spunea numele ei, care provenea din rostirea iniţialelor CBA cu accentul celor din Ruschindia. Oamenii aceia nu erau prin definiţie tocmai cei mai indicaţi pentru a porni o cruciadă ideologică nici dacă s-ar fi oferit voluntari pentru asta. Nu era însă cazul fiindcă, aşa cum subliniase Ura, comunitatea maxwellienilor

nu dorea să aibă necazuri. Trebuia să se gândească la o poveste pe care să o înţeleagă cu uşurinţă toţi locuitorii Oazei.

– Am să vă încredinţez un secret...

– Nu! strigă Ura. Ar fi mai bine să nu o faci.

Lemme regretă din nou că nu îşi permitea să zâmbească. Femeia simţise cumva că riscă să fie păcăliţi cu toţii dacă îl lasă să vorbească.

– Nu o lua în seamă pe baba asta, rosti brusc unul dintre gemenii Trumm. Vom fi mai mult decât bucuroşi să te ajutăm, continuă celălalt. Deşi, trebuie să recunosc că îi dau dreptate atunci când spune că ar fi mai bine să nu-ţi cunoaştem secretele, urmă din nou primul.

– E mai bine să spui direct cu ce te-am putea ajuta, interveni şi Keysha, care rămăsese tăcută până atunci.

Igor începu să le povestească cum încearcă să facă un tur al reprezentanţilor a ceea ce el credea că e Triumviratul Luminii pentru a-i convinge şi pe ei să se opună activ instaurării DemNet. Sublinie cu mare atenţie că e convins că militantismul său, acelaşi care dusese la Revolta Îngerilor, nu era singura cale de a-l onora pe Maxwell, dar că el se lansase pe o cale cu sens unic. Le istorisi despre atacurile lui Lendhardsen şi despre convingerea sa că între ei nu poate exista cale de împăcare, despre moartea lui Artie şi despre conversaţiile cu Temuro şi cu Varley.

– Mi-a mai rămas să merg la Deavey-Pitt, la He3. Toate speranţele mele sunt în el. Problema e că, pe când mă aflam în CBA, am constatat că... Maxie, în care mi-am pus toate speranţele că mă va apăra, poate fi manipulat extrem de uşor... ăăăă, tocmai prin releele NanoSan, pe care ar trebui de fapt să le poată exploata pentru securitatea noastră.

Erin Brenkert îşi frecă bărbia, privind spre gemenii Trumm.

– Să înţeleg că prietenul tău provine din laboratoarele de aici, din Chabilla?

– Da, încuviinţă Lemme. Am plătit pe el o sumă considerabilă...

– Ştim, mormăi unul dintre fraţii Trumm. Dacă e capabil să decodeze semnalele NanoSan, are probabil o interfaţă proteică în hipotalamus şi un cip gluconic în creier. Chiar şi fără alte... îmbunătăţiri, urmă celălalt Trumm privind bănuitor spre Maxie, ar trebui să coste o avere.

– Dar am fost păcălit! exclamă Lemme, întărindu-şi disperarea cu un gest teatral. Insistaţi să nu vă spun secretul şi nu vă pot explica, dar vă asigur că... asociata mea, Kaate, îl poate manipula pe Maxie...

– Ohoho, exclamară la unison fraţii Trumm.

– E drept că nu îl poate controla, dar dacă ea ar decide acum să mă ucidă, probabil că Maxie nu ar schiţa niciun gest în apărarea mea.

Kaate îl străpunse cu privirea pe Lemme, care rămase însă insensibil şi urmă netulburat.

– Vreau să dau de urma celor care au premeditat asta! Vreau să ştiu cine...

Igor se opri, văzând gestul lui Erin, care tăie aerul cu mâna şi apoi înclină din cap în direcţia Keyshei.

– Din câte înţeleg eu, pui problema pe dos. Ar trebui să ştii cine a... Ura făcu o pauză, analizând-o pe Kaate, apoi reluă: Ar trebui să ştii cine a pregătit-o pe prietena ta să prostească javra.

Ca şi cum ar fi simţit dispreţul femeii, catogul mârâi

încet, afişând un singur cuvânt pe panoul de pe piept.

RAHAT

Lemme ezită o secundă, dar nu îi porunci prietenului său să fie cuminte. Cuvintele Urei îl deranjaseră şi pe el.

– Da, ai dreptate, dar... hai să spunem că am ajuns la concluzia că e mai simplu şi mai sigur să îi caut pe creatorii lui Maxie şi să îi întreb dacă ştiu cine ar putea să-i fi întrecut. Am bani! O să le plătesc cinstit investigaţia asta. Problema e că nu aş lua-o cu mine pe Kaate, fiindcă mi-e teamă că nu vor ezita să îi despice fruntea în căutarea...

– Şi nu era mai simplu de la început să ne spui că vrei să-ţi adăpostim femeia? pufni Ura, ridicându-se şi pornind spre una dintre uşi.

– N-o băga în seamă, zâmbi cald Erin. Poftеşte mai degrabă cu noi la masă. Avem timp să...

Ca şi cum realitatea ar fi vrut să îl contrazică, de afară se auzi o explozie puternică, urmată de o hărmălaie asurzitoare şi un amestec de pocnituri seci şi sfârâieli de arcuri electrice. Erau zgomotele unei lupte.

Se năpustiră cu toţii afară. Oaza era înecată de fum şi de larmă. Un grup de maxwellieni ajunsese în apropierea uşii grele de oţel, luptându-se din răsputeri să deblocheze manual mecanismul de închidere, care părea să fi fost afectat de explozia iniţială.

– Rămâneţi la adăpost! strigă Erin, în timp ce îşi urca pe umăr un lansator de proiectile grele, pe care i-l adusese Tom-Tom.

– Ba pe naiba! M-am săturat să mă ascund, strigă Kaate smulgându-şi magnetul de la centură. Cu o zvâcnitură a mânii, lansă capătul corzii elastice spre cea mai înaltă grindă

a unei clădiri din faţa ei. Capătul mobil sfârâi uşor şi se lipi cuminte de ţinta lui Kaate. Cu un strigăt ascuţit, fata îl luă la subraţ pe Maxie şi se lansă spre atacator. Lemme privi uluit, dar îşi dădu seama că în gravitaţia redusă a Lunii Kaate era un luptător la fel de bun ca oricare dintre maxwellienii destul de rubiconzi care îl înconjurau.

Kaate descrise un arc de cerc larg şi, în mai puţin de două secunde, era la jumătatea distanţei care îi separa de atacatori. Se lansă din nou, cu acelaşi strigăt scurt, dar de data aceasta îşi calculă saltul în aşa fel încât să îl arunce pe Maxie în mijlocul grupului de atacatori. Fata se folosi de momentul cinetic al lansării catogului pentru a ateriza la rândul ei printre cei care se străduiau să deblocheze mecanismul uşii. Maxie neutralizã doi inamici încă din zbor şi ateriză cu ghearele înfipte în grumazul unui al treilea. Se feri cu agilitate de atacul unui baston paralizant, după care, cu o lovitură scurtă cu ghearele sale de oţel, pulverizã artera femurală a atacatorului. Catogul îşi epuiză repede săgeţile subcutanate, neutralizând alţi adversari, unii dintre ei aflaţi chiar dincolo de uşă. În tot acest timp, maxwellienii reuşiră să pună în mişcare poarta grea de oţel care obtura încet-încet deschizătura prin care încetaseră să se mai strecoare alţi atacatori. Maxie reuşi să îi facă pe ultimii trei adversari să îşi arunce armele şi să ridice mâinile, într-un gest atât de vechi şi de simplu, încât până şi catogul îi cunoştea semnificaţia.

– Aveţi grijă de răniţi. Şi după aia să-mi spună cineva cum s-a putut să fim luaţi prin surprindere în halul ăsta! urlă unul din fraţii Trumm.

– Unde ne erau avanposturile? Ce-au făcut cei de-afară? continuă celălalt geamăn.

– Pe coridor au folosit tunuri sonice şi lasere. Au tras din trei direcţii deodată, se justifică Tom-Tom-Tom. Abia ce am reuşit să scap cu viaţă, dar Stanson şi Choy n-au fost la fel de norocoşi, continuă bărbatul atingându-şi cu grijă arsura care îi schimonosea aproape jumătate din obrazul stâng.

Mânat din spate de Kaate şi de Maxie, unul dintre atacatori veni până în faţa lui Stephan şi a lui Lemme. Maxwellianul îi smulse cagula şi îl întrebă pe un ton răstit.

– Cine eşti şi ce vrei de la noi?

– Sunt căpitanul Clark Vandermeyer, forţele speciale ameropene. Cer să fiu tratat conform reglementărilor...

Bărbatul nu apucă să îşi încheie fraza, fiindcă vorbele sale se striviră de pumnul imens al lui Erin. Dacă nu ar fi fost Maxie care să îl înşface de tunica neagră, căpitanul Clark ar fi zburat probabil mai bine de zece metri.

– La noi astea sunt legile! hohoti Erin. Sari la bătaie, o încasezi.

– Eşti sub conducerea lui Lendhardsen? întrebă Lemme, sperând ca furia lui Stephan să nu se abată şi asupra lui.

– Da. Colonelul conduce asaltul coordonat asupra Oazei Maxwell.

– Asaltul coordonat? exclamă Erin.

– Da, răspunse sfidător căpitanul. Toate ieşirile sunt blocate. În locul vostru l-aş preda pe Lemme şi...

– Pământean împuţit şi prost! hohoti din nou Erin. Suntem într-un gheţar! Cum dracu ai putea să-mi blochezi *toate* ieşirile? Pot să-mi fac una şi cu gura! Ar dura mai mult decât cu arzătorul, dar tot mi-aş putea croi drum. Ştii ce gust are gheaţa asta?

Căpitanul susţinu privirea lui Stephan în ceea ce Lemme

crezu că ar trebui să fie un gest de sfidare.

– Spune, ştii? Îţi zic eu: are gust de mere stricate!

Lângă Stephan şi Lemme se opri un transportor electric individual, de pe care Keysha îi strigă lui Erin:

– Au blocat porţile 2, 3 şi 4. Habar n-au de intrările secrete, iar exteriorul pare şi el să fie liber.

Mintea lui Lemme începu să lucreze cu febrilitate. Nu era momentul să părăsească Chabilla. Nu aflase nimic din ceea ce îl interesa, iar varianta evadării în spaţiu era de departe cea mai nefericită. Judecând după cât de firav fusese atacul, lui Lemme îi era limpede că Lendhardsen încerca să îl scoată din Oaza Maxwell şi nicidecum să cucerească un teritoriu lunar. Era convins că Lendhardsen ştia exact unde sunt ieşirile secrete şi că duşmanul său plasase măcar trei Vânători pe orbitele joase ale Lunii, pentru cazul în care ar fi ales să fugă în spaţiu.

– Prietene, vorbi Lemme bătându-l uşor pe spate pe Erin. Maxie şi Kaate şi-au dovedit curajul. Poţi să-ţi pui nădejdea în ei...

– Asta poţi s-o mai zici o dată, îl întrerupse Erin, făcându-i un semn să se îndepărteze de ceilalţi. Lemme simţi mâna imensă a celuilalt cum îi prinde cu delicateţe cotul şi făcu câţiva paşi îndepărtându-se de Kaate. M-am convins că fata asta a ta e tare neobişnuită. Nu ştiu ce-i faci, de ce o ţii cu tine, şi nici nu mă interesează. Cred însă că e de datoria mea să te ajut. Ştii, oamenii ăştia mă consideră a fi conducătorul lor. Lucrurile stau aşa de atâta vreme încât, într-un ungher al minţii mele, am ajuns să fiu convins şi eu de asta, deşi sunt conştient că neg în felul ăsta o parte din învăţăturile maestrului nostru. Sunt însă ceea ce sunt şi trebuie să recunosc că

mie îmi placi. Vitejia Îngerilor tăi...

Cuvintele lui Stephan se poticniră, iar Lemme observă uimit că bărbatul de lângă el e pe cale de a izbucni în lacrimi.

– Te înţeleg perfect, îl linguşi Lemme. Nu eşti primul conducător sedus de luptătorii săi. Ţi-o încredinţez pe Kaate, mărturisindu-ţi că aceia care au construit-o şi-au atins scopul. A devenit extrem de specială pentru mine. Lemme încercă să nu reacţioneze la vederea figurii uimite a celuilalt şi continuă, prefăcându-se că n-a observat nimic: Ăsta e secretul meu. De aceea e important să ajung la oamenii care l-au făcut pe Maxie.

Igor simţi braţul puternic al lui Stephan cum îl cuprinde pe după umeri şi aşteptă strânsoarea cu oarecare nelinişte. În gravitaţia aceea, Stephan i-ar fi putut lesne rupe oasele. Atingerea conducătorului maxwellian se dovedi însă extrem de tandră.

– Ai mei topesc deja un tunel care te va scoate direct în singurul atelier care ar fi putut combina tehnicile de care mi-ai vorbit.

– Cred că am şi eu coordonatele...

– Cum ai făcut să le capeţi?

– Am cerut să vorbesc cu negustorul şi...

Erin Brenkert începu să râdă.

– Nu m-aş baza prea mult pe ele. Ţine minte de la mine: în Chabilla să nu mergi niciodată într-un loc pe care l-ai descoperit în urma vreunei triangulaţii a semnalului. Întotdeauna e o capcană. Mergi pe mâna mea şi întreabă-l de sănătate pe omul ăla spre care se sapă acum tunelul.

Lemme se trase din strânsoarea bărbatului şi îl privi în faţă.

– Dar credeam că ai ieşiri secrete, că...

– Dragă Igor, sunt convins că ştii cum de-am ajuns să spunem locului ăsta Chabilla. Savurând nedumerirea de pe chipul lui Lemme, Stephan continuă cu însufleţire: Chabilla e punctul comun, e media în care emigranţii din toate colţurile Pământului şi din toate butoaiele de pe Inel pronunţă CBA. E la fel ca la HeeTree. Noi suntem altceva decât vă închipuiţi voi ameropenii. Lendhardsen ăsta de care întrebi trebuie să se mai nască de două ori ca să mă prindă pe mine într-o capcană. Sunt convins că mi-a dibuit ieşirile secrete, dar te aşteaptă pe tine să ieşi pe acolo. Hai că am treabă. O să te anunţ eu când au terminat de tăiat gheaţa.

Lemme rămase pe loc privind în urma bărbatului masiv care păşea elastic, îndreptându-se spre o îndatorire doar de el ştiută. Scrisese odată că în Chabilla ar putea lua naştere comunităţi care să reinventeze politica, grupuri de oameni între care să se ţească relaţii normale, directe, aşa cum se întâmplase în ultimii treizeci de mii de ani. Articolul său provocase o reacţie polemică a lui Rodomonti, care se grăbise să spună că speranţa de a identifica politici reale în grupul sălbaticilor din Chabilla era expresia unei „naivităţi dogmatice".

Dar ce-ai spune, maestre Rodomonti, dacă ai vedea cum şi de ce îl ascultă toţi pe Erin?

Capitolul 27

În coridorul îngust, proaspăt tăiat în gheaţă, domnea o căldură umedă, care accentua uşoara senzaţie de claustrofobie pe care o avea Lemme, înghesuit cum era între maxwellienii trimişi să-l apere. Aburii denşi nu reuşeau să estompeze total mirosul de poliuretan ars, produs de arzătorul care pătrundea nemilos prin stratul izolator al magazinului de animale de companie.

– La naiba! exclamă unul dintre cei care mânuiau arzătorul. Am nimerit în blindaj!

Lemme auzise că unele habitate din Chabilla îşi întăriseră pereţii săpaţi în inima gheţarului cu panouri de oţel, dar nu dăduse crezare zvonurilor, dat fiind preţul exorbitant al acestora.

– Încearcă mai jos, mârâi Tom-Tom.

– Eu încerc, dar nu cred că au făcut treaba doar pe jumătate. Astea sunt panouri furate de la o combină He3. Nu avem nimic în stare să le străpungă.

Tom-Tom privi la Tom-Tom-Tom, care ridică însă din umeri.

– Cred că va trebui să pătrundem în coridor, chiar lângă

intrarea lor, zise Tom, care privea ecranul unui comunicator pe care se vedeau planurile diferitelor caverne şi încăperi din Chabilla.

– Şi să expunem Oaza unei invazii? N-aş prea crede! Stephan o să ne spânzure! protestă Tom-Tom.

– Şi ce-ai să păţeşti, caraghiosule? Pe Lună, nici măcar burdihanul tău nu atârnă atât de greu încât să-ţi rupă grumazul, izbucni în râs Tom.

– Nu, hohoti Tom-Tom, dar aş prefera să mor decât să atârn vreo două săptămâni sub cupolă, să adulmec toate vânturile trase în Oază.

Seninătatea maxwellienilor îi făcea bine lui Igor. Se gândise adesea că Ameropa avea atâtea reguli, atâtea proceduri simplu şi comod de urmat încât, în momentul inevitabil în care ele dădeau greş, semenii săi sufereau crunt, iar neprevăzutul devenise spaima lor cea mai mare. Capacitatea de a trăi în incertitudine, de a fi mereu pe vârfuri într-un joc în care îţi provoci propria soartă, odinioară motor al dezvoltărilor de tot felul, lipsea cu desăvârşire în Ameropa, care devenise o ţară de oameni tineri la exterior, dar bătrâniciosi în suflet şi în mentalităţi.

– Şi ce-o să facem? întrebă zâmbind Tom-Tom-Tom. Dacă ne întoarcem cu coada între pcioare, o să râdă toată lumea de noi.

– Păi atunci poţi să-ţi faci aici un culcuş şi să rămâi până crăpi! Că dincolo de oţelul ăsta nu avem cum să trecem, bombăni bărbatul care deschidea drumul. Asta doar dacă există ceva ce poate străpunge panourile de blindaj, iar eu nu am aflat.

Igor izbucni în râs.

– Păi de ce nu spui aşa? Eu ştiu ce trece şi prin oţel, şi prin vidul cosmic, prin sufletul unei copile şi prin dorinţele unui moşneag... Uite aici! Banii! exclamă Lemme, bătându-se peste servietă.

Ceilalţi îl priviră cu neîncredere.

– Chiar şi aşa... Cum poţi să tai cu banii? întrebă Tom.

– Arareori ţi se deschide o uşă la care nu ai bătut. Şi, din experienţa mea, dacă acest lucru se întâmplă totuşi, e bine să te gândeşti de două ori înainte de a pătrunde. Nu e cazul nostru însă.

Lemme avu nevoie de cinci reprize de bătăi energice pentru ca, de dincolo de panoul de oţel, să se audă o voce cu un puternic accent din Ruschindia.

– Ce vrei tu cel din peretele?

– Vin cu gânduri bune. Vreau să facem afaceri. Am bani.

– Dar soldaţi la tine de ce însoţesc? se auzi din nou vocea piţigăiată.

Lemme îşi dădu seama că proprietarul magazinului avea posibilitatea de a vedea dincolo de peretele de metal care îi apăra afacerea.

– Mă urmăresc oameni răi. Şi aş vrea să cumpăr de aici un prieten care să mă apere, exclamă Lemme, încercând să pară cât mai sincer cu putinţă.

– Văd la tine banii sunt. Ohoho, ce de-a banii!

– Da, sunt toţi pentru magazinul ăsta. Nu pot risca însă să merg pe coridoare, strigă Lemme.

– Matsumo înţelege pericol şi place banii. Ce nu place Matsumo e soldaţi mulţi puturoşi Mexvel. Ei pleacă!

Tom şi Tom-Tom clătinară din cap energic, dar fără cuvinte.

– Ce dai din capul ăla ce se vede la mine ca o tigvă? Pleacă! Şi lasă clienţii în pace, se stropşi negustorul din cealaltă parte a panoului de oţel.

– Domnule Matsumo, trebuie să acceptaţi ca măcar trei...

– Unu! exclamă vocea piţigăiată de dincolo de zid.

– Trebuie să acceptaţi ca măcar doi dintre oamenii care mă apără să mă însoţească, strigă Lemme.

Era încântat că are ocazia să se tocmească, un lucru pe care şi-l dorise de multă vreme, dar pe care omenirea părea să-l fi uitat până şi în Dreamland. Când încercase să introducă un sistem de negociere a preţului pentru rufele aduse la spălătoria sa, aproape că dăduse faliment.

Se lăsă o tăcere grea. Tom îşi trecu un deget pe deasupra gâtului şi apoi arătă înspre magazin, bătându-se peste un fel de geantă a cărei curea lungă o purta pe după gât. Ultimul lucru de care avea însă Igor nevoie era o explozie care să atragă şi mai mult atenţia asupra sa.

– Bine, doi nespălaţi puturoşi Mexvel! Promite însă banii cheltuiţi la mine! Matsumo are marfă bună pe toate gustele, pe toate treburile, plăcerea sau uciderea, nu contează.

– Bine, în regulă, acceptă Lemme. Dar cum trecem de zidul ăsta?

– Spune mizerabili taie gheaţă stânga sus. După ce descoperă mâner, bate din nou.

Fără a avea nevoie de o altă invitaţie, Tom luă arzătorul din mâinile celui care îl mânuise până atunci şi începu să îşi croiască drum în direcţia indicată din magazin. Tom-Tom le făcu celorlalţi semn să plece, iar Lemme îi privi cu regret cum dispar în lungul coridorului îngust şi întortocheat. Cei doi maxwellieni nu încercaseră să trişeze, iar asta putea

însemna fie că viaţa era cu mult mai onorabilă pe Lună decât era el obişnuit pe Pământ, fie că Tom şi Tom-Tom erau încrezători în capacitatea lor de a-l apăra.

Aşa cum le spusese străinul din magazinul de animale de companie, ajunseră curând la un mâner sudat pe o uşă cu un profil ovoidal. Aceasta era dovada ultimă că panourile fuseseră furate de pe o combină He3.

– Dac-aş fi găsit uşa asta de la început, nu trebuia să ne mai fi târguit cu gălbejitul, exclamă Tom, dar Lemme îi făcu un semn să se calmeze, după care bătu cu putere.

Uşa se deschise încetişor, cu un scrţâit metalic, lăsând să pătrundă în coridor un aer aromat. Mirosea puternic a santal, iar în magazin părea să fie mult mai cald decât în Oază şi, mai mult ca sigur, decât în tunelul de gheaţă.

– Bun venit la călători, îi întâmpină Matsumo cu o plecăciune adâncă.

Bărbatul nu avea mai mult de un metru şi jumătate şi părea destul de în vârstă. Avea o coadă lungă împletită, care pornea din creştetul capului şi părea să îi ajungă până undeva aproape de talie. Pe obrazul stâng se vedea o cicatrice pe care vârsta înaintată i-o transformase într-un rid adânc şi asimetric, făcând ca întregul chip să fie fioros şi hidos deopotrivă. Igor observă cu coada ochiului cum Tom îşi sprijină mâinile de centura de care atârnau tot felul de arme.

– Faţa Matsumo speriat? Măi mexvelian nespălat! Matsumo are onoare şi obraz cât totul muntele de împuţăciune din Ozul Mexvel!

– E nevoie de mai multe maimuţe galbene ca tine să mă sperie, se răsti Tom.

– Domnilor, cred că nu are rost să continuăm aşa.

Poate că prietenii mei nu miros a santal şi că dumneavoastră nu aveţi o faţă pe care să o pui pe genericul unui film, dar certurile şi tensiunile nu sunt bune pentru comerţ. Am venit aici să fac afaceri, interveni Lemme, făcându-l pe Matsumo să ţâţâie din vârful buzelor.

Igor îl privi dezorientat. Auzise o replică similară într-un film vechi şi fusese convins că va dezamorsa tensiunea.

– Matsumo nu frumos? Asta poate acum, dar Matsumo iubirea maximă a femeilor, pe când ei tot împuţiţi erau, ridică bătrânul un gest acuzator către Tom şi Tom-Tom, care se tolăniseră pe o canapea aflată chiar lângă locul prin care pătrunseseră prin zid.

Se aflau într-o încăpere mică. Undeva, într-un colţ, Igor observă o centrifugă de ultimă generaţie şi un analizor ADN care păreau amândouă să fie gata de a fi folosite. Unul dintre pereţi era ocupat de un sigur dulap cu alveole hexagonale egale, umplute cu lichide colorate. Părea ca un fagure de albine în care insectele depuseseră culorile florilor şi nu doar polenul lor. În baruri, dispozitivul acela era folosit pentru confecţionarea celor mai elaborate cocteiluri, fiindcă fiecare dintre alveole comunica cu cele din jurul ei, iar un sistem complicat de pompe şi robineţi putea doza orice amestec, în secvenţa potrivită pentru cocteilul dorit. Dintr-un motiv pe care nu îl putea spune exact, Igor se îndoia că fagurele acela era folosit la fabricarea unor băuturi savante.

– Tu mare filozof, îl împunse Matsumo pe Igor în piept cu un deget noduros. Eu văzut ştire! Ai-ai, acum recunosc la tine, de muscă bozăia în creierul Matsumo bâz, bâz, scoase bătrânul un fel de chiuit. Tu client vechi cumpărat de la mine un catog marfa prima una. Ai-ai, ce noroc pe Matsumo! Rar

întâlneşte Matsumo oameni cu aşa dare de mână.

– Văd că m-aţi recunoscut, acceptă Lemme. Deşi nu ne-am văzut niciodată...

– Nu văzut. Matsumo nu place discutat la maşinării. Dar Matsumo cere poză de la client. Dacă agent n-are, agent se duce la naiba! Faţa la un omul spune multe! Matsumo dă animale doar lui feţe care merită.

– Înseamnă că vă daţi seama de ce nu am venit pe coridoare.

– Daaa, Matsumo văzut prăpăd făcut catogul tău. Şi pe Terminus, şi aici, în Ozul Împuţit. Dar asta... nelinişte şi preocupare este. Mai bun decât catog ăsta Matsumo n-are decât... catog altul.

– Cred că dacă am merge totuşi să vedem ce mai aveţi de oferit..., insistă Lemme.

– Nu, nu, nu, clătină Matsumo din cap. Aici prăvălie cinstit. Vândut o dată şi bine. Spus la Matsumo vrut prima-ntâi, Matsumo vândut catog, cel mai scumpul produs...

– Şi totuşi, aş vrea să mă mai uit. Condiţionarea unui alt catog durează destul de mult, iar eu nu am timp.

– Bine, acceptă Matsumo cu o ezitare. Dar nici tu, nici mexveli nespălaţi nu ziceţi Matsumo răspunde dacă catog ăsta al tău vândut de mine mănâncă alt produs mie! Catogii animale geloase sunt.

Igor izbucni în râs, imaginându-şi o criză de gelozie din partea lui Maxie.

– Ei aici stau! insistă Matsumo, arătând spre Tom şi Tom-Tom, care oricum nu păreau extrem de interesaţi să viziteze şi restul prăvăliei lui Matsumo.

– Matsumo nu ştie ce să dea la clientele important cu

bani mulţi Lemme. Aproape la fel de bun ca un catog, păianjen săritor ofer eu. Eu zis *aproape*, accentuă bătrânul, întinzând un deget spre Lemme.

Matsumo merse repede până lîngă un raft pe care stăteau trei cilindri metalici strălucitori cu diametrul de zece centimetri şi nu mai lungi decât un antebraţ normal. Negustorul scoase capacul cu un gest scurt, iar din cutie sări cu o iuţeală fantastică un păianjen imens. Abdomenul bombat, de dimensiunea unui ananas, se ridica la aproape jumătate de metru deasupra solului, pe opt picioare cu pinteni ascuţiţi. Capul creaturii era înfiorător, iar Lemme se dădu un pas înapoi, incapabil să îşi ia ochii de la mandibulele ameninţătoare.

– El Pufişor. Paznic foarte bun. Imediat ce Matsumo condiţionează. Mândria familiei Nahoya este. Bunicul meu, măreţul Hiro, început cu doi păianjeni pufăitori din Borneo. Acum Pufişor este trei creierele, mulţi ochi. Nici om care să urmărească Pufişor. Pufişor iute şi nu vezi, muşcătura lui ultimul lucru ai simţit, că mori de tot.

– Problema e că eu unul nu mă voi acomoda niciodată cu înfăţişarea lui, mormăi Lemme, făcându-l pe bătrânul negustor să ridice din umeri.

Apoi Matsumo apăsă pe un buton discret aflat pe fundul containerului. Se auzi un ţiuit înalt, iar păianjenul se grăbi să se înghesuie la loc în cutia lui.

Igor se întreba cât timp mai avea să se joace cu bătrânul. Pe Maxie nu îl cumpărase personal, trebuind să apeleze la serviciile unui cunoscut al lui Smitty, angajat la liftul spaţial Clarke din Sri Lanka. Îşi aducea însă aminte perfect că vorbise cu Matsumo, care îi răspunsese într-o engleză perfectă, fără

accent sau gramatică excentrică. Negustorul fie nu era cine pretinde că este, fie juca un joc, pe care Lemme nu îl înțelegea.

– Înțelege Matsumo tu vrei animal drăgălaș, îi întrerupse bătrânul șirul gândurilor. Ce-ai zice de niște fluturele?

– Fluturi, clătină din cap Lemme. Nu cred că.

– Nimeni nu se teme de fluturele. Și asta greșeală poate să fie! Pe aripile de fluturele punem otravă...

– Ideea e bună, atâta doar că mi-ar trebui cel mai puțin... delicat, își găsi Lemme cu greu un cuvânt care să se potrivească nevoilor sale.

– Atunci avem perfectă creatură! Nici fluturele, dar nici paianjen Pufișor. Și poate fi prieten cu catog tu cumpărat deja!

Dintr-o cușcă aflată sub o tejghea lungă, Matsumo luă în brațe un cățel ce nu părea să aibă mai mult de trei luni. Era drăgălaș, genul de animal pe care simți nevoia să îl mângâi.

– Da, poate că așa ceva, zise Lemme întinzând mâna să scarpine cățelul după ureche.

Matsumo îl pocni zdravăn peste degete și îndepărtă puiul, ținându-l de pielea de pe ceafă.

– Dacă tu mângâi cățel, mori mai repede decât trebuie la duș mexveli scapă de duhoare. Tu amăgit de cățel drăgălaș. Asta micu adevărată armată chimică. Blana arde, pârțurile omoară, venin în gheare, bacterii în salivă. Trebuie imunizez la tine înainte de vândut cățel. Asta durează.

Puiul nu scoase niciun fel de sunet când Matsumo îl aruncă la loc în cușcă, cu un gest nu tocmai blând.

– Înduioșat cățel la tine, asta curios este. Fiindcă și tu la fel creatură ești.

– Ce vreți să spuneți? se încruntă Lemme.

– Eu cunosc ştirile. Am abonat ziar *Now* şi citit despre înmiresmata Ameropa care duhneşte mai rău decât Ozul Împuţit. Tu prefăcut. Păcălit şi pe mine. Făcut lumea să creadă îţi pasă, dar gândurile tale altele sunt. Cine e Matsumo să judece? Un bătrân negustor animale.

– Chiar aşa de simplu eşti? întrebă Lemme pocnind din degete în faţa celuilalt. Eu cred că jocul pe care îl joci a devenit prea costisitor, mai ales că e pe banii mei.

În momentul acela Tom slobozi o rafală de gloanţe care pulverizară câteva lămpi de iluminat, în timp ce Tom-Tom îşi fixă laserul dispozitivului de ochire între ochii negustorului. Pocnitura din degete fusese semnalul pe care îl stabiliseră încă înainte de a pătrunde în magazinul de animale de companie.

– Dacă spui că ştii cine sunt, ar fi trebuit să îţi aduci aminte că, deşi nu ne-am văzut, mi-ai vorbit când l-am cumpărat pe Maxie. Atunci nu aveai accentul ăsta.

– Şi ce să-ţi fi spus? Că mi-au luat familia şi că mi-o ţin ostatică? Eşti un prost, Lemme. izbucni negustorul într-o engleză perfectă, fără pic de accent. Imediat după ce au aflat de Maxie, şi-au dat seama că îl ai de la mine. Uite, vezi urma asta? zise Matsumo arătând o dungă roşiatică pe gât. A lăsat-o Lendhardsen personal. De fapt nu el, ci laţul de oţel cu care m-a prins şi m-a târât prin tot magazinul. Soţia, copiii noştri şi chiar un nepot sunt ţinuţi de bestia aceea. Am vrut să dau drumul catogilor şi pufoşilor peste ei, dar m-au ameninţat că detonează o bombă murdară şi că-mi vor iradia toate vietăţile. Vorba stricată a fost un semnal.

– Nu te înţeleg, se bâlbâi Lemme.

– Ai-ai, chiui din nou bătrânul. Ce e aşa greu de înţeles? Am provocat soarta. Dacă nu înţelegeai că e ceva cu mine, ţi-aş

fi vândut un păianjen şi ţi-aş fi luat banii, urmând să-l condiţionez ca prima victimă să fii chiar tu. Dar tu te-ai prins, ai înţeles, şi asta înseamnă că zeii au ales pentru tine o altă cale.

Igor îl privi neîncrezător, dar ceva de pe faţa boţită a negustorului de animale îl făcu să fie convins că îşi jucase într-adevăr soarta într-un joc în care campioni ieşeau cei care reuşeau să fie ei înşişi. Nu se gândise niciun moment că un animal ar putea să se întoarcă împotriva lui.

– Pierdem vremea. M-ai înşelat cu Maxie. Am dat peste o fată capabilă să treacă peste dispozitivul tău de localizare a persoanelor NanoSan. Pur şi simplu ea emite un semnal pe care creierul lui Maxie îl transformă într-o mireasmă căreia îi este imposibil să-i reziste. Poate face orice vrea din el!

– Ai-ai, n-am auzit de aşa ceva. Şi nici nu ştiu cum s-ar putea face, îşi frecă gânditor bărbia Matsumo. Dar cred că e posibil. Pentru asta ar trebui să aibă un alt set de nanoboţi, care să nu fie atacaţi de cei originali...

– Dar asta se poate. Chiar şi tu vinzi asemenea arme.

Igor îşi aminti că Matsumo insistase să îi dea bonus după ce îl cumpărase pe Maxie o cutie plină cu nişte muşte mari capabile să injecteze nanoboţi-pirat care ar fi putut să îi distrugă pe cei NanoSan, fără ca semnalul individual al persoanei să se modifice în vreun fel, înainte de a dispărea de tot. Lui Igor i se păruse însă un dar suspect şi îl refuzase.

– Şi cine e fata asta? întrebă Matsumo.

Igor îi povesti pe scurt toate temerile sale. Capacitatea de a-l manipula pe Maxie era doar latura cea mai puţin înfricoşătoare din existenţa lui Kaate. Faptul că purta chipul Lindei, că vârsta ei biologică nu părea să fi fost mai mare de cinci ani, că provenea din CBA şi că era limpede că fusese

construită pentru a-l seduce erau cu mult mai periculoase.

– Ai-ai, făcu Matsumo după ce auzi întreaga poveste. Tu împuţiţi ia de-aici şi du-te!

Tom-Tom se încruntă, iar pe fruntea bătrânului apăru iar raza laser a pistolului său.

– Matsumo, negustor bătrân, ţine mult la securitate. El auzit ce spus tu. Şi dă dreptate ţie. Banii trec prin orice. Răspuns adesea ei sunt. Urmăreşte banii şi ADN-ul. Aşa spus tata la mine când a murit. Du-te acum în Ozul Împuţit.

– Şi tu ce-ai să faci? Ce se va întâmpla cu familia ta?

– Zeii vor decide asta, reveni Matsumo la accentul său normal, zorindu-i spre uşa disimulată în perete. Am avut destul noroc să pot vorbi cu voi înainte ca ei să-şi dea seama. Poate că norocul nu mă va părăsi.

– Şi dacă totuşi...

– Prietene, zâmbi pentru prima dată Matsumo, în sufletul meu sunt un postliberal convins: interesele individuale trebuie să se subordoneze intereselor firmelor. Poate că-mi voi pierde familia, dar reclama pe care o faci tu afacerii mele, spulberând doar cu Maxie întregi regimente de securitate, e o şansă cu care o familie şi o afacere nu se mai întâlnesc a doua oară. Mai am fii şi fiice. Ei vor duce afacerea mai departe şi mă vor onora. Oricum mă chinuie hemoroizii de mă înteb în fiecare zi ce-mi trebuie viaţa asta păcătoasă. Hai du-te!

Înainte să îşi dea seama bine ce se întâmplă, Igor se pomeni mergând prin tunelul întortocheat tăiat în gheaţă. Galeria se surpase la mijlocul ei şi le trebui mai bine de două ore să îşi croiască drum din nou. La capătul celălalt, maxwellienii îi aşteptau cu îngrijorarea întipărită pe chipuri.

– Bine c-aţi scăpat! strigă Tom-Tom-Tom îmbrăţişându-şi cei doi prieteni.

– N-am prea fost în pericol, îl asigură Lemme nedumerit.

– Cum aşa? Acum jumătate de oră Lendhardsen l-a spintecat pe negustorul ăla şi a otrăvit toate creaturile. La ştiri n-au pomenit însă nimic despre voi.

Igor realiză că Matsumo se sacrificase pentru a-şi salva familia şi că ăsta îi fusese planul încă de la început. „Urmăreşte banii şi ADN-ul", îi spusese negustorul. Câteva cuvinte care căpătaseră valoarea unei vieţi omeneşti.

– Eşti bine? îl întrebă Kaate.

Igor ridică din umeri şi o prinse delicat de talie.

– Am primit o lecţie extrem de interesantă.

– Despre ce?

– Despre limita dintre politică şi natura umană. Am aflat astăzi că până şi un postliberal rămâne totuşi om...

Capitolul 28

Lipsa somnului începea să îl chinuie pe Igor. Mintea îi era înceţoşată şi, în absenţa unui releu NanoSan care să ghideze nanoboţii, durerea de cap îi revenise parcă mai biruitoare ca oricînd. Era apăsat şi de sentimentul unei neîmpliniri crunte, care se adăuga celui al sfârşitului inevitabil.

Suntem păpuşi mânuite cu frânghii de durere.

Stătea întins pe un pat dintr-o cameră îngustă şi destul de murdară pe care i-o oferiseră maxwellienii. Alături de el, Kaate dormea profund, întinsă pe spate. După hârâitul care se auzea de lângă ea, se părea că şi Maxie se întinsese pe covor şi visa la cine ştie ce cină copioasă. Pieptul perfect al fetei, subliniat de bluza mulată, se ridica şi cobora într-un ritm hipnotic. Igor îşi dezlipi cu greu privirea de pe trupul fără cusur al fetei.

De pe unul dintre pereţi un ecran bidimensional revărsa torentul de informaţii al unui post de ştiri ameropean. Eliminase sonorul şi privea la crainicii sintetici care prezentau ştirile. Buzele lor se mişcau în gol, făcându-l pe Igor să se întrebe dacă nu cumva era şi el doar un surogat de conştiinţă, care îşi agita buzele fără să spună ceva cu adevărat important.

Aventura lui deschidea toate buletinele de ştiri, iar discuţiile despre DemNet se înteţiseră. Krentz, Rodomonti şi Johnson organizaseră o nouă conferinţă de presă în care aduseseră aminte de importanţa Congresului de la Roma şi de pasul înainte făcut atunci de politica din zona amero-peană. Scopul declarat al ieşirii lor la rampă fusese însă un apel pentru rememorarea momentelor tragice ale începutului de secol XXI, când principiile despre care Lemme susţinea că asigură coerenţa societăţii omeneşti duseseră la ample mişcări de stradă.

Cât de mult şi-ar fi dorit să fie şi el acolo! Cât de mult şi-ar fi dorit să le răspundă, să îi pună în dificultate, să le arate că trăiesc într-o lume mai complexă şi că nu se pot ascunde la infinit în spatele monologurilor sau a interviurilor regizate de reporteri care le erau prieteni!

Era totuşi nedrept şi nerealist să se considere singur în lupta sa împotriva a ceea ce reprezentau cei trei politicieni. Igor observase cu încântare că începuse să facă prozeliţi şi că, deîndată ce activitatea sa devenise mai puţin intensă şi cumva mai previzibilă, pe locul gol pe care îl lăsase în opinia publică apăruseră câţiva susţinători fervenţi ai ideilor sale.

– La ce te gândeşti? întrebă şoptit Kaate.

– Sincer? tresări Igor, amintindu-şi de ritmul respiraţiei ei.

– Sincer..., susură din nou fata, trecându-şi degetul mic al mâinii pe sub urechea lui stângă, într-o mângâiere care îl făcu să se înfioare şi mai mult. Mă gândesc la... comunitarism.

– Minţi, zâmbi Kaate.

– Se poate, acceptă Lemme. Dar ar trebui să-mi citeşti articolul despre comunitarism. Va apărea peste câteva ore.

– Şi nu poţi să mi-l citeşti tu? întrebă fata cuibărindu-se la pieptul lui.

– Ba aş putea, dar mi-e teamă că...

– Uff, pufni Kaate. Uite ăsta e un moment în care mi-aş dori să nu fi luat atât de în serios rugămintea mea de a-mi vorbi despre politică.

– E singura cale de a afla cu adevărat ceea ce... eşti, ezită Lemme. Singurul mod în care vom putea afla cu adevărat ce menire avem în iureşul ăsta este să ne jucăm rolurile până la capăt. Amândoi.

– O să le jucăm, Igor, o să le jucăm, suspină fata.

Kaate adormise plângând. Ajunsese în punctul în care conştientiza pe deplin că fusese construită ca o unealtă şi că acela pe care îl crezuse tată era de fapt principalul ei torţionar. Minciunile şi incertitudinea, experienţele false şi neputinţa de a vedea ceea ce e adevărat în întreaga sa existenţă îi striviseră conştiinţa. Igor o asigurase că nu e defel un monstru, că nimic din înfăţişarea sau din purtarea ei nu trăda faptul că e un organism crescut în laboratoarele CBA şi că singurul război pe care îl avea de purtat era cu ea însăşi. Igor îi vorbise mult despre felul în care iertarea de sine duce la iertarea celorlalţi şi, implicit, la seninătatea necesară pentru a-ţi împlini destinul sau pentru a-ţi croi propriul drum în viaţă.

Se putea să fi fost noroc, după cum la fel de bine se putea ca, totuşi, condiţionarea fetei să fi fost mai tare chiar şi decât cutremurul care îi devastase sufletul. Lemme era bucuros însă că ea alesese să îl urmeze în continuare, deşi ar fi putut să apuce calea unei răzvrătiri totale, cu mult mai probabilă pentru vârsta ei afectivă. În cele din urmă reuşise să o convingă cu argumentul că nu pot afla cine pusese la cale crearea

ei decât dacă mergeau până la capătul aventurii lor.

– Hai, zi-mi despre comunitarism..., mormăi Kaate. Poţi să începi cu articolul din enciclopedia Blackwell...

În opoziţie fundamentală cu premisele postliberalismului, comunitarismul consideră că indivizii nu sunt la fel de înzestraţi de la natură pentru a lua decizii în spaţiul public. În eseul său programatic, ***Manifest comunitarist****, Otto Krentz dă exemplul artiştilor, a căror sensibilitate exacerbată, dar şi felul de cunoaştere la care fac apel pentru a-şi explica lumea îi fac inapţi pentru a lua decizii politice sau administrative, deşi importanţa rolului lor social este de necombătut. Pe de altă parte, este un fapt demonstrat acela că spiritele cele mai analitice şi mai pragmatice nu vor reuşi niciodată să se exprime în mod artistic sau să emită judecăţi de valoare în domeniul esteticii. Pornind de la acest exemplu, Krentz susţine că reprezentarea politică poate fi delegată în cadrul comunităţilor organizate pe criterii geografice, de interese, de convingeri sau de abilităţi. Krentz susţine că o asemenea comunitate va fi infinit mai eficientă în a se exprima politic sau administrativ prin intermediul unui lider decât o poate face suma membrilor ei, chiar şi în condiţii democratice ideale.*

Cel mai controversat punct al teoriei lui Krentz este acela în care el refuză să recunoască interesul economic drept un liant valabil al unei comunităţi. În viziunea lui, reglementarea funcţionării şi a comportamentului corporaţiei deţinută de acţionari anonimi trebuie să fie rezultatul ultim al ordinii politice. Aşa după cum detaliază în eseul său, în condiţiile unei stabilităţi extreme a legislaţiei bazate

pe drepturile fundamentale ale omului şi pe amendamentul Petrov, care interzice distribuirea de date specifice privind opţiunile de vot ale fiecărui cetăţean ameropean, un legislativ alcătuit din reprezentanţii comunităţilor de tot felul este un instrument mai eficient decât participarea directă la vot. Argument în favoarea acestei afirmaţii este faptul că un individ poate fi membru al mai multor comunităţi, influenţând deciziile legislative pe căi extrem de complexe, potenţial generatoare de sinergii.

Conform teoriei krentziene, în felul acesta comunităţile ar trebui lăsate să îşi structureze propriile lanţuri de reprezentare, bazate pe calităţile indivizilor care le compun, ceea ce corespunde şi pornirilor fireşti ale fiinţei umane, dar şi unor modele sociale vechi de milenii. Ca urmare se elimină situaţiile aberante în care relaţiile dintre indivizi din aceeaşi comunitate sunt reglementate fie extrem de general, fie sunt lăsate la întâmplare. Totodată ordinea comunitaristă ar putea oferi procesului legislativ specialişti de primă mână din toate domeniile, ceea ce ar duce la profesionalizarea legislativului, dominat în general de jurişti şi de politicieni de carieră.

– Şi eu în care comunitate mă încadrez? pufni Kaate. În cea a clonelor inutile? Şi care ar trebui să fie raportul între comunitatea mea şi cea a indivizilor incapabili să uite?

Igor izbucni în râs.

– Degeaba te hlizeşti. Uite ce cuvânt am folosit. Întâmplarea face că îmi aduc aminte perfect că l-am învăţat de la tata în timpul unui proces. Sau poate că totul a fost doar în mintea mea, o întâmplare clocită de Temuro pentru a-mi umple

cei doisprezece ani...

– Încetează! îi puse Igor mâna pe gură. Încetează!

Kaate îi atinse dosul palmei, apăsând mai tare cu un gest care ar fi putut fi expresia unei disperări profunde dar şi un sărut. Igor îşi retrase mâna, de parcă buzele fetei ar fi fost incandescente.

– Va trebui să îmi duc menirea până la capăt într-una din zilele astea, zise calm fata, făcându-l pe Lemme să roşească. Cum te simţi la gândul că urmează să faci dragoste cu o fată de cinci ani? zâmbi Kaate, ridicându-se într-un cot.

– Nu prea bine. Deşi nu ştiu dacă seducţia pe care o au ei în vedere se referă la...

– Ştii, îl întrerupse fata, din tot noianul ăsta de sentimente pe care nu reuşesc să le descâlcesc, de un singur lucru sunt sigură. M-am îndrăgostit de tine fiindcă sunt ceea ce sunt şi nicidecum fiindcă am fost programată să te iubesc.

Dar poate ai fost programată să spui tocmai asemenea lucruri. Iţe infinite pe un şir de marionete ce se iluzionează una pe alta că sunt în viaţă.

– Acum am să-ţi spun articolul din *Now*. Mai sunt câteva ore şi va apărea, rosti Lemme încet, încercând să nu se mai gândească la vorbele fetei.

Ca şi cum ar fi cedat de plictiseală, Maxie se ridică şi plecă din încăpere, fluturându-şi coada într-un gest de frondă.

Comunitarismul este cu siguranţă una dintre cele mai sinistre farse pe care le-a putut juca ştiinţa politică oamenilor care aşteaptă de la ea o abordare metodologică. Deşi poate părea categorică, această afirmaţie nu se bazează defel pe percepţia în general defavorabilă a acestei doctrine,

datorate confuziei lexicale frecvente dintre comunitarism şi comunism. Eseul lui Krentz conţine atâtea contradicţii, încât e şi greu să le enumăr pe toate.

*Întâi, **Manifestul comunitarist** nu spune nimic despre mecanismele politice care ar trebui să domnească în interiorul comunităţii. Să luăm, de dragul exerciţiului intelectual, exemplul unei comunităţi a bucătarilor tradiţionalişti. Cum îşi vor alege aceştia un reprezentant? Va fi el cel mai iscusit dintre bucătari sau cel mai tradiţionalist? Va fi el cel mai premiat dintre membrii comunităţii sau acela care are cele mai bune abilităţi de comunicare? Mai mult, presupunând că există un reprezentant al acestei comunităţi, în ce raport se află el cu reprezentantul comunităţii homosexualilor de pildă? Au ei aceeaşi importanţă socială? Evident că nu!*

Departe de mine ideea de a susţine că mecanismul este fundamental fals. De altfel, Krentz însuşi a recunoscut că teoria sa se bazează pe experienţele regionaliste din Europa anilor 2020, iar cei familiari cu acest subiect trebuie să admită că identificarea unor comunităţi viabile a adus beneficii incontestabile politicilor publice. Una dintre problemele teoriei lui Krentz este însă aceea că refuză să facă vreo deosebire între comunităţi, presupunând că ele ar trebui să fie egale în drepturi. Aici Krentz plăteşte tribut concepţiilor sale mecaniciste, fiindcă e convins că numai un liant social important poate da naştere unei comunităţi funcţionale, ceea ce este evident fals, fiindcă simpla recunoaştere a importanţei oricărei comunităţi în sine este un liant destul de puternic pentru ca oricine să inventeze o comunitate exotică, în măsură să îşi aroge drepturi pe care nu le merită.

La fel de inconsistentă este teoria lui Krentz şi în ceea

ce priveşte necesitatea de a fi specialist pentru a putea reglementa un domeniu dat. Revenind la comunitatea bucătarilor tradiţionalişti, trebuie să notăm că, din punctul meu de vedere, cei mai îndreptăţiţi să decidă asupra calităţii de membru al acelei comunităţi nu sunt bucătarii înşişi, ci clienţii lor. Pe de altă parte, este imposibil să investeşti o singură parte a unui asemenea angrenaj social cu puteri de decizie importante, cum ar fi stabilirea limitelor între modern şi tradiţie. Procedând în acest fel, am putea sfârşi prin a considera că mâncăm tradiţional doar fiindcă alimentele provin din comunitatea bucătarilor tradiţionalişti şi nu fiindcă recunoaştem noi înşine mâncărurile ca fiind păstrătoare ale tradiţiei. Pretenţia că orice comunitate sfârşeşte prin a se autoreglementa şi a se poziţiona la minimul entropiei sociale nu se verifică deloc dacă avem în vedere istoria recentă.

Ultimul lucru, dar nu cel din urmă, care ar trebui spus despre Krentz este că nu ar trebui să pierdem din vedere că teoria sa, apărută ceva mai târziu în spaţiul politic, s-a potrivit atât de bine în contextul Congresului de la Viena, încât e firesc să ne întrebăm dacă nu a fost construită tocmai pentru a echilibra tridentul ce a constituit bazele ideologice ale DemNet. O teorie cu atâtea „găuri", lipsită de orice aplicabilitate şi, mai mult, inventată din nimic, dar rostogolită la infinit de presa vremii, poate fi suspectată de a fi un fals care să urmărească de fapt alte jocuri. Care jocuri? Nu rataţi următorul meu editorial, în care voi trata cea mai mare trădare din istoria modernă a politicii: Congresul de la Viena.

– N-ai fost cam dramatic? întrebă Kaate.

– Ba da, dar e foarte...

Igor nu mai apucă să rostească nimic. Gura fetei se lipi de gura lui, făcându-l să înghețe. Simți limba lui Kaate strecurându-i-se printre dinți și mâna ei prelungă coborându-i pe abdomen.

– N-ar trebui...

– Ba trebuie, zâmbi fata, aruncându-și tricoul și încălecându-l pe Igor.

Sânii păreau două vietăți jucăușe, parcă puse pe șotii, iar ochii lui Igor stăruiră pentru prima dată asupra lor, fără teama de a se face de râs, fără stânjeneală. Își așeză mâinile pe talia fetei și o ridică ușor lângă el, după care îi scoase și pantalonii.

– Cum spuneai? Trebuie să te ierți întâi pe tine ca să poți să îi ierți pe ceilalți, îngăimă șuierat Kaate, care începuse să respire repede.

Sfârcurile i se întăriseră și păreau două boabe de strugure. Aveau însă alt gust. De transpirație sărată și cumva de... tinerețe. Kaate iradia o frumusețe și o seninătate cu care Igor nu se întâlnise niciodată. Purta chipul Lindei, dar era altfel, părând că adăpostește mai multe ființe care ies pe rând la suprafață pentru a ameți și a seduce. Când se strecură în ea, fata scoase un geamăt ușor, iar Igor scrâșni din dinți, încercând să se concenteze la usturimea provocată de zgârieturile de pe spate, din locurile în care Kaate își înfipsese unghiile lungi. Își găsiră repede ritmul. Era acela al respirațiilor ei și continuară să se iubească păstrându-și privirile sudate.

Igor lucrase multă vreme în Disneyland și avusese de-a face cu o mulțime de acturve, cu mult mai pricepute în artele

plăcerii decât avea să devină vreodată Kaate, dar constată cu uimire că nu fusese niciodată mai emoţionat. Privind în ochii fetei şi simţindu-i sfârcurile cum încearcă să-i dea o gaură în piept, Lemme acceptă faţă de el însuşi că era emoţionat. Frumuseţea şi tinereţea lui Kaate se amestecaseră cu sentimentul sfârşitului inevitabil şi cu dorinţa incredibilă de a ocroti făptura aceea de a cărei existenţă chinuită se simţea cumva vinovat, iar rezultatul nu putea fi numit altfel decât emoţie.

O văzu încordată ca un arc, cu gâtul înţepenit şi bărbia ridicată. Unghiile săpară din nou în spatele bărbatului, care simţi o căldură biruitoare în vintre. Abia atunci ţipă Kaate. Întâi scurt, apoi prelung, dar din ce în ce mai încet, până când totul se stinse într-un plâns mut. Igor se aşeză lângă ea, lac de sudoare şi pradă unui sentiment acut de vinovăţie. Cu chipul inundat de lacrimi, Kaate părea doar o fetiţă.

– Lasă, lasă, o alintă Igor. O să fie bine.

Fără vorbe, fata îl cuprinse din nou cu picioarele şi se agăţă de el ca un naufragiat care a dat peste catargul unei corăbii sfărâmate.

– Şi cum o să se întâmple binele ăsta? Cum?

– Mâine e ajunul Crăciunului. Toţi copiii primesc daruri de Crăciun, şopti Lemme.

– Şi eu ce am să primesc?

– O călătorie în viitor, draga mea. O călătorie în viitor.

Capitolul 29

Ura îi strânse mâna lui Lemme cu un gest bărbătesc. Faţa îi era încruntată, ca de obicei, dar ochii păreau să râdă, făcându-l pe Igor să se întrebe dacă nu cumva femeia era bucuroasă că părăseşte Oaza Maxwell.

– Vă mulţumesc pentru tot, zise Lemme privind spre Erin, care făcu un gest de respingere cu mâna.

– N-a fost nimic. Fata asta e în stare să se apere şi singură. Ba chiar, dacă e să mă gândesc la asaltul lui Lendhardsen, chiar nu ştiu cine pe cine a apărat, zâmbi bărbatul. Îmi pare rău că n-ai reuşit să găseşti ceea ce căutai în magazinul de animale de companie.

– Am găsit ceva mai important, spuse încet Igor, privind spre Kaate, care îl mângâia pe Maxie.

– Oh, mă laşi? exclamă Ura, care prinsese privirea lui Igor.

– De ce eşti aşa? o întrebă brusc Lemme, uitându-se în ochii ei.

– Aşa, cum? pară previzibil Ura.

– Ce ai cu mine? Te repect, ţi-am cumpărat lucrările la preţuri cu mult peste..., Igor ezită puţin, apoi se hotărî să

spună adevărul pînă la capăt: peste ceea ce ar fi oferit alţii...

Erin izbucni în râs, iar pântecele lui imens începu să se zguduie, oferind o imagine destul de greu de întâlnit pe Pământ, acolo unde toţi oamenii aveau exact atâta grăsime corporală cât le permiteau nanoboţii să aibă.

– Ura te invidiază de fapt. I-ar plăcea să fie la fel de războinică, dar pur şi simplu îi este frică. Nu trebuie s-o iei în seamă, explică Erin.

– Ba uite că am s-o iau în seamă, protestă Igor, deschizându-şi servieta şi scoţând teancul imens de bancnote dinăuntru. Uite, continuă el, întinzând banii către femeie. Aş vrea să îţi fac o ultimă comandă. Ca de la un amator de artă la un artist...

– Nu am nevoie! exclamă Ura, dându-se un pas înapoi, de parcă banii ar fi speriat-o.

– Ai face bine să-l asculţi, se încruntă Erin, întorcându-se către Ura. Mie mi-a spus ce are de gând şi, sincer, cred că merită. În plus, banii ar fi importanţi pentru noi toţi.

Cu doar câteva ore în urmă, stând lungit lângă Kaate, Igor trăise un atac de panică. Eşecul misiunii la magazinul de animale de companie, dar şi urmărirea nemiloasă a lui Lendhardsen îi lăsau foarte puţine opţiuni şi accentuau senzaţia că nu va supravieţui încercării sale de a se opune DemNet. Trişase o dată moartea, reuşind să se ascundă de anchetatori în cazul Revoltei Îngerilor. Trăise deja prea mult şi prea bine faţă de prietenii lui care muriseră încercând să recupereze corpul lui Maxwell. Acceptase asta cu multă vreme în urmă, iar revolta lui se hrănea şi din sentimentul datoriei faţă de Îngeri. Ceea ce îl înspăimânta cu adevărat era însă conştiinţa faptului că istoria e scrisă întotdeauna de

învingători, că indiferent ce va întreprinde, faptele sale vor sfârşi prin a fi contorsionate şi răsucite în conştiinţa ameropenilor, că va ajunge să fie considerat unul dintre nenumăraţii rebeli fără cauză ai modernităţii. Ştia că va fi calomniat, că asupra amintirii lui se va dezlănţui un adevărat război un aparat propagandistic extrem de sofisticat şi că, pe termen scurt, nu avea cum să câştige bătălia împotriva Triumviratului Întunericului. Şi-ar fi dorit însă să existe ceva care să aducă aminte de el şi peste un secol, adică atunci când teoriile sale se vor fi adeverit. Lupta Îngerilor avea nevoie de un simbol.

– Aş vrea să folosiţi banii pentru a cumpăra un teren cât mai mare aici, pe Lună, de preferinţă la Ecuator, unde să construiţi un monument imens care să aducă aminte de Maxwell şi de Îngerii lui. Iar dacă reuşeşti să-l faci atât de mare încât să fie vizibil şi de pe Pământ pentru cei cu Îmbunătăţiri Oftalmologice, cu atât mai bine!

Pe faţa femeii se lăţi un zâmbet.

– Asta i-ar face să plângă cu lacrimi de foc, rosti Ura, a cărei expresie gânditoare întipărită pe chip sugera că începuse deja să mediteze la ceea ce ar fi putut fi capodopera vieţii ei. Lemme se abţinu cu greu să nu zâmbească. Banii treceau cu adevărat prin orice fel de baraj.

– Aş vrea să ştiu ce să-ţi spun, Igor Lemme, urmă femeia într-un târziu, întinzând mâna după bani. Am senzaţia că nu o să ne mai întâlnim prea curând.

– Sunt convins că l-ai putea cita pe Maxwell, zâmbi Igor. Nici că-mi pot imagina o despărţire mai bună.

– E plăcerea mea, dădu din cap Ura.

Gândurile? Un hăţiş
Sumbru şi înţepător
Gândurile? Ascunziş
Pentru moarte, muza lor.

Lemme se îndepărtă de Ura, îndreptându-se spre speederul pe care Stephan îl pregătise pentru ei. Maxie urcase deja în scaunul pilotului şi arunca priviri nerăbdătoare către el. Kaate se aşezase cu mâinile în poală şi privirea aţintită asupra propriilor picioare.

– Mult noroc! îl bătu Stephan pe spate. A fost o onoare să te avem printre noi. Eşti sigur că nu mai vrei să stai?

– Nu-s deloc sigur şi te asigur că, dacă aş vrea să rămân undeva, probabil că locul acela ar fi Oaza Maxwell.

– Cum vrei, prietene. Tom, Tom-Tom şi Tom-Tom-Tom sunt pregătiţi să te escorteze.

– Ţi-am spus că nu e nevoie. Maxie...

– Ştii, nu suntem toţi ca Ura, îl întrerupse Erin. Unii dintre noi se visează Îngeri. Nu le răpi bucuria asta, încheie bărbatul, închizând cu un zgomot sec portiera vehiculului selenar.

Speederele erau extrem de greu de pilotat. Ele foloseau un motor cu reacţie ca să atingă viteze care, în mod normal, le-ar fi scos pe orbita Lunii. Un repulsor le făcea însă să nu poată depăşi o altitudine mai mare de zece metri, ceea ce era esenţial pentru aparatele de acest gen, fiindcă singurul mod de frânare era contactul cu solul selenar. Economia de combustibil şi greutatea redusă datorate sistemului neotortodox de frânare făceau speederele să fie cele mai rapide dar şi cele mai periculoase vehicule selenare. Doar câteva grade în plus

sau în minus pentru unghiul de abordare a solului pentru frânare puteau fie să înfigă speederul în nisip, fie să îl arunce pe orbita Lunii. La fel de periculos era şi să te abaţi de la pistele marcate, fiindcă exista riscul să ajungi în zone cu grohotiş sau chiar pe un platou de piatră.

În craterul Byrd, pistele de consurs erau de fapt nişte jgheaburi imense din beton umplute cu nisip atent sortat şi înlocuit înainte de fiecare cursă. Singurul avantaj al unui speeder condus pe solul selenar era acela că nu putea fi atacat de altfel de vehicul deîndată ce atingea viteza de croazieră fiindcă acestea pur şi simplu nu puteau ochi un obiect care se mişca atât de repede şi atât de aproape de sol.

Aleseseră speederul în locul unei curse de linie între CBA şi HeeTree fiindcă Lendhardsen păzea probabil toate căile prin care se putea ieşi din Chabilla, ceea ce făcea imposibilă întoarcearea lor în subteranele CBA pentru ca de acolo se ajungă la astroport. Aveau să facă un drum de mai bine de două mii de kilometri până la habitatul imens care adăpostea compexul ecleziastic HeeTree şi cartierul general al He3, cea mai importantă corporaţie a sistemului solar.

Maxie ţâşni prin tubul de piatră şi acceleră ameţitor. Pereţii cenuşii se scurseră pe lângă ei, fiind înlocuiţi imediat de priveliştea dezolantă a deşertului selenar. Catogul descrise un arc larg care îi duse spre sudul CBA, după care acceleră din nou spre HeeTree. Dunele imense şi peisajul lipsit de repere făceau ca viteza speederului să pară insignifiantă, dar Igor ştia că Maxie forţase deja vehiculul un pic peste limitele sale.

– E ceva în urma noastră? întrebă Igor în comunicator.

– Nu. Totul pare să fie în regulă.

– Vă puteţi întoarce, urmă Lemme pe un ton sec.

– De ce? Am zis că...

– Nu vreau să vă pun viaţa în pericol. Am scăpat, am atins viteza de croazieră. Gata! Nu mai putem fi atacaţi.

– Ai dreptate, prietene, acceptă Tom. Atunci, noi îţi urăm mult noroc...

– Mulţumim, răspunse Kaate, care se bucura de peisajul selenar.

Înaintară în tăcere preţ de câteva minute. Igor se întoarse pentru a privi înapoi, după care reveni la bordul vehiculului.

– Par să se fi îndepărat.

Vorbele sale treziră interesul fetei, care întoarse capul de la fereastră.

– Ce ai de gând?

– Ai să vezi. Maxie, opreşte!

– Ai căpiat? strigă fata. Suntem în mijlocul... Până o să pornim din nou... dacă ne vede careva..., insistă fata, incapabilă să pună ordine în vorbele care se înghesuiau parcă să iasă toate deodată din gura ei.

Cu mult mai senin decât Kaate, Maxie privi spre ecran şi apoi spre fereastra din stânga sa şi opri cuminte speederul la poalele unei dune de nisip. Imediat auziră bâzâitul puternic al generatorului de câmp magnetic menit să îi prozejeze de radiaţii şi micrometeoriţi.

Fără să explice ceea ce face, Lemme îşi deschise servieta din care extrase un dispozitiv micuţ ce avea doar două butoane, pe care îl cuplă la unitatea energetică a speederului. Se auzi un ţiuit din ce în ce mai înalt, care depăşi curând limita percepţiei umane, dar care îl făcu pe Maxie să îi arunce lui Lemme o privire chinuită.

– Ce-i asta? întrebă Kaate.

– E un fel de releu. Ar trebui să se cupleze la emiţătorul meu clandestin de pe Inel şi să-mi permită să vorbesc cu Constance Grey. Vreau să aud de la ea ce efecte au editorialele mele.

Deasupra releului apăru imaginea holografică bidimensională a unui ecran pe care se înscriau de zor punctele nodale ale rutei pe care emiţătorul o parcurgea în căutarea comunicatorului personal al politicianului.

Simţeau cu toţii cum liniştea selenară li se strecoară în minţi, picurându-le teamă şi incertitudine. Releul îşi continuă treaba preţ de două minute, fără rezultat însă.

– Nu mai putem rămâne aici, insistă Kaate.

– Şi totuşi, nu avem de ales. Nu pot lua legatura cu releul meu decât dintr-un asemenea loc izolat. În plus, am nevoie de energia speederului pentru transmisie. Fii liniştită, o îndemnă Lemme, punându-i mâna pe genunchi.

Kaate îşi aşeză palma peste mâna lui şi oftă adânc.

– Sunt liniştită.

În momentul acela, pe ecran apăru chipul cunoscut al lui Constance Grey. Pieptănătura îi era impecabilă, ca de obicei, dar sprâncenele adunate peste ochi îi schimonoseau chipul în ceea ce părea a fi o furie fără margini.

– Eşti nebun! Ne expui pe amândoi...

– Ai fost dispusă încă de la început să plăteşti preţul ăsta, lătră Lemme. Uneori, mi se pare că uiţi că eşti ceea ce eşti datorită ziarului *Now* şi banilor mei.

– Ei, hai, zâmbi Constance, nu fi aşa!

– Doamnă senator, de câte ori să vă repet că nu vei învinge niciodată în jocul ăsta. Furia, bucuria, plânsul sunt doar măşti pentru tine. Păstrează-ţi trucurile astea pentru

alegători.

– Că veni vorba de trucuri, zise încet Constance Grey ducându-şi un deget la tâmplă pentru a sugera o mină gânditoare. Uite, tocmai am învăţat unul nou.

În momentul acela ecranul se împărţi în patru ferestre mai mici, egale, în care apărură feţele lui Rodomonti, Krentz şi Johnson.

– Ce înseamnă asta? M-ai trădat! exclamă Igor privind neliniştit la comenzile speederului. Maxie...

– Domnule Lemme! vorbi Rodomonti cu un glas tunător. Vă implor să mă ascultaţi şi vă jur că nu voi întreprinde nimic pentru a descoperi locul în care vă aflaţi.

Igor ezită puţin. Se puteau spune multe despre Rodomonti, dar nu şi că şi-ar fi încălcat vreodată promisiunile. Era un politician clasic, de felul acelora care reacţionează previzibil, în acord cu ceea ce ei cred că poate fi circumscris ideii de ţinută morală.

– Vă asigur, domnule Lemme, că sunteţi manipulat în cel mai groaznic fel cu putinţă, interveni şi Johnson.

– Da, sunt manipulat! Mă fugăreşte Lendhardsen prin tot sistemul solar. Mă mână ca pe o oaie rătăcită...

– Acţiunile lui Lendhardsen ne-au scăpat de sub control. Ceea ce faceţi dumneavoastră e fără precedent, iar el improvizează la limita legii. Vă asigur că niciunul dintre noi nu-şi doreşte eliminarea fizică a unui adversar atât de redutabil ca dumneavoastră. Avem şi aşa destule probleme fără să vă transformăm în martir.

– De altfel, asta şi este problema. În lipsa atacurilor lui Lendhardsen, probabil că oricare dintre noi ar putea ţine piept afirmaţiilor dumneavoastră. Indiferent ceea ce aţi crede

despre propria persoană, vă asigur că deceniile de luptă parlamentară ne-au ascuţit discursul până la stadiul la care oricare dintre noi v-ar putea distruge doctrina din câteva fraze. Aţi fost inteligent să evitaţi o confruntare directă, un schimb de idei...

– Adevărul e, urmă Constance Grey, că eşti foarte aproape să-ţi atingi scopul. Audienţa la Ora Consultării scade mereu, iar dintre cei care se conectează totuşi, din ce în ce mai mulţi se opun validării DemNet. Dacă se menţine trendul ăsta, reţeaua va fi un eşec total şi folosirea ei nu va fi validată. Ai câştigat!

– Nu, n-am câştigat nimic, se încăpăţână Lemme. Cine îi va împiedica să încerce din nou peste şase luni sau peste un an? Nu! Trebuie mers până la capăt.

– Domnule Lemme, mi-e teamă că tot ceea ce vi s-a întâmplat în ultimii ani e un complot extrem de subtil. Sunteţi unealta unor forţe care se opun nu unei mici variaţii de practică politică, aşa cum e DemNet, ci întregului nostru sistem democratic. Ideile pe care le promovaţi duc la...

– Ştiu exact ceea ce mi se întâmplă şi cred în tot ceea ce spun, îl opri Lemme. V-am numit Triumviratul Întunericului, nu am ezitat să scriu despre actul abominabil de trădare a politicii care s-a produs la Congresul de la Roma. De altfel, voi scrie curând şi în *Now* despre motivele care v-au făcut pe fiecare dintre dumneavoastră să renunţaţi brusc la doctrinele pe care le-aţi construit în favoarea unui sistem mecanicist, precum DemNet. E, poate, de datoria mea să vă spun că am identificat şi membrii Triumviratului Luminii. Se pare că m-am înşelat asupra lor, aşa încât se poate să vă fi judecat greşit şi pe dumneavoastră. Mai am doar câteva

lucruri de văzut...

La câţiva metri de hubloul din stânga lui Lemme răsări un nor mic de praf, urmat imediat de un altul la câţiva metri depărtare. Maxie devie rapid toată energia electrică spre scutul magnetic şi porni motoarele cu reacţie.

– Suntem atacaţi! rosti Kaate pe un ton mai degrabă mirat decat speriat.

Catogul acceleră nemilos, lipindu-i de scaune pe cei doi oameni. Lemme văzu cu coada ochiului cum imaginea generată de comunicatorul său se stinge, lipsită de energia speederului, pe care Maxie o folosea acum ca să le salveze vieţile. Deşi goneau deja cu o viteză ameţitoare, alte două speedere trecură pe lângă ei, descriind traiectorii largi, de interceptare. Maxie scoase un mârâit şi viră brusc la stânga, patinând pe vârful unei dune de nisip şi provocând o coloană de praf care desenă aproape instantaneu un arc cu o deschidere de câţiva kilometri. Mişcarea catogului zădărnici atacul din stânga şi aruncă în acelaşi timp în praf pilotul celui de-al doilea speeder. Lemme auzi însă două ţiuituri, semn că proiectilele unui alt speeder muşcaseră din caroseria vehiculului lor. Maxie frână violent, apoi coti la dreapta.

– Ce faci? strigă Lemme. Lasă-l! E mai bine să fugim.

Catogul mârâi din nou şi îşi continuă virajul. Oamenii observară trei puncte care fuseseră în spatele lor, dar spre care acum se îndrepta Maxie. Curând văzură alte trei speedere ce mergeau în formaţie strânsă. Netulburat, Maxie acceleră şi el în direcţia lor, făcând-o pe Kaate să se ghemuiască în scaun. Igor se îmbărbăta singur, repetându-şi în minte că nimeni nu putea fi un pilot mai bun decât Maxie, dar era incapabil să nu se gândească şi la varianta la care unul dintre

vehiculele care îi atacau era condus şi el de un catog.

Convins că Maxie are de gând să se repeadă ca un berbec între atacatori, bazându-se pe reflexele sale mult mai rapide decât cele ale unui om, Igor icni de uimire şi de durere când Maxie frână din nou violent, proiectând spre înainte o jerbă de praf şi pietricele. Speederul protestă, scârţâind din toate încheieturile şi trepidând nervos. Centurile de siguranţă săpară sălbatic în coastele lui Igor şi ale lui Kaate, dar durerea se dovedi un preţ mic faţă de rezultatul manevrei curajoase a catogului. Cele trei speedere intrară în norul de praf. Unul dintre ele se înfipse în solul selenar, al doilea luă imediat foc, cu carcasa străpunsă probabil de particulele proiectate cu viteză mare de Maxie, iar al treilea reuşi să scape descriind un arc larg de cerc. Pilotul nu putu să îşi controleze vehiculul, care întâlni o dună de unde ricoşă câştigând în înălţime, spre orbită.

Maxie acceleră din nou şi se lansă în urmărirea primilor doi atacatori, care însă preferară să îşi arunce şi ei speederele pe orbită. Vehiculele erau dotate cu un sistem automat de semnalizare şi aveau să fie recuperate în câteva ore de o navă specializată.

– Crezi că a fost Lendhardsen? întrebă Kaate.

– Cine altcineva? Iar toate astea ar trebui să-ţi fie o lecţie preţioasă. Un politician nu va ezita să mintă şi nici chiar să-şi condamne la moarte conaţionalii dacă el crede că în felul acesta face un bine. E limpede că am fost trădaţi de Constance, iar cei trei au sperat că ne vor putea ţine de vorbă până vom fi localizaţi.

– Te-a trădat Constance?

– Aşa se pare.

Kaate clătină din cap a neîncredere, făcându-l pe Igor să zâmbească mulţumit în sinea lui. Orice discipol avea nevoie de motive să se îndoiască de maestrul lui.

Maxie acceleră din nou şi, după numai câteva zeci de minute, la orizont se profilă cupola translucidă a habitatului gonflabil spre care se îndreptau. Inima lui Lemme se strânse dureros. Avea să o regăsească pe Linda.

Capitolul 30

Pista de frânare pentru speedere era pustie, spre deosebire de platforma de pe care veneau şi plecau nenumărate nave de toate tipurile şi mărimile. Kaate scoase o exclamaţie de uimire văzând un imens vas de croazieră orbitală, în fapt un cilindru strălucitor ale cărui dimensiuni păreau gigantice chiar şi privite la scara peisajului selenar. Lemme îi spuse că nava Queen Anne VII era construită special pentru turiştii care doreau să rămână într-o gravitaţie apropiată de cea terestră şi că era folosită de cei mai în vârstă dintre cetăţenii Ruschindiei pentru pelerinajele în HeeTree.

Maxie coborî trenul cu roţi al speederului şi apoi conduse vehiculul până într-unul dintre cele trei sasuri care dădeau pe pârtia de frânare. Uşa imensă a dispozitivului de presurizare porni imediat în urma lor cu un zgomot înfundat. Aşteptară până când şuieratul aerului care năvălea în sas se domoli, iar uşa speederului se deschise automat imediat ce atmosfera deveni respirabilă. Maxie sări repede din vehicul, smulgând aproape braţul articulat cu care se conectase la comenzile speederului. Lemme şi Kaate îl urmară imediat.

– Ai mai fost vreodată aici? întrebă Lemme.

– Nu, am parcurs o dată o simulare turistică...

– Ei, ai să vezi că e cu totul altceva. Îmi amintesc perfect că am mai fost în HeeTree acum treizeci de ani.

– Îţi aminteşti? Serios? glumi Kaate dându-i un ghiont.

– Domnişoară Varley..., începu Lemme.

– Pardon. Care Varley? Cine ştie cu cine mă înrudesc de fapt? După cât se pare, la ora asta ai putea la fel de bine să-mi spui Kaate... Kaatenson.

Lemme izbucni în râs, admirând drăgălăşenia fetei. Negura care i se aşezase pe chip după ce îşi aflase originea părea să se mai fi destrămat, lăsând locul unei hotărâri deopotrivă înspăimântătoare şi seducătoare. I se părea că trăsăturile fetei se ascuţiseră cumva. Le vedea desenate mai ferm, deşi ştia că asta nu avea cum să fie decât o impresie.

– Sunt multe lucruri cu adevărat extraordinare aici, în HeeTree, începu Lemme deschizând uşa unui coridor prost iluminat care ducea în sala de primire a turiştilor. Cu adevărat remarcabil este însă învelişul de bushonium. Ai putea crede de la principalul producător de energie din sistemul solar că ar fi putut apela la soluţia folosită în CBA. Doar, pentru ei, energia e gratis! Deavey-Pitt a insistat însă ca habitatul său să fie construit din bushonium, fiindcă a vrut ca în felul acesta să ofere tuturor o lecţie. E genul meu de om!

Imensul habitat uman locuibil care găzduia He3 Inc. şi complexul ecleziastic HeeTree era acoperit de o structură semisferică fabricată dintr-un material denumit bushonium în amintirea celor doi preşedinţi americani George Bush care subfinanţaseră programele de cercetare spaţială până la limita la care, o bucată de vreme, SUA nu mai reuşiseră să ajungă pe orbită decât prin programele militare secrete. Doctrina lor

fusese aceea că nu e nimic de descoperit în spaţiu, că pustiul selenar sau vidul cosmic de pe orbită nu merită investiţii semnificative. În 2058 un cercetător descoperise însă un monomer care, expus radiaţiei cosmice de la suprafaţa Lunii, polimeriza la suprafaţă formând însă imediat o peliculă impermeabilă tocmai pentru radiaţiile care catalizau polimerizarea. Fenomenul acela făcea ca la suprafaţa monomerului lichid să se formeze instantaneu o crustă care însă proteja restul masei, rămase lichidă. Bushoniumul era un fel de folie triplustratificată, care la interior conţinea monomerul în stare lichidă, iar la exterior două straturi de polimer. Dacă era străpuns de un meteorit, bushoniumul se repara instantaneu fiindcă lichidul din stratul de mijloc acoperea imediat găurile şi etanşa întreaga structură sub acţiunea radiaţiei cosmice. În felul acesta fusese obţinut un habitat care îi ferea pe oameni de radiaţii şi se autorepara în cazul în care era sfâşiat. Aşa cum spusese şi inventatorul său, numele de bushonium fusese dat pentru a-i feri pe alţi conducători de greşeala de a postula că spaţiul cosmic nu poate oferi nicio descoperire cu adevărat remarcabilă, atâta vreme cât nu trimiteau savanţi în spaţiu pentru a vedea dacă e adevărat.

Habitatul He3 semăna întrucâtva cu serele şi solariile construite pe Pământ în zonele reci pentru cultivarea plantelor iubitoare de căldură. Una dintre proprietăţile polimerului era aceea că apa aluneca foarte uşor pe el, ceea ce făcea ca tot condensul de pe cupola gigantică să poată fi recuperat în şanţul circular de la baza acesteia, pentru a fi folosit apoi la întreţinerea grădinilor pentru care HeeTree era atât de faimoasă. Spre deosebire de alte locuri de pe Lună, răbdarea călugărilor şi a surorilor dăduse roade, iar plantele păstrau

un aspect pământesc, fiind împiedicate să crească prea mult în înălțime din cauza gravitației reduse.

– A ce miroase? întrebă Kaate când intră în imensa sală prin care turiștii pătrundeau în habitat.

– A transpirație, a... Maxie, zâmbi Igor, ignorând inscripția de protest de pe pieptul animalului.

– Nu, nu la asta mă refer.

– A, făcu Lemme. Te referi la celelalte arome. Ei bine, zise el, am scris odată un articol în care spuneam că mirosul de aici trebuie să fie mirosul lui Dumnezeu. Gândește-te că în HeeTree au fost adunate zeci de lăcașe de cult, de la călugării tibetani la scaunul papalității, de la budiștii indieni la confucianiștii chinezi, de la ortodocșii europeni la musulmanii arabi. Toți aduc ofrande zeilor lor arzând în candelele templelor lemn parfumat, tămâie... Toate miasmele astea se împletesc ca să ofere mirosul lui Dumnezeu.

Kaate clătină neîncrezător din cap, în timp ce se așezară într-un șir imens de pelerini care așteptau să treacă de bariera de securitate.

– Nu pari deloc genul de om care să fie preocupat de cum ar putea mirosi un Dumnezeu ipotetic.

– De ce? Fiindcă trăim într-o societate în care ajunge să te miroși sub braț ca să vezi cum miroase Dumnezeu? Fiindcă am ajuns să credem despre noi înșine că suntem destul de importanți încât să înlocuim vechile divinități? Nu trebuie să fii o persoană religioasă ca să percepi deșertăciunea societății noastre. Nu am ascuns niciodată că îi prefer pe cei care cred într-un Dumnezeu, celor care cred doar în ei înșiși.

Kaate tăcu o vreme părând că se gândește la ceea ce îi spusese Igor. Sprâncenele adunate deasupra ochilor îi dădeau

aerul unui elev concentrat asupra unei probleme grele. Igor se folosi de acest răgaz pentru a privi în jur. Totul părea să fie în ordine.

– Dar tu? Mi mi se pare că şi tu crezi doar în tine...

Lemme întoarse capul brusc şi o privi pe Kaate în ochi cu surprindere...

– Învеţi, fetiţă, învеţi...

– Mă străduiesc, maestre!

Maxie pufnea zgomotos, scuturând din cap, deranjat probabil de mirosul puternic. În jurul lor stăteau tot felul de oameni, cei mai mulţi părând să fi venit din Ruschindia. Erau îmbrăcaţi în haine terne şi lungi, care le ascundeau trupurile. Chiar şi aşa, se deosebeau de adunările de ameropeni care afişau ostentativ ceea ce ei considerau a fi proporţiile şi măsurile perfecte, etalându-şi trupurile sculpturale.

După mai bine de jumătate de oră de aşteptare ajunseră în faţa tejghelei, dincolo de care un funcţionar privea un ecran clasic cu plasmă, aşezat în aşa fel încât vizitatorii să nu poată vedea imaginile de pe el.

– Bine aţi venit la noi domnule... Lemme! zise funcţionarul care purta un vizor sofisticat peste ochiul stâng.

– Văd că sunt o celebritate, zâmbi Igor.

– O, desigur. Eu, unul, recunosc că am fost atenţionat de forţele de securitate că aţi ajuns la biroul meu, dar, pe de altă parte, mărturisesc că sunt abonat la ziarul *Now*. Indiferent cât mi-aş dori însă să vă pun câteva întrebări, urmă funcţionarul pe un ton egal, mă văd nevoit să vă invit să intraţi mai repede în HeeTree. Tocmai au intrat în sala de aşteptare câţiva bărbaţi care poartă nişte arme destul de neobişnuite pentru oaza noastră de pace, încheie el, bătându-se

uşor peste vizor, pentru ca Lemme să înţeleagă cum de văzuse armele.

– Vă mulţumesc, îngăimă Igor, grăbindu-se să o împingă pe Kaate dincolo de bariera de securitate. O să urmăm un tur turistic complet, adăugă el cu voce tare, pentru a fi auzit de ceilalţi.

În ciuda faptului că se grăbeau să se îndepărteze de oamenii lui Lendhardsen, Igor şi Kaate rămaseră o clipă nemişcaţi la vederea priveliştii care li se oferea. Sub curba lină a bolţii habitatului pluteau câţiva norişori adevăraţi, albi şi pufoşi. Clădirile, foarte asemănătoare celor de pe Pământ, păreau să fie ascunse printre palmieri, stejari şi arţari care se profilau magnific pe fundalul dunelor îndepărtate ale deşertului selenar. O muscă trecu zgomotos pe lângă ei, atât de repede încât nu reuşiră să o vadă. Până şi Maxie lovi în gol cu laba, mârâi dezamăgit, apoi ciuli urechile şi îşi aţinti privirea spre cel mai apropiat copac.

PASĂRE

– Să nu cumva să-ţi treacă prin cap să te apuci de vânătoare! îi zise Lemme scurt. Avem treabă!

– Mda, apropo de asta... hmmm, unde am putea să o găsim pe femeia asta misterioasă? Mai ales că nici nu ştim cum arată, spuse Kaate.

Lemme era sigur că ar fi recunoscut-o pe Linda indiferent cât de mult i-ar fi schimbat bătrâneţea chipul. Se temea însă de furtuna pe care presimţea că avea să i-o stârnească în suflet dovada concretă a cruzimii judecătorului Varley.

– Am putea să luăm legătura cu tatăl tău?

– Asta e o întrebare retorică. Ştii bine că există cel puţin trei motive pentru care nu o putem face, zise pe un ton hârâit

Kaate. Întâi de toate, Lendhardsen ne-ar putea localiza cu precizie şi, după Oaza Maxwell, nu sunt sigură că e cel mai înţelept lucru cu putinţă. În al doilea rând, mă îndoiesc că ne-ar spune unde e prietena ta. Cred că există nişte legi care îi interzic să o facă. Şi, în ultimul rând, n-am niciun chef să mai vorbesc vreodată cu monstrul ăla.

– Exagerezi. Din multe puncte de vedere, judecătorul îţi este tată. Şi nu vei putea să-ţi închipui la infinit că ai apărut pur şi simplu din laboratoarele CBA. Sfatul meu e să te resemnezi cu ideea că eşti ceea ce eşti.

Kaate porni înainte, păşind uşor, cu eleganţa celor obişnuiţi cu gravitaţia redusă. Maxie o urmă voios, fluturând din coadă, fără să îi acorde vreo atenţie stăpânului său. Igor continua să fie uluit de felul în care Kaate îmblânzea cu fiinţa ei ucigaşul sofisticat care era Maxie. Trebuia să fie ceva mai mult decât mecanismul cu care o dotaseră cei care o construiseră. Era ceva în felul ei de a fi, în francheţea vorbei şi a gesturilor, care inspira încredere catogului.

Igor se gândise deja de câteva ori dacă fata i-ar fi putut lua cu adevărat locul. Nu se iluziona că îi oferise altceva decât câteva lecţii de viaţă, pe care ea să le extrapoleze mai apoi. Nu părea să fie pasionată de amănunte şi nici nu era un spirit analitic. Pe de altă parte, frumuseţea şi încrederea pe care o iradia în jurul ei ar fi făcut-o campioana arenelor de dezbatere politică. Kaate nu avea cum să devină vreodată Igor Lemme şi ăsta era un semn că un singur Lemme fusese de ajuns omenirii.

Lipsa de somn continua să îl chinuie, iar ameţeala uşoară care se instalase odată cu beţia de pe platforma din turnul CBA nu îl mai părăsea. Îşi simţea capul de parcă ar fi

fost vătuit pe dinăuntru şi încerca din răsputeri să ascundă tremurul uşor care făcea ca gesturile sale să devină neîndemânatice, imprecise. Hotărî să pună capăt şirului gândurilor, dar îi trebui un efort supraomenesc pentru a se convinge pe el însuşi să meargă mai departe.

– Arabii spun că în deşert o direcţie e la fel de bună ca oricare alta. Ne-am putea înclina în faţa înţelepciunii lor...

– Da, şi o să-i montăm două cocoaşe lui Maxie şi o să-l lăsăm pe el să ne conducă, pufni Kaate. Nu se poate! Trebuie să avem un plan.

Igor clătină nemulţumit din cap.

– Pentru a ne face un plan, ar trebui să ştim cum gândeşte tatăl tău...

– Păi, nu-i spuneai tu că-l înţelegi perfect? Că ştii ce e în capul lui? interveni fata cu însufleţire. Hai să ne gândim...

– Putem face orice construcţie logică vrei, putem specula, dar ai în vedere că William Varley a dat această pedeapsă cu mulţi ani în urmă. Se poate ca acum să se fi schimbat.

– Tata? întrebă repede fata, regretând imediat. Vreau să spun... Varley?

– Bine, bine, uite, poate că lecţia asta o să-ţi folosească mai târziu. O să pornim de la ideea că scopul pedepsei pe care i-a dat-o Lindei era să o facă să sufere. Pe de altă parte, ştim că William Varley a acceptat el însuşi să îmbătrânească, ceea ce înseamnă că nu consideră procesul în sine ca fiind o pedeapsă. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi pus-o pe Linda în situaţia de a medita în fiecare zi la ceea ce a făcut, lăsându-i destul timp să se gândească însă şi la ritmul accelerat în care-i trece viaţa.

– Cam multă meditaţie, mormăi Kaate.

– Toate mănăstirile sunt renumite tocmai pentru acest lucru. Călugării se roagă şi... cam atât.

– Grozavă construcţie logică, izbucni în râs Kaate.

– Să ştii că e grozavă. Nu face decât să confirme ce am spus la început. O direcţie e la fel de bună ca oricare alta. Dacă e să mă iau însă după instinct, mai că aş paria pe o mănăstire franciscană.

– Franciscană? se miră Kaate.

Igor pufni, luându-şi imediat un aer didactic.

– Nimic nu te-au învăţat la CBA! Sfântul Francisc a fost un preot creştin care a renunţat la toate posesiunile sale pentru că administrarea lor îi răpea din timpul necesar pentru rugăciuni. El a înfiinţat un ordin călugăresc al cărui crez se învârtea în jurul ideii că munca şi posesiunile lumeşti reduc din timpul pe care un credincios îl poate aloca venerării lui Dumnezeu. De aceea se îmbrăcau în pânză de sac şi cerşeau din poartă în poartă câte un blid de mâncare. În felul acesta, îşi puteau petrece ziua rugându-se.

– Şi călugării şintoişti fac la fel...

– Da, zise Lemme pornind spre un punct de informare. Am însă presimţirea că tatăl tău a trimis-o pe Linda într-un loc care are mai multă legătură cu cultura occidentală. Hai să vedem dacă există vreo mănăstire franciscană.

Ecranul tactil străvechi al punctul de informare le prezentă imediat cele două lăcaşuri franciscane, unul destinat bărbaţilor, iar celălalt ocupat, după descrierea oficială, de un grup de femei credincioase, al căror unic scop era slujirea lui Iisus Hristos şi a Dumnezeului lor.

Mănăstirea se afla la mai bine de doi kimometri de mers pe jos, aşa încât porniră grăbiţi spre un punct care, conform

hărţilor, se afla undeva la marginea habitatului. Străbătură cu greu o procesiune funerară ortodoxă, strecurându-se anevoie printre oamenii care îl conduceau pe ultimul drum pe cel ce părea să fi fost un fel de preot, după cum hotărî Lemme uitându-se cu interes în sicriul deschis.

– Igor, îl ghionti Kaate între coaste. Omul ăla... omul ăla...

– Da, aprobă Lemme. E un cadavru. Pare să fi fost preot sau ceva de genul ăsta.

– Bine, dar cum le dă voie? Mă refer... e neigienic. Şi ce-au de gând să facă cu el?

– Cel mai probabil au să-l ardă, dar n-ar fi exclus să-l şi îngroape.

Kaate îşi întoarse ostentativ privirea în direcţia opusă sicriului şi porni vijelios, punându-l în dificultate pe Lemme, al cărui mers în gravitaţia lunară semăna cu un înot caraghios. Trecură pe lângă zidurile roşii a ceea ce părea să fie o mănăstire budistă şi înclinară ceremonios din cap atunci când călugării îmbrăcaţi în rase portocalii îi salutară, aplecându-se adânc şi apoi poftindu-i înăuntru, cu gesturi sugestive şi cuvinte într-un dialect despre care Lemme îşi dădu seama că trebuie să fie chinezesc.

Cotiră la stânga şi în faţa ochilor li se deschise priveliştea unei pieţe în centrul căreia trona un brad imens. Copacul părea să fie real şi era împodobit cu globuri de sticlă roşii şi albe, beteală şi mii de luminiţe care licăreau colorat, oferind un spectacol feeric chiar şi în plin soare.

– Un pom de Crăciun! recunoscu Kaate.

Igor realiză că era într-adevăr Ajunul Crăciunului. Mulţi ameropeni se declarau creştini la recensămintele periodice,

dar practica religioasă dispăruse cu mai bine de trei decenii în urmă. La începutul secolului XXI, noile tehnologii de comunicare reuşiseră să medieze cu succes contactul între preoţi şi enoriaşi. Bisericile deveniseră virtuale, mai degrabă site-uri pe internet decât locuri către care oamenii să se îndrepte în dimineţile de duminică. Papalitatea se încăpăţânase să critice modificările vieţii de zi cu zi, controlul naşterilor şi chiar NanoSan, în prima sa variantă. Fusese însă primul război pe care l-a pierdut, iar mutarea scaunului papal de la Roma în HeeTree fusese o încercare disperată de a salva catolicismul în forma în care existase el în ultima mie de ani.

– Cred că am ajuns, zise Igor, când mai aveau doar o sută de metri de parcurs până în piaţa bradului de Crăciun.

Se aflau lângă un zid de piatră cenuşie, clădit din cărămizile standard pe care le construiau maşinile automate care prelucrau solul lunar. Ajunseră la o poartă impunătoare, din lemn adevărat, pe care scria cu litere gotice *Aşezământul Sfânta Maria – ordinul franciscan.*

– Trebuie să-mi promiţi că vei avea încredere în mine, indiferent de ceea ce se va întâmpla aici. Dacă o vom găsi pe Linda, atunci... Lemme ezită câteva secunde după care continuă cu un oftat, s-ar putea să fie lucruri care să te tulbure chiar mai mult decât ceea ce am aflat în CBA. Trebuie să înţelegi că Linda a fost aceea care mi-a vorbit prima dată de Maxwell şi, din multe puncte de vedere, m-a făcut ceea ce sunt astăzi.

Fata ascultă atent şi încuviinţă din cap, după care bătu zgomotos în poarta de lemn.

– Cine e acolo? se auzi dinăuntru glasul unei femei.

– Oameni buni, zise Lemme alegându-şi cuvintele cu grijă. Am venit să...

– Dacă vreţi să colindaţi, puteţi începe. Vă vom asculta cu bucurie cântecele despre Domnul Dumnezeul nostru.

– Ăăă... se fâstâci Igor, încercând să ignore întrebările mute pe care i le adresa Kaate, simultan cu o altă serie de ghionturi.

– Noi, de fapt, căutăm pe cineva.

– Cu toţii căutăm pe cineva, dar singura căutare care are şi un rost e cea către credinţă şi către Dumnezeu, se auzi din partea cealaltă.

Poarta se deschise greu, lăsând doar o crăpătură prin care Igor, Kaate şi Maxie se strecurară cu destulă greutate.

– Fiţi bineveniţi, le ură o femeie între două vârste, îmbrăcată în straie negre, lungi până la pământ, şi care purta pe cap o bonetă albă, destul de extravagantă. Surorile sunt la slujbă, dar vor ieşi curând în piaţă pentru concertul nostru anual. Bănuiesc că de asta aţi venit.

– Da, desigur, o aprobă Lemme, amintindu-şi că, într-adevăr, măicuţele franciscane erau renumite pentru spectacolul pe care îl ofereau o dată pe an. Înainte de asta însă, aş vrea să ştiu dacă printre dumneavoastră nu se află cumva sora mea, Linda.

Kaate îşi înghiţi cu greu cuvintele şi îl privi mirată pe Igor, care se făcu însă că nu observă surpriza din ochii ei.

– Nu, printre noi nu avem nicio Linda.

– Sigur? Se poate să fi venit aici mai demult.

– Printre cele 37 de surori, nu avem nicio Linda. Îmi pare rău.

Igor ridică din umeri şi îi indică lui Kaate să se strecoare din nou prin poarta întredeschisă. Aruncă încă o privire spre biserica micuţă din care se auzea slujba religioasă.

– Rămâneţi totuşi în piaţă! O să fim toate acolo. Şi, cine ştie? Poate că sora dumneavoastră e într-adevăr cu noi.

– Dar cum ar putea fi asta posibil? Mi-aţi spus că...

– Ne schimbăm numele atunci când ne călugărim, îl lămuri senin femeia, împingând poarta imensă în urma lui.

Capitolul 31

Piaţa se umplea cu repede. Igor recunoscu multe dintre figurile pe care le văzuse la intrarea în HeeTree. Câteva femei corpolente vorbeau cu glas răstit un grai gutural, atrăgând atenţia tuturor celor din jur. Erau îmbrăcate în haine strălucitoare şi colorate în culori vii şi purtau bijuterii masive din aur. Păreau să fie însoţite de un singur bărbat, care afişa o mustaţă extravagantă şi avea capul acoperit de o pălărie cu boruri largi. Printre picioarele femeilor se încurcau câţiva copii, la fel de zgomotoşi ca mamele lor.

Pe tribuna improvizată în faţa scenei mici de lângă bradul împodobit se urcaseră câţiva moguli din Ruschindia, uşor de deosebit de restul lumii prin numărul mare de gărzi de corp, dar mai ales prin rozariile pe care le morfoleau cu gesturi nervoase. Se rugau probabil pentru succesul în afaceri sau, cine ştie?, poate să apuce să trăiască până în noaptea de Revelion. Rezultatele spectaculoase ale prospecţiunilor din teritoriul ruschindiene de pe Marte aprinseseră ambiţii de mult uitate şi duseseră în urmă cu trei ani chiar la un mic război civil în zona intrării asiatice a Tunelului Bering.

Ameropenii se distingeau clar de ceilalţi turişti nu

numai prin siluetele lor perfecte, ci şi prin faptul că erau exclusiv părinţi care doreau să arate copiilor lor ce însemnau odinioară tradiţiile de Crăciun. Puştii priveau fascinaţi la bradul împodobit, întrebând cu glas tare dacă nu puteau avea şi ei acasă unul mai mic. Părinţii ridicau din umeri fiindcă tăierea fără autorizaţie a oricărui copac din zona Ameropei se pedepsea drastic, iar surogatele de plastic nu aveau acelaşi farmec.

– Sărbătoarea asta a Crăciunului a fost victima propriului ei succes, medită cu voce tare Lemme.

– Cum aşa? se miră Kaate. Eu ştiu că şi astăzi, în toate casele ameropene...

– Da, e ceva zarvă, dar nu se compară cu nebunia anilor 2020, o întrerupse Lemme. La începutul secolului trecut, companiile reuşiseră să sădească atât de adânc ideea că sărbătorile de iarnă sunt un moment al cumpărăturilor încât, cu o lună înainte de sfârşitul anului, se dezlănţuia o adevărată frenezie consumistă, o întrecere între familiile care se străduiau să adâncească tot felul de clişee, de la cel al oferirii de cadouri, la cele legate de mâncare şi băutură. Aşa cum era de aşteptat pentru orice fenomen de felul ăsta, sărbătorile de iarnă au sucombat sub propria lor greutate. Primii au dezertat oamenii pentru care Crăciunul avea legătură cu credinţa în naşterea miraculoasă a lui Iisus, dar protestul lor împotriva confiscării de către comercianţi a unei sărbători religioase nu a fost auzit. Ritualul a continuat însă să evolueze şi a devenit în timp atât de zgomotos, de obositor de scump şi de complicat încât, la începutul anilor 2030, a luat naştere o mişcare de frondă, alimentată de minorităţile arabe şi evreieşti, care a desfiinţat în doar câţiva ani. Totul a culminat cu atacul evrabilor, o sectă cu centrul în Palestina, asupra pomului de

Crăciun de la Rockefeller Center, încheie Igor.

În timp de Igor se adâncise în soiul acela de lecţie care începea să devină sâcâitor, Kaate privise la Maxie, care se agita ridicându-şi nasul şi părând că vrea să adulmece ceva.

– Chiar crezi că nu ştiam toate astea? întrebă fata, luându-şi într-un târziu ochii de la catog.

Igor ridică din umeri şi continuă ca şi cum nu ar fi auzit-o.

– Hai să mergem şi noi în tribună. Între timp o să-ţi spun că în HeeTree funcţionează un releu NanoSan sincronizat cu cele de pe Pământ, aşa încât turiştii ameropeni să nu se simtă ameninţaţi de nici o boală exotică adusă de vreun ruschindian nespălat. Ai înţeles? Un releu NanoSan *perfect funcţional,* accesibil pentru Maxie, accentuă bărbatul privind în ochii fetei. N-ar trebui să pierzi din vedere asta şi nici ceea ce ţi-am spus despre evrabi.

DUŞMANI

Inscripţia de pe pieptul catogului o făcu pe Kaate să privească nervos în jur. Igor o strânse de mână şi îi făcu semn să stea liniştită. Maxie detectase probabil pe unul dintre atacatorii de pe Pământ cu ajutorul senzorilor săi cuplaţi la bulbii olfactivi. Cei doi se aşezară în al treilea rând al gradenei, pe nişte locuri mai ferite de privirile celorlalţi, cu Maxie tolănit la picioare. Kaate continuă să arunce priviri furişate, examinând oamenii din piaţă. Erau însă atât de mulţi şi atât de diferiţi, încât nu reuşea să îşi dea seama cine îl alertase pe Maxie.

Măicuţele îşi făcură apariţia în piaţă, mergând în şir indian. Hainele lungi şi paşii mici le făceau să pară că înaintează fără să-şi mişte picioarele sau să atingă pavajul din dale de

beton. Bonetele imense le ascundeau deocamdată chipurile, aşa încât Igor preferă să mai scruteze încă o dată gloata de spectatori în căutarea figurii lui Lendhardsen. Inamicul său nu era însă de văzut. Călugăriţele urcară în perfectă ordine pe scenă, ocupându-şi locurile. Treizeci şi şase erau în cor, iar una dintre ele salută cu o plecăciune adâncă, după care se întoarse cu spatele la audienţă, asumându-şi rolul clasic al dirijorului. Întreaga piaţă se cufundă într-o linişte profundă, punctată timid de protestele vreunui copil din grupul femeilor îmbrăcate ţipător. Imediat, călugăriţele începură să cânte Ave Maria.

O văzură amândoi deodată. Kaate îşi înfipse degetele în piciorul lui Igor, aducându-i aminte de urmele încă dureroase de pe spate.

– Dar e..., dădu să zică fata, însă Lemme o înghionti.

Kaate se foi pe locul ei, deranjându-şi vecinul din dreapta, un bărbat pipernicit şi destul de bătrân, îmbrăcat în haine ponosite.

Chipul Lindei era uşor de recunoscut, fiindcă semăna destul de mult cu cel al lui Kaate. Colţurile gurii erau mai coborâte şi păreau că întregesc un zâmbet trist, iar sub ochi timpul săpase o reţea de riduri adânci, vineţii. Boneta îi ascundea părul, pe care Igor şi-l imagină alb. Ochii îi păreau însă neschimbaţi. Erau aşa cum şi-i amintea, aşa cum erau cei ai lui Kaate şi ai Laurei, femeia virtuală care îi ţinuse atâţia ani loc de vise. Deşi descărnaţi, pomeţii erau la fel de înalţi, contrastând cu linia perfectă, dar mică, a nasului şi cu bărbia ascuţită, trădând hotărârea şi fermitatea care îl făcuseră odinioară pe Igor să se îndrăgostească nebuneşte. Kaate se foi din nou şi se întoarse să îl privească, dar Igor se prefăcu

că e absorbit de cântecul călugăriţelor.

Maxie scheună încet şi se ridică în picioare privind undeva în stânga. Igor renunţă la prudenţă şi privi şi el pieziş. La capătul îndepărtat al tribunei stătea Lendhardsen, însoţit de doi bărbaţi îmbrăcaţi în civil, care purtau trenciuri sub care Igor nu se îndoia că sunt ascunse arme puternice. Cei trei nu îi văzuseră şi păreau preocupaţi de ceva ce se petrecea în partea de sus a tribunei.

Maxie se strecură cu greutate printre picioarele lor, ajungând sub banca pe care stăteau, printre profilele metalice care sprijineau tribuna. Continuă să se târască până ajunse în mijlocul hăţişului de metal, după care aşteptă ca măicuţele să îşi termine cel de-al doilea cântec. În momentul de linişte dintre melodii, se auzi deodată zgomotul a ceea ce părea să fie o explozie. Luată prin surprindere, Kaate se aruncă la pământ cu viteza unei pisici. Gestul acela o salvă de lovitura insului ponosit de lângă ea, al cărui pumn zbură în gol, alertându-l şi pe Igor. Femeile îmbrăcate ţipător făceau un vacarm îngrozitor, acoperit doar de strigătele guturale ale gărzilor de corp ruschindiene care încercau să îşi dea seama ce se întâmplă.

Igor ştia exact ce făcuse Maxie. Catogul îşi activase un difuzor montat în laringe care era capabil să emită tot felul de sunete. Zgomotul exploziei îi păcălise pe toţi, iar acum catogul atacase probabil grupul lui Lendhardsen. Igor aşteptă până văzu animalul cum se aruncă fulgerător asupra unui om în trenci, după care strigă din toate puterile.

– Evrabii! Evrabii! Au venit să ne atace de Crăciun!

Furia mulţimii căpătă brusc o ţintă. Ca la un semn, gărzile de corp se întoarseră către Lendhardsen care îl pironise cu privirea pe Lemme. Avea însă probleme cu mult mai arzătoare

decât capturarea acestuia. Maxie reuşise să îi neutralizeze un om, în timp ce el şi cu celălalt trebuiseră să se ascundă în spatele unui panou imens ce îl înfăţişa pe Iisus crucificat.

Măicuţele săriseră de pe scenă şi fugeau spre mănăstirea lor cu o vioiciune care îl uimi pe Igor.

– După ele! îi strigă el lui Kaate, luând-o de mână şi trăgând-o în direcţia mănăstirii.

Fata sprintă şi rolurile se inversară curând, Igor devenind un fel de boccea trasă de corpul atletic al lui Kaate. Simţi o ciupitură la glezna piciorului stâng, dar fugea cu mult prea multă disperare pentru a da atenţie unui asemenea nimic. Trecură ca vântul prin poarta mănăstirii, tocmai la timp pentru a vedea cum patru femei o împing de zor ca să o închidă. Igor dădu să mai facă un pas, dar piciorul în care simţise ciupitura îl trădă şi se prăbuşi între două tufe de trandafiri, care îi zgâriară faţa. Maxie apăru şi el zburând peste zidul înalt de patru metri care, în condiţiile gravitaţiei selenare, nu reprezenta un obstacol real pentru el. Catogul ateriză într-un fel de fântână arteziană mică şi sparse un îngeraş rozaliu şi dolofan, făcut din ipsos.

– Eşti rănit! zise Kaate privind la piciorul lui Lemme, din care începuse să curgă un şuvoi de sânge.

– Nu aveţi ce căuta aici, se răsti la ei una dintre femei. Nu vrem să aduceţi războiul între zidurile noastre.

– Ba eu cred că sunt exact acolo unde trebuie, interveni Linda. Igor are nevoie de ajutorul nostru, zise femeia pe un ton calm, fără a-şi putea însă lua ochii de pe faţa îngrijorată a lui Kaate. Aduceţi o trusă medicală! continuă Linda şi apoi se aplecă asupra piciorului lui Igor.

Glonţul îi străbătuse muşchiul gambei fără a atinge

vreun os, însă hemoragia era mult prea puternică pentru ca naniţii din corpul lui Igor să o poată stăpâni singuri. Maxie îşi băgă capul între stăpânul său şi Linda şi îşi arătă colţii, făcând-o pe femeie să bată în retragere.

– Jos! se răsti Lemme, iar Maxie se retrase cuminte la picioarele lui Kaate, continuând însă să o privească suspicios pe Linda.

– Linda, să ştii că... în toţi anii ăştia, n-am ştiut..., bâigui Lemme.

Kaate văzu cu surprindere cum din ochii bărbatului încep să curgă lacrimi. Dădu să spună ceva, dar se opri, conştientă că Igor nu ar fi recunoscut niciodată că nu plânge din cauza rănii de la picior.

Una dintre măicuţe îi dădu Lindei o trusă medicală din care aceasta extrase cu iuţeală un spray cu o proteină hemolitică. Materia roz se transformă într-o spumă care pătrunse în toate colţurile rănii lui Igor, după care Linda potrivi un bandaj elastic peste zona rănită. Cu gesturi de expert, declanşă o seringă hipodermică pe care o pusese cu un gest scurt pe gâtul lui Igor.

– Asta ca să fim siguri că nu te doare. Ai ditamai craterul în picior.

– Văd că încă te pricepi, îi zise Igor, incapabil să îşi rupă privirea de pe faţa ei preocupată.

– Sunt lucruri care nu se uită niciodată. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine altcineva.

– Ţi-e mai bine? întrebă şi Kaate, făcând ca privirile măicuţelor să se îndrepte spre ea pentru prima dată.

Câteva dintre femei scoaseră un oftat de uimire, iar unele îşi duseră mâinile la gură.

– Acum o să mergem în chilia mea. Eu şi prietenii mei avem de vorbit, zise Linda pe un ton ferm.

Apoi îl ridică pe Igor, cuprinzându-l pe după umeri. Kaate se grăbi să îl sprijine şi ea şi porniră toţi trei aşa, înlănţuiţi, spre bolta de piatră care ducea către chilii.

Împleticindu-se între cele două femei, Igor zâmbi unei imagini. Era crucificat între două fiinţe care erau de fapt doar una, cu piciorul sfâşiat de armele duşmanilor. Se simţea ca Iisus şi ştia că existau locuri în tot universul civilizat în care ar fi fost omorât cu pietre dacă ar fi îndrăznitt să vorbească şi altcuiva despre asocierea care i se născuse în minte. Iisus rămăsese, chiar şi în secolul XXII, figura ideală a martirului. Până şi el trebuia să recunoască asta.

De dincolo de zidurile mănăstirii se auzea o larmă teribilă, punctată de focuri de armă şi de strigăte în limba rusă. Toate se estompară însă rapid, imediat după ce intrară pe culoarele slab luminate ale clădirii scunde. Fără nicio vorbă, Linda deschise o uşă care nu se deosebea cu nimic de celelalte şi intrară într-o cameră care nu avea mai mult de cincisprezece metri pătraţi, mobilată sărăcăcios, în timp ce Maxie închise uşa şi se trânti în pragul ei supraveghind toate mişcările Lindei. Femeile îl ajutară pe Igor să se aşeze pe pat şi îi ridicară piciorul în care bărbatul simţea furnicături plăcute.

– Cine e...? spuse Linda, arătând cu un gest al capului spre Kaate.

– Cred că asta va trebui să-mi spui tu, oftă Igor. Dar toate la timpul lor. Înainte de orice altceva, vreau să-ţi spun că am aflat abia acum câteva zile că eşti în viaţă. Dacă aş fi ştiut...

– Ţi-ai fi irosit viaţa încercând să mă salvezi, îi curmă Linda vorbele. Să ştii că viaţa mea... Anii ăştia n-au fost chiar

răi. După ce-l descoperi pe Dumnezeu îţi dai seama că poate ai fost prea trufaş cândva, când ai îndrăznit să te numeşti Înger.

Linda se îndepărtă de pat şi merse într-un colţ al încăperii unde se afla ceea ce părea a fi un ceainic imens, aşezat pe patru picioare solide deasupra unei tăvi.

– Un samovar! exclamă Lemme.

– Da, un samovar. Nimic nu se compară cu o poveste spusă la o ceaşcă de ceai. Iar tu ai multe să-mi povesteşti.

Băură ceai toţi trei. Lemme istorisi cum fusese cruţat de judecătorul Varley care îl urmărise tot timpul după Revoltă, cum înfiinţase ziarul *Now* încercând să atingă pe alte căi scopurile Îngerilor. Le povesti şi despre Laura, femeia virtuală care purta chipul lor, alter egoul său cibernetic născut din interacţiunea minţii sale unice cu SHE. Insistă asupra lui Maxie şi apoi a întâmplărilor petrecute din momentul în care Kaate îi bătuse la uşă. De parcă ar fi vrut să dea măsura memoriei sale perfecte, Lemme nu uită niciun amănunt şi îi descrise Lindei chiar şi scena de dragoste pe care o avusese cu Kaate în Oaza Maxwell. La sfârşitul povestirii, Kaate avea lacrimi pe obraji, în timp ce Linda privea în gol în punctul în care podeaua de piatră aspră se întâlnea cu peretele teşit al faţadei exterioare.

– Şi spui că te-au urmărit în tot acest timp? Că ai crezut că eşti neştiut de nimeni, dar de fapt erai urmărit şi poate chiar încurajat să...?

– Nu ştiu. Dar sunt hotărât să aflu. Din păcate nu am prea multe mijloace şi nu ştiu unde să mai întreb. Singura mea speranţă este să elucidez asemănarea asta dintre voi.

Femeia mai în vârstă mângâie chipul ostenit al fetei.

– E limpede de ce au creat-o. Rolul ei era să te seducă. Şi totuşi, ar fi trebuit să remarci că nu seamănă perfect cu mine când aveam şaisprezece sau şaptesprezece ani. Nu pare o clonă. Mai e ceva pe chipul ăsta, murmură Linda privind faţa plânsă a lui Kaate. Tare mi-e că... Linda îşi duse mâna la gură, apoi izbucni: Nu poate fi adevărat! Cred că s-au folosit şi de imaginea mamei tale...

Lui Igor parcă îi explodă o bombă în creier. Realiză brusc că fusese atât de obsedat de imaginea Lindei, încât trecuse cu vederea câteva asemănări subtile între Kaate şi mama sa.

Linda era singura persoană care ar fi putut să constate lipsa de scrupule a celor care o creaseră pe Kaate. Se cunoşteau de copii. Încă de când se întâlniseră la şcoală, Igor era deja o vedetă şi uimise pe toată lumea cu memoria sa. Linda nu era cu nimic specială. Testele ei păreau să fie media însuşirilor şi capacităţilor omeneşti. Nimeni nu înţelesese vreodată de ce Igor Lemme, încă din prima zi de şcoală, se aşezase cu Linda în bancă şi se încăpăţânase să parcurgă rând pe rând toţi anii de studiu, deşi i-ar fi putut termina cu mult mai repede. Nimeni nu înţelesese, dar la fel de adevărat era că nimeni nu îl întrebase pe Igor, fiindcă el le-ar fi putut explica.

Linda era bună, ştia să fie altruistă şi nu sfârşea niciodată să îl uimească pe Igor cu imensa ei capacitate de a oferi celorlalţi şi de a observa dintr-o singură privire tot ce e mai omenesc la cei din jur. Ea îl descoperise prima pe Maxwell, iar pasiunea lui Igor pentru istoria recentă era o consecinţă directă a serilor lungi în care ea îl întreba ce se întâmplase cu generaţia părinţilor lor, obsedată să trăiască veşnic în corpuri mutilate pentru a corespunde standardelor. Tot Linda îl

convinsese că există momente în care legea poate şi trebuie să fie încălcată, şi ea fusese cea care se oferise să îi conducă pe Îngeri pe teren. Îşi amintea perfect că îl sărutase pe obraz şi îi spusese că are încredere în el că îi va conduce bine şi că vor salva trupul lui Maxwell de la umilinţa publică pe care i-o pregătiseră autorităţile. Ea fusese în multe cazuri sufletul şi conştiinţa minţii lui fabuloase.

– Spune-mi, Linda, cine e Kaate?

Femeia se ridică în picioare şi merse până la fereastră, dând deoparte un colţ al perdelei înflorate.

– Pare că s-au liniştit în piaţă...

– Cine e Kaate, Linda? întrebă Lemme.

Femeia nu răspunse. Umerii ei, şi aşa gârboviţi, căzură însă şi mai mult, iar capul coborî în piept. Liniştea era atât de profundă, încât puteau auzi limpede respiraţia lui Maxie.

– Ştiu ce răspuns aştepţi de la mine, vorbi într-un târziu Linda. Te cunosc însă şi ştiu că dacă-ţi voi spune, nimic nu te va mai putea opri să te distrugi. Chiar crezi că ei merită?

– Care ei? întrebă Lemme cu inima strânsă.

– Ei, exclamă Linda arcuindu-şi braţul deasupra capului într-un gest care îşi dorea să adune parcă toţi oamenii din sistemul solar. Crezi că merită cu adevărat să fie salvaţi?

– Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru, interveni Kaate.

Igor înghiţi în sec. Cearcănele, ridurile, mâinile ce păreau să fi fost acoperite de un ghem de vase vineţii, pielea ce atârna grotesc pe gât erau doar amănunte ale procesului de îmbătrânire accelerat la care fusese supusă Linda. Igor pricepu abia atunci sensul profund al pedepsei pe care o aplicase Varley. Nu căutase decrepitudinea fizică. Bătrâneţea o obligase pe Linda să se îndoiască. Anii grei de regrete o învinseseră,

iar Linda – aşa cum o ştia el – murise de mult, fiindcă acea Linda nu s-ar fi îndoit niciodată că omenirea merită salvată.

– Acum şase ani, într-o dimineaţă, a venit la mine însuşi Deavey-Pitt. Ştii cine e? întrebă Linda, iar Lemme încuviinţă din cap. Mi-a zis că are nevoie de o mostră din ADN-ul meu şi că a preferat să mi-o ceară direct, deşi e limpede că ar fi putut să o obţină în multe alte feluri fără ca eu să ştiu. L-am întrebat cu ce mă capăt eu, iar el mi-a spus că dacă îi dau sângele e foarte posibil să mă întâlnesc cu un prieten vechi. De şase ani te-aştept, Igor.

– Înseamnă că eu..., şoväi Kaate.

– Nu. Nu eşti în niciun caz clona mea, deşi nu ştiu cum au reuşit să te crească atât de repede. Probabil că te-au fabricat în laboratoarele CBA. Temuro ăla e un mare nenorocit, zise Linda cu obidă. Cred că au folosit însă câte ceva şi din ADN-ul mamei lui Igor. Semeni şi cu el.

– Într-un fel, Kaate e fiica noastră, gândi Lemme cu voce tare.

Linda începu să râdă, după care zise cu seninătate:

– Numai noi am fi putut avea o asemenea progenitură.

Lui Igor nu îi venea însă deloc să râdă. Lui îi era limpede dă Deavey-Pitt fusese atât de sincer cu Linda nu fiindcă deborda de demnitate şi de corectitudine, ci fiindcă îşi dorea ca, în eventualitatea în care Lemme ar fi pus cap ca cap tot ceea ce i se întâmplase, să pornească val vârtej către He3 pentru a cere explicaţii. Iar Igor era hotărât să îi facă pe plac, deşi se temea de tot ceea ce putea fi mai rău.

Capitolul 32

Se plimbau în cerc, ocolind grădina micuţă a mănăstirii. Celelalte surori se retrăseseră discret, abandonându-şi uneltele cu care îngrijeau florile, lăsându-i singuri fără ca măcar vreuna să fi aruncat o privire furişată. Igor ar fi preferat să stea pe una dintre băncile de piatră lustruită, fiindcă piciorul îi mai zvâcnea din când în când, dar Linda îi spusese că preferă să rămână în picioare, pentru că o doare coloana vertebrală dacă nu se poate sprijini de un spătar. Lemme simţise însă şi o nuanţă de cochetărie, deoarece din mers nu îi putea vedea mereu chipul care purta pecetea bătrâneţii.

– E în regulă. Poţi să mă întrebi, zise zâmbind Linda.

– Ce anume? se prefăcu surprins Igor.

Femeia se opri şi îl apucă de braţ, forţându-l să se întoarcă spre ea. Ochii îi erau neschimbaţi şi păreau că îi reproşează mut suspiciunea de cochetărie.

– Te cunosc prea bine... Femeia ridică din umeri, nesigură, şi spuse: De fapt, eu ştiu dacă te mai cunosc? În orice caz, acel Igor cu care doream să mă căsătoresc ar fi vrut să ştie cât mai am de trăit.

Lemme tresări şi acceptă tăcut din cap. Întrebarea i se

învârtea în minte încă de când o văzuse pentru prima dată pe scenă. Vorbele femeii îi făcuseră însă bine. Conştiinţa că există o fiinţă care îl înţelege şi îl acceptă fără să îl judece era reconfortantă.

– Cât... cât mai ai de trăit? se bălbâi Igor.

Deşi aşteptase întrebarea lui, Linda trase adânc aer în piept şi privi spre cer. Pământul se profila maiestuos deasupra lor, luminat doar pe jumătate.

– Nu am nici o boală gravă, dar asta nu înseamnă nimic, pentru că procesul de îmbătrânire rapidă îi face pe naniţi să acţioneze haotic. Există undeva în releu un cod special pentru mine, care îi face să-mi fie mai degrabă duşmani. Sunt zile în care se opresc pur şi simplu. Dar... Hai să spunem că mai am măcar un an.

Igor îşi îndreptă o privire plină de speranţă spre chipul ridat al femeii. Un an putea însemna o eternitate pentru ei doi. Perspectiva de a putea trăi lângă Linda îl năucea. Pentru o clipă se gândi chiar că va putea găsi în Chabilla specialişti care să inverseze procesul de îmbătrânire impus de Varley. În servietă mai avea şi acarienii lui Smitty, care ar fi derutat releul o bună bucată de vreme.

– Nu, clătină din cap Linda.

– Ce nu? se prefăcu din nou Igor.

– Ştiu la ce te gândeşti. Dar dac-ai încerca să mă salvezi, n-ai face decât să-ţi baţi joc de vieţile noastre, aşa cum au fost ele până acum.

– Vieţile noastre? protestă Igor, împreunându-şi mâinile la piept. Nu ştiu aproape nimic despre cum ai trăit în toţi anii ăştia! Şi nu...

Linda îi puse o mână pe gură cu un gest care opri

şuvoiul cuvintelor şi se transformă imediat în mângâiere.

Femeia începu să povestească senin, vorbind fără patimă şi cu o căldură care îl făcea pe Igor să se mire de felul profund în care Linda părea să fi îmbrăţişat credinţa în Dumnezeu.

Varley nu îi pusese niciodată gardian. Din când în când mai trecea pe la mănăstire Artie sau vreun alt reprezentant al Orbstiţiei. Linda era ţinută însă prizonieră de ameninţarea judecătorului că îşi va duce investigaţia până la capăt şi că îl va condamna pe Igor. În toţi anii care se scurseseră de la Revolta Îngerilor, nu încercase nici măcar o singură dată să îl caute, temându-se că îl va expune lui Varley. Citise editorialele anonime din *Now* şi i se păruse că găseşte unele automatisme verbale ale lui Lemme, dar nu îndrăznise să spere că lupta lor ajunsese să aibă un asemenea succes. Articolul în care vorbise despre GresPro o făcuse să tresară, fiindcă reţinuse ideea încă de când erau împreună, dar, după o noapte de frământări, înţelesese că trebuie să îşi ascundă bănuielile cu atât mai mult cu cât el însuşi îşi impusese să rămână anonim.

– Am aflat odată cu toată lumea că tu eşti adversarul Triumviratului Întunericului, urmă Linda. Nu am nici cuvintele şi nici puterea să-ţi descriu ceea ce am simţit. Mă ştii, n-am fost niciodată un om al vorbelor meşteşugite. Pot să-ţi spun însă că nici măcar întâlnirea noastră de ieri nu mi-a provocat o mulţmire mai mare. Simt că Dumnezeu mi-a răsplătit suferinţa...

– Dumnezeu nu are nici o legătură...

Femeia clătină uşor din cap, făcându-l să se oprească.

– Ştiu şi acum fiecare secundă din ultima noapte pe care am petrecut-o împreună. N-am dormit deloc şi, la un moment dat, te-ai supărat când te-am rugat să înţelegi că a te

răzgândi nu înseamnă neapărat că trădezi, că a-ţi reprezenta astăzi altfel lumea decât ai făcut-o ieri nu înseamnă că ai trăit degeaba până în momentul în care decizi că ai nevoie de altceva pentru a înţelege pe deplin care e rostul tău în Univers.

– Mi-ai spus că sunt căpos, râse Lemme.

– Aveam dreptate. Într-un anumit sens eşti cel mai căpos om care a existat vreodată.

Izbucniră amândoi în râs. Igor simţea că pluteşte. Şi nu era doar efectul gravitaţie lunare. Întinse mâna şi o apucă pe Linda de încheietură. Degetele se găsiră imediat, împletindu-se ca în tinereţe.

– Ştii ce îmi lipseşte cel mai mult? întrebă femeia. Nu, nu răspunde la întrebarea asta, se repezi tot ea să zică. În toţi anii ăştia m-am întrebat ce s-a ales de pasiunea cu care vorbeai despre politică şi despre rasa umană, despre Ameropa şi despre politicienii săi...

Igor simţi un nod în gât. Şi lui îi lipsea felul simplu şi direct în care Linda obişnuia să îl contrazică, încăpăţânarea curajoasă, disponibilitatea ei de a crede că oamenii merită şi trebuie salvaţi. Privită prin prisma unor asemenea amintiri, fervoarea ei religioiasă nu mai părea chiar atât de suprinzătoare.

– Toate acelea sunt la locul lor. Ba chiar am devenit mai radical. Uite, peste câteva ore o să apară un editorial pe care l-am scris demult cu privire la Congresul de la Roma. N-am ezitat să...

– Spune-mi-l şi mie, se bucură Linda bătând scurt din palme. O să fie ca pe vremuri. Când îmi dictai temele...

N-o să fie ca pe vremuri. Fiindcă tu eşti bătrână, iar eu simt că am murit deja.

Imaginaţi-vă o păşune undeva la munte. Acolo creşte o ridiche sălbatică, pe care un iepure o dezgroapă şi o mănâncă. Fiindcă nu e atent, iepurele este prins de o vulpe, care îl omoară şi îl mănâncă. Fiindcă iepurele este bolnav, vulpea moare la rândul ei, iar trupul său putrezit îngraşă pământul pentru ridichea din anul viitor. Aşa se petrec lucrurile în natură, aşa e normal, iar a proiecta sentimente omeneşti asupra „săracului iepuraş", a „bestiei" de vulpe şi a legumei inerte nu foloseşte decât dacă vrei să scrii o fabulă.

Să presupunem că aveţi puterea să rotiţi înapoi manivela timpului, să înviaţi vulpea, să salvaţi iepuraşul şi ridichea. Cum ar fi ca toate aceste puncte prin care viaţa trece într-un an să capete brusc conştiinţă şi să decidă că ar trebui să inventeze o singură fiinţă, care să se hrănească de la soare precum ridichea, să fie iute şi puioasă precum iepurele, dar să aibă şi colţi ascuţiţi ca vulpea. Se poate oare ca toate cele trei fiinţe să renunţe la esenţa lor pentru a se contopi pe vecie într-una singură care să fie vânat şi vânător deopotrivă? Şi cum s-ar numi o asemenea creatură? Vulpieriche. Este de preferat o pajişte plină cu asemenea fiinţe hibride uneia în care animalele şi vegetalele îşi joacă rolul vechi de miliarde de ani? Eu, unul, votez pentru iepuri, indiferent cât de tragic ne-ar putea părea destinul lor.

Congresul de la Roma seamănă mult cu situaţia ipotetică în care ridichea, iepurele şi vulpea s-au contopit într-o fiinţă unică. Propaganda DemNet, politrucii noii orânduiri ai democraţiei electronice v-au făcut să credeţi că ciocnirea între doctrine e un lucru rău, că esenţa conflictuală a

politicii bazate pe reprezentativitate otrăveşte morala şi consumă energii sociale care şi-ar găsi un folos mai nimerit în alte părţi. Nimic mai fals! Dezbaterea politică, cu tarele ei, are tocmai rolul de a selecta doctrina mai puternică, viziunea despre adminstraţie care se potriveşte în cel mai înalt grad rigorilor momentului. A-ţi imagina că o cale de mijloc între cele trei doctrine este mai bună chiar şi decât oricare dintre ele, ca să nu mai vorbim de ansamblul lor, e o mare iluzie.

V-au spus că DemNet rezolvă dilema comunitaristă a apartenenţei la diverse grupuri, satisface magistral iluzia postliberală a autodeterminării individiuale şi că va genera pe baze societariste atâtea interacţiuni între oameni, încât noua orânduire va tinde natural spre maximul tangibil în domeniul perfecţiunii. Privite separat, în termeni tehnici, aceste pretenţii sunt îndreptăţite. Dar dacă ne ridicăm deasupra patimilor şi analizăm prin prisma naturii umane hotărârea Congresului de la Roma, atunci trebuie să acceptăm că nu există ceva mai cumplit decât renunţarea la cele trei doctrine politice de dragul unei atmosfere călduţe, de bună înţelegere întru mediocritate. Din punctul meu de vedere, DemNet a fost şi va rămâne mereu o vulpiericheu, un act nenatural care perverteşte şi ne aruncă în evul mediu.

Ochii Lindei scăpărau, iar lui Lemme i se păru că vede chiar începutul unor lacrimi. Chipul femeii trăda încântare, dar şi dor şi frustrare.

– A fost exact aşa cum îmi aminteam. Sunt lucruri...

– Sunt lucruri care trebuie să rămâne nespuse, o calmă Lemme, reluându-şi plimbarea domoală în jurul parcului.

Igor avea sentimentul că pentru prima dată în viaţa lui se confruntase cu ceea ce toţi semenii săi ar fi numit uitare. Ştia desigur cât de motivante şi de vii puteau fi dialogurile cu Linda. Relaţia lor nu fusese niciodată una obişnuită şi acceptaseră cu multă vreme în urmă să nu încerce niciodată să cântărească cu exactitate cele două lianturi dintre ei. Amestecul de iubire şi militantism politic, cel care dădea unicitate relaţie lor, trebuia să rămână misterios, pentru că niciunul dintre ei nu fusese dispus vreodată să afle că ţine mai mult la o idee decât la cel de lângă el.

– N-am greşit nimic? întrebă Lemme cu glasul prefăcut al unui elev ce aşteaptă o notă.

– Eu aş fi subliniat mai mult implicaţiile pe care le are reunirea celor trei doctrine asupra destinelor lui Johnson, Rodomonti şi Krentz.

– Am scris de atâtea ori că ei sunt Triumviratul Întunericului şi că prin pacea doctrinară consfinţită în Congresul de la Roma s-au înţepenit practic în postura de lideri politici ai lumii, încât mi-e teamă că afirmaţia asta să nu se uzeze prea tare.

– Adevărul nu se uzează niciodată. Rostirea lui necontenită e menirea oricărui om care a avut norocul să aibă soarta ta.

– Norocul? se miră Lemme. Dacă ar fi să vorbesc doar despre felul în care te-am pierdut pe tine...

– Nu-ţi plânge de milă, îi tăie Linda vorbele cu glas aspru. Eşti o voce care se poate adresa simultan unei jumătăţi de miliard de oameni. Lucrul ăsta nu poate fi umbrit de niciun fel de nefericire personală.

Igor oftă şi îşi lăsă umerii să cadă. Ştia că Linda nu i-ar

fi iertat niciodată slăbiciunea pe care o încerca în momentele acelea. Obosise să fie erou, nu mai credea că semenii săi merită să fie salvaţi, se întreba de ce i se întâmplă tocmai lui să fie cel mai controversat cetăţean al spaţiului DemNet. Linda îi spusese odată că ar fi fost o creatură cu adevărat perfectă dacă ar fi tânjit şi după faima pe care i-ar fi adus-o cu siguranţă condiţia sa mentală. Igor preferase însă întotdeauna singurătatea şi de aceea era conştient că şi suferinţa lui trebuia să fie solitară.

– N-are rost să-ţi spun de câte ori m-am gândit la clipa în care ne vom revedea, zise Linda cu glas şoptit. Am croit atâtea scenarii nebuneşti, am rostit atâtea discursuri cu ochii pironiţi în tavanul chiliei mele. Fata asta schimbă însă totul...

– Care fată? ridică nedumerit Lemme din umeri.

– Kaate. N-o să mă umplu de ridicolul ipocriziei de a spune că nu o invidiez, urmă femeia trecându-şi degetele peste frunzele aspre ale unui arbust ornamental.

– Cred că realizezi că singura ei calitate pentru mine e aceea că te copiază.

– E un copil al lui Dumnezeu, o fiinţă ca oricare alta. Are ceva din sângele meu, ceva din sângele mamei tale... Ar putea foarte bine să ne fie fiică, completă Linda, brusc preocupată de praful care se aşternuse pe frunzele unei cale imense, al cărei pistil galben şi supradimensionat arăta de-a dreptul obscen.

Lemme clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge gândul acela. Linda îl înghionti şi începu să râdă.

– Nu te simţi prea în largul tău când îţi spun că ne-ar putea fi fiică. Tu te-ai dat la ea... hohoti femeia.

– Nu *m-am dat* la ea! protestă zgomotos Igor. A fost

mai degrabă...

– Scuteşte-mă de detalii, îl opri Linda râzând în continuare. Mi-a ajuns mărturisirea ta. Dar, uite, ăsta e un lucru nou. Igor al meu nu s-ar fi aruncat în patul niciunei fete pe care să o fi cunosctut de doar câteva zile.

– Eşti nedreaptă! Dacă nu ar fi semănat cu tine...

– Dar nu eram eu!

– Nici nu ştiam dacă trăieşti cu adevărat. De unde...

Linda îl cuprinse uşor de după talie şi îşi puse capul pe umărul lui.

– Glumesc, Igor, glumesc. Ştiu bine că nicio fiinţă nu va putea avea vreodată iubirea ta aşa cum mi-ai oferit-o mie. Mă pot copia, pot să creeze orice fel de truc. Ceea ce este însă între noi nu va putea fi reconstruit niciodată.

Igor aprobă tăcut din cap, gândindu-se din nou la faptul că era greu să trasezi o linie între iubirea pentru Linda şi cea pentru credinţele ei politice.

– Şi acum ce-o să fie? întrebă Igor.

Ca şi cum ar fi aşteptat de mult întrebarea aceea, Linda se aşeză pe o bancă şi îl trase pe Igor lângă ea. Începu să vorbească repede, de parcă incertitudinea bărbatului ar fi rupt zăgazul ce oprise până atunci un şuvoi de vorbe.

Femeia îi povesti cât de simplă era viaţa la mănăstire şi cum încetase să se mai întrebe de ce i se întâmplă ceea ce i se întâmplă. Prefera să ia zilele pe rând şi se abandonase confortului pe care i-l oferea ideea că un Dumnezeu atotputernic aranjează totul pentru ea. Nedreptatea şi cruzimea unei presupuse divinităţi erau pentru ea mai uşor de acceptat decât eşecul Revoltei Îngerilor şi mai ales decât furia de a asista neputincioasă la ascensiunea celor pe care îi considera a fi

duşmanii umanităţii.

Nu fusese niciodată sclava lucrurilor sale şi renunţase în tinereţe la banii pe care i-ar fi putut primi de la familia ei înstărită, provenită dintr-o linie de industriaşi britanici. Practica franciscană i se potrivise de minune şi se întrebase adesea dacă nu cumva alegerea lui Varley era picătura de miere menită să facă suportabil amarul destinului ei. Meditase şi se rugase, totul într-o litanie nesfârşită în care gândurile ei se îndreptau spre Igor şi spre scânteia de speranţă pe care o reprezenta el.

O muncea gândul păcătos că dacă Dumnezeu ar fi avut un chip sau dacă El ar fi dorit să-şi pogoare duhul în corpul unui muritor, atunci Igor ar fi fost alegerea cea mai nimerită. Credea în destinul său ales, avea încredere în judecata, dar şi în sufletul lui, şi era convinsă că dacă el ar fi trăit cu o mie de ani mai devreme ar fi sfârşit ca sfânt într-o icoană.

– Eşti orbită de iubire, protestă Igor.

– Nu sunt deloc aşa.

– Nici nu contează cum eşti, fiindcă pentru mine n-ai existat.

– Mi-e mai uşor să cred toate astea şi te rog să nu mă contrazici. Fă hatârul ăsta unei femei bătrâne, cu o mare apăsare pe suflet.

La început, Igor crezu că Linda se referă la perspectiva morţii ei apropiate şi dădu să îi spună că era convins că nici el nu va supravieţui aventurii în care pornise şi că Lendhardsen avea să îl ucidă ca să îşi răzbune băiatul. Ceva din tremurul cu care Linda rostise însă cuvintele acelea îl făcu să o privească mai atent. Ochii femeii erau pironiţi asupra micii fântâni arteziene şi a heruvimilor de ipsos sculptaţi împrejurul ei.

– La ce greutate te referi?

Linda nu răspunse imediat, preferând să îi cuprindă mâna dreaptă în căuşul palmelor ei.

– E ceva ce nu m-ai întrebat.

– Sunt milioane de lucruri...

– Dar dacă ar fi să alegi unul? îl întrerupse Linda.

– Mă cunoşti prea bine, oftă Lemme. Ştii că voi întreba întotdeauna despre ceea ce nu înţeleg.

Femeia făcu un gest mut, îndemnându-l să continue.

– Da, te-aş întreba probabil de ce i-ai dat de bună voie lui Deavey-Pitt o mostră de sânge. Ştiu că ar fi putut obţine în multe feluri o probă din ADN-ul tău, dar ce ţi-a spus când ţi-a cerut să îl ajuţi? Şi, mai ales, de ce ai acceptat? Nu cred că dorinţa ta de a mă revedea a putut umbri grija pe care o ai pentru mine. Ceva nu se leagă. Pe de o parte ai acceptat să nu mă cauţi o lungă perioadă de vreme, dar pe de alta ai ales cea mai nebunească şi mai nesigură metodă de a mă chema la tine.

Linda îl mângâie uşor pe mână.

– Deşteptul meu drag. E atât de simplu să fiu cu tine! Nu pot minţi niciodată. N-am de ce, pentru că mă accepţi aşa cum sunt şi oricum ar fi zadarnic...

Linda se ridică de pe bancă punându-şi reflex o mână pe spate. Chipul ei, şi aşa destul de ridat, se schimonosi de durere.

– Ce-ar fi dacă toate astea n-ar avea de fapt nicio importanţă?

– Toate *astea?* se miră Lemme. La ce te referi?

– Mă întreb ce-ar fi dacă doctrinele politice, organismele precum Maxie şi Kaate, DemNet, NanoSan şi UniTrez, nebunia Orbstiţiei şi ipocrizia CBA, n-ar avea de fapt nicio importanţă?

Igor se întrebă dacă Linda aştepta un răspuns la între-

barea aceea. Din punctul acela, discuţia s-ar fi putut îndrepta în orice direcţie.

– Dacă există ceva mai important decât tine şi decât mine, decât iubirea noastră? Dacă putem atinge un lucru primordial, comparabil cu însăşi viaţa? rosti însufleţit Linda.

– Nu ştiu despre ce poate fi vorba, zise moale Lemme.

– De aceea te şi întreb. Cum te-ai simţi?

– Dacă te referi la credinţa ta în Dumnezeu, să ştii că nu împărtăşesc... Igor se opri, căutându-şi cuvintele, apoi spuse: Nu cred într-un Dumnezeu care îţi vorbeşte şi te convinge că el e Alfa şi Omega... Ştii tu, toate aiurelile alea. Te-am iubit mereu, dar pe calea asta nu te pot urma.

– Şi totuşi nu despre Dumnezeu vorbesc, rosti sec Linda.

– Şi atunci?

– Mă refer la ceva cu adevărat extraordinar, ceva în comparaţie cu care destinul meu, al tău sau a oricărui alt om nu contează.

– Nu mă pot gândi la ceva mai important decât felul în care DemNet perverteşte...

– Iarăşi asta, îl întrerupse Linda. Te pune, poate pentru prima dată în viaţa ta, în postura unui copil care crede în Moş Crăciun.

– Ai de gând să-mi spui la ce te referi?

– Nu. I-am promis lui Deavey-Pitt că o să-l las pe el. Mie mi-ar fi oricum mult prea greu să-ţi explic.

– Vrei să spui că ai păstrat legătura cu el, că...? vocea lui Lemme sfârşi gâtuită de mirare.

– Iubitule, ai încredere în mine, şopti Linda şi îl sărută pe obraz..

Capitolul 33

Vehiculul blindat oprise chiar în poarta mănăstirii. Kaate îl privi cu neîncredere şi ezită să pătrundă prin trapa îngustă care se deschisese cu un fâşâit uşor. Maxie adulmecă şi el zgomotos, pufnind nemulţumit de mirosul ce evada din interior. Igor era prea cufundat însă în ochii Lindei pentru a observa reţinerea tovarăşilor săi. O prinsese de mâini şi o sorbea din priviri, convins că nu avea să o mai revadă vreodată.

– E vremea să pleci, şopti Linda.

– N-am niciun chef. Aş fi preferat să-mi explici tu.

– Mi-au spus că e mai bine să vezi cu ochii tăi. Îi cred...

Indiferent cât şi în ce fel insistase Lemme, Linda refuzase să îi spună la ce se referise atunci când îl întrebase cum va reacţiona dacă va descoperi că toată gâlceava politică stârnită de DemNet e lipsită de importanţă şi că umanitatea are probleme cu mult mai importante. Îi spusese doar că Deavey-Pitt urma să trimită după ei şi că îi invitase în sediul central al He3 Inc.

Igor se smulse cu o mişcare scurtă de lângă Linda şi urcă hotărât în transportor. Maxie se grăbi să îl urmeze, lăsând-o la urmă pe Kaate care îi mai aruncă şi ea o ultimă

privire Lindei, salutînd-o cu o uşoară înclinare a capului.

Interiorul vehiculului era auster, iar bancheta pe care se aşeză Lemme era de-a dreptul tare. Ochii se obişnuiră curând cu semiîntunericul dinăuntru şi văzu că în faţa sa, dincolo de un panou translucid, era aşezat un bărbat cu ceafa groasă care părea concentrat la comenzile vehiculului. Un fâşâit uşor îi atrase însă atenţia spre colţul din stânga lui, de unde îl privea un alt bărbat, îmbrăcat în haine de culoare crem. Nu părea mai în vârstă decât Igor şi afişa un zâmbet cuceritor.

– Domnule Lemme! Aştept întâlnirea asta de mai bine de şase ani, zise bărbatul, întinzând mâna spre Igor.

– Deavey-Pitt? Sunteţi George Deavey-Pitt? se miră Igor.

– Chiar el. Păreţi surprins.

– Da, mi-au spus că... nu m-aşteptam..., se bâlbâi Igor, întinzând mâna spre Maxie şi mângâindu-l uşor.

Catogul scoase un mârâit de încântare, făcându-l pe Igor să se întrebe dacă animalul îşi dădea seama că el îi verifica de fapt proiectilele subcutanate.

– O persoană atât de importantă ca dumneavoastră trebuie întâmpinată la cel mai înalt nivel, rosti Deavey-Pitt pe un ton linguşitor, care stârni neîncrederea lui Igor.

– Iar eu sunt Kaate Varley, interveni fata întinzând mâna spre Deavey-Pitt. Dar cred că ştiţi prea bine lucrul ăsta. Poate că ar trebui să vă spun chiar tată, urmă Kaate punând în replica aceea toate frustrările pe care le adunase în ultimele zile.

Spre uimirea lor, Deavey-Pitt înclină uşor din cap aprobator.

– Da, îmi poţi spune şi aşa, deşi Will a fost drăguţ să îşi asume el rolul ăsta. În plan public, desigur. Pari... corespun-

zătoare, încheie Deavey-Pitt după ce o măsură din priviri.

– Şi dacă te strâng de gât chiar acum? întrebă Kaate pe un ton care îl răci pe Lemme.

– O, nu vei face asta. Şi tu, şi domnul Lemme sunteţi curioşi să aflaţi sensul profund a ceea ce vi s-a întâmplat. Ultimul lucru pe care vi-l doriţi e să mă strângeţi de gât, continuă jovial Deavey-Pitt.

– Recunoşti deci, exclamă Kaate clocotind.

– Nu recunosc nimic. Din principiu, competă Deavey-Pitt, după care izbucni în râs. Dar, domnule Lemme, de ce nu vă folosiţi influenţa pentru a o lămuri pe mult prea tânăra noastră asociată că urmează să primească în curând toate răspunsurile pe care le aşteaptă? În plus, de ce atâta ostilitate? Fiecare dintre noi suntem printre prieteni în acest transportor...

– O să jucăm în şarada asta a dumneavoastră, acceptă Lemme. O să avem răbdare, dar dacă ne promiteţi că ne veţi desluşi măcar de ce aţi creat-o pe Kaate.

Vorbele lui Igor sunaseră cumva ca o ameninţare, făcând să plutească în aer şi o alternativă neplăcută.

– Vai, vai, domnule Lemme, câte prejudecăţi! După cum înţeleg eu viaţa, domnişoara Varley e o tânără frumoasă, educată în CBA, antrenată pentru lupta pe Lună şi în imponderabilitate, e o prezenţă plăcută... Ce importanţă are cum s-a născut?

Kaate dădu a lehamite din mână, după care întrebă cu acelaşi ton ostil.

– Bun, şi ce propui acum?

– Ca o gazdă bună ce mă aflu, am să încep prin a vă oferi un tur complet al He3, cea mai mare companie din universul cunoscut.

Cu un gest scurt, Deavey-Pitt apăsă pe un buton şi întreaga caroserie a transportorului deveni translucidă. Kaate şi Igor tresăriră puternic, cu senzaţia că le dispare podeaua de sub picioare, în timp ce Maxie lătră scurt, cu ochii aţintiţi spre Deavey-Pitt.

– Îmi cer iertare dacă v-am speriat. Ar fi trebuit să vă previn. Vă asigur că efectul de transparenţă e unidirecţional. Noi nu putem fi văzuţi dinafară, aşa încât suntem în siguranţă. Oamenii mei mi-au zis că nenorocitul ăla de Lendhardsen a turbat de-a binelea.

– Şi vreţi să-mi spuneţi că nu-l puteţi neutraliza? Sau măcar expulza? întrebă Lemme cu un zâmbet zeflemitor în colţul gurii.

– O, ba da, cu mare uşurinţă! se lăudă Deavey-Pitt ridicând privirea spre cupola transparentă, dincolo de care se vedea cerul înstelat. Pot trage nişte sfori să fie chemat înapoi pe Pământ. Sau pot ordona oamenilor mei să îl ucidă imediat. Dar e mai simplu să îl ignorăm şi mai folositor să-i tolerăm prezenţa.

– Mai simplu şi mai folositor, pufni Kaate. Una dintre consecinţe e că vom avea mereu nevoie de protecţia ta.

Deavey-Pitt izbucni în râs şi aplaudă de câteva ori.

– Ei, uite, asta numesc eu bani cheltuiţi cu folos. Eşti deşteaptă, fetiţo!

Igor şi Kaate rămaseră tăcuţi, privind ostentativ la peisajul care îi înconjura. Trasportorul îşi făcea loc cu greu printre numeroşii turişti veniţi să petreacă în HeeTree Crăciunul. Oamenii de toate rasele ascultau colinde, dansau în jurul brazilor împodobiţi sau luau parte la rugăciuni organizate ad-hoc în pieţe. Pe măsură ce vehiculul se apropia de sediul

impunător al companiei, trecătorii se mai răriră, iar viteza lor crescu destul de mult.

– Nu ştiu cât sunteţi de familiarizaţi cu felul în care producem energia, începu Deavey-Pitt cu tonul unui ghid care vorbeşte unor turişti.

– Domnule, ştiu tot ceea ce se poate şti, mormăi Lemme.

– O, ce iluzie minunată! exclamă Deavey-Pitt împreunându-şi mâinile. Şi nici nu ştiţi cât e de periculoasă. Unul dintre autorii mei preferaţi spunea că oamenii mărunţi fac greşeli mărunte, în timp ce oamenii mari fac greşeli imense. Dumneavoastră sunteţi o personalitate uriaşă şi de aceea poate că ar trebui să vă întreb: greşiţi vreodată?

Igor preferă să lase fără răspuns întrebarea celuilalt, întorcându-şi din nou capul spre exterior. Treceau pe lângă un şir de palmieri înalţi pe sub care fusese construit un trotuar lat. Zări cu coada ochiului doi bărbaţi care purtau însemnele He3 deplasându-se într-un vehicul acţionat de pedale. Deavey-Pitt îi observă privirea şi se grăbi să îl lămurească.

– Noi la He3 Inc. credem că tocmai fiindcă avem enorm de multă energie trebuie să o mai şi economisim.

– Sunteţi conştient că afirmaţia dumneavoastră e doar un clişeu construit cu mai bine de o sută de ani în urmă, când companiile energetice erau acuzate că poluează într-un fel sau în altul mediul înconjurător de pe Pământ? se miră Igor cu voce tare.

– Se poate să aveţi dreptate, acceptă zâmbind şeful He3. Fiind însă vorba de un lucru atât de vechi, a devenit cumva a doua noastră natură. N-aş vrea să mă repet, dar mă văd nevoit să vă mai întreb o dată: cât ştiţi despre felul în care obţinem noi energia?

He3 Inc. funcţiona pe baza unei idei formulate pentru prima dată în secolul XX. Reacţia de fuziune între deuteriu şi izotopul trei al heliului genera cantităţi imense de energie în condiţiile unui reactor sigur şi uşor de manevrat. Dacă deuteriul se afla din abundenţă în apa oceanelor şi în general oriunde se află hidrogen, rezervele terestre de heliu trei nu depăşiseră până în 2070 cantitatea de două mii de kilograme. Luna se dovedise un adevărat El Dorado al celor plecaţi în căutarea izotopului trei al heliului. Singurul care reuşise să pună la punct o metodă ieftină de exploatare fusese însă Deavey-Pitt care, ajutat de câţiva bancheri din Ruschindia, îşi eliminase rapid concurenţa obţinând practic monopolul asupra rafinării heliului din regolitul de pe faţa nevăzută a Lunii, acolo unde fusese depus de vânturile solare preţ de miliarde de ani. Odată recoltat de acolo, preţiosul izotop al heliului era adus la complexul de reactoare din He3, de unde se genera energia care era trimisă mai apoi pe Inel şi pe Pământ sub forma unor fluxuri de microunde dirijate de antene imense. Procesul nu se desfăşura cu un randament prea mare, dar cantitatea practic nelimitată de heliu trei făcea ca acest inconvenient să devină de-a dreptul minor în raport cu sumele de bani şi puterea pe care o căpătase heliul trei în doar douăzeci de ani de exploatare.

Transportorul intră pe o bretea de beton care se curba şi pătrundea în sediul He3 undeva pe la subsol. În chip inexplicabil, în loc să încetinească, vehiculul accelera, aşa încât pătrunseră în măruntaiele clădirii imense cu o viteză ameţitoare. Igor simţi cum accelerația îl lipeşte de scaun şi constată cu uimire cum vehiculul nu se opreşte în vreo sală, ci pătrunde într-un tub de metal cu o uşoară înclinaţie spre

verticală.

Înainte să își dea seama ce se întâmplă, Igor și Kaate se treziră aruncați pe o orbită circumlunară joasă. Relaxarea de pe fața lui Deavey-Pitt îi liniști întrucâtva, deși perspectiva habitatului He3 care se micșora undeva în urma lor nu îi făcea să se simtă prea confortabil.

– Ce se întâmplă? întrebă Kaate cu glas gâtuit

– Am hotărât că, de vreme ce nu-mi răspundeți dacă știți cum obținem noi energia, e cazul să mergem direct la una dintre combinele mele, ca să vedeți cu ochii voștri. Rampa magnetică de lansare pe care am parcurs-o e perfect calibrată pentru a ne duce într-o zonă în care ar trebui să găsim cel puțin două combine.

– Nu-nțeleg ce poate fi atât de important, bombăni Lemme. Combinele tale sunt niște mașinării uriașe care seamănă cu niște râme. Absorb nisipul prin față și îl elimină la spate, păstrând heliul.

– E un fel de a vedea lucrurile, deși vă asigur că una dintre plăcerile mele nevinovate e să stau câte o zi în locul unde depozităm ciudățeniile care intră în combinele noastre. Ieri am descoperit, de pildă, un meteorit de două kilograme de aur pur, iar luna trecută oamenii mei mi-au spus că au găsit un diamant de un kilogram și jumătate.

– Iar scopul acestei digresiuni este..., interveni Kaate pe un ton insolent.

– Este să subliniez cum un anumit lucru poate duce la un altul cu totul diferit. Cu alte cuvinte, e posibil să cauți heliu trei și să descoperi... aur.

Lemme realizase însă de la început ce vrea să spună Deavey-Pitt, dar nu voia să îi dea satisfacția de a-i intra în joc.

Păpuşar hain, marioneta se zbate, iar corzile ei muşcă adânc din carnea degetelor tale.

– În esenţă aveţi însă dreptate, domnule Lemme. Combinele mele sunt nişte râme imense care brăzdează întreaga faţă nevăzută a Lunii. Am 1382 de matahale din astea de oţel care se târâsc peste tot.

– Şi cum transmit heliul către reactor? întrebă Kaate.

– Luna are avantajele sale. Containerele cu heliu lichid sunt lansate direct pe orbită, de unde sunt recuperate de navele noastre. Avem mari probleme cu contrabandiştii şi nu e zi să nu pierdem o tonă sau două de heliu. Am ameninţat reactoarele clandestine din Ruschindia până şi cu un bombardament orbital, dar fără folos. Mirajul energiei gratuite îi face să treacă peste orice pericol. Dar cred că subiectul vă este foarte familiar, domnule Lemme, zise Deavey-Pitt cu un zâmbet larg.

Igor ştia la ce se referă. Cu doar un an în urmă publicase un articol în care deplângea contradicţia evidentă între gratuitatea cu care era distribuită energia pentru cetăţenii ameropeni şi preţul destul de mare cu care administraţia Ameropei îl cumpăra de la He3. Igor arătase că atâta vreme cât fluxul acela de bani era unidirecţional, fiindcă He3 nu avea nevoie cu adevărat de produse sau servicii ameropene, Deavey-Pitt era condamnat practic să devină cel mai bogat om din sistemul solar. Investiţiile sale în bunuri imobile ameropene nu puteau fi lăsate, într-adevăr, moştenire, dar cine ar fi putut spune cât avea să trăiască Deavey-Pitt? Având resurse materiale nelimitate şi beneficiind de NanoSan, CBA şi de cercetările clandestine din Chabilla, el putea deveni practic nemuritor, acumulând din ce în ce mai multe proprietăţi.

Solul lunar se scurgea cu viteză pe sub ei. Igor zări câteva habitate primitive, luminate slab. Ştia că multe dintre ele erau vechi baze ştiinţifice ale fostelor naţiuni europene, ocupate acum de nomazi şi de personaje cu reputaţii care nu le permiteau să rămână nici măcar în Chabilla.

La un moment dat, în cabină se auzi vocea pilotului care anunţă sec că mai aveau doar cinci minute până la contactul cu combina G178.

– Să nu-mi spui că trebuie să îmbrac un costum spaţial..., se plânse Kaate.

– Nu, o linişti Deavey-Pitt. Transportorul nostru va pătrunde direct în cala presurizată a combinei. Mă văd însă silit să insist, domnule Lemme. V-am explicat că am 1382 de combine răspândite pe o suprafaţă cu un diametru 3470 de kilometri. Lucrul ăsta nu vă trezeşte nicio bănuială?

Lemme se gândi intens câteva secunde, după care se lăsă păgubaş clătinând din cap.

– Nu, nu-mi dă nici o idee.

– Înseamnă că o să continuăm să vă ajut să descoperiţi treptat. Deşi, ca să fiu sincer, urmă el cu un zâmbet strâmb, aş fi preferat să evit oprirea asta în pântecele combinei. Nu-mi place. E praf şi zgomot şi... operatorii nu prea se spală.

Simţiră frânarea vehiculului şi văzură cum se opresc deasupra unei maşinării imense. Era un conglomerat de şenile, lame împingătoare, conducte şi panouri de blindaj care măsura mai bine de cincizeci de metri în lungime şi cel puţin douăzeci în lăţime. Combina părea să stea pe loc, deşi Igor ştia că lucrul acesta nu avea cum să fie adevărat. Din punctul în care se opriseră deasupra ei nu se vedeau transportoarele ce aduceau regolitul înăuntru. Evacuarea nisipului selenar li

se înfăţişa însă în toată splendoarea ei, sub forma unui clocot de praf aflat la una dintre extremităţile combinei. Trecură peste o antenă parabolică imensă, cu diametrul de zece metri, şi apoi transportorul se aşeză cuminte deasupra unei trape care se deschise fără zgomot. Pilotul ateriză cu măiestrie în cala navei, strecurându-se la doar câteva zeci de centimetri de marginile deschizăturii dreptunghiulare. În urma lor, trapa culisă înapoi, iar încăperea se umplu de aer.

– Să nu vă mire dacă veţi fi puţin mai veseli şi vă veţi simţi revigoraţi, zise Deavey-Pitt deschizând portiera transportorului. Pe combine, folosim o atmosferă cu o concentraţie de optzeci la sută oxigen, fiindcă e un produs secundar al procesului nostru de producţie. Ne-am permite, desigur, să aducem şi aer de pe Terra, dar cum spuneam, a avea o cantitate infinită de energie nu înseamnă că trebuie să o şi iroseşti, încheie Deavey-Pitt, după care coborî din transportor.

Cala maşinăriei era într-adevăr murdară şi plină de praf. Un zgomot asurzitor zădărnicea orice încercare de a comunica prin cuvinte, aşa încât Deavey-Pitt le arătă cu mâna în direcţia unei uşi aflate în partea cealaltă a calei. Igor se prinse de Kaate pentru a păşi odată cu ea. Nu era momentul ca vreo mişcare greşită să îl propulseze între conductele fierbinţi de deasupra capului sau, mai rău, printre benzile transportoare care huruiau undeva, în întunericul din dreapta lor.

Dincolo de uşă zgomotul era mai puţin puternic, dar Deavey-Pitt continuă să gesticuleze arătându-le capătul unui coridor. Ajunşi acolo, mai trecură de încă o uşă şi pătrunseră în ceea ce părea a fi cabina de control a imensei maşinării.

– Vă salut, domnule director, sări în picioare un individ micuţ, pe care îl găsiră aplecat asupra unor ecrane urmărind

nişte şiruri interminabile de cifre.

– Şi eu te salut, prietene. Cum merge treaba?

– Abia am lansat un recipient de două tone şi cred că ne va trebui aproape o săptămână până la următoarea livrare. Zăcământul de aici nu e foarte bogat. S-au produs nişte surpări şi...

– Bine, bine, îl întrerupse Deavey-Pitt, dând senzaţia că nu ascultase cu adevărat ceea ce îi spusese angajatul său. Domnule Lemme, aş vrea să vă poftesc aici, urmă el arătând un scaun liber.

Igor îi dădu ascultare, cuprins de curiozitate. Kaate se trase şi ea mai aproape, urmată de Maxie, ai cărui ochi imenşi reflectau bizar luminile ecranelor de control ale combinei.

– Vedeţi ecranul ăsta?

– Da, răspunse Lemme. Pare să fie monitorul telescopului peste care am trecut când am aterizat.

– Exact. Scopul său este să monitorizeze containerele aruncate pe orbită. Scopul iniţial. Fiindcă am constatat destul de repede că slujba asta de operator pe combină te transformă în astronom amator. E drept că nu prea e mare lucru de făcut pe-aici. Oamenii îndreaptă telescopul spre cer şi îl privesc zile întregi.

– Da, tot e mai bine decât nimic, acceptă Lemme.

– Hmm, şi nici acum nu vă vine nici o idee? continuă pe un ton mirat Deavey-Pitt.

– N-am nici cea mai mică bănuială... nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

– Va trebui să vă explic atunci şi cum se coordonează combinele mele pentru a nu-şi suprapune zonele de exploatare. Vedeţi dumneavoastră, rolul operatorilor umani e mai

degrabă unul de siguranţă. Oamenii sunt aici pentru situaţiile în care sistemele automate dau greş, fiindcă altfel activitatea tuturor combinelor e coordonată din sediul central al He3, prin două relee situate pe sateliţi artificiali ai Lunii. Toate datele sunt apoi integrate la sediul nostru şi...

– Şi-mi imaginez că aţi avut o surpriză imensă, la un moment dat, când aţi integrat datele transmise de telescoape, exclamă Lemme lovindu-se peste frunte.

– Zău, domnule, nu era nevoie de excursia asta neplăcută. Aţi fi putut să vă daţi seama şi fără să mă târâţi până aici, zise Deavey-Pitt zâmbind larg.

– Eu nu-nţeleg nimic, se plânse Kaate.

Şi totuşi era atât de simplu. 1382 de telescoape aţintite spre cer într-o matrice ce ocupă un spaţiul cu diametrul de 3470 de kilometri alcătuiau practic un telescop al cărui diametru era egal cu cel al Lunii. Posibilităţile unui asemenea instrument erau de-a dreptul ameţitoare.

Lemme se putea deja gândi la câteva zeci de descoperiri mai importante decât gâlceava lor asupra DemNet.

Capitolul 34

Le repetaseră că nu era o detenţie, dar uşa era încuiată. „E pentru propria voastră protecţie" îi asigurase Deavey-Pitt, deşi, cu doar câteva ore în urmă, afirmase că nu îl considera o problemă pe Lendhardsen. Igor presupunea că nu de ei se fereau cei din He3, ci de Maxie, care pufnea nervos de fiecare dată când vedea salopetele negre ale forţelor de securitate ale companiei.

Lui Lemme nu îi stătea însă mintea la uşa dincolo de care oricum nu îl aştepta nimic bun. Se gândea intens la ceea ce ar fi putut descoperi Deavey-Pitt cu ajutorul extraordinarului său telescop, cel mai puternic construit vreodată de om. Ar fi putut fi orice: extratereştri, un nou Pământ, o centură de asteroizi din aur, vreun fenomen misterios care să permită zborul cu viteze superluminice sau un pericol iminent pentru sistemul solar precum o stea apropiată care e pe punctul de a exploda. Oricare dintre acele descoperiri ar fi schimbat radical viaţa de pe Pământ. Asta presupunând că mai rămânea viaţă de schimbat.

Nici Kaate nu era tocmai în apele ei. Deavey-Pitt o tratase cu condescendenţa cu care te ocupi de un căţel zgomotos

care îţi deranjează musafirii. Nu o contrazisese atunci când îl acuzase că o „fabricase" şi nici nu îi dăduse vreo atenţie în timpul discuţiei, ignorând constant consideraţiile ei. Odată rămaşi singuri, Lemme încercase să o consoleze, dar fata izbucnise în plâns, incapabilă să mai articuleze vreun cuvânt.

Pus în faţa acestei revărsări de frustrare şi de adversitate faţă de Deavey-Pitt, Igor făcuse ceea ce ştia el mai bine: îi vorbise despre istorie. Zadarnic însă. Fata îl ascultase fără să dea vreun semn că înţelege ceea ce îi spune. Insistase că fiecare om are drept certitudine doar clipa prezentă şi că, în decursul evoluţiei sale, umanitatea îşi reprezentase în fel şi chip originea fiecărui individ. Existase o vreme în care oamenii credeau că fuseseră creaţi prin animarea unor statui de lut. Urmaseră timpurile în care lumea era convinsă că există undeva un rezevor de copii pe care Dumnezeu îl controlează atât de bine, încât cunoaşte despre fiecare nou-născut dacă se va mântui sau nu. De altfel, mulţi oameni continuau să creadă că Dumnezeu le dă copii, refuzând să pună sexul şi concepţia într-o relaţie de strictă cauzalitate. Viețile succesive şi teoria reîncarnării, epifania dialogului cu Creatorul, dar şi posedarea de către spiritele rele fuseseră şi ele metode în care oamenii îşi explicaseră propria origine. Unii credeau că sunt născuţi din entropie şi că nu au nici o misiune, actele lor fiind doar cuante într-un haos universal. Alţii credeau, dimpotrivă, fie că au o misiune divină, fie că nu pot evada dintr-un destin înscris cu litere de foc pe fruntea lor de zei haini sau de cine ştie cine altcineva. Existau şi oameni care erau convinşi că maimuţele pământene se bucuraseră de o îmbunătăţire genetică viguroasă din partea unor extratereştri. Indiferent cum şi-au explicat însă venirea pe lume, indiferent dacă au

acceptat sau nu, cu toţii şi-au urmat esenţa umană.

– Maxie, las-o în pace! zise Lemme pe un ton dur, încercând să îndepărteze catogul care începuse să lingă mâna fetei, într-o încercare zadarnică de a-i atrage atenţia.

Catogul îi aruncă lui Lemme o privire chinuită, dar se retrase într-un colţ, aşezându-se cu spatele la stăpânul său. După un moment Igor se aşează în locul animalului, punându-şi mâna pe coapsa fetei.

– L-ai alungat pe Maxie ca să vii tu? întrebă Kaate cu un zâmbet trist.

– Încerc să-ţi fiu de folos. Dar nu prea reuşesc şi asta mă tulbură. Având în vedere că scopul tău e acela de a mă înţelege mai bine decât oricine altcineva, mi-e greu să accept că nu te pot consola.

Kaate îşi şterse nasul cu degetele, căutând apoi pachetul de şerveţele pe care îl abandonase în pat. Îl găsi greu, undeva sub ea.

– Tu... nu înţelegi, suspină Kaate într-un târziu, pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi.

– Dar nici nu mă ajuţi...

– Dar ce e atât de complicat? Chiar nu înţelegi că m-au condiţionat şi pe mine să te iubesc, nu doar să te seduc? Zilele astea petrecute împreună te-au transformat în pivotul în jurul căruia se învârte întreg universul meu.

Igor se cunoştea mult prea bine şi trebuia să accepte că ataşamentul evident şi necondiţionat al fetei crea un răspuns similar în mintea lui. Iubirea ei o întreţinea pe a sa, deşi probabil că Temuro ar fi protestat împotriva ideii că un sentiment ca acela pe care îl avea el pentru Kaate era format doar din cuante de iubire pură. Şi probabil că decanul CBA ar fi

avut deptate, de vreme ce el însuşi proiectase sufletul fetei şi făcuse o treabă înspăimântător de exactă. Igor ştia că e incapabil de soiul acela de iubire pe care i-o oferea Kaate, dar simţea că devotamentul şi admiraţia fetei îl leagă de ea mai neclintit decât ar fi putut să o facă un sentiment pur erotic.

– Sunt o imitaţie, o copie, hohoti Kaate.

– Ba nu eşti deloc, se grăbi Igor să o consoleze. Semeni desigur cu Linda, dar eşti cu totul altceva. Şi mai e ceva: poţi deveni oricine vrei. Temuro are dreptate: un om e format de evenimentele prin care trece, iar tu eşti un metal mult prea fierbinte ca să te fi înţepenit deja într-o formă, fie ea şi o imitaţie.

Vorbele lui Lemme nu părură să o afecteze pe fată, care continuă să plângă scuturându-şi umerii. Igor simţea că în momentul acela ar fi fost în stare să renunţe la orice doar pentru a o putea linişti.

– Dar nu e numai asta, urmă fata printre suspine. Tu îmi tot repeţi că nu o să scapi din aventura asta, eşti mereu încruntat când vine vorba de viitor... Dacă se întâmplă ceva cu tine, eu am să rămân o cochilie goală. Cine ar putea să-ţi ia locul într-un suflet construit ca să te iubească pe tine?

Lemme o strânse la piept şi rămase tăcut o bucată de vreme. Kaate era într-adevăr o sabie făcută din cel mai tare oţel, dar menită să reteze un singur cap. Şi ce s-ar alege de o asemenea armă după ce îşi împlineşte menirea? Ar fi putut ajunge fie rugină, fie metal topit în creuzetul din care se fac alte arme. Ambele variante serveau însă stăpânilor, pentru că oţelul nu avea să mai cânte niciodată rotit prin aer în fandări savante.

Nu îi ascunsese fetei presimţirile sale. Îi vorbise chiar

şi despre imensa vinovăţie pe care o resimţise după eşecul Revoltei Îngerilor, despre bobul de zădărnicie pe care nu fusese capabil să îl arunce din suflet după ce aflase de moartea tovarăşilor săi. Nu ştia câtă dragoste era în îngrijorarea fetei, dar trebuia să accepte că, în locul ei, şi el ar fi fost sfâşiat de o asemenea pierdere.

– O să fie bine, încercă Lemme să mintă pe un ton cât mai convingător.

– Ba nu, n-o să fie! Fiindcă Lendhardsen ăsta nu se va opri niciodată, iar nenorocitul de Deavey-Pitt n-ar ezita să ne vândă pentru doi eurodoli. Nu îi pasă de absolut nimic! Gîndeşte-te doar la ce mi-a făcut mie!

– A făcut în aşa fel încât să existi, rosti calm Lemme. Şi să ştii că atâta vreme cât nu vei fi în stare tu însăţi să-ţi descoperi grăuntele de unicitate din suflet, nu vei putea cere nimănui alcuiva să te vadă aşa cum eşti, să te vadă aşa cum o fac eu.

– Şi dacă totuşi, insistă fata ceva mai calm, şi dacă totuşi ai să mori, sau ne vor despărţi...? Ce să fac atunci?

– Să faci ceea ce simţi. Să iubeşti, să trăieşti, iar dacă gândurile îţi vor zbura spre mine, întreabă-te mereu ce aş fi făcut eu în locul tău. Poate că asta e şansa ta de a dovedi că nu eşti o copie a Lindei! zise însufleţit brusc Lemme. Poate că ăsta e sensul profund al întâlnirii noastre, ceva ce n-a putut fi controlat nici măcar de ei! Fii Îngerul meu! Continuă să lupţi şi să afirmi ceea ce crezi!

– Dar tu n-ai să mori! începu din nou fata să plângă. Şi nici n-ai să mă părăseşti!

– Nu, îţi promit că am să fiu lângă tine cât voi putea de mult.

Igor continuă să o ţină în braţe până când fata căzu într-un somn agitat, în care scâncea din când în când, chinuită probabil de vise negre. Simţind căldura emanată de corpul fetei, Lemme îşi permise să închidă şi el ochii şi, pentru prima dată după mulţi ani, îşi dori să nu-şi fi construit viaţa în felul în care o făcuse. Era conştient că o minţise pe Kaate. Vorbele Lindei şi atitudinea sfidătoare a lui Deavey-Pitt îl făcuseră să aşeze într-o cu totul altă logică evenimentele din ultima vreme. Se îndoia din ce în ce mai puţin că maeştrii păpuşari, pe care îi ajutase şi el cu bucurie, îi hărăziseră un rol mesianic în cel mai clasic registru cu putinţă. Lupta împotriva DemNet nu ar fi putut fi câştigată în lipsa unui eveniment cu adevărat dramatic. Şi ce altceva mai dramatic ar fi putut exista decât suferinţa unui martir într-o societate care uitase până şi disconfortul provocat de un guturai banal?

Trecură mai bine de două ore până când Maxie îşi ridică brusc botul de pe labe privind spre uşă. Imediat se auzi o bătaie uşoară, iar în prag apăru Deavey-Pitt. Era îmbrăcat într-un combinezon negru simplu, care purta însemnele He3. Haina strânsă în talie îi scotea în evidenţă torsul proeminent şi braţele groase. Nu degeaba era considerat cel mai atrăgător burlac al sistemului solar.

– Buna ziua! Ah, de când mi-am dorit să spun asta unui om pentru care să aibă şi un oarecare înţeles, medită el cu voce tare. Cu voia dumneavoastră, domnule Lemme, aş vrea să vă invit până în sala de conferinţe. Am aranjat acolo o proiecţie holografică pe care sunt convins că aţi fi extrem de interesat să o urmăriţi.

Fără vorbe, Igor se ridică de lângă Kaate şi porni spre uşă. Fata dădu să îl urmeze.

– Mi-e teamă că domnişoara va trebui să rămână aici. E mai bine ca imaginile pe care vreau să vi le arăt să fie văzute de cât mai puţină lume.

Kaate se aşeză înapoi pe pat fără să protesteze. Maxie veni însă lângă Lemme, fluturând nerăbdător din coadă.

AFARĂ?

– Mi-e teamă că şi catogul va trebui să rămână aici, îl informă Deavey-Pitt cu acelaşi glas detaşat. Am... ăăă... nişte invitaţi care nu suportă asemenea animale.

– Nu mă despart de Maxie, se surprinse spunând Lemme, deşi era convins de inutilitatea opoziţiei sale.

– Atunci veţi rămâne aici în cameră, în timp ce noi vom privi imaginile surprinse de matricea noastră de telescoape. Alegerea e numai a dumneavoastră, continuă Deavey-Pitt pe un ton detaşat, dar ferm.

Igor zâmbi trist. Avea senzaţia că, de fapt, alegerea nu fusese niciodată a lui şi că, chiar dacă ar fi putut să se răzgândească, parcursese un drum prea lung pentru a se opri tocmai când era pe cale să înţeleagă ce anume îi motiva pe aceia cu care crezuse că împărtăşeşte doar credinţe politice.

– Rămâi cu ea, Maxie. Ai grijă să nu i se întâmplă nimic. Niciodată. Am să te chem eu dacă am nevoie de tine.

Animalul scânci, privindu-şi nedumerit stăpânul.

AFARĂ? încercă Maxie să îl înduplece pe Igor.

Bărbatul trecuse însă dincolo de prag fără să îşi ia la revedere de la Kaate. Fata privi lung la uşa închisă şi suspină din nou. Trist, Maxie de înghesui în ea, făcând-o să întindă mâna spre noptieră. Acolo dădu peste servieta lui Lemme şi îşi dădu seama că bărbatul nu se despărţise niciodată de ea până atunci.

Deavey-Pitt păşea uşor, cu dezinvoltura celor obişnuiţi cu gravitaţia selenară. Pe tot parcursul drumului care îi purtă în lungul unor coridoare întortocheate nu rosti niciun cuvânt. Enervat de tăcerea gazdei sale, Lemme îi zise într-un târziu:

– Nu prea vă-nnebuniţi după mine.

Uimit, Deavey-Pitt se opri şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce anume vă face să spuneţi lucrul ăsta?

– Tot ceea ce am scris în ziarul *Now* ar fi trebuit să vă enerveze fiindcă, deşi cred că dumneavoastră personal faceţi parte din Triumviratul Luminii, despre oamenii pe care îi reprezentaţi nu am avut cuvinte prea bune. Şi atunci e una din două: ori nu m-aţi citit, ori vă ascundeţi dispreţul.

Celălalt începu să râdă şi îl luă pe după umeri pe Lemme. Veselia şefului He3 părea să fie sinceră.

– Domnule Lemme, dar cine se ia după ceea ce e scris într-un ziar? Oamenii de felul dumneavoastră cred că presa e cumva depozitara adevărului absolut, că poate da verdicte morale şi, mai ales, că îi poate influenţa pe oameni. Eu, unul, am o părere mai nuanţată. De pildă, pe dumneavoastră personal vă suspectez că aţi folosit retorica împotriva oamenilor bogaţi pur şi simplu pentru a vinde mai multe abonamente, deci pentru a vă îmbogăţi. Nu e un paradox simpatic? Pe de altă parte, pe mine mă interesează mai ales adevărurile care nu se regăsesc în presă.

În timp ce spunea ultimele cuvinte Deavey-Pitt deschise o uşă grea de metal şi îl pofti pe Lemme într-o încăpere scufundată în întuneric.

Uşa se închise automat în urma lor, moment în care se aprinseră câteva lumini discrete care îi arătară lui Igor că se

afla într-o sală clasică de holograf, cu un spaţiu central de proiecţie, delimitat de jur-împrejur de două şiruri de fotolii confortabile. Într-un colţ al încăperii, un bărbat înalt stătea aplecat asupra unui pupitru de control, fără a le acorda aparent vreo atenţie.

– Luaţi loc. Vă asigur că fiecare fotoliu oferă o privelişte la fel de bună. Ceea ce desigur e ironic, dacă avem în vedere natura imaginilor pe care vreau să vi le arăt.

Igor nu reuşi să perceapă ironia situaţiei şi se mulţumi să ridice din umeri. Era surescitat şi îşi simţea palmele umede.

– Aş propune să începem, zise el privind spre Deavey-Pitt. Sunt nerăbdător să mă întorc la prietenii mei.

– Văd că nu păreţi convins de importanţa a ceea ce urmează să vă arăt, zise mieros şeful He3.

– Recunosc că m-am gândit mult la ceea ce mi-aţi spus în timpul în care m-aţi închis în camera aceea. O preţuiesc imens şi pe Linda şi, în ciuda faptului că infatuarea dumneavoastră îmi accentuează migrena, vă consider totuşi mai bun decât cei care vor să impună DemNet. Recunosc însă că, indiferent cât m-am străduit, nu am putut să-mi imaginez ceva mai important decât referendumul de pe întâi ianuarie.

Marioneta nici nu mai are nevoie de aţe. Joacă singură rolul vieţii sale.

– Cu toate astea, ceea ce urmează să vedeţi este dovada celui mai important fapt petrecut în istoria omenirii. Îmi permit de aceea să insist asupra caracterului confidenţial al proiecţiei noastre de astăzi.

Lumina se stinse, iar Lemme se afundă într-un fotoliu. Spaţiul de proiecţie de umplu cu imaginea tridimensională a unei furnici. Cadrul se lărgi până când cuprinse un întreg

muşuroi, apoi o păşune pe care se afla un cal, apoi o întreagă câmpie cadrilată cu culturi agricole, pe urmă întreagă Europă şi apoi planeta Pământ. Imaginea se schimbă brusc, revenind la aceeaşi furnică, văzută cumva în ceaţă. Perspectiva se lărgi spre muşuroi, apoi sări dincolo de cupola unui dom aflat pe inconfundabilul sol roşu marţian. Imaginile se succedară la fel ca în cazul Pământului, oferind perspective din ce în ce mai largi, până la cele planetare.

– După cum vedeţi, capacităţile telescopului nostru, ale matricei noastre, de fapt, sunt cu totul extraordinare. Nu vă ascund că primul nostru gând a fost să căutăm o planetă locuibilă pentru oameni. Şi chiar am găsit. Vreo două, aflate una la cincisprezece şi una la douăzeci de ani lumină de noi.

Vocea lui Deavey-Pitt îşi reluase tonul acela pe care îl foloseau ghizii turistici. Igor îşi aminti că îl scosese din fire şi în timpul explicaţiilor despre modul în care se obţinea energia.

– Vă imaginaţi ce uimiţi am fost într-o seară când, aţintind din greşeală telescopul către o zonă care ar fi trebuit să fie pustie, am văzut imaginile următoare.

Spaţiul holografic se lumină brusc din cauza a ceea ce părea să fie un amestec de ceaţă strălucitoare şi arcul electric al unui fulger. Lumina delimită repede un cerc perfect prin care îşi făcu apariţia o navă spaţială dintr-un fel din care Igor nu mai văzuse niciodată. Era subţire, strălucitoare şi părea să nu aibă la exterior nicio armă sau instalaţie de răcire. Semăna mai degrabă cu un avion supersonic vechi, din secolul XX. Imaginea se schimbă rapid, punctând o altă explozie luminoasă, după care volumul holografic se umplu cu imaginea unui cub perfect, care păruse să iasă dintr-un cerc al cărui diametru era însă cu mult mai mic decât laturile navei. Spre

deosebire de prima navă, feţele cubului erau ticsite de hublouri luminate, de arme sofisticate şi instalaţii de tot felul. Urmară o navă imensă, perfect cilindrică, apoi o alta ce părea să fie suport pentru nişte vânători spaţiali, un cargou butucănos şi o fregată suplă, ameninţătoare.

– Bun, am înţeles că v-aţi hotărât să-mi arătaţi un film de acum o sută de ani. Ce-ar trebui să înţeleg eu de-aici? zise Lemme cu inima strânsă.

– Domnule Lemme, ceea ce vedeţi aici e adevărat şi se petrece la o distanţă mai mică decât cea de la Neptun la Soare. Nu suntem singuri în Univers şi asta e dovada. Probabil că într-un an, cu o propulsie decentă, am putea ajunge la extratereştri.

Igor scutură din cap. Navele semănau izbitor cu modelele imaginate la sfârşitul secolului XX, care se regăseau cumva şi în designul vehiculelor spaţiale moderne. Deschiderea găurii de vierme, asociată unor descărcări luminoase, părea şi ea copiată dintr-un film vechi. De aceea totul părea artificial.

– Dar ce se întâmplă cu navele astea?

Deavey-Pitt preferă să nu spună nimic. În spaţiul holografic apăru însă o navă care părea de transport şi accelera în direcţia lui Lemme. Ea dispăru imediat într-o descărcare luminoasă ce ar fi putut fi la fel de bine una dintre imaginile de mai devreme, prezentată însă în sens invers.

– Lângă sistemul nostru solar, domnule Lemme, se pare că se află un nod spaţial. Îl observăm de mai bine de cinci ani şi am constatat că navele vin invariabil printr-o singură gaură de vierme, dar pleacă înapoi prin patru. N-am observat o staţie spaţială permanentă, deşi suspectăm că ar putea exista una, camuflată cumva. Nu avem pretenţia că înţelegem

exact ce se întâmplă acolo. Pentru că, de pildă, din zonă nu este emis niciun semnal radio. Navele par să folosească propulsii ionice, obişnuite. Şi ne îndoim că au capacitatea de a zbura cu viteze hiperluminice.

– Dar de unde ştiu că nu-mi jucaţi o festă? Mie sau oricui vreţi să mai arătaţi...

– Nu aveţi de unde şti. Dar vă întreb: dacă ar fi adevărat, mai credeţi că DemNet e mai important decât descoperirea mea?

Igor înghiţi în sec şi rămase tăcut.

Capitolul 35

Stăteau aşezaţi pe fotolii într-o cameră mică, fără ferestre. Lumina strălucitoare din tavan se reflecta în rubiniul paharelor pline cu vinul fără de care José Temuro părea că nu călătoreşte niciodată. Chipul boţit al lui Varley avea întipărită o expresie de plăcere, care îl făcea să pară mai tânăr, în timp ce George Deavey-Pitt păstra aceeaşi atitudine infatuată cu care Lemme se obişnuise deja.

– Să nu-mi spuneţi că n-aţi avut măcar o presimţire, exclamă degajat Temuro. Un om de inteligenţa dumneavoastră trebuia să fi pus lucrurile cap la cap!

Avea dreptate. Încă de când plecase de acasă, Igor trăise mereu cu senzaţia că e mânat în meandrele unui labirint, că e obligat să parcurgă un drum definit de forţe cărora nu li se putea opune. Crezuse însă că adversarii sunt politicienii din ceea ce el însuşi denumise Triumviratul Întunericului. Cu doar câteva minute în urmă, Deavey-Pitt îi spusese că Lendhardsen lucra practic pentru ei, deşi oficial era şeful unei forţe de securitate aflate sub directa jurisdicţie a Senatului. Când Lemme adresase o întrebare mută, Deavey-Pitt izbucnise în râs şi spusese că nu i se întâmplase niciodată în viaţă să nu

poată cumpăra pe cineva. De obicei, problema era să găsească doar suma potrivită. Singurul loc în care îl pierduseră cu adevărat de sub supraveghere fusese Oaza Maxwell, în care cei trei recunoscuseră că nu aveau nicio influenţă. De aceea organizaseră un atac sângeros, menit să îi provoace un sentiment de vinovăţie pentru suferinţele celor care îl primiseră printre ei.

Temuro îi explicase că era important ca el să parcurgă treptat paşii înţelegerii profunde atât a liantului care îi unea pe cei trei oameni prezenţi în încăpere, cât şi a importanţei covârşitoare pe care o avea conştiinţa faptului că omul nu era singur în Univers. Temuro enunţase chiar că, în calitate de specialist, era absolut convins că nimic altceva în afara metodei descoperirii nemijlocite şi treptate nu l-ar fi putut convinge pe Lemme că există şi lucruri mai importante decât lupta sa politică.

Urangutanul, atacul asupra casei sale din Ameropa, deconspirarea lor în Azore şi apoi întreaga urmărire de-a lungul liftului spaţial, măcelul din staţia Terminus, atacul asupra Orbstiţiei şi chiar „cedarea" profesoarei Cho, urmărirea de pe Lună şi atacul de la concert fuseseră controlate de cei trei cu scopul unic de a-l aduce până la Linda şi de acolo către telescopul lui Deavey-Pitt. Singurul lucru cu adevărat spontan pe care îl făcuse Lemme fusese să se opună interdicţiei de dezbatere a DemNet, dar Temuro îl asigură că din calculele sale rezultase încă din urmă cu un an o probabilitate de 82% ca el să procedeze în acest fel.

Îi explicaseră cu răbdare că aveau nevoie de influenţa lui pentru a zădărnici instaurarea DemNet, un sistem despre care toţi trei credeau că nu poate face faţă şocului unui contact

cu extratereştrii. Era important pentru ei ca Lemme să continue să combată democraţia electronică, dar să înţeleagă în acelaşi timp că motivul just al luptei sale nu era o nepotrivire de opinii în legătură cu doctrinele politice, ci unul cu mult mai simplu: momentele deosebite năşteau nevoia ca societatea să fie condusă de oameni deosebiţi. Gloata nu avea nici curaj şi nici viziune.

Poate că dacă poveştile ar fi rămas în acest punct, Igor le-ar fi dat dreptate celor trei. Pradă însă unei inspiraţii de moment, îl întrebase pe Deavey-Pitt de ce nu-şi construise un alt ziar. Cu banii săi ar fi putut ajunge lesne la influenţa pe care o avea *Now*.

Cei trei izbucniseră în râs, iar Varley îi oferise apoi cele mai îngrozitoare cinci minute din întreaga sa viaţă. Nu avuseseră nevoie de o altă unealtă mediatocă fiindcă Lemme însuşi era creaţia lor.

Judecătorul îi povesti cum îl descoperise la doar două zile după ce pronunţase sentinţa în cazul Revoltei Îngerilor. Bazându-se pe înregistrările pirat ale cuantelor emoţionale din NanoSan, Temuro stabilise că amestecul unic de militantism politico-mesianic şi idealism îl arăta drept candidat ideal pentru orice fel de luptă politică. Deciseseră atunci să îl transforme într-o voce puternică, mizând pe capacitatea de seducţie pe care o putea avea orice răzvrătit anonim. Restul fusese opera lui Deavey-Pitt, care finanţase, fără ca Lemme să ştie, sute de mii şi apoi milioane de abonamente şi aranjase anonim releele secrete de pe Inel. Tot el plătise mite exorbitante pentru a-l feri de privirile indiscrete şi, în general, clădise un zid financiar în jurul lui, menit să apere o discreţie pe care Lemme o credea ca fiind a sa, dar care servea de fapt

scopurilor celor trei.

Temuro îi povestise apoi cât de încântaţi fuseseră să constate că el pare să intuiască rolul pe care ei trei îl jucau în tot ceea ce i se întâmpla, fără a fi, desigur, capabil să înţeleagă adevărata dimensiune a manipulării la care era supus. În momentul acela, Igor protestase puţin, spunându-le că nu îl pot convinge niciodată că abonaţii ziarului *Now* nu îi apreciază textele, că nu este scânteia de la care s-a aprins cel mai uluitor fenomen mediatic al istoriei.

Varley îi dăduse dreptate, dar subliniase că aşa cum lumea e plină de atleţi, filozofi, exploratori sau chiar profesori pe care nu îi descoperă nimeni niciodată, şi el ar fi putut rămâne un răzvrătit oarecare, un insurgent care să îşi găsească sfârşitul într-un atac asupra vreunui releu NanoSan.

– Dar de ce a fost nevoie de Kaate? Asta m-a derutat..., răspunse Lemme, încercând să evite întrebarea lui Temuro.

– A, asta a fost ideea mea! exclamă Deavey-Pitt.

– Ar fi trebui să-mi dau seama, mormăi Lemme.

– De ce? se miră patronul Hez.

– Fiindcă e de departe metoda de manipulare cea mai lipsită de rafinament. Când am văzut cât de mult seamănă cu Linda, mi-am dat seama că e ceva necurat cu ea.

– Aici va trebui să intervin eu, zise Temuro, după care sorbi adânc din vin. Dată fiind condiţia memoriei dumneavoastră, asemănarea izbitoare cu Linda era într-adevăr un risc. Calculele mele arătaseră însă că nicio altfel de înfăţişare nu ar fi putut mobiliza resursele erotice de care aveam nevoie pentru ca... ăăă.... cum să spun... să vă puteţi ataşa îndeajuns de Kaate astfel încît mai apoi să vă putem conduce în lungul seriei de descoperiri pe care o pregătiserăm pentru dumneavoastră.

Ne-am asumat, desigur, şi... ăăă.... cum să spun... şi un alt risc, fiindcă egocentrismul de care suferiţi ar fi împiedicat un răspuns afectiv normal faţă de orice persoană care nu v-ar fi iubit necondiţionat la rândul ei. Asta nu am putut modifica la Kaate. Fata e construită să vă iubească sincer şi de aceea nu am putut să o controlăm pe ea, ci doar împrejurările în care a acţionat.

Igor îşi prinse capul în mâini. Simţise întotdeauna că viaţa lui se încheiase odată cu eşecul Revoltei Îngerilor, dar abia acum realizase că minciuna şi manipularea la care fusese supus depăşeau în cruzime toate celelalte pedepse pe care le dăduse Varley în cazul celorlalţi Îngeri. Sentimentul zădărniciei şi al sfârşitului apropiat se aşezaseră ca o ceaţă roşie peste puterea lui de a raţiona, transformându-l într-un trup inert, într-o carcasă goală.

– Dar de ce toate astea? De ce aţi făcut atâtea eforturi, de ce aţi cheltuit atâţia bani? murmură Igor, clătinând din cap.

– Mă dezamăgeşti, Lemme! hârâi Varley. José mi-a spus întotdeauna că slăbiciunea ta cea mai mare e incapacitatea de a concepe că există şi lucruri la care nu te pricepi sau pe care nu le ştii, dar eu am sperat întotdeauna că voi ajunge clipa în care să-ţi spun că-ţi împărtăşesc cea mai profundă dintre convingeri, cea care te face cu adevărat unic. Ei sunt acolo, exclamă Varley întinzând mâna dreaptă în sus, spre un punct anonim al spaţiului. Cum crezi că ar reacţiona nenorociţii ăia de politicieni dacă ar afla? Primul lor gând ar fi cum să facă să-şi asigure o superioritate în raport cu Ruschindia. Ar trimite probabil ambasadori, ar porni un război sau cine ştie ce altceva. Să presupunem însă că DemNet va fi instaurat la 1 ianuarie. Cum crezi că va reacţiona gloata văzând că

filmele de acum o sută de ani se întâmplă de fapt în apropierea sistemului nostru solar?

– Cum ar reacţiona? ridică Lemme din umeri.

– Exact ca în filme. O parte ar vrea să îi atacăm, alta să îi jefuim, dar probabil că majoritatea se va afunda în pământ în găuri sub blocuri de beton menite să îi protejeze de un eventual atac. Crezi că vor renunţa la siluetele lor ideale, la sporturile imbecile şi la serialele fără sfârşit, la tihna de a lenevi în belşug? Crezi că îi va putea convinge cineva să uite perspectiva vieţii nesfârşite şi pline de plăceri pe care le-o oferă DemNet şi NanoSan? Amândoi suntem convinşi că nu. Un asemenea eveniment impune ca omenirea, în integralitatea ei, să fie condusă de un singur om, de o singură instanţă, capabilă să judece corect şi repede ceea ce este de făcut, capabilă să aprecieze cu exactitate motivele pentru care toate navele ce străbat nodul acela spaţial de comunicaţii decid să ne ignore. Vin vremuri în care avem nevoie de militari şi de oameni capabili să îi conducă. Organizarea politică de după Congresul de la Roma şi DemNet nu sunt capabile să dea un răspuns just acestei provocări. Ştiu că şi tu crezi la fel şi de asta am avut încredere în tine!

Igor zâmbi pentru prima dată după multe ore. Varley se aventurase pe domeniul său şi făcuse deja cel puţin două greşeli.

– Domnule judecător, ideea că omenirea ar fi condusă ideal de o conştiinţă care să exercite un fel de despotism luminat nu e nouă. Problema e că nu cred că aţi rezolvat dilema care i-a împiedicat pe ceilalţi gânditori în ultimii trei mii de ani să o pună în practică. Am încercat să îi spunem Olimp, apoi Dumnezeu, apoi democraţie, acum DemNet...

Din păcate, suntem singuri. Cine să-şi asume rolul acela despre care vorbiţi? Dumneavoastră? Toţi trei împreună? Să fim serioşi!

Vorbele lui Lemme îi descumpăniră pe cei trei, care sorbiră simultan din pahare, făcându-l pe Igor să simtă o nuanţă de satisfacţie.

– Ceea ce faceţi voi e primitiv şi josnic. Şi nu mă refer la soarta pe care mi-aţi hărăzit-o mie sau la trufia de a inventa fiinţe care să vă facă jocurile. Senatul, DemNetul sunt expresii perfecţionate ale politicii, infinit superioare mojiciei pe care o propuneţi voi. Nu aveţi de unde şti că, dacă s-ar fi aflat acum cinci ani despre nodul acela spaţial, conducătorii politici sau chiar umanitatea în ansamblu ei nu ar fi reacţionat într-un fel nemaivăzut! De unde ştiţi că nu s-ar fi mobilizat? De unde ştiţi că vestea contactului cu o civilizaţie extraterestră nu ar fi fost tocmai imboldul de a părăsi scârboasa stagnare în care s-a încleiat societatea ameropeană?

– Ai inventat un cerc vicios, zise Deavey-Pitt. Noi nu am dezvăluit secretul fiindcă nu avem încredere într-o organizare politică despre care tu spui că e ineptă tocmai fiindcă nu a avut acces la un asemenea secret. Poate că sunt un om care s-a preocupat în special de bani şi nu e tocmai rafinat, urmă Deavey-Pitt, dar trebuie să îţi spun că asemenea capcane logice n-o pot încurca nici măcar pe Kaate.

Lemme îşi aruncă mâinile în lături, într-un gest teatral.

– Credeţi că e un şiretlic de-al meu? Se poate. Dar dacă lucrurile stau chiar aşa? Atunci voi ce sunteţi? Hitler, Stalin şi Churchill la un loc. Indiferent cât aţi vrea să vă ascundeţi, nu-i veţi convinge să nu vă considere dictatori.

– Ai perfectă dreptate, aprobă Temuro. În toţi anii ăştia

am fost convinşi că nimeni nu va accepta că grupul nostru este mai calificat să conducă Ameropa decât orice instanţă politică. Cu toate acestea, ce specialist mai mare poate fi imaginat decât William Varley în domeniul dreptului şi al justiţiei? Cine mă egalează pe mine în definirea şi cunoaşterea esenţei umane? Cine îl egalează pe Deavey-Pitt în planul esenţial al îmbinării noului cu bunăstarea? Împreună suntem o instanţă mai flexibilă, mai competentă şi mai perfecţionată decât întregul Senat, ca să nu mai vorbim de media aritmetică a gloatei, adică de DemNet. Am fost însă convinşi că ideea asta nu va fi prea seducătoare pentru mulţi. O vreme am fost tentaţi să ne asumăm roluri politice clasice, dar ce s-ar fi ales de munca noastră dacă am fi fost siliţi să ne certăm zilnic cu alde Rodomonti? Aveam nevoie de un alt fel de argument. De aceea te-am inventat pe tine: Igor Lemme, proprietar şi editorialist al ziarului *Now*.

– Dacă tu ai enunţa o asemenea teorie, interveni Varley, dacă ai apărea alături de noi în următoarea ediţie a ziarului şi ai susţine un document pe care l-am scris astăzi, poate că lumea ne-ar privi altfel.

Igor clătină uşor din cap. Crezuse, contrar a tot ceea ce cunoştea din istorie sau vedea în jurul lui, că reuşise să creeze cu *Now* o instanţă mediatică independentă de puterea de decizie a unui patronat străin de mijloacele şi regulile presei. Crezuse că asta îi şi adusese notorietatea şi averea, că din această cauză oamenii apreciau ceea ce scria el. Avea însă dovada faptului că nu putea exista un organism de presă care să nu folosească la un moment dat şi altor scopuri decât celui de a informa.

– Aş fi mai mult decât bucuros să apar alături de domniile

voastre, să afirm că am găsit Triumviratul Luminii şi că ar trebui ca împreună să ne pregătim de contactul cu extratereştrii. Sunt convins că, deşi nimeni nu vă poate garanta unanimitatea, aş putea face în aşa fel încât să infiinţăm un comitet de întâmpinare sau o ambasadă, căreia să-i subordonăm apoi...

– Nu cred că aţi înţeles pe deplin intenţia noastră, interveni Varley. Nu avem de gând să spunem nimănui despre descoperirea extratereştrilor. Ne-am pierde un avantaj imens.

– Să înţeleg că nu aveţi de gând nici măcar acum să anunţaţi descoperirea...?

– Acum, mai puţin ca oricînd, zise Varley. Fiecare gospodină jalnică ar vrea să-şi dea cu părerea despăre ceea ce ar trebui făcut pentru întâmpinarea extratereştrilor. Ne temem că o asemenea dezvăluire ar putea avea efecte contrare celor pe care le căutăm noi.

– Şi atunci? întrebă Lemme.

– Şi atunci am vrea să prezinţi această chestiune în continuare ca fiind opoziţia între DemNet şi conducerea colectivă pe care am putea-o oferi noi. Ne putem gândi chiar şi la o variantă de tip ceva mai vechi în care DemNet să fie forul deliberativ, în timp de guvernul, administraţia, afacerile interne în general, să fie puse sub conducerea noastră.

Igor pufni, ca şi cum ar fi auzit o copilărie.

– Şi credeţi că, pocnind din degete, un miliard de oameni vă vor accepta în calitate de conducători? Chiar nu ştiţi nimic despre umanitate?

– O! exclamă Deavey-Pitt. Desigur că avem dubiile noastre. Tocmai de aceea n-am vrea să renunţăm la avantajul pe care ni-l conferă informaţia despre existenţa extratereştrilor.

Demersul nostru ar trebui să fie unul în opoziţie strictă cu DemNet. Argumentul contactului vi l-am adus doar dumneavoastră, fiindcă am crezut că sunteţi genul de persoană care ar putea înţelege un asemenea comandament care trece cu mult peste necesitatea informării fiecărui om. În plus, scopul intervenţiei din *Now* ar trebui să fie doar enunţarea acestei posibilităţi fiindcă, cu tot respectul, aşa cum am mai afirmat astăzi o dată, eu nu cred că presa e atât de importantă încât să pună cu adevărat prim-miniştri. Rolul dumneavoastră este doar să arătaţi ameropenilor că mai există o cale.

Igor constată cu uimire că nu era deloc genul de persoană despre care vorbea Deavey-Pitt. Era convins că oamenii trebuie să ştie despre extratereştri şi că dorinţa Triumviratului Luminii era strâmbă şi, oricum, imposibil de pus în practică. Se îndreptă în fotoliul în care stătea şi rosti cu glas sacadat.

– N-am de gând să vă ajut. Eu cred că, dimpotrivă, chestiunea extratereştrilor e genul de eveniment despre care ar trebui să ştie toată lumea! Numai judecând în cunoştinţă de cauză oamenii vor putea să aleagă DemNetul sau Senatul sau... pe voi. Vă înşelaţi, iar a vă ajuta ar însemna să calc peste tot ceea ce cred.

Cei trei bărbaţi se uitară unul la celălalt. Deavey-Pitt dădu să spună ceva, dar Temuro îi făcu semn să îl lase pe el.

– Sper că vă daţi seama, domnule Lemme, că vorbiţi sub imperiul ranchiunei şi frustrării. Ştiu bine că, dacă veţi căuta adânc în conştiinţa dumneavoastră, veţi găsi locul acela luminos în care sunteţi convins că există lucruri mai importante decât propria persoană, decât suferinţele şi destinele individuale ale fiecăruia dintre noi. Nu am pretenţia că

v-am oferit o soartă perfectă, dar sunt convins că, deşi poate nu o recunoaşteţi acum, şansa de a deveni un personaj memorabil pentru istorie e mai importantă decât o frustrare pasageră.

– Nu voi pune tot ce-am muncit în slujba ambiţiilor voastre personale, exclamă Lemme, aruncându-le o privire sfidătoare. Nu am să-i trădez pe cititorii mei.

– Vedeţi cât de bine vă cunosc? Aţi fi fost candidatul perfect pentru a deveni primul meu profesor de idealism. La fel cum am intuit lucrul ăsta, vă spun că refuzul dumneavoastră e pricinuit de un sentiment mic şi meschin.

– O fi mic şi meschin, dar e al meu, se încăpăţână Lemme. Poate că mi-aţi controlat viaţa, poate că aţi inventat ziarul *Now*, dar cuvintele din editoriale îmi aparţin. Jumătate de miliard de cititori mă apreciază pe mine şi nu pe voi. Sunt sigur, domnule decan, că la asta nu v-aţi gândit.

– M-am săturat de trufia asta prostească, exclamă Deavey-Pitt, ridicându-se în picioare. Chiar crezi că incapacitatea ta de a uita te transformă într-un fel de împărat al inteligenţei? Să fim serioşi. Uite cum stau lucrurile: releele ziarului tău sunt oricum controlate de mine. Aşa cum le-am ascuns atâta vreme, acum le pot folosi fără probleme. În tot timpul cât ai stat în camera asta, ai fost filmat din cel puţin treizeci de unghiuri diferite. În felul ăsta, pot să prezint oricui o înregistrare cu tine spunând absolut orice. Îţi explic şi cum vom face: vom ataşa o înregistrare video în care vei afirma că ai identificat Triumviratul Luminii şi că propui Ameropei o altă paradigmă politică. După aceea, vom insera manifestul nostru, iar totul va începea în locul editorialului normal al ediţiei următoare. Astea fiind spuse, domnule

Lemme, va trebui să admiţi că dorinţa dumitale de a ne ajuta contează destul de puţin!

Nu ştiu de SHE! O pot ocoli, dar nu ştiu de ea!

– Lumea îşi va da seama că nu vorbesc eu. Cuvintele...

– Să fim serioşi, pufni din nou Deavey-Pitt. Automatismele tale verbale sunt evidente până şi pentru un economist ca mine. Uite, ia de-aici textul, zise Deavey-Pitt aruncându-i în poale o tabletă pe al cărei ecran strălucea layoutul ziarului *Now*. Să nu zici că nu eşti la curent cu ceea ce se publică.

Igor luă tableta cu mâini tremurânde şi începu să citească.

Ne-am ascuns multă vreme, în ciuda aprecierii de care ne-am bucurat din partea domnului Igor Lemme şi implicit a milioanelor de cititori care îi aprobă ideile. Am ezitat şi ne-am frământat pentru că viziunea noastră asupra Ameropei este una îndrăzneaţă. Vorbind însă cu fiecare dintre noi, domnul Lemme a reuşit să ne convingă însă să ieşim din starea noastră rezervată şi să vă propunem un altfel de viziune asupra politicii, un altfel de experiment.

Motivul principal al ezitărilor noastre a fost legat de faptul că ne-am însuşit o idee nu tocmai comod de enunţat. Noi nu credem că fiecare cetăţean ar trebui consultat în legătură cu deciziile care se iau în comunitatea locală sau chiar în societate, în general. Convingerea noastră, expusă magistral de atâtea ori de Igor Lemme, este că un asemenea proces va duce la stagnare, la eliminarea oricărei viziuni de dezvoltare, va cheltui resurse imense fără a pune în loc decât o bunăstare temporară şi inutilă.

Vă propunem de aceea un alt experiment. Înainte de a

încerca DemNet, preț de o lună, lăsați-ne și pe noi, judecătorul William Varley, decanul José Temuro și omul de afaceri George Deavey-Pitt să conducem adminstrativ Ameropa. Dacă ideile și reformele noastre nu vă vor fi pe plac, nimeni nu vă oprește să ne trimiteți înapoi de unde am venit. Abia după ce veți fi văzut ce vrem pentru Ameropa veți putea alege cu adevărat, abia atunci veți fi convinși că direcția în care mergeți e cea mai bună.

De ce nu ne consultăm cu privire la acesate măsuri? Ei bine, fiindcă tocmai asta este esența politicii noastre. Credem că umanitatea are nevoie și de decizii cărora să li se supună fără a le judeca și a le întoarce pe toate părțile. Credem că sistemul vechi, de desemnare a administratorilor urmată de o perioadă de libertate de decizie ar trebui reintrodus măcar pentru o perioadă de timp.

Adversarii noștri vor spune că am sabotat intenționat instaurarea DemNet prin acțiunea ziarului Now. *Acestei acuzații îi răspundem însă simplu: ce interes am fi avut? Suntem cu toții oameni dincolo de condiționări fizice sau materiale, iar inițiativa noastră reflectă doar preocuparea pentru destinul omenirii. În plus, ne temem că nu ne va aduce nimic bun.*

Igor Lemme ne-a convins să ieșim din umbră. Sperăm sincer că nu vom regreta această decizie. Depinde doar de dumneavoastră.

– Nu mă veți putea convinge niciodată să nu spun tuturor despre extratereștri, rosti Lemme printre dinți.

– A! Dar asta e frumusețea destinului dumneavoastră, domnule Lemme, hârâi Varley. Ați recunoscut că ați participat

la Revolta Îngerilor. Mi-e teamă că va trebui să duc actul de justiţie până la capăt. Pedeapsa mea este condamnarea la moarte, care va fi pusă în aplicare imediat ce veţi încerca să comunicaţi cuiva despre existenţa extratereştrilor. Am dispus de asemenea şi confiscarea tuturor bunurilor din teritoriile ameropene şi de pe Inel, cu excepţia spălătoriei, şi restrângerea fondurilor UniTrez la zece mii de eurodoli. Vă redau şansa de a fi un mic meseriaş în Dreamland Paris.

– Şi ziarul? Cine o să facă ziarul dacă nu mai sunt eu?

– Întrebarea asta ne-am pus-o şi noi. Atâta doar că intonaţia a fost alta.

Capitolul 36

Capsula cilindrică nu avea mai mult de doi metri în diametru şi era construită pentru a transporta un singur om. Lemme plecase de pe Lună cu câteva ore în urmă şi nu reuşise să se obişnuiască cu ideea că avea să ajungă în inima Ameropei fără a trebui să treacă prin controalele de la vamă, acolo unde ar fi avut şansa de a întâlni un suporter al ideilor sale sau măcar un poliţist care să nu fie sub comanda lui Lendhardsen.

He3 trimitea pe Pământ o bună parte din energia pe care o producea sub forma unor fascicule de microunde care se reflectau prin câteva oglinzi spaţiale pentru a ajunge apoi într-o staţie de pe Inel care le direcţiona spre o insulă din Marea Nordului. He3 obţinuse cu destulă vreme în urmă proprietatea deplină a culoarelor spaţiale prin care îşi trimitea energia. Nimeni nu se gândise că Deavey-Pitt ar putea să folosească spaţiul acela şi la altceva decât la transmiterea fasciculelor sale de microunde. Aşa cum îi explicase binevoitor şeful He3, presupunerea aceasta fusese o prostie din partea autorităţilor. Reuşise în numai doi ani să construiască un vehicul capabil să se deplaseze în interiorul fasciculului

energetic, alimentat de acesta, şi care putea să aterizeze pe insula He3 din Marea Nordului fără a putea fi detectat de autorităţi. „E uşa mea secretă către Ameropa" îi spusese Deavey-Pitt, iar Lemme îşi dăduse seama că nu putea exista decât o singură explicaţie pentru care i se dezvăluiau atâtea informaţii. Nu se aşteptau ca el să trăiască îndeajuns pentru a le folosi în vreun fel.

Singura metodă de comunicare era un receptor obişnuit, pe care Igor se grăbi să îl regleze pentru ziarul *Now*. Intervenţia Triumviratului Luminii stârnise o furtună fără precedent. Haosul care domnea oricum în privinţa instaurării DemNet se amplificase pe direcţii noi. Unii spuneau că Lemme premeditase mişcarea aceea, alţii îl acuzau că e sluga industriaşilor oligarhi, dar mulţi cetăţeni ameropeni se declarau dornici de a încerca o conducere nouă bazată pe viziunea celor trei.

Disponibilitatea la schimbare a cititorilor săi fusese cea mai mare surpriză pe care o avusese Lemme de la începutul aventurii sale. Deşi era folosită de Temuro şi ai lui în scopuri cu care el nu era de acord, dorinţa oamenilor de a reveni la o conducere administrativă clasică îi umplea sufletul de căldura conştiinţei că nu greşise şi că încăpăţânarea cu care propovăduise necesitatea apropierii politicii de adevărata natură umană nu fusese un act de nebunie.

Judecând după numărul comentariilor şi direcţia în care mergeau acestea, Lemme era convins că ultima Oră a Consultării, cea de pe 31 decembrie, nu avea cum să aibă cvorumul necesar pentru ca DemNet să se autovalideze. Manipulat sau nu, conştient sau acţionând doar din instinct, Lemme reuşise de unul singur să strice planurile politicienilor folosindu-se doar de puterea cuvintelor. Faptul că nu

făcuse decât să aranjeze lucrurile pentru o altă grupare, ale cărei motivaţii şi dorinţe erau la fel de obscure şi de nocive ca ale Triumviratului Întunericului era o altă poveste.

Igor încercase prea multă vreme să fie ziarist pentru a ignora faptul că, deşi toată lumea cere de la un gazetar să fie un erou al dreptăţii, care să îşi asume cauze care nu au nicio legătură cu el sau cu familia lui, nimeni nu îl apreciază cu adevărat pe cel care cedează unor asemenea impulsuri. În decursul anilor, primise nenumărate mesaje anonime care denunţau abuzuri, nereguli sau chiar vicii fundamentale ale sistemului. Tuturor le răspunsese că era dispus să investigheze, cu condiţia ca autorii sesizărilor să se prezinte şi să se expună împreună cu el legilor legate de calomnie. Nimeni nu o făcuse, niciodată. Era convins că destinul ziaristului era acela de a fi strivit în permanenţă de interese ale căror dimensiuni abia le poate intui. El fusese mingea dintr-un meci de tenis între cele două Triumvirate şi, la fel ca în orice sport, istoria avea să reţină doar învingătorul partidei.

Igor încercă să se dezmorţească şi simţi un junghi ascuţit în cotul drept. Încercase să se opună, să se lupte cu cele două gărzi de corp care îl înghesuiseră în capsulă. Eforturile sale fuseseră atât de jalnice, încât cei doi paznici realizaseră abia târziu că el încearca să fie violent, iar unul dintre ei îi răsucise cotul cu o mişcare de expert făcându-l să îl urmeze cuminte. Temuro îl asigurase că nu avea să i se întâmple nimic atâta vreme cât va păstra secret ceea ce văzuse. Deavey-Pitt i-o dăduse de exemplu pe Linda care înţelesese să nu vorbească nimănui despre extratereştri şi care acceptase că o asemenea problemă e infinit mai importantă decât locul în care urmează să fie înmormântat un poet mort sau

decât orice doctrină politică. Varley se mulţumise să mârâie că avea să fie urmărit toată viaţa de un agent al procurorului său, care îl va putea executa oricând.

Igor zâmbise amar din pragul deschizăturii strâmte prin care se strecurase în capsulă şi le spusese că îl condamnă practic la moarte, fiindcă nici nu avea de gând şi nici nu putea să ţină secretă cea mai importantă descoperire din istoria omenirii. Cei trei ridicaseră din umeri la unison, ca un grup de animale dresate în arena unui circ.

Îşi aruncă din nou ochii asupra comentariilor cititorilor săi. Erau atât de multe! Pentru o clipă se gândi ce posibilităţi i-ar fi oferit ziarul *Now* acum, când îşi dublase practic numărul de abonaţi şi avea deja aura unui organism care poate schimba ceva în societate. Se lăsă o clipă copleşit de gândul greutăţii infinite ce ar apăsa asupra unui om care ştie că poate schimba viaţa a miliarde de semeni doar susţinând o idee. Uşurinţa cu care fusese manipulat, fervoarea cu care îşi jucase rolul impus de alţii îi zdruncinaseră încrederea în sine şi în rolul pe care trebuiau să îl joace comentatorii în viaţa politică. Poate că locul discuţiilor despre doctrine şi idei era exclusiv Parlamentul. Poate că greşise grav scoţând dezbaterea în public şi expunându-se astfel mecanismelor rapace care funcţionau în orice societate. Se spunea demult despre critici că sunt doar scriitori rataţi. Dar el nu era oare un om politic ratat? Oare anii lungi în care criticase doctrine, se luptase pe chestiuni de proceduri administrative şi pozase într-un ideolog înţepenit în convingeri, nu erau cumva expresia dorinţei sale nerostite de a fi politician? Temuro ar fi putut răspunde probabil cu exactitate la întrebările acelea, fiindcă răspunsurile pe care şi le dăduse el însuşi atunci când o inventase pe

Constance Grey se părea că nu fuseseră tocmai sincere. Lipsit de pivotul obiectivității care fusese pentru el întotdeauna conștiința Lindei, amăgit de surogatul ei din SHE, se lăsase sedus de propria imagine, acționase cu unicul scop de a se aprecia mai mult pe sine însuși, ignorând micile adevăruri de zi cu zi și, mai ales, având senzația că mintea sa sclipitoare îl ferește de greșeală. Capsula aceea strâmtă, în care aerul începea să devină stătut, era dovada ultimă a modului grosolan în care se înșelase.

Era hotărât însă să lupte în continuare. Chiar dacă îi luaseră ziarul, Lemme știa foarte bine cum funcționează presa și îi putea folosi mecanismele pentru a-și transmite nestingherit mesajele. Era ferm hotărât să meargă într-un loc simbolic pentru democrația ameropeană, în Hyde Park, la Colțul Vorbitorilor. De la tribuna aceea micuță era hotărât să strige tuturor că oamenii nu mai sunt singuri în Univers și că trebuie să se pregătească pentru cea mai cuprinzătoare revoluție a rasei umane. Nu conta că avea să fie mort înainte să spună secretul. Oamenii aveau să afle că fusese executat în public și lucrul acela era de ajuns pentru a-i face pe câțiva indivizi din miliardul care îi urmărea editorialele să se întrebe ce anume a justificat un asemenea gest. Sămânța acea de neîncredere era deopotrivă răzbunarea și speranța lui Lemme.

Își amintea perfect fețele celor trei. Satisfacția întipărită pe ele era legată probabil de conștiința faptului că îl învinseseră. Igor zâmbi larg. Poate că viața sa fusese o imensă minciună după Revolta Îngerilor, dar, chiar și așa, era greu să o ștergi cu buretele, era greu să pretinzi că Igor Lemme n-a existat și n-a lăsat urme. Se folosise de hohotul de râs din camera holografului pentru a disimula un semnal de urgență

adresat lui Maxie prin intermediul unui comunicator minuscul pe care şi-l implantase în laringe şi care emitea sunete de frecvenţă înaltă. Catogul era programat să intre imediat într-o stare de alertă şi să fugă din locul în care se afla. Nu se îndoia că avea să o apere pe Kaate şi să o scoată din habitatul He3. Iar ea avea să ia probabil cu ea şi servieta lui Lemme. Lucrurile din ea, dar şi conştiinţa Laurei, stocată undeva pe un releu anonim de pe Inel, erau semne importante ale trecerii lui Igor Lemme prin lume.

Gândurile îi zburară către Linda. Chipul îmbătrânit al ei fusese primul semn adevărat că eşuase. De când o văzuse, undeva, într-un ungher al minţii sale, se zbătea o întrebare: şi ce-ar fi fost dacă ar fi ales să ducă o viaţă obişnuită? Să fie conştiinţa mediocrităţii mai dureroasă decât deziluzia unui idealism fără ţintă? Era conştient că şi el, şi Linda şi-ar fi urât o eventuală viaţă tihnită, dar oare destinul pe care îl aveau acum cei doi condamnaţi era cu mult mai uşor de suportat? Lemme oftă. Nu i se întâmplase de multe ori ca viermele îndoielii să muşte cu atâta sete din certitudinile care păreau să nu îl ocolească niciodată.

Scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut ca în felul acesta să alunge gândurile negre. Ştia că nu se va putea opune sentinţei lui Varley şi că nu avea cum să o mai vadă vreodată pe Linda. Cel mai tare îl durea însă conştiinţa faptului că nu ar fi existat niciun fel de restricţie sau pericol care să o facă pe Kaate să nu îl caute, să nu încerce să îl elibereze. Iar acela era un risc pe care nu şi-l permitea. Trebuia să îşi joace rolul până la final. Era condamnat să rămână el însuşi şi să închidă un cerc. Kaate nu avea cum să fie liberă atâta vreme cât el trăia.

Igor simţi cum capsula decelerează puternic şi apoi

auzi clinchetul metalic al unor transportoare. Deşi nu avea niciun hublou prin care să verifice, îşi dădu seama că ajunsese pe Inel. Călătoria nu avea cum să mai dureze mai mult de o oră.

Capul îl durea îngrozitor. Cele paisprezece zile fără somn îi aduseseră creierul într-o stare de epuizare cu care nu se mai întâlnise din copilărie. Era o senzaţie pregnantă pe care, dacă ar fi trebuit să o descrie cu o singură sintagmă, ar fi rostit fără ezitare „ciocane vătuite". Se simţea de parcă creierul i-ar fi fost lovit simultan de zeci de ciocane învelite în pâslă, care nu sfâşiau doar pentru că unicul lor scop era să lovească iar şi iar. Încercă să îşi poruncească să adoarmă. Închise ochii, se relaxă, dar gravitaţia din ce în ce mai mare, zgomotul fâşâit al capsulei şi tremurul surd indus de intrarea în atmosferă nu îl lăsară să se concentreze. Totul se termină însă brusc, iar liniştea atotcuprinzătoare care se instală pe neaşteptate se dovedi chiar mai chinuitoare decât larma aterizării.

Uşa se deschise şi prin ea apăru capul unui bărbat care, judecând după poziţia nefirească a gâtului, părea să fie extrem de înalt. Purta o bonetă de inspiraţie militară cu însemnele He3.

– Bună ziua, domnule Lemme. Am ordine să vă conduc la un terminal UniTrez şi apoi la debarcader. Sunt convins că ne vom înţelege şi că nu voi fi nevoit să repet gesturile colegilor de pe Lună.

Lemme rânji fără să spună vreun cuvânt şi ieşi din capsulă. Se pomeni într-o încăpere cu pereţi de piatră, acoperită de un dom de tablă, şi care părea că nu are decât o singură ieşire. Paznicul îi observă privirile cercetătoare şi se

grăbi să îi spună:

– Staţia He3 de pe această insulă nu permite decolarea, ci doar aterizarea capsulelor de transport. În plus, chiar dacă aţi reuşi să treceţi de mine, v-aţi pomeni pe un munte înconjurat de apele Oceanului Atlantic. La vremea asta a anului nu au mai mult de două grade şi vă asigur că o baie ar fi cel mai neplăcut eveniment pe care l-aţi trăit vreodată.

Lemme dădu din cap a înţelegere şi îl urmă pe bărbatul care părea că ar fi putut să îi frângă grumazul cu o singură lovitură. Se aşeză resemnat în faţa unui terminal UniTrez, declară senin că şi-a pierdut cardul şi primi în loc unul nou. Îi verifică imediat soldul şi constată că Varley se ţinuse de cuvânt. Avea zece mii de eurodoli, bani suficienţi pentru a trăi până când spălătoria ar fi putut să îi ofere din nou venituri.

Paznicul îi dădu o haină groasă şi îl pofti la debarcader. Oceanul era agitat, iar vântul muşcă din obrajii lui Igor, făcându-l să regrete că renunţase, cu mulţi ani în urmă, la barba care îl făcea să pară mai maxwellian. Gravitaţia Pământului îi făcea picioarele să tremure, aşa încât se aşeză imediat pe o bancă de la bordul şalupei de mare viteză.

– Unde mergem, domnule?

– Întrebarea asta m-a urmărit toată viaţa, rosti Lemme gânditor, făcându-l pe paznic să îl privească uimit.

– Întrebam doar dacă să apucăm spre Marea Britanie sau spre continent.

– Ţinta mea este Londra, prietene. În rest, nu mai am nimic altceva...

• • •

Cele trei pahare îşi uniră clinchetul.

– Felicitări, zise Deavey-Pitt privind cu speranţă spre Temuro şi Varley. Aşa cum ai prevăzut, José, totul s-a aranjat perfect. Lemme a fost arma ideală...

– Să ştii că mie îmi pare rău pentru bietul băiat, zise Temuro. Trebuie să recunosc că m-a uimit ultimul său gest. Să te urci la Tribuna Vorbitorilor, deşi ştii că n-apuci să spui niciun cuvânt... Omul ăsta avea ceva măreţ. E păcat că a ales să se sacrifice prosteşte. Dar oare ce voia să spună?

Cei trei urmăriseră înregistrarea de zeci de ori. Igor aşteptase cuminte să termine vorbitorul dinaintea sa, se urcase la tribună şi rostise „DemNet", cu voce tare. Glonţul îl nimerise exact în inimă, făcându-l să se prăbuşească înainte să poată rosti şi altceva. Evenimentul făcuse înconjurul televiziunilor, iar Rodomonti, Johnson şi Krentz aveau acum ca prioritate imediată explicaţiile în faţa comisiei senatoriale conduse de Constance Grey, care îi acuza de complot. Ora Consultării din 31 decembrie nici măcar nu mai avusese loc, iar în trei oraşe ameropene se desfăşuraseră manifestări de stradă, o premieră pentru ultimii 75 de ani. Întreaga retorică DemNet fusese măturată de valul nemulţumirii populare şi se vorbea din ce în ce mai apăsat de construcţia unui memorial Igor Lemme.

– Ai fost magistral cu Lendhardsen, îl gratulă Temuro pe Deavey-Pitt.

– Dar şi tu. Ai ales candidatul ideal! îi întoarse şeful He3 amabilitatea.

Lendhardsen apăsase imediat pe trăgaci şi îşi justificase execuţia cu ajutorul mandatului primit de la comisia senatorială.

Nu suflase o vorbă despre vreo condamnare pronunţată de William Varley şi se justificase scurt, invitându-i pe ameropeni să îşi aducă aminte de măcelul de pe staţia Terminus. În ultima parte a conferinţei de presă îşi dăduse demisia din toate funcţiile şi în doar patru ore se refugiase pe Inel, ca procuror pe una dintre staţiile Orbstiţiei, acolo unde nu îl putea ajunge furia ameropenilor.

– Rămâne să vedem acum în ce măsură ne putem folosi pârghiile din Senat pentru a mai face un pas..., începu Deavey-Pitt.

– Voi chiar nu vă daţi seama! exclamă Varley printre dinţi, întrerupându-l pe decanul CBA. Fata a scăpat, împreună cu catogul, cu servieta lui Lemme şi cu cine ştie ce altceva o mai fi ascuns nenorocitul ăla.

– N-o să fie o problemă, se grăbi să îl liniştească Deavey-Pitt. N-are unde să se ascundă.

– Spune-le asta celor zece oameni pe care i-au sfâşiat în drumul lor către Chabilla, îl contră Varley. Am scăpat de DemNet, e adevărat. Dar victoria e departe de a fi fost obţinută atât de categoric cum credeţi voi. Chiar nu vă daţi seama? Aţi proiectat-o pe fata aia ca să-l iubească şi apoi l-aţi omorât. Cum credeţi că va reacţiona?

– Te asigur că ştiu exact cum va reacţiona, zise Temuro pe un ton uşor agasat. Lipsită de obiectul adoraţiei ei, va fi debusolată o vreme. Nu e o luptătoare, e foarte tânără şi va sfârşi probabil prin a se ascunde în vreun salon de distracţii onirice din Chabilla.

– Îmi doresc să te cred, dar sunt sceptic. În plus, nu mi-aţi explicat nici până acum cum anume a făcut Lemme să îşi publice ziarele fără să muncească vreun moment. Simt că

ne scapă totuşi ceva.

– Will, prietene, să le luăm pe rând! Am reuşit să scăpăm de DemNet şi suntem pe cale de a ajunge curând într-o postură din care să putem anunţa omenirii întregi descoperirea noastră. Am avut atâta răbdare cu Lemme. Am depus atâtea eforturi... Se poate să nu fi reuşit să legăm toate capetele ţesăturii imense pe care o reprezintă întreprinderea noastră. Îţi repet însă, DemNet şi *Now* nu mai există, oamenii sunt dispuşi să vorbească despre un guvern de tip vechi, în care e limpede că vom fi figurile cheie. Asta ne-am şi propus, nu-i aşa?

Varley ridică privirile spre cer, către zecile de mii de stele care luceau tainic. Se aflau în Cuibul Ciorii, platforma situată chiar sub cupola de plasmă a CBA. Undeva, în negrul nesfârşit al spaţiului, era ascunsă cea mai mare necunoscută cu care se întâlnise vreodată umanitatea. Iar răspunsul lor se baza pe o serie de certitudini absolute. Varley simţea că lucrurile nu aveau cum să fie atât de simple. Privi spre Temuro şi Deavey-Pitt care continuau să se complimenteze fericiţi. Sorbi şi el din pahar privind la carafa de pe masă. La fel ca şi dezamăgirile, ea trebuia băută până la fund pentru a putea trece mai departe.

„Dan Doboş scrie uniform, fără schimbări de ritm, dar şi fără stridenţe sau măcar disonanţe. Epicul său este curăţat de metafore şi, pentru că este în mod clar întâi o poveste abia apoi un tablou, chiar de imagini. Sobrietatea îi foloseşte la circumscrierea dialogurilor care, indiferent de subiectul lor, sunt tratate la fel ca frazare şi indicii psihologice. Vastele istorii interioare psihismului personajelor nu depăşesc ca importanţă acţiunea brută a aceloraşi personaje. Este un semn foarte bun pentru volumele următoare."

Cătălin Badea-Gheracostea

„La zece ani după ce ne-a oferit *Abaţia*, Dan Doboş vine cu un nou roman, *DemNet*, despre care se va vorbi, cu siguranţă, încă vreo zece ani de aici înainte. Este un roman amplu, complex, plin de idei, despre oameni şi despre omenire, un roman ecranizabil, un roman pe care îl văd a fi best-sellerul acestui deceniu. Mă entuziasmez greu, aşa că vă rog să mă credeţi când spun că va fi best-sellerul acestui deceniu."

Michael Haulică

ISBN 973-8364-27-2

www.dandobos.ro